GÜNCEL YAYINCILIK

GÜNCEL KLASİK

Nick Carter, Sherlock Holmes, Percy Stuart, Nat Pinkerton'dan

DEDEKTİF ÖYKÜLERİ

Derleyen: Saffet Günersel

Nick Carter, Sherlock Holmes, Percy Stuart, Nat Pinkerton'dan

DEDEKTİF ÖYKÜLERİ

GÜNCEL YAYINCILIK: 236

Dedektif Öyküleri
ISBN 975-6117-13-3

•

Derleyen ve Türkçeleştiren: Saffet Günersel

•

Genel Yayın Yönetmeni: Aysel Akdaş

•

Kapak Tasarımı: Talip Aktaş

•

Birinci Basım: Temmuz 2005

•

Ofset Hazırlık
Güncel Yayıncılık Ltd.

Baskı ve cilt: Baskı ve Cilt: Kayhan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sitesi D Blok No: 155
Topkapı / İstanbul / Tel: 0 212 576 0136

GÜNCEL YAYINCILIK LTD. ŞTİ.
Çatalçeşme Sok. No: 54/3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0 212 511 22 37 – Fax: 0 212 522 86 68
e- mail: info@guncelyayincilik.com.tr

Nick Carter, Sherlock Holmes, Percy Stuart, Nat Pinkerton'dan

DEDEKTİF ÖYKÜLERİ

Derleyen: Saffet Günersel

GÜNCEL YAYINCILIK

İÇİNDEKİLER

ÜNLÜ DEDEKTİFLER

Dedektif öykülerinin değeri tartışılabilir. Bunlar klasik edebiyata girmemiş olsa da her devirde okuyucu bulmuştur. Hatta klasiklerin ve özellikle romantik edebiyatın unutulmaya yüz tuttuğu sıralarda en kaliteli ve şımarık okuyucu kitlesi tarafından çöp sepetine atılmamıştır.

Bu öyküler hakkında herkesin ayrı bir fikri olması doğaldır. Söylenene bakılırsa Heinrich Ibsen'in kitaplığında –ölümünden sonra– çok sayıda polisiye romanı bulunmuştur. Keza kardinaller, üniversite profesörleri ve ABD başkanları tarafından severek okunan bu kitaplar bir literatür oluşturmuştur.

Türkiye'de ilk polis romanı 1881'de dilimize çevrildi. Yani 1839'daki Tanzimat ilanından sonra geçen kırk iki yılda, Batı değerlerinin topluma girmesiyle dedektif öyküleri de kendine bir yer buldu. Özellikle II. Abdülhamit'in altı bin kadar polisiye romanı Türkçeye çevirttiği bilinmektedir.

Ancak Amerika'da, Edmond Wilson gibi eleştirmenler, dedektif romanlarını dışladılar. Ne var ki, bugün için cinayet toplum içinde sosyal ve moral bir problem oluşturuyor. Önceleri cinayet, dinsel inanç açısından 'günah' sayılıyordu. Bugün artık cinayet –eskiden olduğu gibi– 'Tanrı'nın kulunu cezalandırması' şeklinde algılanmıyor; araştırma, soruşturma, ipucu bulma ve yargı gibi aşamalardan sonra çözülmeye çalışılıyor.

Hal böyle olunca, cinayetin romanlardaki yeri, kökünden değişti tabii.

Cinayetin, yaşamın ayrılmaz bir parçası olduğunu düşünenler, bunu çok iyi anlamış olan George Simenon'u göklere çıkardılar. Onlara göre şiddet, zamanımızın anahtarıdır! Ki bu, en müthiş şekliyle uluslar arası terörizmde görülmektedir.

Ancak, tek başına işlenen cinayette hep caninin ruhsal durumu tartışıldı.

Gerek cinayetin, gerekse katilin kötülük ve günahla özdeşleştiği devirler de oldu. Örneğin Dickens'ın, hapishaneleri ziyaret ederek özellikle ölüme mahkûm edilmiş olan suçlularla konuştuğu söylenir. Nitekim bitiremediği son eseri 'Edwin Broud', aslında bir polisiye roman olacaktı!

Dedektif öykülerini 'thriller' dediğimiz gerilim öyküleriyle karıştırmamalıyız. Ne yazık ki, bu 'thriller'ler dedektif öykülerinin ününe gölge düşürdü. (Örneğin Dashiel Hammet'inkiler...) Bu arada gerçekten kaliteli 'thriller'ler de ortaya çıktı: James Hadley Chase'in *No Orchids for Miss Blandish* adlı eseri, karışık bir anlatı olmasına karşın yazınsal başarıya ulaştı. Bu arada çok sevilen dedektif öyküleri, az sevilen 'thriller' kategorisine karışıverdi. Ancak aradaki fark bellidir: Dedektif öykülerinde cinayet meçhul bir katil tarafından işlenir; amaç, onu ortaya çıkarmaktır. 'Thriller'lerde ise gizem yoktur, meçhul katil yoktur. Okuyucu polisi izlemez, olayları onunla birlikte yaşar. Gerek dedektifin, gerekse okuyucunun zekâsı –Agatha Chrsitie'nin eserlerindeki gibi– denenmez. Aslında 'thriller', daima bir şiddet öyküsüdür. Heyecanı doruğunda tutmak amacıyla sık sık sadizme kaçılır. Bu sadizm de, erotizmdten ziyade sanat değerini yitirmiş işkence sahneleriyle doludur. Bu yüzden, gerçek dedektif öykülerine tutkun okuyucu sayısı, 'thriller' meraklılarından hep çok daha fazla olmuştur.

Dedektif öyküleri, aslında ilkel insan içgüdüsünün modernleştirilmiş şeklidir ki, buna 'Kovalama=Takip' diyoruz. Bu içgüdü, özellikle İngiltere'de çok sevilip tutuldu ve bir bulmaca niteliğinde gerek romanlarda gerekse haftalık ucuz dergilerde yerini aldı.

İnsanoğlunun savaşma içgüdüsü nasıl sporla yatıştırıldıysa, 'kovalama=takip' içgüdüsü de –bir saatliğine bile olsa– hep dedektif öyküleriyle giderilmeye çalışıldı.

Modern dedektif öykülerinin tohumları çoğu kez eski za-

man literatüründe atıldı. Örneğin: Schiller *Geisterseher* (Ruhgören)... Bu öykü, zamanının 'Best-seller'i oldu ve yazarına kayda değer bir para kazandırdı.

Dedektif öykülerinin tarihsel geçmişini kurcalarsak, kaynağında sansasyon edebiyattan çok matematikle ilgilenen çok yönlü yazarların çabaları görülür. Konunun işlenişinde hep matematiksel kurallar ön plandadır.

Edgar Allan Poe, dedektif öykülerinin bu yapısını çok iyi biliyordu ve uzun süre bundan yararlandı:

– Meçhul katil tarafından işlenen cinayet,

– Polisin yeteneksizliği,

– Meraklı dedektifin esrarı çözüşü...

Böylece 'Dedektif trio' diyebileceğimiz bir dedektif üçlüsü ortaya çıktı: Amatör dedektif, aristokrat müşteri ve 'sır küpü' rolünü üstlenen dedektif yardımcısı!

Poe'nun özellikle ölüme, kana ve cesetlere olan tutkusu nedeniyle eserlerinin çoğu, bazı okuyuculara sevimsiz geldi. Bu nedenle, yazmış olduğu dedektif öyküleri ön plana çıkamadı.

Daha sonraları Wilkie Collins, *Moonstone* (Aytaşı) adlı ilk kitabında esrarı çözmeyi, okuyucusuna bıraktı.

Dedektif öykülerinin mayası ilk kez İngiltere'de, modern polisin kitaplarda sivil olarak ve tabancasız canlandırılmasıyla atıldı. Daha sonra yasalarda değişiklik yapıldı ve suçluya, haklarını arama olanağı sağlandı. Bu, elbette okuyucunun ilgisini çekti.

İngiliz dedektif öyküleri, özellikle İngiltere'de, Fransa ve Rusya'da okunan aşk romanları kadar gelişme göstermedi. Bu, cinsel ilişkilerin İngiltere'de kısıtlı bir alan bulmasından kaynaklanıyordu. Nitekim *Lady Chaterley'in Aşığı* fiyaskosu bunun en iyi örneğidir.

Bu alandaki boşluğu dolduran, hiç kuşkusuz Sir Arthur Conan Doyle'dur.

Doyle, Katolik bir aileden geliyordu; babası ünlü bir karikatüristti. Doyle, Edinburgh'da tıp okudu. Cerrahi hocası Dr.

Bell'den, hastalara bakarak onların alışkanlıklarını ve mesleklerini çözme metotlarını öğrendi ve tüm bunları, yazmış olduğu dedektif öykülerine yansıttı.

Doyle, Poe'yu incelemiş olmalıydı. Çünkü her ikisinin öyküleri arasında ciddi bir benzerlik vardır!

İlk Sherlock Holmes öyküsü o kadar beğenildi ki, Doyle altı öykü daha yazmak zorunda kaldı. Bunlar yayımlandığında yayınevleri peşini bırakmaz oldu. Doyle, Sherlock Holmes'ü sevmiyordu. Aslında tarihi roman yazmak istiyordu. Önce –caydırmak amacıyla– yayınevlerinden inanılmaz derecede yüksek ücret istedi. Onlar bu ücreti verdikleri gibi daha fazlasını teklif ettiler. Ne yapacağını bilemeyen Doyle, maceralarından birinde Holmes'ü Reichenbach şelalesine düşürerek öldürdü. Bu olay, tüm İngiltere'yi ayağa kaldırdı; o günü 'yas günü' ilan ettiler. Doyle'u sadist, katil ve de vatan haini şeklinde suçladılar. Binlerce genç kollarına siyah bant takarak sokaklara döküldü. Sonunda Doyle, Holmes'ü yeniden hayata döndürmek zorunda kaldı. Onu ancak I. Dünya Savaşı öldürebildi.

Doyle'un yazı tarzı olağanüstü değilse de heyecanlı ve espriliydi.

İngiltere'de bugün Holmes'ün odası –kitaplarındaki gibi– kemanı, pipoları, kokain şırıngaları, perukaları ve avcı şapkasıyla inşa edilmiş olup meraklılara gösterilmektedir.

Dedektif öykülerinde kahraman, soylu bir kişi olmasa da en azından bir centilmendir. Bu kuralın dışına taşanlar da vardır. Örneğin Agatha Christie'nin Hercule Poirot'su!

Dedektifin toplumdaki yeri, kişiliği ve olayın geçtiği ortam önemlidir. Kişinin hareketleri –nasıl gülüyor, nasıl yürüyor, nasıl giyiniyor, nasıl konuşuyor, nasıl utanıyor vb– okuyucuyu oldukça yakından ilgilendirir. Ancak dedektif tipleri hep birbirine benzer. Uyduruk fanteziler bazı kere okuyucuyu bıktırır. Örneğin: Dorothy Sayers'in Lord Peter Wimsey'in ağabeysi de lord'dur; Peter Wimsey bibliophil'dir (kitap kurdu) ve şaraptan çok iyi anlar. John Dickson Carrs'ın

Dr. Fell'i Yunanca'ya düşkündür.

Dedektif öyküleri aydınlar tarafından okunmaya başlanınca, başka beklentiler oluştu. Okuyucu zevkini doyurmak amacıyla Yunan ve İngiliz edebiyatına, eski çağ filolojisine, tarih, matematik, mantık, biyoloji gibi bilimlere başvuruldu. Fakat gelinen nokta gülünç olmaya başladı.

Özellikle Amerika'da, dedektif öyküleri ya da romanları alanında ilk akla gelen isimler şunlardır: Raymond Chandler, Dashiell Hammett, James Hadley Chase, Ellery Queen, G. K. Chesterton, Peter Cheyney, Erle Stanley Gardner, Patricia Highsmith, James Mac Cain, Ross MacDonald, Rendell Ruth, Mickey Spillane, Dorothy Sayers, George Simenon (Fransa) vb.

Bu kitapta özellikle on dokuzuncu yüzyıldan yirminci yüzyıla geçerken en çok okunan dedektif öykülerinden sekiz örnek sunuyoruz. Bunlar Amerika'da *Dime Novels,* Almanya'da *Groschen Heft* adı altında 16-32 ya da 48 sayfa olarak haftalık veya aylık ufak dergiler halinde yayımlandı. İkinci Dünya Savaşı sonunda da Türkiye'de geniş bir okuyucu kitlesi buldu. Tüm bu öyküler tek bir yazarın elinden çıkmadı elbet. Aynı kahramanlara yeni maceralar, çeşitli yazarlar tarafından yazıldı.

Kahramanlar: sırasıyla Nick Carter, Sherlock Holmes, Percy Stuart ve Nat Pinkerton.

Almanya'da Nick Carter serisi, ilk kez 1905'te yayımlanmaya başladı. Sokak satıcıları tarafından da satılan bu dergiler, milyonlarca okuyucu buldu. Her biri 10 feniğe satılıyordu. Ki aynı dergiler, ülkemizde de Türkçe'ye çevrilmiş olarak, 1940'lı yıllarda 10'ar kuruşa satıldı.

Nick Carter'in yaratıcısı John Russel Coryell'di (1848-1924). Daha sonraları bu öyküler, Frederic Mamaduke ve Van Reusselaer Dey (1861-1922) tarafından kaleme alındı; 'Amerika'nın En Büyük Dedektifi' olarak adlandırıldı. Ülkemizde ilk kez 1917'de, daha sonraları da Cumhuriyet yıllarında S. Tevfik, M. Nazım ve F. Şahap gibi yazarların çevirisiyle ya-

yımlandı. İkinci Dünya Savaşı sonrası Selami Münir tarafından çevrilen maceralar hep on altı sayfalıktı.*

Bu kitapta Nick Carter'in (SUİKAST ve ÇİFTE CİNAYET) maceralarını bulacaksınız.

Arthur Conan Doyle ve Sherlock Holmes hakkında yeterince bilgi verdik. Bu kitaptaki iki Sherlock Holmes öyküsü (TEFECİNİN KIZI ve KAÇIRILAN GELİN), Conan Doyle tarafından yazılmadı. 76 ve 86 sayfalık bu iki öyküde Doktor Watson yerine Harry Taxon vardır. Taxon, Holmes'ün öğrencisidir. Bu dergilerdeki Holmes'ün de asıl Holmes'le pek benzerliği yoktur.

Cumhuriyet devrinde bu yeni Sherlock Holmes öyküleri renkli kapaklı, haftalık ucuz dergiler halinde yayımlandı. Selami Münir Yurdatap'ın kısmen çevirdiği, kısmen de kafadan yazdığı bu kitapçıklar hep okul öğrencilerinin ders kitapları arasında gizli olarak ve zevkle okundu.

Aynı devirde *Sherlock Holmes Arsen Lüpen'e Karşı* adı altında, kimin yazdığı bilinmeyen bir sürü kitapçık yayımlandı.

Maurice Leblanc'nın yarattığı Arsen Lüpen öykü ve romanlarına gelince: özellikle Selami İzzet Sedes tarafından 1933'te çevrilen maceralar önce büyük fasiküller halinde, sonraları ciltlenmiş kitap şeklinde ülkemizde yayımlanarak büyük bir okuyucu kitlesine ulaştı.

Yayınevimizin yayımlamış olduğu yedi ciltlik Arsen Lüpen'in Maceraları'nda bu konuda yeterli bilgi bulabilirsiniz.

Gelelim Nat Pinkerton'a:

Bu figürün yaratıcısı, Allan Pinkerton adında bir İskoçya'lı dedektiftir (1819-1884). Amerika'da yaşadığı süreçte şeriflik yaparken bir gangster çetesini yakaladığı gibi bir dedektif bürosu kurdu ve 'Abraham Lincoln Suikastı'nı da aydınlattıktan sonra büyük bir ün yaptı. Ondan sonra da kitap yazmaya başladı. Öyküleri o kadar sevildi ki, 'Nat Pinkerton'un Maceraları', isimlerini bilemediğimiz pek çok yazar

---

**Korkmayınız Mr. Sherlock Holmes* (Erol Üyepazarcı).

tarafından kaleme alındı.

Tanzimattan sonraki yirmi yıl içinde 161 Nat Pinkerton macerası, ufak kitapçıklar halinde ülkemizde yayımlandı. Bunlar genellikle 32 sayfaydı.

İlk Nat Pinkerton çevirisi 1919 yılında Emin Ali tarafından yapıldı. Orhan Mithat bu işi sürdürdü.

Bu kitapta onun iki macerasını sunuyoruz: ZEKÂNIN ZAFERİ ve HOVARDANIN CİNAYETİ.

1919 ve 1922 yılında ülkemizde iki yeni Nat Pinkerton serisine başlandı. Çevirileri Vedat Örfi Bengü yaptı. Daha sonra bu maceralar M. Kemalettin ve Mustafa Remzi gibi yazarlar tarafından da dilimize çevrildi. Keza Ragıp Rıfkı da bu maceraları çevirmekten geri kalmadı.

Nat Pinkerton öyküleri de bizde 16 ya da 32 sayfalık fasiküller halinde, renkli kapaklı, haftalık dergi şeklinde kırklı yıllarda yayımlandı. Dedektifler Kralı olarak sunulan Nat Pinkerton, Paul Perry ve Morisson adlı yardımcılarıyla birlikte çalışan bir özel dedektifti.

Son olarak Percy Stuart'tan bahsedelim:

İlk kez 1914-16 yıllarında Almanya'da yayımlanan Percy Stuart öyküleri kısa zamanda milyonları aşan büyük bir okuyucu kitlesine ulaştı.

Percy Stuart, aslen bir İngiliz lordu olup, I. Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika'da milyoner olmuştur. Macera meraklısıdır; tek başına çalışır (Lonely Wolf). Aynı zamanda sıkı bir sportmendir. Vücutça güçlü olduğu oranda zekâ yönünden süperdir. Serbest çalışır. Cesurdur. Birçok dil bilir. Milyoner hayatı sürer. Ama hep zayıflardan yanadır ve adaletin yerini bulmasını sağlar.

Bu kitapta sunulan NIAGARA MACERASI ve GİZEMLİ UÇAK maceraları, 32'şer sayfalık ucuz dergi serisinin tipik örneklerinden biridir.

Saffet GÜNERSEL

NICK CARTER'IN MACERALARI

SUİKAST

Patlama

O sıralarda ünlü dedektif Nick Carter, yardımcısıyla birlikte Chicago'da bulunuyordu.

Bir gece önce, kaçırılarak rehin tutulan bir milyoneri akıl almaz şekilde kurtarmıştı.

Şimdi de Auditorium Oteli'ndeki hesabını ödedikten sonra New York'a yola çıkmak üzereydi.

Kahvaltısını henüz bitirmişti ki, otel garsonu kendisine bir kartvizit uzattı; bir bey, çok önemli bir iş için görüşmek istiyormuş!

Dedektif kartı okudu: Kenneth Glenn.

Oğlana, misafiri otelin konuşma odasına almasını söyledikten sonra kendisi de oraya yollandı.

Oğlan otelin lobisine döndüğünde, kendisine kart veren adamın, daha yaşlıca biriyle konuşmakta olduğunu gördü.

"Lütfen benimle gelin," dedi: "Bay Carter sizinle görüşecek."

Kartı veren Kenneth Glenn adındaki genç adam, yanındakine alçak sesle bir şeyler söyledi.

Beriki: "Tamam. Dönüşünü senin evinde beklerim!" diyerek oradan ayrıldı.

Kenneth Glenn, koskoca otelin konuşma odalarından birine alındı.

Nick Carter, garsonun peşinden giderken bu iki genç adama bir göz attı. İkisini de tanımıyordu. Kenneth Glenn'in kendisiyle neden konuşmak istediğini bilmiyordu. Belki de

yeni bir cinayet işlenmişti?

Glenn yirmi yaşlarında ya var, ya yoktu. Züppeler gibi giyinmişti. Ancak yüzü asıktı; üzüntülü görünüyordu. Bakışlarında yılgınlık okunuyordu. Dudaklarını iyice büzmüştü. Kafasını bir şeye taktığı belliydi.

Garsonun peşinden yürüdü.

Kendinden biraz daha yaşlı olan arkadaşı, dedektifin hiç hoşuna gitmedi. Adamın yüzündeki sert ifade ve insanın içine işleyen bakışları, onun hiçbir şeyden yılmayan biri olduğunu belli ediyordu.

'Valla, Glenn gibi bir oğlum olsaydı, onun şu herifle arkadaş olmasına izin vermezdim!' diye aklından geçirdi Nick.

Genç adam, odaya girer girmez hemen dedektifin yanına yaklaştı.

"Benimle konuşmak istiyormuşsunuz, Bay Glenn? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana kim ve nasıl yardımcı olabilir, bilmiyorum. Ama buradaki Emniyet Müdürü bana bu dünyada yardım edebilecek tek kişinin siz olduğunuzu söyledi. Beni size o yolladı; şu mektubu da size verecekmişim."

Dedektif hiçbir şey söylemeden mektubu alıp okudu:

Aziz dostun Carter! Korkarım Chicago'dan ayrıldınız. Eğer ayrılmadıysanız bana bir iyilikte bulunun; bu mektubu size getiren Bay Kenneth Glenn'i bir kere dinleyin ve bu işi üzerinize alın, ne olur! Bu, bana ulaşan ikinci cinayet haberi; bu bey anlattı. Birinci cinayeti benim adamlarım halledecek. Tanınmış avukatlarımızdan Bay Joseph Waller, gizemli bir şekilde öldürüldü. Ama bunun Bay Glenn'le bir ilgisi yok; onun vakasını yani ikinci cinayeti siz üstleniverirseniz çok sevinirim. Saygı ve selamlar.

"Kim öldürüldü ki?" diye sordu Nick.

"Şey... Babam!" diye kekeledi ayakta durmakta zorlanan genç adam.

"Bu kötü işte! Hadi biraz toparlanın da, bana olup bitenleri anlatın!"

"Anlatmaya çalışayım, çünkü ben de fazla bir şey bilmiyorum."

Dedektif önce kendisine anlatılanları sabırla dinledi. Böyle bir üzüntü ve şok içindeyken karşısındakinin doğru dürüst düşünüp ifade veremeyeceğini biliyordu. Yine de genç adamın kendini toparlayarak konuşmaya başlamasına şaşırdı.

"Ben, babam Matthew Glenn ve kız kardeşim May'la birlikte La Crosse Caddesi'nde oturuyorum," diye söze başladı Kenneth Glenn: "Evde bizden başka bir arabacı, bir aşçı kadın ve bir hizmetçi kız –ki aynı zamanda kahyalık da yapar– kalmakta. Dün akşam, benden başka herkes evdeydi. Ben eve saat onda geldim. Babam tam yatağa gitmek üzereydi. Birbirimize iyi geceler diledik. Kız kardeşim yatmıştı bile."

"Bir dakika," diye onun sözünü kesti dedektif: "Her şeyi apaçık anlatıyorsunuz. Onun için size bazı şeyler soracağım. Anladığım kadarıyla dün akşam herkes erkenden yatmaya gitti, öyle mi?"

"Öyle!"

"Hep böyle mi olur?"

"Hem evet, hem hayır. Biz misafirliğe, tiyatroya ya da konsere falan pek gitmeyiz. O yüzden hep erken yatarız. Sabahları da saat sekizde kalkarız."

"O kadar erken yatmanıza rağmen?"

"Şöyle söyleyeyim: hemen yatıp uyumasak bile, odalarımızda kalırız. Sabahları saat altıda hizmetçi, her kapının önüne bir tabak meyve koyar. Bu, babamın âdeti! Ben kendi hesabıma iki saat meyvemi yedikten sonra aşağıya inerim hep."

"Bu sabah yemek odasına kaçta indiniz?"

"Bu sabah biraz geç indim. Gece bunaltıcı bir sıcak vardı. Galiba saat dokuza doğru indim. Kız kardeşim, babamı ve beni bekliyordu. May şaşırmıştı, çünkü babam çok dakikti. Hizmetçi kız, bir saat kadar önce babama meyvesini götürmüştü; o da tabağı almıştı."

"Yani babanız saat sekizde henüz hayattaydı, öyle mi?"

"Bilmem ki! O sırada ben yukarda, kendi odamdaydım."

"Hizmetçi kız onu görüp konuşmuş mu?"

Kenneth Glenn ilk kez bakışlarını yukarı kaldırdı:

"Bilmiyorum... Heyecandan ona sormayı unuttum!" dedikten sonra bakışlarını yine yere indirdi.

"Zararı yok; ben sorarım. Sonra ne oldu?"

"Kıza, babama giderek kendisini yemeğe beklediğimizi söylemesini emrettim. Aradan bir dakika geçmemişti ki, kızın çığlığını işittik. Hemen yukarıya babamın odasına koştum. Bu arada kızla çarpıştım; hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sebebini sormama gerek kalmadı; kendisi babamın odasını işaret etti. Kapıyı açıp içeri girdiğimde onu döşemede yatar durumda gördüm. Boğazı usturayla kesilmişti!"

Genç adam sustu. Çok duygulanmıştı. Eliyle gözlerini kapadı.

Nick ona biraz zaman tanıdı:

"Olayı önce intiharmış gibi anlattınız, şimdi de usturadan bahsediyorsunuz..."

"Tabii ki! Babam, tıraş olurken ölmüş olmalı. Yanağında hâlâ sabun vardı. Tıraş takımı komodinin üstündeydi. Boynuna her zamanki gibi bir peçete bağlamıştı. Ama bu intihar falan değil, Bay Carter!" diye inledi genç adam ve devam etti: "Halının üzerinde kanlı bir balta vardı. Zavallı babamı kalleşçe arkadan vurmuşlar; iki defa! Hem boğazını kesmişler, hem de kafatasını darmadağın etmişler."

Dedektif bu kez kaybedecek zamanı olmadığını anladı.

"Babanız uzun boylu muydu?" diye sordu hemen.

"Hayır, benden daha kısaydı; yani orta boylu."

"Ceset sıcak mıydı?"

"Doktorun dediğine bakılırsa, öleli en fazla iki saat olmuştu."

"Demek hemen doktor çağırdınız? Başka bir şey yaptınız mı?"

"Şey, doktor babamın ölmüş olduğunu söyleyince polise

haber verdim," diyen genç adam ağır ağır konuşurken elini alnına götürdü.

"Hemen emniyet müdürlüğünü aramışsınız?"

"Öyle oldu. Böyle bir durumda karakola gitmek yerine emniyet müdürlüğüne başvurmanın daha doğru olduğunu düşündüm."

"Çok doğru. Emniyet müdürü de sizi bana gönderdi... Bu işi alıyorum, Bay Glenn!"

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Kız kardeşimle ben, her türlü masrafı üstlenmeye hazırız tabii, Bay Carter."

"Pöh, parayı bırakın şimdi! Siz baltayı gözden geçirdiniz mi?"

"Doğru dürüst bakmadım. Ama bize ait bir balta bu."

Nick cevap vermedi.

Genç adamın sinirleri boşanmış gibiydi; bu nedenle dedektif konuyu değiştirdi.

"Babanızın düşmanları var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla yoktu."

"Soygun olduğuna dair herhangi bir ipucu bulundu mu?"

"Ben çalınan bir şey tespit etmedim, Bay Carter."

"Babanızın dün ne yaptığını biliyor musunuz?"

"Galiba avukatıyla iş görüşmesi yapmaya gitti; bilmiyorum."

"Avukatın adı ne?"

"Joseph Waller," diye yanıtladı genç adam; kendine gelebilmişti. Dedektifin durmadan delici bakışlarını kendisine çevirmesinden hoşlanmamıştı.

Nick'in tavrı değişmedi:

"Peki o zaman Bay Waller babanız hakkında çok şey biliyordur; onun ölümü konusunda bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Öyle mi dersiniz, Bay Carter!"

"Kesinlikle. Ama onunla sonra da konuşuruz. Önce cinayet yerini görmek istiyorum. Siz kız kardeşinizle daha konuşmadınız herhalde? O da sizinle yemek odasındaydı, değil mi?"

Genç adam yine daldı; bakışlarını yine yere dikti.

"Onunla ne konuşacaktım ki? May taş gibi kaskatı kesilmişti."

"Siz yatak odasına giderken o da peşinizden mi geldi?"

"Herhalde; arkamdan geliyordu. Daha doğrusu dikkat etmedim."

"Ama sonra onu odada gördünüz, öyle değil mi?"

"Tabii. Ben odaya girdikten belki bir dakika sonra gördüm onu."

"Bütün hizmetçiler evdeydi, değil mi? Ölüyü kaldırdılar herhalde?"

"Hayır. Doktor, polis gelinceye kadar hiçbir şeye dokunulmamasını emretti. Siz şimdi bizim eve gidin, Bay Carter, ben maalesef gelemeyeceğim. Cenaze işleriyle uğraşmam gerek."

Kenneth Glenn içini çekerek oradan ayrılırken Nick onu durdurdu:

"Bir sorum var, Bay Glenn. Beni aramak sizin mi aklınıza geldi?"

"Hayır, niye soruyorsunuz?"

"Peki, kim sizi bana gönderdi? Karakoldan biri mi?"

"Hayır, sizi bana en iyi dostum tavsiye etti. Benden biraz yaşlıdır; ona yolda rastladım. Olanları anlattım. Onun önerilerine hep güvenirim. Şimdiye kadar bana çok yardımı dokundu."

"Adı ne? Ne iş yapıyor?"

"Hermann Melville. Mesleği yok. Hazırdan yiyor."

"Peki, Bay Glenn. Soruyorum, çünkü merak ettim. Siz yine dostunuza haber verin, kendisine anlattıklarınızı etrafa yaymasın!"

"Tabii, tabii. Hermann sır tutmasını bilir."

"Tamam o zaman. Yalnız, bu konuda ben ne dersem o olacak, Bay Glenn. Önerilerime aldırış etmeyip de dostunuzun sözünü dinlerseniz bu işi hemen bırakırım."

"Hiç merak etmeyin!"

"Peki. Şimdilik hoşça kalın! Yola çıkmam gerek," diyen

dedektif, genç adama elini uzattı.

Dedektifin bu ani ayrılışı genç adamı şaşırttı; kendisine uzatılan eli sıkmak için bir an tereddüt etti. Sonra tokalaştı; başını öne eğerek onu selamladı ve çıkıp gitti.

Nick Carter onun arkasından bakarken düşünceliydi. O da çıkmaya hazırlandı. Arkadaşlarına telefon ederek önceden planladıkları geziye çıkamayacağını, yeni bir vaka üstlendiğini bildirdi. Sonra dışarı çıktı; üzerinde hep aynı giysi vardı. Otelin önünden bir faytona atlayarak ölü evine doğru yollandı.

Ancak bu yolculuk uzun sürmedi. Düşüncelere dalmış görünen dedektif birden olduğu yerden sıçrayarak faytonun kapısını açtı ve bir anda kendini sokağa attı.

Bir saniye sonra kulakları sağır eden bir patlama duyuldu.

Fayton havaya uçtu ve korkunç bir gürültüyle havada parçalandı. Aynı anda koltuklar ve ahşap kısımlar yanıp tutuşmaya başladı.

Nick'in ayakları ancak yere değmişti ki, o patlama gerçekleşti. Ve dedektif, müthiş bir gücün etkisinde kaldırımın üzerinden uçarak kafasıyla bir evin duvarına çarptı. Ama o evden birileri taşınıyordu. Bu yüzden yataklar da duvara dayanmıştı. Nick'in savrulan gövdesi, işte bu yataklardan birine çarparak korkunç bir kazanın önüne geçilmiş oldu.

Patsy'ye bir görev

Dedektif bir dakika kadar yarı baygın şekilde kaldırımda kaldı. Sonra kendine gelerek yerinde doğruldu ve şaşkınlıkla çevresine bakındı.

Caddede hâlâ yoğun bir duman ve havada da barut kokusu vardı.

Etraftaki evlerin camları kırılmıştı. Kocaman bir nakliye kamyonu yan dönerek caddeyi kapatmıştı. Neyse ki taşıyıcılar, patlama sırasında binanın içindeydi. Arabacı da hemen, gemi azıya alan hayvanları yatıştırmaya çalıştı. Yataklarla birlikte duvara dayalı diğer mobilyalar paramparça olmuştu.

Faytona bağlı kalan hayvanlardan biri, yerde can çekişmekteydi.

Nick ayağa kalkarak üstünü başını yokladı.

"Bir şey olmamış," diye homurdandı: "Şansım varmış!"

Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Ama aklı fikri yerindeydi.

Yaralı hayvanı görünce tabancasını çekip bir el ateş ederek onu, çekmekte olduğu acıdan kurtarıverdi.

Bu yaptığı, orada bulunanları heyecanlandırdı. Kadın erkek bir sürü insan, caddeye üşüştü. Bağıran çağıranın, yüz buruşturanın sayısı yoktu. Silah sesi üzerine kadınlar bağıra çağıra evlerine kaçtı; az sonra hepsi pencerelerden dışarı sarkarak manzarayı seyrediyordu.

Her zaman olduğu gibi polis geç geldi. Ve hemen dedektifi tutuklama sevdasına kapıldı. Ancak kısa bir konuşmadan sonra özür dilemek zorunda kaldı:

"Kusura bakmayın, Bay Carter..."

"Sakın bir daha adımı söylemeyin!" diye azarladı dedektif. "Arabam bir el bombasıyla havaya uçuruldu. Ben fitilinin vızıltısını duyar duymaz kendimi dışarı attım."

"Bu suikast şahsınıza mı yönelikti?"

"Bilmiyorum. Siz arabacıya bakın! Sonra civarda oturanlara söyleyin, kova kova su ve kum atarak ateşi söndürsünler. İtfaiyeye haber vermeye gerek yok. Bu arada ben etrafa bir göz atayım!"

Ve Nick Carter, bir sonraki binaya yöneldi. Orada şaşkın bakışanlar, dedektifi görünce, bir düşman geliyormuşçasına ürktüler.

"Korkmayın!" diye onları sakinleştirdi dedektif. "Size bir şey yapacak değilim. İçinizden arabama bomba fırlatan birini gören oldu mu?"

Cevap vermeden ona baktılar. Bunların hepsi zavallı insanlardı –Nick hemen anladı. Hepsinin gözünde korku okunuyordu. Hepsi, şüpheli sanılıp tutuklanmaktan korkuyordu. Bunun üzerine dedektif gülümsedi. Yabancı biri, arabayı ta-

kip ederek uygun bir zamanda bombayı fırlatmış ve o panik sırasında –yakında bir yere gizlenmemişse– hemen kaçmış olmalıydı. İş onu bulmaya kalmıştı.

Bu yüzden orada toplananlara:

"Evlerinizi aramam gerekiyor," dedi. "Ben görevliyim. Polise sorun, buna hakkım olduğunu söyleyecektir size!"

Kimse karşı çıkmadı. Hatta bazıları ona katılarak ellerinden geldiğince bilgi verdi. Bu arada dedektif, orada bulunanların yüzlerine iyice baktı. Belleği çok kuvvetli olduğu için, tanıdık birini görse hemen anımsayacaktı. Ama göremedi. O yüzden bütün katları aramaktan vazgeçti; bombayı atanın, oralara saklanma olasılığı pek yoktu.

Binalardan birinin alt katında bir Çinli, çamaşırhane işletiyordu. Çekik gözlü oğulları, sanki hiçbir şey olmamışçasına, kendilerine sorulan soruları cevapsız bırakarak çamaşır ütülemeye devam ettiler. Ancak dedektif, patlamadan sonra düştüğü yerden kalkarken bu dükkâna bir göz atmış ve içinde çalışan oğlanların büyük bir heyecanla kendilerini dışarı attığını hayal meyal görmüştü. Kimi elinde ütüsüyle, kimi de katlanmış çamaşırlarla kapı önüne dizilivermişti.

Nick içeri girdiğinde dükkân sahibi, tezgâhının arkasında çamaşır katlamaktaydı.

"Patlama olduğu sırada burada yabancı biri var mıydı?" diye sordu dedektif.

"Hayır, hep biz bizeydik," diye dili döndüğünce cevap verdi dükkân sahibi.

"Adamlarınız hep arka odada mı çalışır?"

"Hepsi arka odada çalışır. Sekiz kişi de yukarda!" diye keledi Çinli.

"Daha sonra buraya giren oldu mu?"

"Ben yok bilmek!"

Tezgâhla vitrin arasında yüksek bir dolap bulunuyordu; bu dolapla pencere arasında da bir insanın kolayca saklanabileceği bir niş vardı ki, dışardan bakıldığında görülmüyordu.

Soruşturma sonunda dedektif, patlamadan bir dakika önce

yabancı birinin bir torba çamaşırla bu dükkâna girdiğini, karşılığında da dükkân sahibinden bir makbuz aldığını öğrendi. Dükkân sahibi, torbayı arka odaya götürdükten bir dakika sonra geri döndüğünde adam gitmişti. Onu doğru dürüst de tarif edemedi. İşte tam o sırada patlama olmuştu. Bombayı bu müşterinin mi, yoksa başka birin mi attığı konusunda Çinlinin oğlu kesin bir şey söyleyemedi.

Yabancı adamın verdiği çamaşırlar ucuz cinstendi; kirliydi; aslında böyle bir çamaşırı yıkatmaya bile değmezdi.

Konu komşuya, dükkândan çıkan adamı görüp görmedikleri sorulduğunda da olumlu bir yanıt alınamadı. Çünkü öğle vaktiydi ve cadde çok kalabalıktı. Kim böyle bir adama dikkat edecekti ki! Ancak patlamadan sonra herkes koşuşmuş ve sadece meydana gelen zararla ilgilenmişti.

"Tabii," diye düşündü Nick: "Adam işini soğukkanlılıkla gördü. Onca kalabalıkta hiç çaktırmadan kaçabileceğini hesap etti. Ve de haklı çıktı. Acaba bomba özellikle bana mı atıldı, bir bilsem!"

Öyle olmalıydı; çünkü Nick Carter'in Chicago'da, kendisini ortadan kaldırmak isteyen bir sürü düşmanı vardı.

Neyse, dedektifin daha fazla kaybedecek vakti yoktu; bu nedenle soruşturmayı bitirdi.

Az sonra bir doktor eşliğinde ambulans çıkageldi. Arabacı beyin sarsıntısı geçirmekteydi, durumu kritikti. İfadesi alınıncaya kadar herhalde birkaç gün geçecekti.

"Bu iş Patsy'ye düşecek!" diye karar verdi dedektif. Patsy onun yardımcılarından en genciydi.

Bu genç yardımcısına bir telgraf çektikten sonra Glenn'lerin evine yollandı.

Aile doktoru

Nick Carter eve yaklaştığında bir sürü insanın toplandığını gördü. Doğrudan binaya girmedi; bir eczaneye dalarak eczacı kalfasından elli gram Striknin istedi.

"Elli gram Striknin mi?" diye şaşırdı kalfa: "Reçeteniz var mı?"

"Ne gereği var! Kendimi öldüreceğimi mi sandın?"

"Hayır, öyle birine benzemiyorsunuz. Ama bu, yasalara aykırı!"

"Boş versene sen! Ben kimseyi öldürecek değilim!" diye homurdandı Nick.

"Tabii ki! Bu iş için buralarda artık balta kullanıyorlar!" diye dalga geçti kalfa.

Dedektifin istediği de buydu.

Aslında Striknin satın almak niyetinde değildi tabii. Sadece konuyu, o mahallede işlenen cinayete getirmek istemişti. Bundan hiç haberi yokmuş gibi davranarak şaşırmış göründü.

Eczacı kalfasının çenesi açıldı ve Nick'e hem bu cinayet hem de ölenin ailesi hakkında –o zamana kadar bilmediği– bir sürü şey anlattı.

"Eh, o zaman..." dedi Nick: "Bir doktora gideyim de bu zehri alabilmek için bir reçete yazdırayım bari. Bu civarda hiç doktor var mı?"

"Var tabii. Hemen şu köşede... Doktor Hallam."

"Sağ ol! Herhalde Glenn'lerin aile doktoru, öyle değil mi?"

"Hayır, bayım. Onlarınki Doktor Forsythe."

"Hmm!" diye mırıldandı dedektif kayıtsızca. Sonra eczaneden çıkarak o doktorun muayenehanesine gitti. Kapıyı çaldı. Kendini tanıttı.

Doktor Forsyth geceyi uykusuz geçirmiş olmalıydı; yorgun gözüküyordu.

Dedektifi çalışma odasına aldı.

"Herhalde benden bilgi almaya geldiniz?" diye sordu. Ve bekledi.

"Evet, o yüzden geldim," dedi Nick: "Aile hekimi olduğunuza göre bana Glenn'ler hakkında, önemli ipuçları sayılabilecek bazı şeyler anlatabilirsiniz diye düşündüm."

"Korkarım sizi hayal kırıklığına uğratacağım, Bay Carter.

Yine de yardımcı olmaya çalışayım. Cinayet yerinden henüz döndüm. Oradaki manzara karşısında sinirlerimin nasıl yıprandığını tahmin edersiniz. Eski dostuma ne yazık ki yardımcı olamadım, şimdiyse Bayan May için üzülüyorum."

"Zavallı kız! Bu olay onu çok sarsmış olmalı!"

"Öyle! Ama daha çok genç; çabuk unutur. Yine de onun hesabına çok üzülüyorum, ne de olsa elimde doğdu!"

"Herhalde ağabeyini de siz doğurttunuz?"

"Hayır. Kenneth, Bayan May'ın ağabeyi değil ki!"

Nick şaşkınlıkla ona baktı:

"Anlamadım. Genç adam ondan, kız kardeşim diye bahsetmişti."

"Evet, doğru! Ne de olsa alışkanlık. Aslında Kenneth, Glenn ailesi tarafından evlatlık edinildi."

Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyor gibiydi. Ama dedektifin ısrarı üzerine çekingen konuştu:

"Yani, Bay Glenn'in hiç çocuğu olmadı. Kendisine bir varis istediği için çocuk yuvasından genç Kenneth'i alarak evlatlık edindi. Çocuk o zamanlar bir yaşındaydı; kendisi evin oğlu gibi büyütüldü ve sevildi."

"Kenneth'in bundan haberi var mıydı?"

"Vardı. Bay Glenn bunu ona iki yıl önce söyledi; tam o sırada genç oğlan, liseden kovulmuş ve serseriliğe başlamıştı. Yaşlı dostum gerçeği ona söylemenin zamanı geldiğine karar verdi. Hatta davranışlarını değiştirmezse kendisini mirasından mahrum bırakacağı tehdidinde de bulundu."

"Kenneth bunu içine sindirebildi mi?"

"Sanırım. Ama Bay Glenn onun üzerine çok düşüyordu. Sık sık tartışıyorlardı ancak genç adam her defasında pişman oluyordu. O kadar ki, Bay Glenn'in şikâyet edecek hali kalmıyordu. Kızı bile onu daha fazla üzüyordu."

"Bayan May'in genç bir oğlanla ilişkisi vardı galiba; babası da bunu onaylamıyordu, öyle değil mi?" diye sordu dedektif; bunu daha önce eczacı kalfasından öğrenmişti.

"Evet, doğru. May iyi bir kız, ama çok inatçı! Babasına

çekmiş, Bay Carter! Babası, George Stratton adındaki genci eve almadı. Ama May, onu seviyor. Bu yüzden babayla kızın arası bozuldu. Hatta kavga ettiler."

"Bayan May kaç yaşında?"

"Yirmisine yaklaşıyor. Kendisi, Kenneth'in evlatlığa alınmasından iki yıl sonra dünyaya geldi; annesi loğusa döşeğinde öldü."

"Bana şu George Stratton hakkında bilgi verir misiniz?"

"Yoksa ondan mı şüpheleniyorsunuz?" diye sordu doktor; çok şaşırmıştı.

"Ben kimseden şüphelenmiyorum. Daha doğrusu herkesten şüpheleniyorum! İyice düşünüp tüm verileri toplamalıyım. Bunlardan bazısı cinayeti aydınlatmada yardımcı olabilir, bazısı olmaz. Anlatın, lütfen, doktor!"

"Bu genç adam hakkından kötü bir şey söyleyemeyeceğim. Benim gibi o da hayatını çalışarak kazanıyor. Ancak yaşlı dostum, kızı için zengin birini istiyordu."

"Hermann Melville gibi mi?" diye araya giriverdi dedektif.

"O da kim?" diye sordu doktor, şaşırarak.

"Kenneth'in bir arkadaşı."

"Hiç duymadım; Bay Glenn gözüne birini kestirmişse bilemem. Ama böyle biri olsaydı benden saklamazdı. Çünkü biz çok samimiydik."

Doktor, dedektifin sorusunu yadırgamış gibiydi; ailenin geçmişini neden bu kadar kurcaladığını anlayamıyordu.

Nick Carter'sa önemsiz gibi görünen tüm bu soruları neden yöneltti̇ğini gayet iyi biliyordu. Cinayet hakkında az çok bilgi edinmiş de olsa, üçüncü kişinin anlattıklarını dinlerse, olaya daha tarafsız bakacağını biliyordu.

"Her eylemin bir nedeni vardır. Ben motif arıyorum; onun için soruyorum bunları," diye kısaca açıkladı.

"Aman Tanrım! Yoksa cinayeti şeyin mi işlediğini sanıyorsunuz?"

"Bir şey sandığım falan yok! Ama cinayeti, bu ölümden

kârlı çıkacak birinin işlemiş olması ihtimali yüksek!"

Doktor Forsyth afalladı ve gözlerini dedektife dikti:

"Bakın, Bay Carter! Ben o kadar toy değilim; yani siz, aileden birinin bu cinayeti işlediğine inanıyorsunuz! Dedektif olarak böyle düşünebilirsiniz. Ama bence Avukat Joseph Waller'le görüşseniz iyi olur. O size her konuda yardımcı olabilir. Çünkü kendisi, yıllarca Bay Glenn'in avukatlığını yaptı. Ağzı çok sıkıdır; güvenilir bir dosttur kendisi!"

"Avukat Joseph Waller de dün gece aynı şekilde öldürüldü!"

"Aman Tanrım!" diye haykırdı doktor, yerinden fırlayarak. "Demeyin!"

"Evet, doktor! Bu yüzden, bilgi almak için size geldim. Çünkü ailenin 'sır küpü' artık konuşamayacak! Ben buranın yabancısıyım ne de olsa; onun için herkes hakkında tam bir bilgi edinmem gerek."

"İyi ama bayım, bu konuda size fazla yardımcı olamam ki!"

"Zaten sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Sadece bir sorumu cevaplayın: Bayan Glenn'in akli dengesi yerinde mi?"

"Elbette yerinde. Bunu da nereden çıkardınız şimdi?" diyen doktor çok şaşırmıştı.

"Hiç şimdiye kadar hayal falan gördüğü oldu mu? Normal düşünmesini etkileyen bir hastalığı var mı?" diye ciddiyetle sordu Nick Carter.

"Bu soruları ona değil de, size sormalı doğrusu!"

"Buna sevindim işte!" diyen Nick Carter eğilerek selam verdi: "Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Doktorun suskunluğu arttı; artık dostça davranmıyordu. Ama Nick bunu görmezlikten geldi. Bir mektup yazmak için izin istedi. Masa başına geçerek bir kâğıda, emniyet müdürüne hitaben bir şeyler yazdıktan sonra onu cebine attı.

Sonra yeğeni ve en yetenekli yardımcısı Chick'in kaldığı otele telefon ederek yardımcısını çağırttı ve ona hemen

Glenn'in evine gelmesini söyledi.

Daha sonra da doktorla vedalaşarak oradan ayrıldı.

Önemli bir bulgu

Dedektif, şaşkın kalabalıkta kendine bir yol bulduktan sonra cinayetin işlendiği evin zilini çaldı. Kapıyı bir polis memuru açtı; Nick adını söyleyince hemen içeri alındı.

Koridorda bekleyen polis:

"Hiçbir şeye dokunmadık, efendim," dedi.

"Güzel. Kenneth Glenn geri döndü mü?"

"Döndü efendim. Arkadaşıyla birlikte yandaki odada."

Nick odaya girdi. Kenneth Glenn'in yanında Audotorium Oteli'ndeki yaşlıca arkadaşı vardı.

Kenneth, dedektifi karşıladı:

"Siz benden önce gelirsiniz sandım, Bay Carter."

"Niyetim öyleydi. Ama buraya gelirken serserinin biri, içinde bulunduğum arabaya bomba fırlattı."

"Demeyin! Nasıl olur bu?"

"Oldu işte!" diye soğukça cevap verdi Nick. "Olayı biraz kurcalamak zorunda kaldım tabii."

"Tabii tabii. Yapanı buldunuz mu?"

"Ne yazık ki, bulamadım. Hiçbir iz bırakmadan kaçtı."

"Çok yazık! Arkadaşım Bay Melville'i tanıtayım size."

"Memnun oldum," dedi dedektif onu soğukça selamlayarak. "Siz şimdi bana evi gösterin bakayım! Önce babanızın odasına gidelim."

"Bunu hizmetçilerden biri ya da bir polis yapsa olmaz mı? Benim hâlâ içim götürmüyor, anlatabiliyor muyum?" diye kekeledi genç adam.

"Ama buna katlanmak zorundasınız," dedi dedektif: "Çünkü sorularıma en iyi siz cevap verebilirsiniz. Hizmetçileri daha sonra sorgularım. Yoo, Bay Melville, ben Bay Glenn'le yalnız gitmek istiyorum; lütfen!"

"Nasıl isterseniz; ısrar edecek değilim!" diyen Melville,

düş kırıklığına uğramış; biraz da gücenmişti. "Ben sadece dostumu teselli etmek istemiştim."

Nick hiçbir şey demeden yukarı kata çıktı; Kenneth önden gidiyordu.

"Babamın odası burası," dedi genç adam yavaşça ve kapıyı açtı.

Dedektif hiç ses çıkarmadan yatak odasına girerek etrafı gözden geçirdi.

Öldürülen adamın cesedi, Kenneth'in daha önce söylediği gibi, yüzükoyun halının üzerinde yatmaktaydı. Öldürücü darbeler hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

Anlaşılan Matthew Glenn, ayna karşısında durmuştu ama arkadan geleni fark etmemişti. Ya usturasını biliyordu ya da tıraş fırçasını sabun kabına daldırmıştı. Boğazı boydan boya öylesine kesilmişti ki, bıçak herhalde boyun kemiğine dayanmıştı. Adam o anda ölmüştü!

Herhalde katil, gürültü çıkmasın diye, öldürdüğü adamın yere düşmesini engellemişti. Onu yere uzattıktan sonra işi sağlama bağlamak için de kafasını baltayla parçalamıştı.

Yatağın yanındaki komodinin üstünde içi meyve dolu bir tabak vardı; meyvelerin bir kısmı yenmişti.

Yatak çarşafı yere atılmıştı; dedektif, yataktan kalkan birinin böylesine bir dağınıklık yapacağına ihtimal vermedi. Katille kurbanı arasında bir boğuşma geçmiş olmalıydı.

Nick Carter, Kenneth'e dönerek:

"Ceset bulunduktan sonra kimsenin bu yatak çarşafına dokunmadığından emin misiniz?" diye sordu.

Beriki, kendisine soru sorulduğunu fark edince irkildi. Yüzü solmuştu. Kısık sesle cevap verdi:

"Tabii tabii... Odaya ilk giren bendim; çarşaf aynen bu vaziyetteydi."

"Sizi yorduğum için üzgünüm," dedi dedektif dostça: "Artık arkadaşınız Bay Melville'i çağırabilirsiniz."

"Teşekkür ederim!" diye derin bir nefes aldı Kenneth; rahatlamıştı. Hemen odadan çıktı.

O dışarı çıkar çıkmaz dedektif hemen eğilerek yatak çarşafını, yastık ve yorganı iyice gözden geçirdi. O kadar seri çalıştı ki...

Aradan bir dakika geçmeden Kenneth, arkadaşıyla birlikte odaya döndü.

Nick pencerenin önünde durmuş, baltayı incelemekteydi.

"Bay Melville evden çıkmıştı bile, gidip onu getirdim!"

"İyi ettiniz. Bu balta bu eve ait demiştiniz, değil mi?"

"Tabii; daha çok mutfakta kullanılır. Aşçı kadın onunla ya odun keser ya da kömürleri parçalar. Kışın tabii."

"Balta nerede dururdu? Bir alet dolabı falan var mı?"

"Yok. Ama öbür aletlerin bulunduğu yerde durur hep... Göstereyim size."

"Daha sonra! Önce bakayım, katil döşemede bir iz bırakmış mı?"

Ama bu bir bahaneydi; Kenneth yokken buna bakmıştı bile. Şu anda onu ilgilendiren başka bir şey vardı.

Kenneth sırtını ona dönmüş, çenesini eline dayamıştı. Arkadaşı Melville, yatağa yaklaştıktan sonra:.

"Yatağa bakmamda bir sakınca var mı, Bay Carter?" diye sordu.

"Neden olsun ki!" diyen Nick hâlâ halıyı incelemekle meşguldü. "Bir şey bulursanız, bana söyleyin!"

Melville çarşaflara el attı, onları silkeledi; derken hafifçe haykırdı.

"Ne oldu?" diyen Nick ayağa fırladı.

"Bilmem, bunun bir anlamı var mı?" dedi Melville tereddütle: "Çarşaflardan biri parçalanmış."

"Bakayım!" diyen Nick, parçalanan kısma baktı: "Burada bir boğuşma olmuş. Bay Glenn, babanız herhalde çarşafın tamamını kullanıyordu, değil mi?"

"Tabii ki," diye açıkladı genç adam; ürpermişti.

"Bu bir ipucu olabilir," diye sanki kendi kendine konuştu dedektif. "Katilin eli kanlanmıştı belki, temizlemek için çarşafı kullandı. Sonra da o kısmı kesip yaktı."

"Bu iş için herhalde bir makas kullandı," diye atıldı Melville.

"Kesinlikle. Kız kardeşiniz şimdi nasıl, Bay Glenn? Kendisine söyleyin, oturma odasında onunla konuşmam gerek. Bu arada etrafa bir göz atayım. Siz evi iyi tanıyor olmalısınız, bana gösterir misiniz? Teşekkür ederim. O zaman bana arka merdivenden mutfağa nasıl geçeceğimi söyleyin. Daha sonra bizi orada bulursunuz, Bay Glenn," diye gidenin arkasından seslendi dedektif.

Evin arka kısmını inceledi, arka bahçeyi çeviren ahşap çite baktı; öyle ya, çiti aşan biri ardında iz bırakabilirdi. Ama ne bulduğu konusunda kimseye bir şey söylemedi.

Mutfakta hizmetçileri teker teker sorguya çekti.

Aşçı kadın her zamanki gibi kalkıp ocağı ateşlemişti. Baltayı haftalardan beri kullanmamıştı, yerinde olup olmadığını da bilmiyordu.

Hizmetçi kız da her zaman olduğu gibi saat yedide kalkmıştı; her yatak odasının önüne birer tabak meyve koymuş, sonra yemek odasında sofrayı hazırlamış ve Bayan May dönene kadar da koridoru süpürmüştü.

"Nasıl yani?" diye sordu Nick: "Genç bayan o kadar erken mi evden çıktı?"

"Evet, efendim."

"Evden ne zaman çıktı?"

"Tam olarak bilmiyorum. Meyve tabağını götürdüğümde odasında yoktu."

'Hanımın her sabah evden bu kadar erken saatte mi çıkar?' sorusuna yanıt alamayan Nick, hizmetçi kızdan Bayan May'ın hemen her sabah –eğer işe gitmediyse– nişanlısıyla buluştuğunu öğrenebildi. Ancak Bayan May'ın babasının haberi olmaması gerekiyordu; bu yüzden, hanımına çok bağlı olan genç kız ağzını sıkı tutmak zorunda kalmıştı.

Yine hizmetçi kızın anlattığına göre Bayan May eve döner dönmez, onu bir şişe parfüm alması için eczaneye göndermişti. Eczane kapalı olduğu için hizmetçi kız bir süre beklemiş-

ti; yarım saat sonra eve döndüğünde hanımı, odasında üstünü değiştirmekteymiş ve parfüm şişesini kapının önüne koymasını emretmiş.

Dedektif ona, tüm bu konuşulanları hanımına söylememesi için sıkı tembih etti; hizmetçi kızın sözünü tutacağından da emindi.

Arabacı kayda değer bir şey anlatmadı. Oda hizmetçisi de her zamanki gibi ikinci kattaki koridoru temizlemekle meşgulmüş; korku çığlığını ve evdeki telaşı duyunca normalin dışında bir şeyler olduğunu anlamışmış.

"Sizin odada soba var mı?" diye sordu dedektif.

"Hayır, tüm odalar kaloriferli; merkezi ısıtma."

"Ama ben Bay Glenn'in odasında bir soba gördüm!" dedi Nick.

"Haa, çok soğuk havalarda yaşlı efendimiz çabuk üşürdü, o yüzden ikinci kattaki çalışma odasına bir soba kurdurttu... Ama o soba üç aydan beri yanmadı..."

Bu arada Kenneth çıkageldi ve kız kardeşinin onları oturma odasında beklediğini haber verdi. Dedektif:

"Siz bir süre kız kardeşinizin yanında kalın," dedi. "Bay Melville bana evin henüz görmediğim kısımlarını gösterecek."

Nick'in niyeti, genç kızla konuşmadan önce onun odasını görmekti. İlk olarak Kenneth'in odasına baktılar; dedektif, Bay Melville'in 'Burada da ne var sanki?' der gibi alaycı bakışlarına aldırış etmeden orasını iyice gözden geçirdi.

"Böyle durumlarda her şeyi irdelemek gerek!" diye de açıkladı. Aslında burada bir şey bulmayı beklemiyordu.

Melville kollarını kavuşturmuş, dedektife bakıyordu. Nick çekmeceleri açtı, mobilyaları yerinden oynattı, duvara asılı tabloların arkalarına baktı, sobayı gözden geçirdi; kısacası, incelemediği delik bırakmadı.

Sonunda Melville:

"Sizin ününüzü çok duydum, Bay Carter," dedi: "Ama doğrusu yaptıklarınıza bir anlam veremedim. Sanki buraya

bir hırsız girmiş gibi davranıyorsunuz? Onun bıraktığı bir iz peşindesiniz gibi..."

"Bu olasılığı yabana atmayın! Ne de olsa Bay Glenn zengin bir adamdı..."

"Çok doğru. Neyse, nasıl biliyorsanız öyle yapın!" dedi Bay Melville omuz silkerek: "Bana kalırsa boşuna vakit kaybediyorsunuz. Evden bir şey çalınmadı ki!"

"Ortada bir cinayet olduğuna göre bir de bunu işleyen bir adam var demektir," dedi dedektif; eleştiri duymaktan canı sıkılmıştı.

"Neden hep bir adamdan bahsediyorsunuz? Katil kadın olamaz mı?" diye soğukça omuz silkti Bay Melville.

"Hoppalaa! Yani böyle bir işi bir kadın ya da bir kız mı yaptı?"

"Ben kadın ya da kız yaptı demek istemiyorum. Sırası gelmişken aklıma esti de ondan böyle söyledim. Ama aslında bu işi bir kadın yapmış olabilir; bunun için de çok güçlü olmasına gerek yok. Böyle bir baltayla herkesi öldürebilir."

"Doğru," diye homurdandı dedektif. "Yeterli bir motifi varsa, sinirleri de sağlamsa neden olmasın?" Aklını başka bire yere takmış gibiydi.

"Bilmiyorum. Şu kesik çarşafı düşünüyorum da..."

"Ne olmuş ki?" diye sordu Nick şaşkınlıkla.

"Burada bir makas kullanılmış... Ya da başka bir şey. Genellikle erkekler –ve de hırsızlar– yanlarında makas taşımaz. Bunu siz de bilirsiniz."

"Çok doğru," diye kafasını salladı dedektif. "Bugüne kadar çok katil yakaladım ama heriflerin üstünden hiç makas falan çıkmadı. Yalnız bir keresinde bir kasa hırsızını yakaladığımda cebinde makas buldum." Hafifçe gülerek ekledi: "Meğerse adam tuhafiyeciymiş!"

Nick, eczacı kalfasından George Stratton'un manifaturacılık yaptığını da öğrenmişti. Konuşmayı, bilerek bu kanala yöneltmişti.

"Haklısınız," dedi Melville: "Bir manifaturacı kalfası,

üzerinde makas taşıyabilir. Ama Bay Glenn'in odasında böyle bir şey bulunmadı."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Kenneth söyledi. Zaten siz de böyle bir şey bulmadınız, değil mi?"

"Bulmadım. Katil baltayı bırakmış ama makası yanına almış olmalı!"

Daha sonra Nick Carter, Melville'le birlikte Bayan May'ın odasını araştırdı. Melville sobanın kapağını açarken dedektif:

"Bunun içinde bir şey yakmışlar!" dedi. "İşte, külleri burada. Şurada da bir parça bez var..."

Bezi dikkatle alarak büyüteciyle inceledi.

"Pamuk lifleri!" diye söylendi, Melville'in duyabileceği şekilde. "Ölenin çarşafından koparılmış olduğu kesin. Şu kızla hemen konuşmak istiyorum."

Başparmak izi

"Herhalde Bayan Glenn'le yalnız konuşmak istersiniz?" diye sordu Melville; gerilimliydi.

"Tabii ki. Bulduğumuz şeyden ağabeysine bir şey bahsetmeyin, lütfen!"

"Merak etmeyin, Bay Carter! O zavallıyı da üzmek istemem zaten!"

Oturma odasına giderken karşılarına Kenneth çıkarak Gleason adında bir adamın onlarla konuşmak istediğini söyledi; kendisi karakoldan geliyormuş.

"Tamam! Emniyet müdürünün gönderdiği kişi olacak; bizden haber bekliyor. Odada mı?"

"Evet, ama biz onunla bir şey konuşmadık... Ancak, onun bu üzücü olay nedeniyle buraya geldiğini düşündüğüm için kendisine bir şeyler çıtlatayım dedimse de hiç oralı olmadı. Galiba hiçbir şey bilmiyor!" dedi Kenneth.

"Dur bakalım ne istiyor?" diyen dedektif, ona Melville'le birlikte kütüphaneye gitmesini, çünkü kız kardeşiyle yalnız

görüşmek istediğini söyledi.

Kenneth eskisine göre daha da heyecanlıydı; arkadaşıyla birlikte oradan isteksizce ayrılırken onun ikram ettiği puroyu da başını sertçe sallayarak reddetti.

Nick oturma odasına girer girmez bakışları, pencere önünde gazete okumakta olan Gleason'a dikildi. Bu, yardımcısı Chick'ti tabii; her zamanki gibi çok şık giyinmişti.

Odanın ortasındaki masanın başına çok sevimli sarışın bir kız oturmuştu; ölü gibi solgun yüzünü elleri arasına almıştı. Nick ona yaklaşırken genç kız ellerini aşağıya indirdi ve ayağa kalktı. Beriki kendini tanıttı:

"Adım Nick Carter! Ben dedektifim. Oturun, lütfen! Sizi fazla rahatsız etmeyeceğim; niyetim size yardım etmek."

Genç kız hıçkırarak başını iki yana salladı:

"Bana kimse yardım edemez!" diyerek havaya üfledi.

"Bir bakıma haklısınız!" dedi Nick: "Ama babanızın katilinin bulunmasını isterdiniz herhalde?"

"Bu onu geri getirmez ki!" dedi May Glenn usulca. Sonra mendilini gözlerine bastırırken acı acı ağladı.

Nick onu bırakarak gazete okuyan adama döndü.

"Adınız Gleason; emniyet müdürlüğünden geliyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, siz de Bay Carter olmalısınız..."

"Öyle. Gazete okumayı bırakın şimdi. Önce Bayan Glenn'in bize anlatacaklarını dinleyelim, sonra bana ne haber getirdiğinize bakarız."

"Ben bir şey anlatamayacağım... Ne anlatayım ki?" diye yine havaya üfledi genç kız.

"Siz bu olanları normal karşılıyorsunuz galiba? Ama görevim sizi sorguya çekmek. Bu sabah bu evde saat yediyle dokuz arasında kim neredeydi, ne yaptı... bilmek istiyorum."

"Yani bu sabah kalktıktan sonra neler yaptığımı mı bilmek istiyorsunuz?" Genç kız işin ciddiyetini hâlâ anlamamış gibiydi. "Saat altı buçukta kalktım ve hemen evden dışarı çıktım. Dokuza çeyrek kala da döndüm, üstümü başımı değiştir-

dikten sonra da yemek odasına indim. Babamın öldüğünü duyuncaya kadar da orada kaldım!"

"Dışarı çıkarken evin anahtarını hep yanınıza alırsınız, değil mi?"

May ona şaşkınlıkla baktı; alınmış gibiydi. Dedektif ona şefkatle yaklaştı:

"Sözlerimi yanlış anlamayın, sadece sorularıma cevap verin. Ben anahtarı her zaman yanınıza aldığınızı, eve dönünce kapıyı çalarak babanızın dikkatini çekmek istemediğinizi biliyorum. –Öyle korkarak bakmayın bana! Benden korkmanıza hiç gerek yok!"

"Ben kimseden korkmam!" diye cevap verdi genç kız gururla: "Evet, ben sık sık sabah yürüyüşü yaparım; bu doğru. Ama sırf müstakbel kocamla buluşmak için... Bunu söylemekten utanıyor değilim; babama da söylerdim, ama küçüklüğümden beri korkmuşumdur kendisinden. Yoksa... İşte, yüz göz olmamak için bu buluşmalarımı ondan hep sakladım. Neler çektiğimi Tanrı bilir!"

"Bakın Bayan May, bana hesap vermek zorunda değilsiniz! Ben sadece bu sabah nişanlınızla birlikte olup olmadığınızı bilmek istiyorum, o kadar."

"Sabahtan beri hep onunlaydım; tabii buluşma yerine gidinceye ve de eve dönünceye kadar geçen zamanı hesaba katmazsak. Buluşma yerimiz evden birkaç blok ötedeydi."

"Bir sorum daha var: Bu sabah sobayı siz mi tutuşturdunuz?"

"Bu mevsimde soba yanar mı hiç!" diye cevap verdi genç kız; çok şaşırmıştı.

"Eve döndüğünüzde yanık bez kokusu falan duydunuz mu?"

"Yoo, duymadım!"

"Teşekkür ederim. Daha sonra size belki birkaç soru daha soracağım. Şimdi Bay Gleason'la ufak bir gezinti yapacağız."

Dedektifler genç kızı nazikçe selamladıktan sonra dışarı çıktılar.

Koridorda Nick biraz durdu ve cebinden kısmen yazılı bir kâğıt çıkardı. Chick Gleason gülümsedi; neler olacağını tahmin etmişti.

"Şefinize yönelteceğim soruları yazacağım buna. Kütüphanede bir masa vardır herhalde."

Sanki çağrılmış gibi Kenneth, kütüphanenin açık kalan kapısının önüne geliverdi.

"Yazmak için ne gerekse, hepsi burada var, Bay Carter!" dedi boğuk bir sesle; içeri bakmaktan da kendini alamadı.

"Teşekkür ederim, ben başımın çaresine bakarım! Masayı sadece birkaç dakikalığına kullanacağım."

Nick, Gleason'la birlikte odaya dalarak uzun masanın başına geçti. Önüne baskılı bir kâğıt sererek doldurmaya başladı.

Uzaktan bakan Kenneth:

"Tutuklama emri mi yazıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır. Aslında tutuklama emrini çoktan hazırlamalıydım ama, katilin suç ortağını ele geçirmek için bekliyorum."

"Suç ortağı mı?" diye sordu Kenneth; yüzü bembeyaz kesilmişti.

Melville de ilgilendi.

"Evet, bana kalırsa bu cinayette katile yardımcı olan biri var," diye devam etti dedektif: "Belki de onun teşvikiyle işlendi bu cinayet... Haa, Bay Glenn!" diyerek genç adama döndü; beriki irkildi. "Hiç merak etmeyin, o suç ortağı elimden kaçamaz! Tutuklama yapmadan önce tüm kanıtları toplamam gerek. Şey... Siz George Statton ya da Stratham diye birinin adresini biliyor musunuz?"

"Stratham olacak!" diye atıldı Kenneth.

"Evet, ismi böyle!" dedi Nick: "Bana kodlar mısınız? Tamam, sağ olun!" diyerek bu ismi, yazılı kâğıda geçirdi. "Arkadaşınız mı olur?"

"Yoo, hayır! Onu uzaktan tanırım, o kadar. Siegel Coopers mağazasında çalışır."

"Teşekkür ederim... Hay Allah!" diyen Nick, beceriksiz bir hareketle yazılı kâğıdı elinden kaydırdı. O da uçarak Ken-

neth'in önüne düştü. Genç adam kâğıdı almak için yere eğildi.

"Zahmet oldu!" dedi Nick. Ve mağazanın ismini kâğıda geçirdi.

"Bay Gleason, siz buyurun benimle gelin; yolda şefinize neler bildireceğinizi söylerim," diyerek sözde polis memurunun koluna girdi.

"Burada konuşmak isterseniz, biz odadan çıkarız," dedi Kenneth.

"Yoo, sağ olun! Ben nasıl olsa mağazaya gideceğim," diye cevap veren Nick, çok fazla şey söylemişçesine hemen sustu.

Sonra da vedalaşarak oradan ayrıldı. Chick'le birlikte küçük bir otele gidinceye kadar hiç konuşmadılar. Orada dedektif, caddeye bakan bir oda kiraladı.

Odanın penceresinden caddeyi gözlerken Chick de onun omzu üzerinden dışarı baktı.

Derken üniformalı ve şişman bir arabacının sürdüğü, iki beyaz yağız atın hafif tırısa kalkarak çektiği şık bir fayton kapının önünden geçti. İçinde birinin olup olmadığı belli değildi, çünkü perdeleri indirilmişti.

"Acayip," diye homurdandı Nick: "Bu fayton biz çıkmadan önce Glenn'lerin evine çok yakın bir yerde duruyordu."

"Evet, benim de gözüme çarptı," dedi Chick.

"Belki de bir tesadüf. Hadi boş ver, gel biraz konuşalım!"

Nick bir sandalye alarak odanın ortasındaki masaya yanaştı ve oturdu. Chic de aynısını yaparak merakla bekledi. Üstat o zamana kadar ne yaptı, ne ettiyse hepsini en ince ayrıntısına kadar ona anlattı. Chick artık tam bir bilgiye sahipti.

"Tabii. Bu cinayet kesinlikle aile fertlerinden biri tarafından işlendi... Ama elinde kesin kanıt var mı?"

"Tonla... Ama hepsi uydurma... Tek bir ipucu dışında!"

"Neymiş o? Merak ettim!"

"Dinle, Chick! Şu Bayan Glenn, Siegel Cooper mağazasında tezgâhtar olarak çalışan George Stratton'la nişanlı. Ba-

bası buna karşı! Ama kız çok inatçı; kafasına koymuş bir kere: adamla evlenecek! Her sabah nişanlısıyla buluşmayı adet haline getirmiş; ancak babası isyan ediyor! Bu ilişkiyi kesmediği takdirde onu mirasından mahrum bırakma tehdidinde bulunuyor. Ölümü kızın işine yarıyor; çünkü mirasa konuyor! Sevdiği adamla evlenmesinde de bir engel kalmıyor. Yani kızın, babasıyla olan ilişkisi berbat! Şimdi dinle bak, ne buldum ben: Bu kız, bu sabah yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalmayan tek insan! Bu kız, bu sabah öbürkülerden daha erken kalktı, gizlice evden dışarı çıktı ve –bildiğimiz gibi– babasının öldürülmesinden az önce eve döndü. Babası o sırada tıraş oluyordu. Ama Bayan Glenn'in, bu cinayeti işleyecek kadar güçlü kuvvetli olduğunu da unutmayalım! Öte yandan, katilin eli, cinayeti işlerken kana bulandı; elini yatak çarşafıyla sildi, sonra çarşafın o kısmını bir makasla keserek onu Bayan May'ın yatak odasındaki sobada yaktı. Bundan daha iyi kanıt mı olur?"

"Benimle dalga geçme, Nick! Bu senin 'kanıt' dediğin şey metelik etmez! Kız katil değil; olamaz da!"

"Tabii tabii; zavallıcık senin ve benim kadar suçsuz, desene! Beni dinle şimdi! Glenn'in en yakın arkadaşı Melville bana evi dolaştırdı. Yukarda sözünü ettiğim tüm şüpheli 'kanıtları' ben ona buldurttum: kesik yatak çarşafını, bunun ancak bir makasla kesilmiş olabileceği ve böyle bir makası da genellikle kadınların taşıyabileceği fikrini, May'ın yatak odasındaki sobada bulunan yanık bezi falan..."

"Deminki varsayımını Bay Melville de yürüttü yani?"

"Üstüne bastın, dostum! Her şey tasarladığım gibi oldu. Yani sözüm ona Melville haklı çıktı: Katil, elini kana buladıktan sonra yatak çarşafıyla silmiş, sonra da o çarşafı keserek sobada yakmıştı! Ancak, ölmekte olan adamın hırıltısı dikkatini dağıtmış ve çarşafta ufak bir kan lekesi bırakmıştı... Ben o lekeli kısmı çaktırmadan kesiverdim; cebimde hep bir makas taşırım ben. O gün de yanımdaydı. İşte o bez parçası!"

Chick bezi mikroskopla inceledikten sonra haykırdı:

"Bir başparmak izi. Bundan iyisi can sağlığı! Ama bu bir erkeğe mi ait, yoksa bir kadına mı? Orasını bilemem!"

"Bilmene gerek yok, dostum! Kütüphanedeyken kâğıdı masada nasıl yere düşürdüğümü, sonra da Kenneth'in onu nasıl yerden alıp bana verdiğini hatırlıyor musun?"

"Tabii; hatta bu işin içinde bir bit yeniği var diye düşündüm."

"Vardı! Kenneth o kâğıdın çok ince bir plastikle kaplı olduğunu fark etmedi tabii. Şimdi şuna mikroskopla bak bakalım, parmak izi görecek misin?"

"Hemen bakayım!" dedi yeğeni. "Harika! Her bir çizgisi belli oluyor!"

"Sen de biliyorsun ki, hiç kimsenin başparmak izi birbirininkini tutmaz!"

"Kesinlikle! Londra polisi sadece katillerin başparmak izini almakla yetinir, caniler albümüne bakmaz bile!"

Ve Chick hafif bir çığlık attı:

"Tam tamına... Çizgisi çizgisine!" Çok heyecanlanmıştı: "Öldürülen kişinin kanına dalan başparmakla ince plastik kaplı kâğıda aldığımız başparmak izi aynı! Yani ikisi de aynı kişiye ait!"

Nick Carter rahat bir şekilde:

"O zaman Bay Matthew Glenn, evlatlığı Kenneth tarafından öldürüldü demektir!" dedi.

Nick Carter'ın alıkonuluşu

"Öyleyse adamı niye tutuklamıyorsun?" diye sordu Chick, içini çekerek.

Nick bunu duymazlıktan geldi ve pencereyi gösterdi:

"Deminki fayton yine otelin önünden geçti."

"Bırak Allah aşkına, Nick! Daha ne kadar kanıt istiyorsun ki? Evden ayrılmadan şu plastik kaplı kâğıdın o serseriyi ele vereceğini biliyordun. Neden onu hemen tutuklamadın? Bayan May'dan şüphelendiğini onlara mahsus belli ettiğini fark

ettim ben. Ama o herifi serbest bırakacağın hiç hatırıma gelmedi!"

"Beyaz atlı fayton az önce yine otelin önünden geçti."

"Öyle mi?" diye soran Chick şaşırmıştı: "Bu işin içinde bir çapanoğlu var Nick, ben seni iyi tanırım!"

"O zaman beni anlıyorsundur. Akıllıca planlanmış bir cinayetle karşı karşıya bulunuyoruz. Yaşlı Glenn'in öldürülüşü bu planın bir parçası. Suçluları bulmalıyız Chick, o kadar!"

"Yani bu işte birden fazla kişinin mi parmağı var?"

"Elbette. Nitekim bu sabah arabamı bombaladılar."

"Deme yahu!" diye kekeleyen Chick, Nick'in elini tuttu. "Yani bomba... sana mı atıldı?"

"Öyle oldu," dedi dedektif sakin sakin: "Önce bunun bu cinayetle ilgili olabileceğini düşünmedim; suikast, yanlışlıkla beni hedef aldı sandım. Yine de Patsy'yi bunu aydınlatmakla görevlendirdim; bakalım ne haber getirecek, merak ediyorum. Bana sorarsan bu işi ya Melville yaptı ya da birine yaptırdı."

"Mesele basit," diye devam etti: "Kenneth, kendisinden şüphelenmemeleri için bu cinayeti polise bildirmek zorundaydı. Emniyet müdürü onu bana yolladı. Melville bunu biliyordu, çünkü arkadaşıyla birlikte Auditorium Oteli'ne geldi ve ben onunla görüşürken oradan ayrıldı. Benim ilk fırsatta Glenn'lerin evine gideceğimi anlamıştı; on arabadan dokuzunun geçtiği en işlek caddede beni bekledi."

"Galiba haklısın!" dedi Chick.

"Ayrıntıları bize Patsy anlatır. Şu anda aynı şekilde önemli ikinci bir cinayetle meşgulüm: Avukat Joseph Waller'in öldürülüşüyle! Polise bakarsan bu iki cinayetin birbiriyle ilgisi yokmuş! Ama biz Waller'in, yaşlı Glenn'in avukatlığını üstlendiğini ve dün öğleden sonra onu ziyaret ettiğini biliyoruz. Yani Glenn, vasiyetnamesini düzenlemek istemişti; niyeti, yaşam biçiminden hoşlanmadığı evlatlığını mirasından mahrum etmekti! Böyle bir değişiklik yapmazsa mirası, Kenneth'le May arasında eşit olarak paylaşılacaktı."

"Doğru!" dedi Chick: "Tabii bu değişikliği avukat yapacaktı. Onu engellemek, daha doğrusu vasiyetnamede bir değişiklik yapılmasının önüne geçmek için, hem avukatı hem de müşterisini ortadan kaldırdılar. Böylelikle Kenneth'in yolu açılmış oldu."

Sustu ve yeğenine baktı:

"Ne dersin, Nick? Avukatı da bu Kenneth mi öldürdü?"

"Yok canım! O hanım evladının işi değil bu! Ortada rollerin paylaşıldığı bir oyun var! Avukatı öldüren kişi, Kenneth'in tutuklanmasıyla uyarılmış olacaktı! Biz yine de şu Waller olayını aynı şekilde ele almalıyız. Bu konuda ben emniyet müdürlüğüne bir yazı gönderdim bile; bu işi senin üstlendiğini bildirdim, işte yazılı belgen Chick!"

"Ama bunun için emniyet müdürlüğüne gitmeme gerek yok, değil mi? Oraya telefon etsem de olur!" diyen Chick, kendisine uzatılan kâğıdı aldı.

"Aşağıdaki faytonu unutma!" dedi dedektif gülümseyerek: "Bizi gözlüyorlar. Hem seni, hem de Bay Gleason'u emniyet müdürlüğünden uzak tutmaya çalışacaklar... Onun için sen hemen emniyet müdürünü ara!"

"Tabii; bunu unutmuştum! Gözlendiğimize emin misin?"

"Elbette. Melville bu işin içinde. Bire yüz bahse girerim ki, aşağıdaki faytona bizim kim olduğumuzu haber veren o! Onun için sen müdüriyete git, ben de faytonu gözleyeyim ya da ona yolunu şaşırtayım."

"Ama becerikli bir cani, senin gizlice beyaz atlı bir faytonla takip edildiğinin farkına varacağını düşünecektir herhalde!"

"Bu benim de aklıma geldi. Bu herifler büyük oynuyor. Hiçbir şeyden şüphelenmemiş gibi gözükürsem, inandırıcı olmayacak."

"Yani göz göre göre onların tuzağına düşeceksin, öyle mi? Böylelikle ne numara çevirdiklerini öğreneceksin?"

"Aynen öyle! Ama bu işi nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum. En iyisi, Chick, şu kanlı çarşaf parçasıyla plastik kaplı

kâğıt sende kalsın! Heriflerin ne yapacağı belli değil. Bakarsın bana bir bomba daha atıverirler. Sana dokunmazlar, çünkü emniyet müdürlüğüne ölenin kızı aleyhine ifade vermek için gittiğini düşünecekler. Bu kanıtları emniyet müdürüne ver! O da onları iyi saklasın!"

"Kendisine ne diyeyim?"

"Hiçbir şey deme, sadece onları benim gönderdiğimi söyle. Sonra da şu Waller olayını ele al ve iyice incele!"

"Tamam. Bu işi oldu say!"

Dedektif, Chick evden çıkana kadar bekledi, sonra alt kata inerek pencereden dışarısını gözledi.

Chick otelden ayrılırken köşedeki fayton harekete geçti ama az sonra durdu.

"Oldu bu iş!" diye mırıldandı Nick saklandığı yerden: "Arabacı, önce otelden çıkan kişiyi takip etmesi gerektiğini düşündü ama sonra vazgeçti. Demek ki beni bekliyor!"

Nick biraz düşündükten sonra kendini arabacıya göstermemeye karar verdi. Otelin koridorundaki pencerelerden birinden yan sokağa atlayıp ana caddeye çıkabilirdi.

İstediği de buydu; çabucak kıyafet değiştirerek otelin arka kapısından çıkıp kestirme yoldan faytonun olduğu yere varacak ve arabanın içinde kimin olduğunu görecek, ne yapacağına da ondan sonra karar verecekti.

Önce çaktırmadan otelden çıktı. Yan sokakta kimseler yoktu. Buraya sadece mal boşaltmaya gelen arabalar geliyordu.

Nick yavaşça harekete geçti; oradan ayrılmadan cebinden çıkardığı perukayla takma sakalını taktı. Üstünü başını da değiştiriverdi.

Birden bulunduğu yerden ileri atıldı. Ama geç kalmıştı; aynı anda becerikli bir elin savurduğu kement, boğazına geçti.

Nick, elini kementle boğazı arasına sokabilecek zamanı ancak buldu; aynı anda da dengesini kaybetti. Son bir gayretle şapkasını başından çıkarıp fırlattı. Sonra da yüzükoyun yere düştü.

Aynı anda vücudu yukarı çekildi. Boynundaki ilmek daha

da daraldı; bedeni bir evin birinci katının duvarı boyunca yukarı çekildi.

O sırada dedektifin gözleri beş kişiye takıldı. Bunlardan üçü, kemendi yukarı çekmekle meşguldü, diğer ikisiyse onların yanında durmuş, bekliyordu.

Nick bu durumda çırpınmanın bir işe yaramayacağını anladı. Yoksa herifler kafasına copla vurup onu bayıltabilirdi. Bu yüzden soğukkanlı düşünerek kendisinin yukarı çekilmesine izin verdi. Adamlardan biri onun dizine doğru eğildi. Aynı anda dedektif, madeni bir şakırtı işitti; dizine kelepçe vurulmuştu. Serbest yürümesi imkânsızdı!

Aynı şekilde ayak bileklerinden de zincire vuruldu.

Bu arada üç adam onu yukarı çekip pencereden içeri alarak yere yatırdı. Bu kez beşi birden dedektifin üzerine çullandı. Adamlardan biri onun başını geriye çekerken ikisi, dizlerini göğsüne bastırdı.

Herifler Nick'ten öylesine ürkmekteydi ki, içinde bulunduğu duruma karşın dedektif gülümsemekten kendini alamadı.

"Beni yüceltiyorsunuz!" dedi onları aşağılarcasına: "Bugüne kadar bir sürü serseriyle karşılaştım ama hiçbiri beni sizinki gibi bağlamadı."

Adamlardan biri hemen dedektifin ağzını bir mendille tıkadıktan sonra her iki ucunu başının arkasında bağladı. Sonra onu yine ayağa kaldırıp koridor boyunca sürükleyerek çok şık döşenmiş bir odaya getirdiler.

Sonra onu odanın bir köşesine, pencere dibine, bohça gibi attılar. Nick ister istemez sesini çıkarmadı.

Derken adamların hepsi odadan çıktı.

Nick'in fazla beklemesine gerek kalmadı. Beş dakika geçmemişti ki, dedektif kapı önüne yanaşıp duran faytonun sesini işitti.

"Bak hele, fayton çıkageldi. Bakalım içinden kim çıkacak?" diye aklından geçirdi. "Ama planları galiba gerçekleşmeyecek. Beni içine düşürmeye çalıştıkları çukur, onları da alacak kadar genişse mesele yok!"

Ünlü dedektif sokak kapısının açılıp kapandığını işitti. Sonra bir sessizlik oldu; derken odanın kapısı açıldı ve içeriye, ömründe görmediği kadar güzel bir kadın daldı... Uzun boylu, siyah gözlü ve mağrur bir kadındı bu.

Kapıyı kapayıp öylece durdu ve elleri bağlı dedektife gülümseyerek baktı.

Çok şıktı; giysileri çok pahalıydı.

Dalgalı saçlarını devekuşu tüylü ve elmas kakmalı çok geniş bir şapkayla örtmüştü. Elinde taşıdığı güneş şemsiyesinin dantelli kumaşı bile bir servet değerindeydi.

Yüzünde hem merak hem de zafer ifadesi vardı; sessizliği bozuncaya kadar bir dakika bekledi.

"Ünlü Nick Carter'ı selamlamak şerefine mi nail oluyorum?" diye sordu alayla.

Nick, ağzı bağlı olduğu için cevap veremedi.

Kadın aynı ses tonuyla devam etti:

"Valla, bu oyuna diyecek yok! Ama o da nesi? Sizi sımsıkı bağlamışlar, bense kendi kendime gevezelik ediyorum," dedi ve bir zile bastı.

Dedektifi getiren adamlardan ikisi hemen odaya girdi; kadın onlara dedektifin ağzındaki mendili çözmelerini emretti.

"Şimdi daha rahat konuşuruz," diyerek adamları geri gönderdi.

"Yardım istemek için bağırıp çağırmazsınız inşallah? Hahaha! Planım nasıl da tuttu! Bundan iyisi can sağlığı! Çıkmaz sokaktaki bu ufak oteli özellikle tuttuk. İnsanın düşüncelerini okuyan harika bir falcı değil miyim ben, Bay Carter?"

"Hayranlığımı ifade edecek kelime bulamıyorum!" diye cevap verdi Nick, dalga geçercesine.

"Doğru söylediniz!" diyen kadın kendini bir koltuğa attı. "Siz de otursanıza, niye öyle ayakta duruyorsunuz? Korkuyor musunuz yoksa?"

"Nerde o günler!" diye alaylı konuştu dedektif: "Ama şu

anda, adamlarınızın kibarlığı yüzünden hiçbir yere oturacak halim yok... Her tarafımı çelikle donattılar!"

"Demeyin!" diyen güzel kadın şaşırmış gibi davrandı. "Sizi öyle bağlamışlar ki, dizinizi bile bükemiyorsunuz ha? Harbi konuşun, Bay Carter! Böyle bir şey şimdiye kadar hiç başınıza gelmedi, öyle değil mi?"

"Bundan daha da beteri geldi," dedi Nick gülerek.

"Ama bu seferki, usta elinden çıkma; öyle değil mi?"

"Hanımefendi, sizi kutlarım!" dedi dedektif alaylı alaylı.

"Teşekkür ederim. Haa, şapkanıza ne oldu?"

"Bana sadık kalmadan aldı başını gitti... Şanssızlık işte!" diye dalga geçti Nick.

"Yoo, yoo... Böyle olmaz!" diyen güzel kadın yine zile bastı.

Sonra içeri girenlere emretti:

"Çıkarın şu kelepçeleri Bay Carter'ın dizlerinden. Kendisine bir sandalye verin! Hemen sokağa koşun ve orada beyefendinin şapkasını arayın; düşürmüş olacak. Ben emretmeden onu buraya getirmeyin, çünkü rahatsız edilmek istemiyorum!"

Adamlar kelepçeleri çözdü, ama dedektifin ayak bilekleri hâlâ serbest kalmadığı için yürüyemedi; onu bir sandalyeye oturttular.

Adamların arkasından kapıyı kapayan güzel kadın:

"Hahaha!" diye bir kahkaha attı.

"Koca Nick Carter'ı çocuk gibi görmek ne hoş! Sizi niye yakalattım, biliyor musunuz?" diye sordu.

"Tahmin edebiliyorum!" diye cevap verdi Nick rahatlıkla.

"Hayır, edemezsiniz! Sizinle tanışmak ve ilginizi çekmek istiyordum da ondan!"

"Çektiniz de! Beni bundan daha iyi bir şekilde karşılayamazdınız. Saygılarımı arz ederim, hanımefendi!"

"Neyse, şaka bir yana! Hakkınızda çok şey duydum; bence siz, dünyanın en zeki dedektifisiniz!"

"Mahcup ediyorsunuz!"

"Hayır, ciddiyim... Ve sizi yanıma katmak istiyorum."

Dedektif bir anda taş kesildi; yüzünde ne bir merak ne de şaşkınlık okunuyordu.

"Buna benzer tekliflerle daha önce de karşılaşmıştım!"

"Olabilir. Ama benim gibi biri tarafından değil. Bakın, Bay Carter; adım Cecile Gerard. Ben maceraya bayılırım, aynı zamanda da usta bir dolandırıcıyım!"

"Belli oluyor!" dedi dedektif sertçe.

"Kısacası, sizinle boy ölçüşecek kadar becerikliyim," diyerek gülümsedi kadın.

"Siz beni geçtiniz, hanımefendi!" diye homurdandı Nick: "En azından, elinizde bulunuyorum!"

"Bunu unutmayın sakın!" dedi Cecile Gerard göz kırparak. "Evet, siz benim elimdesiniz. Ve asrın dedektifini nasıl yakaladığımı bilmek istiyorsunuz? Sizi kendi silahınızla vurdum! Sizi hep gözledim; Chicago'da olduğunuzu biliyordum. Glenn cinayetiyle ilgilendiğinizi de biliyordum. Evet, biliyordum."

"Doğru! Biliyordunuz elbet!"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şunu demek istiyorum: Siz de Glenn olayı hakkında, benim bildiğim kadarını biliyorsunuz; ne azını, ne fazlasını!"

Cecile Gerard sarsıldı; masanın üzerinden aldığı bir yelpazeyle yüzünü serinletti. Dedektifin gülümseyişi onu tedirgin etmişti. Biraz çekinerek:

"Ben katilin kim olduğunu biliyorum!" dedi.

"O adam cinayeti sizin söylediğiniz şekilde mi işledi?"

"O adam derken bir erkeği mi kastediyorsunuz yani?" Cecile şaşırarak sordu.

"Haa, öyle mi dedim?" diye alayla karşılık verdi dedektif. "Cinayeti sizin azmettirdiğiniz ortada zaten."

Kadın yerinden fırlayarak yelpazeyi masanın üstüne fırlattı ve heyecanlı bir şekilde odayı arşınlamaya başladı.

"Hayır, bu doğru değil!" dedi sonunda: "Aşk olsun valla, çaresiz durumdayken bile beni korkutmaya çalışıyorsunuz.

Ama korkutamazsınız. En azından şimdilik korkutamazsınız!"

Maroken koltuğa otururken:

"En azından şimdilik!" diye yineledi, cırtlak bir kahkaha atarken. "Ünlü Nick Carter benim elimde bulunuyor ve buradan canlı ayrılmayacak. Beni anlıyor musunuz?"

"En azından ne dediğinizi işittim!" dedi dedektif dalga geçerek.

"Bana inanmıyor musunuz?"

"Cecile Gerard gibi şahane güzellikteki sözünden şüphe etmeye terbiyem müsait değil!"

"Güzel olduğumu biliyorum!" dedi beriki kayıtsızca: "Bunu herkes söylüyor. –Aynaya baktığımda da görüyorum!– Ama kafamın da çalıştığını biliyorum! Demin terbiyesizce sözümü kestiniz, o zaman söyleyeceğim şeyi şimdi yineliyorum, iyi dinleyin!"

"Çok özür dilerim!"

"Hâlâ dalga geçin bakalım! Ama pişman olacaksınız! Neyse, konuya geçelim. Ben sizi, Glenn'lerin evinden çıkarken gördüm ve o küçük otele kadar takip ettim."

"Fark ettim!"

"Elbette. Dizginlere asılmasaydım şüphenizi çekmeyecektim!" diye kasıldı: "Sizin o otelde kaldığınızı bilmiyordum tabii. Ama bunu öğrenir öğrenmez planımı hazırladım. Hemen eyleme girişmiş olmam ne kadar zeki olduğumu göstermez mi?"

"Göstermez olur mu! Kurnazlıkta kimse sizinle aşık atamaz!"

"Gözlendiğinizin farkına varacağınızı hesap ettim; ne yaptığınızı da gördüm. Şans benden yanaymış, çünkü kaldığım evin arka cephesi, sizin otelin bulunduğu o çıkmaz sokağa bakıyor. Yani oraları iyi bilirim ben. Hemen kapı önüne çıkarak adamlarıma haber verdim; onlardan biri çok iyi kement kullanır. Ben bu arada otele döndüm. Umduğum gibi sizi pencerede gördüm. Evde ne kadar kalacağınızı bilmiyordum.

Ama bu benim için çok önemliydi. Karakoldan gelen adam tek başına otelden ayrıldıktan sonra sizin arka kapıyı kullanarak çıkmaz sokaktan sıvışacağınızı da biliyordum. Artık elimde sayılırdınız. Ee, ne diyorsunuz bu işe? Kafamı iyi kullanmış mıyım?"

"Tebrik ederim!" dedi Nick Carter soğukça.

"Ee, Bay Carter!" diye fısıldadı kadın: "Bizim gibi iki dahi, kafa kafaya verse neler olmaz ki! Bir düşünsenize?"

"Ne bakımdan?" diye sırıttı Nick; bu kadın onu eğlendirmeye başlamıştı.

"Para, para, para!" diye ateşli ateşli haykırdı: "Birlikte inanılmaz bir servet yapardık... Mesleğinizi siz de para karşılığında yapmıyor musunuz sanki?"

"Tabii ki," dedi dedektif alay edercesine: "Siz ve ben çok güçlü bir yandaş olurduk. Ama namuslu dedektiflik yapmak sizin işinize gelmezdi."

"Dedektiflik yapmak mı?" diye sordu aşağılarcasına. "Şimdiye kadar yaptığım gibi –bunu siz de bazen yapıyorsunuz– polisle dalga geçeriz, daha iyi!"

"Yani cinayet işleyerek para kazanacağım, öyle mi?"

"Bu biraz kaba kaçtı. Parayı birlikte kazanacağız! Yeter ki siz 'tamam!' deyin, ben ne isterseniz onu yaparım."

"Olmaz, Cecile," diye onun sözünü kesti dedektif. "Siz başkasının emrinde çalışacak tiplerden değilsiniz."

"Başkasının emrinde çalışmam ama sizin buyruğunuzda çalışırım, Nick Carter; emin olun!"

"Bu fikir size bir anda gelmiş olmalı. Çünkü Glenn olayına el attığımı görünce, beni bombayla ortadan kaldırmak istediniz."

"Yapmayın!" diye güzel kadın yerinden fırladı: "Bana iftira etmeyin!"

"Evet, evet," diye diretti Nick gülerek: "Bombalı suikast bir sonuç vermeyince beni yakalamayı planladınız. Zorla ve tehditle beni görevimden uzaklaştırabileceğinizi düşündünüz."

"Bu doğru değil. Hepsini inkâr ediyorum. Demin söylediğim şeyde ısrar ediyorum. Az önce size, hayatta kalabilmeniz için bir teklifte bulundum. Ya birlikte çalışırız ya da ölürsünüz!"

Bunu söylerken masanın üzerinden kabzası elmas süslü ufak bir hançer aldı eline.

"Şu hançerin ucu, isteğimi yerine getirmeyen bir adamın kalbini deşmeye yeter," diye vahşice haykırdı: "Elime düştünüz bir kere! Çaresizsiniz! Ne kadar güçlü olsanız da şu kelepçelerden kurtulamazsınız!"

"Çok doğru," diye yanıtladı dedektif rahatlıkla.

"Yardım çağırmaya kalkarsanız sizi hançerlerim! Kimse sizi bu eve girerken görmedi. Yolunuz o küçük otelde sonlandı; cesediniz evimin bodrumuna gömülecek, üzerine de kireç dökülecek. Dünyanın polisi bir araya gelse, izinizi bulamaz. Çünkü burada benim elimde esir bulunduğunuz kimsenin aklına gelmez!"

"Bağırıp çağırmaya hiç niyetim yok! Hele şu hançer bana yönelikse... Ama daha fazla konuşmamıza gerek yok. Ya güzel ve vicdansız bir kadının yardakçısı olacağım ya da ölümü seçeceğim... Bin kere ölürüm, daha iyi!"

Genç kadın sarardı, gözlerinde korkunç pırıltılar uçuşarak dedektife baktı.

"Aslında sizi hemen öldürmeliydim! Ama cesaretinize hayranım. Bu yüzden bir saat daha bekleyelim; siz de teklifimi bir kez daha düşünün!"

Zile bastı. İçeriye iki adam girdi.

"Emirlerimi biliyorsunuz!" dedi kadın.

Adamlar hemen Nick'in ağzını bağlayıp dizlerini kelepçelediler. Sonra da onu taşıyarak odadan dışarı çıkardılar.

Önce bir merdivenden indiler, sonra evin arka tarafına giden bir koridordan geçtiler. Derken karşılarına çıkan bir merdiveni tırmandılar. Ve dedektifi kapkaranlık bir odaya taşıdılar.

Onu hemen betondan bir döşemeye yatırdıktan sonra sessizce çıkıp gittiler.

Uzaklaşan ayak seslerinden sonra Nick ne bir şey işitti, ne de bir ışık gördü.

En iyisi yatıp uzanmak ve hiç kımıldamamaktı. Yoksa sımsıkı bağlı vücudu belki bir çukura ya da ona benzer bir yere yuvarlanabilirdi.

Beş dakika geçmemişti ki, dedektif sanki hiçbir tehlike yokmuşçasına derin bir uykuya daldı.

Patsy doğru yolda

Hiç çaktırmadan ve inatla bir adamın peşine düşmede ünlü dedektifin öğrencisinin üzerine yoktu.

İşte Patsy, yorulmak nedir bilmeden, ona buna sorarak bomba atan kişinin peşine düşmüştü. Olay yerine vardığında herkes sakindi. Ve hayat normale dönmüştü. Çöpçüler, faytondan arta kalan parçaları toplamış, ölü hayvanı da kaldırıp götürmüştü. Ancak o civardaki evlerin önüne saçılan cam kırıklarına bakıldığında, burada bir patlamanın olduğu anlaşılıyordu.

Patsy, Çinlinin çamaşırhanesinde yabancı adamın bıraktığı çamaşır torbasını inceledi. İçinde bir sürü yakalık, kolluk ve mendil vardı. Bunların arasından iki tanesinin sahibi başka biri olmalıydı. Herhalde lüks pansiyonlardan birinde kalıyordu. Çamaşır torbasını hazırlarken acelesi olmalıydı ki, eline ne geçtiyse içine atmıştı. Adamın tekrar olay yerine dönerek bıraktığı çamaşırları alma olasılığı yoktu tabii.

Patsy evleri tek tek araştırmaya başladı. Bu onun çok zamanını aldı. O civarda oturanlara patlamadan sonra şüpheli bir şahıs görüp görmediklerini sormak, sabır gerektiriyordu.

Patsy'nin bu yorulmak bilmez çabası, semeresini verdi.

Sonunda, çamaşırhanenin karşısında oturan bir kadın, patlamadan hemen sonra bir adamın dükkândan çıktığını hatırladı. Bu adam, her meraklının yaptığı gibi başını çevirip olay yerine bakarken hızlı adımlarla oradan uzaklaşmıştı.

Kadın, bu adamı daha önce buralarda hiç görmediğini söy-

ledi; bir seksen boyunda, siyah bıyıklı biriydi. Başına kahverengi bir fötr şapka geçirmiş, gri renkte uzun bir de palto giymişti!

"Bu palto ona uymuyordu; herhalde bir yerden ödünç aldı," diye düşündü Patsy: "Kendini ufaltamaz ama en azından –eğer takmaysa– bıyığını çekip alır!"

'Böyle pis bir eyleme girişen kim olursa olsun, heyecanlanır. O zaman büyük bir olasılıkla meyhanelerden birine dalıp bir duble viski yudumlar.' diye düşündü genç dedektif. Ve dolaştığı meyhanelerden birinde, öğle saatlerine doğru birinin gelerek konyak istediğini ve onu bir dikişte bitirdiğini öğrendi. Üzerinde kendisine büyük gelen bir palto, başında bir fötr şapka varmış! Ayrıca pos bıyıklıymış!

Bu, Patsy'nin aradığı adamdı! Hâlâ bıyıklı olduğuna göre bıyığı takma değildi; yoksa birahaneye gelirken yolda onu çıkarıp atardı...

Meyhaneci, ilk kez gördüğü bu müşteriden şüphelenmiş ve bir süre onu gözlemişti. Adam içkisini bitirdikten sonra kapı önünde bir arabaya atlayıp gitmişti.

Birahanecinin anlattıkları bu kadardı; arabanın plakasına da dikkat etmemişti tabii!

Ama Patsy'de derviş sabrı vardı. Adamın bindiği arabanın gittiği yolu izledi; her durakta binmediği fayton kalmadı. Sonunda arabacılardan biri, genç dedektifin tarif ettiğine benzer bir adam gördüğünü hatırladı; öğleye doğru onu arabasına almıştı. İri yarı, uzun boylu ve pos bıyıklı bir adammış! Üzerinde hiç de iyi oturmayan bir palto varmış!

Patsy bu soruşturmayı yaptığı sırada saat dörde geliyordu. Aslında çok dikkat etmeliydi. Adam bu civarda yaşıyorsa, farkında olmadan onun arkadaşlarından birine soru yöneltmiş olabilirdi.

Genç dedektifin bulunduğu yöre çok tenhaydı; hep zenginlerin oturduğu bir semtti.

Patsy'nin sormadığı dükkân kalmadı. Derken ufak bir otel gördü; kapıcısı ona bilgi verebilirdi. Takip ettiği adamın pos-

bıyığı en ufak bir çocuğun bile dikkatini çekecek nitelikte olmalıydı.

Genç dedektif otelin bulunduğu çıkmaz sokağın ana yola açılan köşesinde durup bekledi. Derken sokağın sonundaki evlerden birinin arka kapısından çıkan bir adam, –bir şey ararcasına– sağına soluna bakınarak sokak ortasına kadar yürüdü. Başı açıktı; zengin evlerden birinin uşağı olmalıydı.

Patsy adama –posbıyıklı olmasa– dikkat bile etmeyecekti. Onu yakından görebilmek için biraz ilerledi. Adam öylesine meşguldü ki yanından iki kez geçen Patsy'nin farkında olmadı.

Dedektif otele döndüğünde uşak –ya da her kimse– oradan uzaklaşmış ve çıktığı kapıdan yine içeri girmişti.

'Aradığı şeyi buldu mu, merak ediyorum!" diye homurdandı Patsy.

Ve kendisi de aramaya koyuldu. Sokaktaki evlerin kapılarını saydı; adam altıncı kapıdan içeri girmiş, daha sonra da buradan çıkarak ana caddeye yürümüştü.

Altıncı evin kapısına gelince durdu; pirinç levhanın üzerindeki ismi okudu:

"Gerard".

"Vay canına!" diye mırıldandı: "Deminki adamın adı Gerard mı yoksa? Bir bombacı için çok lüks bu ev. Ama deminki uşağın, bombayı atan posbıyıklı olduğuna kalıbımı basarım!"

Hemen sokak başına giderek kimseye görünmeden Gerard'ın evini gözetlemeye başladı.

Aradan çok geçmedi, sokakta devriye gezen bir polis çıkageldi. Tam yanından geçerken Patsy, ona şöyle fısıldadı:

"Ben Nick Carter'ın adamlarından biriyim; kaldırıma çıkın da konuştuğumuzun farkına varmasınlar."

Ceketinin yakasını çevirerek gümüş plakalı kimliğini de gösterince beriki şaşırdı; ellerini arkasına bağlayıp başını 'hava nasıl olacak acaba?' gibilerden göğe kaldırarak baktı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu kısık sesle.

"Kapısında 'Gerard' yazılı evin sahibi hakkında bilgi isti-

yorum," dedi Patsy.

"Müdür bey bilir herhalde. Zaten merak edip duruyordu."

"Yani polis bu evde kimin oturduğunu araştıramıyor mu?"

"Valla, ben komşuların anlattıklarını size aktarabilirim. Onlar ne derse hep doğru çıkar! Kimse evin hanımı hakkında kötü bir şey söylemiyor; ancak bu eve çok sık erkek ziyaretçi geliyormuş. Eh, burada da hep namuslu ve saygın kişiler oturur. Bu yüzden müdür bey biraz kuşkulu. Ama dışarıdan müdahale etmek için ortada hiçbir neden yok. Çünkü bu evde şimdiye kadar hiçbir şey olmadı."

"Şu Bay Gerard nasıl bir adam?"

"O 'Gerard', bay falan değil; bir kadın, ya da bir kız. Kimse doğru dürüst bir şey bilmiyor. Ama çok güzel biri... Tam âşık olunacak tiplerden... Zengin mi zengin... En kral faytonlar emrinde... Kısacası, her şey dört dörtlük! Yine de her şey gösteriş! Eve gelen adamlara da centilmen diyemezsiniz."

"Uzun zamandan beri mi burada oturuyor?"

"Birkaç aydan beri."

"Polis ne diyor bu işe?"

"Onun lüks bir kumarhane işlettiğini sanıyoruz; zenginleri kesiyor olmalı. Ama bu sadece bir varsayım. Elimizde kesin kanıt yok. Yoksa müdürümüz orayı çoktan kapatırdı. Senin niyetin ne, arkadaşım?"

"Hanımla bir alacağım vereceğim yok! Ben bir seksen boyunda, simsiyah posbıyıklı bir adamın peşindeyim; kendisi az önce şu eve girdi."

"Herhalde bir uşak o; hanımefendi ne zaman dışarı çıksa ben bu adamı hep faytonun yanında görüyorum."

"Adını biliyor musun?"

"Galiba Henry."

"Verdiğin bilgiler için sağ ol! Aşağı doğru iniyor musun?"

"Tabii. Burada devriye geziyorum."

"O zaman Henry'yi görürsen, kendisini bu köşede bir adamın beklediğini söyle ona."

"Ciddi misin?" diye sordu polis memuru; şaşırmıştı.

"Elbette. Eğer buraya gelirse beni bulamayacak; o zaman iyi niyetli biri demektir. Ama gelmeyip de kirişi kırarsa, o zaman onun aradığım adam olduğunu anlayacağım; çaktın mı?"

"Haa, tamam! O zaman evin zilini çalıp onu çağırtayım?"

"Sakın böyle bir şey yapma! Sadece onu sokakta görürsen, söylediğimi yap!"

"Olur! Elimden geleni yapacağım. Hadi eyvallah!"

İkinci bombalı suikast

Polis memuru turunu atmaya devam etti.

Daha o eve varmamıştı ki, Patsy'nin bulunduğu köşeden şık bir fayton gözüktü ve az sonra evin önünde durdu.

Arabadan çok şık giyinmiş bir adam inerek binanın merdivenlerinden hızla çıktı ve ana kapıdan içeri girerek kayboldu.

Patsy:

"Bak hele, bu kez misafirin anahtarı da var!" diye kendi kendine dalga geçti.

İçeri girenin Hermann Melville olduğunu Patsy bilemezdi elbette. Bilse de –Kenneth Glenn'in yakın dostu olduğundan haberi olmadığı için– bu, ona bir şey ifade etmezdi. Ayrıca Patsy'nin Glenn cinayetini düşündüğü de yoktu. Bununla Nick Carter'ın uğraştığını biliyordu. Oysa kendi görevi başkaydı. İki cinayetin birbiriyle ilgili olabileceği onun bile hatırına gelmemişti belki.

Melville'in geldiği fayton yoluna devam etti.

On beş dakika geçince Melville'in evinden bir adam çıktı. Son moda uzun bir palto giymişti; başına da bir silindir şapka geçirmişti.

Genç dedektife doğru yürüyerek yanından geçti ve hızlı adımlarla ana caddeye çıktı.

Patsy, adamın sinekkaydı tıraş olduğunu fark etti. Ama güldü:

"Dur bakalım, azizim'" diye kendi kendine dalga geçti: "Senin adın Henry... Usturayı iyi kullanıyorsun, aşk olsun!

Ama bana numara yapmak için daha bir fırın ekmek yemen gerekir!"

Ve Patsy, adamın peşine düştü. Bu onun birkaç saatini aldı. Üstadının aynı evde elleri bağlı esir düşmüş olduğunu bilse, bombacıyı bırakır ve Nick'e yardım etmek için canını bile verirdi. Ne var ki, böyle bir şey aklına gelmediği için bu kez bıyıksız adamın peşinden gitti.

Patsy bu işe başlarken, takip ettiği adamın çıkmaz sokaktaki pos bıyıklı adam olduğundan emindi. Ancak bombayı da o mu atmıştı, yoksa başkası mı... bilemiyordu.

O atmış olsa da, tutuklamaya kalkışmadan önce emin olmak istiyordu.

Bu yüzden onu izlerken görünüp görünmemeye aldırış etmedi. Henry denen şu herif suçluysa ya huzursuzluktan ya da korkudan elbette yanlış bir adım atacaktı. O zaman ensesine yapışırdı!

Çok fazla yürümediler; Henry takip edilip edilmediğini anlamak için etrafına bakınmaya başladı.

Peki ama bu herif neden bıyığını kesip evden çıkmıştı?

Faytonun içindeki kişi ya da arabacı, genç dedektifin polis memuruyla konuştuğunu fark etmiş olmalıydı; bombalı suikast yüzünden de tutuklanacağını hesap etmişti herhalde.

Birkaç blok ötede Henry bir tramvaya atladı. Tabii Patsy de peşinden! Adam önlerde bir yere otururken Patsy en arkaya oturdu. Ancak kalabalık bir caddeye vardıklarında adam birden tramvaydan inerek boş bir faytona atladı.

Tam bu sırada dört yol ağzında trafik karıştı ve arabalar durdu; ancak Henry'nin arabası bir geçit bularak yoluna devam etti.

Genç dedektif onu görebiliyordu. O da bir geçit bularak öndeki arabayı solladı ama faytonun içinde kimseyi göremedi. Arabacı da o karmaşada kaçıp gitmişti.

Henry izini kaybettirmişti. Takip edildiğini anlamıştı! Patsy kızgınlıktan ne yapacağını bilemedi. Tam o sırada gözleri rıhtımdan kalkmakta olan bir vapura ilişti.

Hemen tersaneye koştu.

Oraya vardığında vapur nehrin ortasına kadar açılmıştı. Dedektif kayığa binmiş bir adamın hızla kürek çekerek vapura yanaştığını ve oradan atılan bir merdivenle güverteye çıktığını gördü.

Bu Henry'ydi!

Patsy tersane işçilerinden birine:

"Bu vapur nereye gidiyor?" diye sordu.

"South Haven'e, Michigan'a," diye cevap verdi adam.

Patsy yıldırım hızıyla körfez boyunca koştu; derken rıhtıma yanaşmış ufak bir motor gördü.

"Para kazanmak ister misin?" diye kaptana sordu.

"Ne demezsin!" diye homurdandı, ceketi ziftli adam.

"South Haven'e giden vapuru biliyorsun, değil mi?"

"Hmm... Evet."

"O senin motordan daha mı hızlı?"

"Tekler biraz," diye homurdandı kaptan, çiğnemekte olduğu tütünü denize tükürürken.

"Beni ona yetiştirebilir misin?"

"Niye olmasın!"

"Hadi öyleyse! Ona South Haven'e varmadan yetişirsen bir misli para öderim," diyerek cebinden bir tomar kâğıt para çıkardı

Bu, adamın gözünden kaçmadı tabii.

"Tamam!" dedi kısaca.

Yola çıktıklarında saat beşe geliyordu; vapur iki mil ötedeydi.

Nehrin denize açılan ağzına vardıklarında vapuru gördüler.

Patsy, kaptanın dürbününü alarak baktı ama yolcuların arasında Henry'yi göremedi. Herhalde kamarasına çekilmişti.

Gitgide vapura yaklaştılar. Tam güneş batarken motorla artık yan yana gidiyorlardı.

"Dursun diye sinyal vereyim mi?" diye sordu kaptan.

"Henüz verme! Belki de gerek kalmayacak!" dedi Patsy;

oldukça heyecanlıydı.

Vapurun yolcuları da bu yarışla ilgilenmekteydi. Çoğu güvertede toplanmıştı.

Patsy onların arasında Henry'yi görebileceğini düşünerek kendini hazırladı. Adam yakalanmamak için her çareye başvurabilirdi.

Birden Patsy, Henry'yi görüverdi; adam diğer yolculardan ayrılıp güvertenin parmaklıklarına yaslanırken motoru gözlüyordu. Birden elini havaya kaldırarak bir şey fırlattı.

Elinden fırlattığı şey havada kavisler yaparak motora doğru gelmeye başladı.

Aynı anda Patsy'nin de kolu yukarıya kalktı. Hiç nişan almadan fırlatılan şeye ateş etti. Onu vurmuştu. Kulakları sağır eden bir patlama duyuldu.

Sular fokurdadı, kaynadı; dalgalar bir buçuk metreye kadar yükselerek her iki taşıtı salladı. Müthiş bir fırtınaya yakalanmış gibi oldular. Henry bir dinamit fırlatmış, Patsy de onu havada vurmuştu! Böylece büyük bir tehlikenin önüne geçmişti.

Yine de yolcular arasında inanılmaz bir panik başladı; motordaki tayfalar da heyecanlandı.

Ama Patsy artık tehlike kalmadığını biliyordu. Hemen tabancasını kaldırarak ikinci kez ateş etti.

Henry patlamanın ne derece etkili olduğunu anlamak için öne doğru eğilmişti.

Aynı anda omzunda bir acı hissetti ve dengesini kaybederek fokurdayan sulara gömüldü. Patsy uzun bir kancayla, tayfaların da yardımıyla yaralı katili sudan çekerek motorun güvertesine aldı.

Bu arada vapur yavaşladı; kaptan neler olup bittiğini bilmek istiyordu.

Patsy:

"Şu anda tartışacak vaktimiz yok!" dedi kaptana. "Ben dedektifim. İşte kimliğim. Şu yaralı adam bir katildir Onu şimdi tutuklayıp Chicago'ya götüreceğim!"

Henry'yi hemen bağladılar; yapmış olduğu deniz banyosundan kendine ancak gelebilmişti. Fakat yarası hafifti.

Patsy bombacının yarasını kendi elleriyle sardı; gece yarısından önce onu karakola tıkabileceğini umuyordu; bu arada onun Glenn olayıyla ilgisi olduğunu da bilmiyordu!

Nick'i arayıp ona rapor verecekti.

Nick Carter'ın kaybolan şapkası

Chick, Waller olayını ele alırken Patsy'nin metodunu uyguladı.

Önce yanında taşıdığı mektubu emniyet müdürüne verdi. Sonra merkezdeki dedektifle görüşerek avukatın bir hançerle öldürüldüğünü öğrendi.

Yara ince ve derindi; İtalyanların taşıdığı bir kamayla açılmıştı.

Herhalde bu cinayet para yüzünden işlenmişti.

Avukatın yazı masası allak bullak edilmiş, tüm evrak ve belgeler darmadağın edilmişti. Kıymetli bir şeyin çalınıp çalınmadığını saptamak birkaç gün alacaktı.

Chick'in bu olayı ele aldığı saate kadar Waller'lerin evinin yakınında hiçbir şüpheli şahsa rastlanmadı. Katilin eve nasıl girdiği de açıklanamadı, çünkü kapılarda ve pencerelerde hiçbir zorlama izi saptanmadı.

Avukatın aynı binadaki bürosu da altüst edilmişti; burada belgeler ve dosyalar her bir tarafa dağılmıştı

Merkezden gönderilen dedektif, avukatın sekreteri Charles Clark'ı tutukladı. Oysa genç adamın hiç de şüpheli bir yanı yoktu.

"Olsun!" dedi dedektif gülerek: "Bize bir tutuklu lazım!"

"Ama bu doğru değil!" diye karşı çıktı Chick başını iki yana sallayarak. "Adamın suçlu olduğuna inanmıyorsunuz herhalde?"

"Neden olmasın?" diye cevap verdi Chicago'lu meslektaşı. "Sekreter, avukatın tüm müşterilerini tanıyordu; bu yüz-

den şefine haber vermeden bir şeyler aramış olmalı."

"Olabilir. Ama bu da en azından bir tutuklama nedeni. Ve şu kamaya bakarsak, şehri İtalyanlar doldurdu galiba?"

"Cinayet silahı bulunmadı, değil mi?"

"Bulunmadı. Ama bu yara bir kamayla açılmış; bunu olsa olsa bir İtalyan yapmıştır."

Chick, bu çok bilmiş meslektaşını artık dinlemedi.

Bu işi neden bir İtalyan yapsın ki? Bu çeşit kama başkalarında da vardı.

Omzunu silkerek:

"Siz soruşturmanıza devam edin," dedi: "Ben komşulara bir bakayım. Sonra konuşuruz."

Ve oradan ayrıldı. Kendi ve Nick'in varsayımlarını bu acemi çaylakla paylaşmak niyetinde değildi. Bunlar hep belli bir şemaya göre çalışırdı zaten; iz peşinde koşsalar da ufukları geniş değildi. Bazen yaralı olacak yerde zararları dokunurdu.

Chick daha fazla vakit kaybetmeden Hermann Melville hakkında bilgi toplamayı yeğledi.

İsmini adresler kitabında bulamadı.

Bunun üzerine Glenn'in evine yollandı ve onun yakınlarının nerede bulunduğunu araştırdı.

Genç dedektif eve doğrudan doğruya girmedi; orada toplanan kalabalığa karışarak sabırla bekledi.

Melville'in evde olmadığını öğrenince şaşırdı. Ama az sonra adam, bir faytonla geldi ve eve girdi. Birkaç dakika sonra da Kenneth'le birlikte kapıda gözüktü.

İkisi de beklemekte olan arabaya atlayarak oradan uzaklaştı.

Chick hemen peşlerine takıldı; kapısında 'Gerard' yazılı binanın önüne geldiler. Orada bir polis olsaydı o da tıpkı Patsy gibi ona bazı şeyler soracaktı. Ama o anda bunu aklından bile geçirmedi. Çünkü, Melville'in içinde bulunduğu sürece binayı gözden kaçırmamalıydı.

Bir süre sonra Kenneth, binadan tek başına çıkarak baba evine doğru yürüdü.

Aradan çok geçmedi; Hermann Melville gözüktü. Faytondan inip arabacıya parasını ödedikten sonra ters yönde yürümeye başladı.

Chick tüm becerisini kullanarak adamı çaktırmadan takip etti.

Melville başını almış gidiyordu. Önce bir kırtasiyeciden sigara aldı, sonra bir birahaneye daldı.

Anlaşılan, takip edilip edilmediğini bilmek istiyordu.

Chick hemen 'Gerard'ın evine döndü. Çünkü Melville'in de etrafına korkuyla bakındıktan sonra takip edilmediğinden emin olarak bu eve kendi anahtarıyla gireceğini biliyordu. Nitekim öyle oldu.

Chick herifi tutuklamayı çok isterdi ama ona göre Melville, her iki cinayetten haberi de olsa, tetikçi değildi.

Bu yüzden önce beklemeyi tercih etti ve Nick'e haber vermeye karar verdi. Belki onun işine yarayabilecek bir kanıt sunabilirdi.

Daha sonra Chick, Auditorium Oteli'ne vardığında, Nick Carter'in sabahtan beri oraya hiç uğramadığını öğrendi. O civardaki diğer otellerde de kendisine bir haber falan bırakılmamıştı.

Ama Chick bununla yetinmedi; Nick, bir başkasının peşine takılmış ve bu arada da haber bırakmaya vakit bulamamış olabilirdi.

Derken Chick, tekrar 'Gerard'ın evine dönmeye karar verdi. Melvill'le Kenneth'in şimdi orada olduklarından emindi. Kendisine ister istemez bir ipucu vereceklerdi herhalde.

Evin önüne vardığında üstadını gördü. En azından o olduğunu anladı; dedektif kıyafet değiştirmişti! Şapkasını görmeseydi Chick onu tanımayacaktı. Ama Chick, yeğeninin bu şapkasını nerede olsa tanırdı.

Hemen onun yanına yaklaşarak omzuna bir şaplak attı:

"Ben de seni arıyordum, bak nerede buluştuk!"

Şapkalı adam irkildi ve genç dedektif, karşısında sakalı uzamış ama hiç de makyaj yapmamış bir surat gördü: Bu,

Nick Carter değildi ama onun şapkasını giymişti!

"Kusura bakmayın!" derken heyecanını bastırmaya çalıştı: "Sizi bir arkadaşıma benzettim; kendisini viski içmeye davet edecektim de..."

Beriki güldü:

"Arkadaşınız olmadığıma üzüldüm; bir duble viski yuvarlamak benim de işime gelirdi."

Derken muhabbeti koyulttular. Genç dedektif, adamı bir birahaneye soktu.

Chick lafı dönüp dolaştırıp şapkaya getirdi.

Adam biraz bozuldu; şapkayı bir çıkmaz sokakta bulduğunu, bir evden fırlatıp atmış olacaklarını düşündüğünü anlattı. Chick gülerek onu sakinleştirdi.

"Valla doğru söylüyorum bayım. İsterseniz onu bulduğum yeri size göstereyim," diye içtenlikle konuştu adam.

Bu Chick'in işine geldi tabii; adam onu çıkmaz sokağa götürerek altıncı evin önünü gösterdi.

"İşte tam şurada buldum! Bugün; saat üçü geçiyordu!"

Chick heyecanını zor bastırdı.

Çıkmaz sokağı tanımıştı tabii; saat tam üçte de köşedeki otelin önünde Nick'ten ayrılmıştı.

Adamın adresini aldıktan sonra derin düşüncelere dalarak o civarda dolaştı.

Çok endişeliydi. Şimdi saat akşamın dokuzuydu ve her taraf kapkaranlıktı. Acaba Nick'in başına ne gelmişti?

Chick, 'Gerard'ın evine yaklaştığında birçok pencerede ışık gördü. Tam o sırada Melville evden çıkarak hızla uzaklaştı.

Chick onun peşinden gitmedi.

Şimdi yapacağı iş daha önemliydi.

Nick'e ne olmuştu? Şapkası çıkmaz sokakta bulunduğuna göre başına bir şey gelmiş olmalıydı. Belki de onu öldürmüşlerdi! Sabahki bombalı suikast sonuç vermeyince düşmanları bu kez başarılı olmuşlardı belki?

Bunca soru, bunca dayanılmaz üzüntü ve de kararsızlık!

Zamanında gelen yardım

Bu arada ünlü dedektif, tıkıldığı yerde öyle deliksiz bir uykuya dalmıştı ki... Uyandığı zaman iğne atılsa duyacak duruma gelmişti.

Derken, merdivenden inen ayak seslerini işitince morali yerine geldi. Gözlerini açınca bir ışık gördü.

Bir adam elinde mum olduğu halde kapıyı açıp bekledi; iki herif, taşıdıkları büyük bir sandıkla içeriye girdi.

Hemen arkalarından Cecile Gerard geldi.

Odanın ortasına kadar yürüdüğünde kapı kapandı. Adamlar sandığı indirip Nick'in ayak ucuna koydular. Dedektifin ağzındaki bağı çözdükten sonra da oradan uzaklaştılar.

Cecile mumu eline aldı, dedektife yaklaşarak onun yüzüne tuttu.

"Bu arada teklifimi düşündünüz mü, Bay Carter?" diye söze başladı.

"Zamanım olmadı; şimdiye kadar uyumuşum!"

Kadının yüzündeki şeytanca gülümseme dedektifin gözünden kaçmadı. Mumu tutan elleri titriyordu.

"Demek bana inanmıyorsunuz?" diye tısladı: "Benim esirim olduğunuzu unuttunuz mu?"

"Unutmadım. Uyurken bile unutmadım. Buraya beni denemek için geldiniz. Lütfen, elinizi çabuk tutun! Size boşu boşuna zaman kaybettirmek istemiyorum; önceki kararımı değiştirmiş değilim!"

"Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz! Şuraya bir baksanıza!"

Nick gösterilen tarafa bakmaya çalıştı.

Ama başını tam olarak döndüremedi; adamlar onu o yana çevirdi, bu arada Cecile, odanın o kısmını elindeki mumla aydınlattı.

Dedektif çelik tel sarılı bir çıkrık gördü; makaraya sarılan kısmın ucu karanlıkta kalıyordu.

"Şunun nasıl çalıştığını göster!" diye emretti güzel şeytan.

Adamlardan biri beton zemine bir kütük yerleştirdikten

sonra çıkrığın manivelasını yukarı kaldırdı. Sonra bunu gevşetince yukardan aşağıya düşen koskoca bir demir balyoz, odun kütüğünü paramparça etti.

"Tekrar yukarı çek!" diye emretti Cecile Gerard.

"Şahmerdan gibi bir şey ya da ona benzeyen demir bir balyoz," dedi dedektif kayıtsızca.

"Bu, giyotinden de beter!" diye tısladı kadın.

"Bence de öyle. Bununla insan vücudunu pelteye çevirirsiniz!" dedi Nick sakince: "Bunu siz mi buldunuz?"

Kadın ona sırtını çevirerek ağır balyozu yavaş yavaş yukarı çekmeye çalışan adamlarına baktı. İşlerini bitirdikten sonra onlara, paramparça olan kütüğün yanındaki sandığı işaret etti.

Adamlar sandığın kapağını açtı.

Sonra dedektifi sıradan bir eşyaymış gibi kaldırıp sandığın içine yerleştirdiler.

Nick korkunç kadının ne yapmak istediğini anlamıştı. Çıkrığı önce çalıştıracaklar, sonra sandığı balyozun ineceği yere koyacaklardı. Böylece dedektifin vücudu pelteye dönüşecekti. Tabii ki o anda hayata veda edecekti! Adamlar, cesedi kan sızdırmayan demir kaplı sandık içinde Michigan gölünün derinliklerine göndereceklerdi.

"Ben sözümü sonun kadar tutarım, Bay Carter!" dişlerinin arasından tısladı çılgın kadın. "Size tam beş dakika zaman tanıyorum. Benimle birlikte çalışmaya karar vermezseniz, öleceksiniz!"

"Sizinle çalışmaya söz verip de daha sonra bu sözümü tutmazsam ne olacak peki?"

"Nick Carter böyle bir şey yapmaz!" diye cevap verdi kadın sertçe. "Kaderiniz beş dakikada belli olacak."

Sonra mum taşıyan adamlarından biriyle birlikte kapıya doğru yürüdü. Bir an durdu ve diğer iki adama baktı:

"Emirlerimi biliyorsunuz!" diyerek odadan dışarı çıktı.

Birkaç saniye sonra merdivenleri çıkan ayak sesleri duyuldu.

Ondan sonra da ortalığı ölüm sessizliği kapladı.

"İnşallah böyle kalır!" dedi adamlardan biri.

"İnşallah. Çünkü Nick Carter'ın ölüsünden bize bir zarar gelmez bir daha."

Sözünü henüz tamamlamıştı ki, odanın içinde acayip bir ses duyuldu.

Nick Carter ne oluyor gibisinden etrafına bakındı.

Hiçbir şey göremedi ama duyduğu şey kısa, çaresiz ve sessiz bir boğuşmayı andırıyordu.

Nitekim zorlu bir hırıltı ve inilti işitti, ardından bir sessizlik oldu.

Nick Carter kloroformu andıran bir koku duydu.

Derken omzuna bir el dokundu; tanıdık bir ses –sanki cennetten çıkmaymış gibi– kulağına fısıldadı:

"Nick! Nick!"

"Sen... sen misin Chick?" diye kekeledi dedektif, aklı başından gitmişçesine.

Ama şimdi soru sormanın sırası değildi; ne olmuşsa olmuştu işte! Acele etmeliydiler!

"Çık şu sandıktan! Makine neredeyse harekete geçecek!" diye fısıldadı Chick.

Güçlü kollarıyla dedektifi sandıktan çıkararak dikkatlice yere yatırdı.

Sonra cebinden elektrik fenerini çıkararak elindeki anahtarlarla dedektifin kelepçelerini açtı.

Az sonra Nick Carter serbestti.

"Üstümü değişeyim mi?" diye sordu Chick; bu kez emir, üstadından gelecekti.

Nick hemen başıyla onayladı.

Işık yakmaya cesaret edemediler; adamlardan biri buralarda bir yere gizlenmiş olabilirdi.

Nick Carter, Chick'in kloroformla bayılttığı adama yaklaşarak giysisini onunkiyle değiştirdi. Herif her an ayılabilir ve planlarını altüst edebilirdi.

Nick Carter üstünü değiştirdikten sonra herife biraz daha

kloroform koklattı.

Bu arada Chick, koca sandığı yana çekti.

Derken bir zil sesi işitildi.

"Herifi sandığa tık, sen de suratını biraz çirkinleştir!" diye rica etti Chick.

"Bu alarm zili!"

Nick Carter lambayı baygın adamın yüzüne tuttu. Kendi yüzünü hiç bu kadar kısa zamanda değiştirmemişti.

Chick, çıkrığa yaklaşarak:

"Nick Carter, bu senin son seçimin! Karar ver: ya Cecile Gerard'la çalışırsın ya da ölürsün, ona göre!" diye haykırdı.

Sonra da:

"Cevap ver!" diye fısıldadı.

"Ölümü tercih ederim!" diye bağırdı dedektif boğuk bir sesle.

"Yani Cecile Gerard'la birlikte bir hayat sürmek istemez misin?" diye sordu Chick yüksek sesle. Ve kısık sesle:

"Hayır de!" diye ekledi.

"Hayır!" diye haykırdı Nick Carter; bu arada suratını değiştirme işlemini tamamlamıştı.

"Geber öyleyse!"

Ve balyoz yere indi.

Nick ölümle karşı karşıyaymışçasına insanın iliklerine işleyen bir çığlık attı. Aynı anda demir balyoz, çatırdayarak yere indi.

Ve yine aynı anda merdivenden inen ayak sesleri duyuldu.

"Hadi şimdi sandığı kaldıralım!" diye fısıldadı Chick. "Bakalım olacak mı? Tabancalarının ikisi de yanında mı?"

"Elbette."

"Güzel. Gerekirse hepsini temizleriz!"

Kapı açıldı elinde mum tutan bir adam onların yolunu aydınlattı.

Her iki dedektif, kapı henüz açılmadan sandığı kaldırarak taşımaya başladı ve merdivenden çıkararak öbür taraftaki koridora götürdü. Burada gaz lambası yanmaktaydı. Yine de

adamı beklediler; herif gelerek onlara kapıyı açtı.

Bu kapıdan ana koridora geçtiler; sokak kapısı on metre ilerdeydi.

Sandığı tam oraya götürmüşlerdi ki, birden oda kapısı açıldı.

Cecile Gerard koridora çıktı ve onlara sandığı bırakmalarını emretti. Gözleri çakmak çakmaktı; yüzü bembeyaz kesilmişti. Kendinden geçmiş gibiydi; ne yapacağını kestirmek zordu.

Boğuk bir sesle:

"Gerçekten öldü mü?" diye sordu. "Belki de daha ölmemiştir?"

"Açayım mı?" diye soran Chick, elini sandığın kulpuna attı.

Genç kadın tir tir titredi. 'Olmaz!' gibilerde ellerini uzattı, sonra başını iki yana sallayarak bir adım geri çekildi.

"Hayır!" dedi kısık sesle. "Herhalde berbat gözüküyordur. Yüzüne bakmak istemem. Ama bırak da sandığı ben kaldırayım!"

Bu sözleri Nick'e bakarak söylemişti; o da yana çekildi.

Sandığı kulpundan tuttu ve kapağını açmaya çalıştı; ama çok ağırdı.

"Neyse!" dedi derin bir nefes alarak: "Artık yoluma çıkamaz! Götürün şu sandığı!"

Sonra dönerek oturma odasına girdi ve kapıyı içerden hızla çekti.

Elinde mum tutan adam sokak kapısının iki kanadını açtı.

Her iki dedektif, sandığı dışarı taşıyarak sokağa çıktılar.

Ve sandığı, içindeki adamla birlikte, kaldırıma yanaşmış olan bir kamyonete tıktılar.

Korkunç bir son

Yarım saat sonra Cecile Gerard, görkemli oturma odasında yapayalnızdı.

Yelpazesiyle serinlemekteydi.

Korku ve dehşetin izleri, yüzünden silinmişti. Rengi yerine gelmişti. Yüz hatları durulmuştu; ruhundaki cehennem yok olup gitmişti sanki.

Şöminenin üzerindeki saate baktı. O anda yüzü gerilir gibi olduysa da bu, uzun sürmedi.

Gece yarısına doğru evin kapısı çalındı. Hizmetçi kız, eve birisini aldı.

Ve az sonra Kenneth Glenn, Cecile'in bulunduğu odaya daldı. İçeri girer girmez:

"Cecile!" diye haykırdı heyecanla.

"Niye bu kadar vakit kaybettin ki? Geç kaldın!" diye karşılık verdi kadın soğukça.

"Beni böyle mi karşılıyorsun? Gecenin bu saatinde?" dedi beriki; düş kırıklığına uğramıştı; serzeniş dolu bakışlarını kadına çevirdi.

"Gecenin bu saatinde!" diye onun taklidini yaptı kadın, dalga geçercesine. "Aslında çok geç oldu artık!"

"Daha önce kurtulamadım," dedi beriki yaltaklanırcasına: "Biliyorsun, evde nöbetçiler var!"

Ve onları düşündükçe de ürpermekten kendini alamadı.

"Daha önce ayrılamadım, yoksa farkına varırlardı. Takip edilmek istemiyordum, anlıyor musun?"

"Yani nöbetçilere daha fazla önem veriyorsun, öyle mi?"

"Ama Cecile, nasıl böyle bir şey söylersin? Sen benim her şeyimsin! Sana tapıyorum; biliyorsun... Senin için her şeyi yaparım... Gözümü budaktan sakınmam... Zaten şimdiye kadar ne yaptıysam hep senin için yaptım. Senin için gerekirse canımı veririm ben!"

Kadın ona aşağılarcasına baktı ve omuz silkti.

"Pöh, bırak şu palavraları!" dedi küstahça: "Bana olan aşkından mı dünyanın en zeki dedektifini tuttun?"

"Ben o Nick Carter'ın Chicago'da olduğunu bilmiyordum ki! Hermann bana ne söylediyse onu yaptım!"

"Aptallığın daniskasıydı bu! Ben olmasaydım o adamla

nasıl baş ederdin ki?"

Bunu düşündükçe genç adan titremekten kendini alamadı.

"Valla, bilmiyorum! Carter denen şu herif müthiş biri. Gözümün içine baktıkça sanki ruhumu okuyor! Ama merak etme, Cecile; biz onu, cinayetin May'ın işlediğine inandırdık."

"Hadi canım sen de! Bunu başaramazsın sen!"

"Öyle mi dersin?" diye boğulurcasına ayağa fırladı genç adam; yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Nick Carter'ı buna inandırdım ben. Yani artık o sanıyor ki... Öfff!"

"Senin sinirlerin bozulmuş!" diye alay etti Cecile: "Titremeyi bırak artık! Yok Nick Carter şuna inanmış, yok bunu yapmış... Bırak bunları artık!"

"Ne yani? Yoksa... sen onu... ortadan mı kaldırdın?"

Kenneth o kadar heyecanlıydı ki, konuşamaz oldu.

"Evet, o artık bize zarar veremez!" diye karşılık verdi güzel kadın: "Onu demir sandığa tıktık; şu anda denizin dibinde."

"Desene tehlike geçti?" diye haykıran Kenneth şimdi değişmişti. "Her şey olup bittikten sonra benimle evleneceğini söylemiştin, Cecile. Yarın yapalım mı bu işi?"

Kadının önünde diz çökerek elini tutmaya çalıştı.

Aynı anda kapı açıldı ve içeriye Hermann Melville girdi.

"Yeter artık!" diye sert çıktı: "Daha ne kadar dayanacağım bu saçmalıklara!"

Kenneth'i yakasından tuttuğu gibi, yalvarmasına kulak asmadan odanın ortasına fırlattı. Beriki:

"Ne yapıyorsun, Hermann?" diye şaşkınlıkla kekeledi. "Sen delirdir mi?"

"Hayır, ama asıl deli gibi davranan sensin!" diye Melville onun lafını kesti: "Pekâlâ biliyorsun ki, Cecille benim karım!"

Bir an Kenneth sessiz kaldı; dehşete düşmüştü; felce uğramıştı sanki. Çok heyecanlanmıştı.

"Yalan bu!" diye bağırdı. Ellerini yemin edercesine kavuş-

turarak güzel kadına dönerek inledi: "Söyle ona, Cecile, bunun yalan olduğunu!"

Ama güzel şeytan alay edercesine güldü:

"Çocuk olma, Kenneth; gerçeği içine sindir artık," dedi kaygısızca: "Melville'in dediği doğru; evet, ben onun karısıyım!"

"Demek benimle hep oyun oynadınız?"

Kenneth Glenn çok kısık bir sesle konuşurken gözlerini birinden ötekine çevirip duruyordu.

"Ben zengin olur olmaz evlenecektik, söz vermiştin, Cecile!" diye devam etti: "Babam vasiyetini değiştirip beni mirasından mahrum edecek diye hep beni uyardınız! Çok geç olmadan onu ortadan kaldırmam için beynimi yıkadınız! Ben de size kandım! Ve sonunda katil oldum. Ne kadar aptalmışım! Şimdi zenginim... Ama bu zenginlik neye yarar? Neden beni aldattınız?"

"Hemen söyleyeyim," dedi Melville soğukkanlılıkla: "Sen artık elimizdesin. İstediğimiz anda seni babanın katili olarak polise teslim edebiliriz. Ama seni bağışlayacağız! Suskunluğumuza karşılık olarak servetinin yarısını istiyoruz!"

Kenneth doğru işitmemiş gibi bakışlarını ona dikti.

"Ta başından beri düşündük bunu," diye Cecile gülümseyerek söze karıştı: "Söylediklerimizi kayıtsız şartsız yerine getirirsen iyi edersin. Biz macera seven insanlarız. Bir çırpıda servete kavuşmanın yolunu arıyorduk hep. Derken karşımıza senin gibi bir enayi çıkıverdi; hemen bir plan yaptık. Hermann seni baştan çıkarmama izin verdi; bu da servetinin yarısına değerdi..."

"Babam kumarda kaybettiğimi haber almadan önce mi başladınız bu işe?" diye sordu Kenneth; bakışları sertleşmişti.

"Tabii ki. Bu, planımıza dahildi... Babanın gözünü açan biz olduk... Üzülme, tatlım! Benim güzelliğim karşısında yelkenleri suya indiren ilk ve son erkek sen değilsin."

"Dur! Bu da nesi?" diye Melville onun sözünü kesiverdi.

Sokak kapısından birinin içeri girdiğini duydular.

Kadın:

"Sandığı götüren adamlardan biridir," dedi.

Haklıydı. O iki adam geri dönmüştü.

Odanın kapısı açıldı ve Nick Carter, Chick'le birlikte içeri daldı.

"Eller yukarı!" diye sertçe haykırdı dedektif. "Kımıldayacak olursanız yakarım!"

Her iki elinde de tabancasını ateşe hazır tutmaktaydı.

Dedektifin arkasından eve bir sürü üniformalı polis girerek her tarafa dağıldı. Tüm şüphelileri tutukladı.

"Ölüler diriliyor... Nick Carter!" diye kekeledi Cecile; gözleri yerinden fırlayacaktı neredeyse.

Melville geriye sıçradı ve elini cebine attı.

Aynı anda bir silah sesi duyuldu ve Melville, kalbinden vurularak yere düştü. Ölmüştü.

Ateş eden Kenneth Glenn'di!

Aynı anda genç kadının arkasına gizlenen genç adam, korkunç bir çığlık atarak:

"Beni baştan çıkaranın hesabını gördüm... Şimdi de kendi hesabımı görüyorum!" dedi ve tabancasını kendi şakağına dayayarak tetiği çekti.

Daha Nick Carter onun yanına varmadan bir silah sesi odayı çınlattı; beyni parçalanan genç adam yere yığıldı.

Kendi cezasını kendi vermişti!

Cecile Gerard dehşet içindeydi. Şaşkınlıkla dedektife baktı. Elleri bağlanırken hiç karşı koymadı.

Bu arada polisler güzel kadınla kocasının tüm yardakçılarını tutukladı. Daha sonra hepsi mahkemeye çıkarılarak ömür boyu hapis cezasına çarptırıldılar.

Chick'in yardımıyla Gerard'ın evine girildi ve orada tutuklanan adam, avukat Waller'i Melville'in bıçakladığını itiraf etti.

Melville, kapıyı maymuncukla açtıktan sonra eve girmiş ve bir gün önce vasiyetnamesini değiştirterek tüm servetinin oğlu Kenneth'e kalmasını sağlayan Matthew Glenn'i soğuk-

kanlılıkla öldürmüştü.

New York'a dönerken Nick, kuzenine Gerard'ın evine nasıl girebildiğini sordu.

İmkânsız gibi görünen olaylarda olduğu gibi, genç dedektifin açıklaması gayet basitti.

Nick'in şapkasını görünce şüphelenmiş ve evi gözetlemeye başlamıştı.

Başı açık bir adamın bir şeyler almak için o evden çıktığını görünce onu tutuklatmıştı. Adam karakolda sorguya çekilmiş ve 'vatandaş muamelesi' görünce korkudan her şeyi itiraf etmişti. Böylece Nick'in esir alınıp öldürülmek istendiği de ortaya çıkmıştı.

Sonra Chick, bu adamın rolünü üstlenerek yüzünü ve kıyafetini değiştirmişti. Rolünü de başarıyla oynamıştı!

Cecile Gerard fazla yaşamadı; hapisteyken tutulduğu habis bir hastalıktan öldü.

May Glenn, babasının mirasına konarak sevgili kocası George Stratton'la birlikte mutlu yaşadı.

Ancak ünlü dedektife neler borçlu olduğunu ömrü boyunca unutmadı. O olmasaydı herhalde üvey kardeşinin planı gerçekleşecek ve genç kız darağacını boylayacaktı.

* * *

ÇİFTE CİNAYET

New York Emniyet Müdürlüğü'nün bulunduğu Mulberry Caddesi'ndeki beyaz boyalı koskoca binanın önüne bir devriye arabası yanaştı. Bu, kapısı arkadan açılan, içi hep yarı karanlık ve yağmur geçirmez muşambayla kaplı, Alman yapımı bir arabaydı. İki yağız atın çektiği bu arabayı Hudson şehrinin her yerinde görebilirdiniz. Arabacı ikide bir başını çevirip içerdeki mahkûmlara çok sert bakıyor, sırtını pencereye veren mavi üniformalı meslektaşı da ondan aşağı kalmıyordu. Yani arabadan kuş uçurtmuyorlardı! Özellikle ikinci bir polis içerde mahkûmlara göz kulak olurken, üçüncüsü de –ne olur ne olmaz diye– arabacının yanında yer almıştı.

Saat sabahın dokuzuna geliyordu; yoğun sis, sabah güneşinin ışıklarını boğuyor ve ortalığın aydınlanmasını önlüyordu.

Araba emniyet müdürlüğünün önüne gelir gelmez sahanlıkta duran polis, arka kapıyı açarak yere atladı.

Mahkûmlara göz kulak olan polis de hemen arabadan indi; yüzünün yarısını örten kanlı mendili tutarak hızlı adımlarla meslektaşının önünden geçti. Şiddetli öksürüyordu; ağzından burnundan kan gelmekteydi. "Ben gelinceye kadar bekle biraz!" dedi arkadaşına: "Kapıyı da hemen kapa!"

Az sonra emniyet müdürlüğünün merdivenlerinden çıkarak içeri daldı.

Kapıda duran polislerden biri onu bu halde görünce:

"Ne oldu yahu?" diye sordu. "Burun kanaması mı?"

Arabacı:

"Bu bizim emektar Bop Fitzsimmons," dedi: "Yine öksürük krizi tuttu. Kan tükürüyor."

Arabanın kapısını yine kapadı ve bir adım geri çekildi.

"İçerde Nick Carter'in enselediği iki herif var. Galiba Bob'a bir görev verdi, ne olduğunu işitmedim... Neyse, az sonra döner nasılsa."

Birkaç memur daha geldi; arabanın içine baktı, ama sırtını pencereye dayamış iki karaltıdan başka bir şey göremedi.

Arabacı Craemer:

"Bu namussuzlar çok tehlikeli," dedi: "İçlerinden biri banka müdürü; iki hafta önce buradan kaçtı."

Polisler ciddileşerek yanaklarını şişirdiler. Bir tanesi:

"Onları Carter mı yakaladı?" diye sordu. "Yaman herif vesselam!"

Bir başkası:

"Midland Ulusal Bankası'nın nöbetçisini öldürmüşlerdi," dedi: "O haltı bunlar mı işledi? Carter o olayı aydınlatmıştı."

"Aydınlattı ya!" dedi Craemer; böylesine tehlikeli iki kişiyi arabasında bulundurmakla övünüyordu.

Polislerin şaşırması normaldi. Çünkü bu eşi görülmemiş cinayet tüm New York halkını heyecanlandırdı. Olay şöyle gelişti: Wallstreet'teki Midland Ulusal Bankası güzel bir sonbahar sabahı soyuldu ve üç yüz elli bin dolarcık toz oldu! Banka müdürü İsaak Meadows, olayın aydınlatılması için Nick Carter'ı tuttu. Ünlü dedektif kısa zamanda bu saygın müdürün bir zamanlar hapiste yattığını ortaya çıkarıverdi; bu kez adam, hapishane arkadaşı tarafından şantaja uğrayınca, kendi bankasını soyarak kaçmaya çalıştı.

Meadows tutuklandı ama aynı gece rüşvet alan iki gardiyan sayesinde hapisten kaçtı. Bunun üzerine gardiyanlar yakalanıp hapse atıldı.

Banka müdürü, sıvıştıktan bir gün sonra bankasına giderek sanki hiçbir şey olmamışçasına elli beş bin dolar çekti. Bununla yurtdışına kaçacaktı.

Hem daha önce hem de şimdi yaptığı bu soygunda kendisine Morris Carruthers adında genç ve çok yakışıklı bir adam yardım etti. Ancak bu delikanlı da, şüpheli bulunduğu için, polis tarafından gözlenmekteydi.

Meadows, Hudson'dan uzaklaşmak amacıyla kentin kuzey yakasında, Boston'a giden yol üzerindeki boş bir evde gizlendi.

İsaak Meadows'un sığındığı bu bina o yöredeki en güzel bahçeli ve ahşap evlerden ikincisiydi. Bu iki ev arasında alt-

mış metre kadar bir mesafe vardı. Ve her iki evin bodrumu toprak altından geçen bir tünelle birleşmişti.

Sanığın peşine düşen Nick Carter, bu küstah herif tarafından önce bu tünelde esir tutuldu. Ancak dedektif, olağanüstü gayret göstererek kurtulmayı becerdi ve her iki soyguncuyu tutukladı. Ve de elli beş bin doları Meadows'tan geri aldı.

İşte şimdi iki soyguncu, emniyet müdürlüğünün önündeki arabanın içinde bulunuyordu. Polislerden biri:

"Bob Fitzsimmons amma da gecikti yahu!" dedi. "On beş dakikadır bekliyoruz..."

"Biriniz gidip bakıversin, nerede kaldı?" diye rica etti Craemer. Canı sıkılmıştı.

"İşte müfettiş geliyor!" dedi polislerden biri.

Uzun boylu ve çok şık giyinmiş müfettiş, hızlı adımlarla ana kapıya yaklaştı.

Polisler hemen dağıldı, amirlerinden çok çekiniyorlardı. Craemer orada tek başına kaldı.

"Ne oluyor burada? Bu araba neden bekliyor?" diye sordu Müfettiş McClusky ve arabanın içine baktı:

"İki mahkûm orada oturuyor işte... Sen daha neyi bekliyorsun, Craemer?"

"Bob Fitzsimmons'un burnu kanadı, müfettiş bey. Kendisi bir dakika sonra döneceğini söyleyerek içeri koştu. Ama hâlâ gelmedi, ben de..."

"Craemer, senin gibi enayi birini görmedim ben!" diye parladı müfettiş: "Çabuk kapıyı aç ve şu herifleri içeri götür!"

Zılgıtı yiyen arabacı hemen arabanın kapısını açtı.

"Hadi bakalım, dışarı çıkın!" diye içerdekilere seslendi. Arabanın bir köşesine büzülen adamlarda bir hareket görülmedi.

"İnsenize be!"

Ama ikisi de kımıldamadı.

"Herifler uyudu galiba..." dedi Craemer.

"Ne uyuması yahu!" dedi müfettiş şaşkınlıkla: "İyice baksana!"

Yerde iki sıra halinde arka kapıya kadar akan kanı gösterdi.

Müfettişin haykırışı birkaç polisin dikkatini çekti ve hemen koşuştular. Bu arada McClusky arabanın içine girerek mahkûmlara yakından baktı. Hâlâ kımıldamadan yatmakta olduklarını görünce hemen geri döndü; suratı asılmıştı.

"Hemen adli tabibe telefon edin! Mahkûmlardan biri kaçmış; daha önce Bob Fitzsimmons'la İsaak Meadows'u bıçaklamış! İkisi de ölmüş. Sana gelince, Craemer, tutuklusun! Senin aptallığın yüzünden oldu bu iş!"

Arabacı afalladı:

"Müfettiş bey... Ben... Yani... Şey..."

McClusky kekeleyen adama yaklaşarak gözlerini onun gözlerine dikerek:

"Buraya gelirken mahkûmları bir an için bile olsa gözden kaçırmadığını mı söyleyeceksin yani?" diye haşladı arabacıyı.

Arabacı kıpkırmızı kesildi; suçluluğunun bilincinde, bakışlarını yere indirdi.

"Buraya gelirken yolda, bir eczanenin önünde bir patlama oldu. Dört itfaiyeci yangını söndürmeye çalıştı. Biz de on beş dakika kadar bekledik."

"Sen de mahkûmlara bakacak yerde yangını seyrettin?"

"Fitzsimmons nasılsa onların yanındaydı!" diye kekeledi Craemer sızlanarak. "Her şey yolunda gibiydi."

"O on beş dakika içinde iki cinayet işlendi ama!" diyen Müfettiş McClusky, sert bir hareketle arabacının göğsündeki gümüş kaplamalı polis rozetini söküp aldı.

"Götürün bu adamı!"

Craemer bitkin bir halde, az önce gevezelik ettiği polis memuru tarafından mahkûmlar hücresine kapatıldı.

Caniler kralının peşinde

Morris Carruthers'in elinden kurtulmak ve daha sonra iki soyguncuyu yakalamak, Nick Carter'i adamakıllı yormuştu.

Dört polisin göz kulak olduğu arabaya iki suç ortağını tık-

tıktan sonra biraz da kendi keyfine bakmak niyetindeydi. En kısa yoldan evine dönecek, bir banyo yaptıktan sonra uykuya yatacaktı.

Ama düşündüğü gibi olmadı. Banyodan ancak çıkmıştı ki, hizmetçi kadın emniyet müdürlüğünden telefonla onu aradıklarını bildirdi.

Nick Carter, emniyet müdürlüğünü aradı.

"Alo, Nick, çok yorgun değilsen buraya gelebilir misin?" dedi Müfettiş McCluksy.

"Gelirim. Dün gece iflahım kesildi ama şimdi canlandım. Sonra anlatırım. Ne oldu ki?"

"Carruthers kaçtı."

Nick donakaldı:

"Hadi canım sen de! Adamların ona göz kulak olmadı mı? Bu nasıl iş?"

"Sorma! Senin anlayacağın, Carruthers tüydü."

"Gel de bozulma! Peki nasıl oldu bu?"

"Sen bana gel, Nick! Hepsini anlatırım. Haa, bundan sonra İsaak Meadows senin başını ağrıtamayacak."

"Bu da züğürt tesellisi! Bırak onu gitsin bari!"

"Merak etme, gidemez. Çünkü öldü."

"Öldü mü?"

Dedektif neredeyse telefon ahizesini elinden düşürecekti:

"Benimle dalga geçme, George!" dedi neden sonra.

"Dalga geçtiğim yok!" diye homurdandı müfettiş: "Meadows öldü, arkadaşı Carruthers tarafından bıçaklandı. Bu da yetmiyormuş gibi Carruthers serserisi, benim en eski dostum Bob Fitzsimmons'u da öldürdü."

"Vay canına, bunu bilmiyordum! Şu Morris Carruthers gözünü kırpmadan adam öldürüyor. Haa, Paul Lafont'tan bir haber var mı? Sen onu Carruthers'in peşine takmıştın?"

"Hiçbir haber yok. Ben de merak ediyorum!"

"Ama artık sana rapor veremeyecek. Çünkü dün gece, Carruthers'in iz bırakmamak için yaktığı evinin bodrumunda zavallı Lafont'un cesedi bulundu."

"Ne diyorsun sen Nick! Paul Lafont öldürüldü mü yani?" diye haykırdı Müfettiş McClusky; çok şaşırmıştı.

"Evet, silahla vuruldu. Carruthers'in yanan evinin bodrumunda buldular. Ayrıntıları sana daha sonra anlatırım. Carruthers'le Meadows beni de ortadan kaldırdıklarını sandılar ama yanıldıklarını gördüler."

"Yine dört ayak üstüne düşmüşsün, Nick! Hadi çabuk buraya gel! Artık kafam karıştı... Kapatıyorum!"

Nick Carter telefonu yerine koyduktan sonra dışarı çıkmak için hazırlığa başladı. Üstünü değiştirdi; herkes gibi giyinmişti ama gizlediği tabancalarla seyyar cephaneden farkı yoktu. Ayrıca yanında taşıdığı çantada maymuncuktan dinamite kadar her şey vardı. Ona artık ne çelik kasa, ne beton duvar, ne de elektrikli alarm sistemi dayanırdı.

Nick Carter, arkadaşı polis müfettişinden olayın ayrıntılarını öğrendi. Morris Carruthers, sıkı göz altında olmasına karşın hem kendi arkadaşını hem de yanındaki nöbetçiyi bıçaklamıştı. Sonra o memurun ceketini giyerek emniyet müdürlüğüne dalmış, arka kapıdan da sıvışmıştı.

Oysa Nick Carter, onu elleriyle ayaklarından kendisi kelepçelemişti. Daha sonra bu kelepçeler, devriye arabasında bulundu; üzerlerinde zorlanma izine rastlanmadı, hepsi anahtarla açılmıştı. Craemer'in ifadesine göre araba, Üçüncü Cadde'de sadece on beş dakika durmuştu. Burada meydana gelen bir patlama tüm dikkatleri oraya çekmişti. Pek çok ailenin oturduğu binanın ecza deposu olarak kullanılan bodrumunda birden patlama olmuş ve ateş bacayı sarmaya başlamıştı. Yukarı yükselen dumanlar evdekileri telaşa vermiş ve 'Yardım edin!' diye haykıranların yanı sıra korkudan kendini pencereden atan da olmuştu. İtfaiye yetersiz kalmıştı. Tabii bu karmaşa sırasında devriye arabasındaki nöbetçinin dikkati dağılmıştı. Hatta arabada oturan Bob Fitzsimmons bile 'Neler oluyor?' diye arka kapıdan başını dışarı çıkarmıştı.

Morris Carruthers bunu fırsat bilerek eyleme girişmişti. Arkadaşına göz kırptıktan sonra onunla sırt sırta gelerek ke-

lepçesini açtırtmıştı.

Nick Carter, onun üstünü başını aramışsa da herif ne yapıp edip üzerinde ufak bir kama saklamış olmalıydı. Ayrıca çok güçlü biriydi; boksa çalışmıştı; bir yumrukta deviremeyeceği adam yoktu. Herhalde bu yeteneğini arabada Fitzsimmons'a karşı kullanmış olmalıydı; ölünün muayenesinde bu tür ize rastlandı. Bununla da yetinmeyip adamcağızı üç kez kalbinden bıçaklamıştı. Arabadan aynı anda iki kişinin kaçamayacağını hesaplayınca da, hiç acımadan kendi arkadaşını öldürmüştü! Hem patlama nedeniyle hem de arabanın içi karanlık olduğu için Craemer, katilin Fitzsimmons'un üniformasını ve şapkasını giyerek onun yerini aldığını fark etmemişti.

Craemer arabanın içine bir kez daha baktığında olan olmuştu aslında; ama o yine sıra dışı bir şey görememişti. Fitzsimmons ciğerlerinden hasta olduğu için yolda sık sık öksürmüştü; mendiliyle de kanlı dudaklarını silmiş olmalıydı. İşte Carruthers, arabadan inerken kanlı mendili ağzına götürmüştü. Böylece yüzünü de saklamıştı. Sonra da emniyet müdürlüğüne girip arka kapıdan kaçmıştı.

Böylesine soğukkanlılıkla işlenen korkunç cinayet ancak Carruthers gibi birinin başının altından çıkabilirdi; talihsiz dedektif Lafont'u öldürmekten nasıl olsa elektrikli sandalyeyi boylayacaktı! Yani kaybedeceği bir şey kalmamıştı. Kaçabilirse özgürlüğüne kavuşacaktı! Craemer'in budalalığı yüzünden caniler kralı –Bu adı ona Nick takmıştı!– kaçarken en azından yarım saat öncelik tanımıştı kendisine. Ve milyonluk şehir New York'ta da izini kaybettirmesi işten bile değildi.

Ama adam kaçtı diye kimse pes etmedi. New York'taki tüm karakollara telefonla haber salındı; tüm ana yollar tutuldu; tünele, tramvay ve otobüslere, büyük satış mağazalarına gözlemci polisler yerleştirildi; her tarafa katilin maskeli resmi dağıtıldı. Havaalanlarıyla vapurlar da unutulmadı!

Nick Carter, Müfettiş McClusky'nin yanından ayrılırken "Eh," dedi: "Elimizden geleni yaptık ama tüm bunların bir yararı olacağına inanmıyorum. Bu Morris Carruthers anası-

nın gözü bir herif; polisin her yaptığı işten haberi var! Hiç açık vermiyor. Kamunun heyecanı yatışıncaya kadar bir yerde gizlenip bekliyor. Neyse, ben önce Undine Oteli'nin bekarlara ayrılan lüks dairelerine bir göz atacağım!"

"Çok iyi bir fikir!" dedi müfettiş alay edercesine. "Orada seni bekliyor herhalde?"

Dedektif umursamadı:

"Beklediği falan yok. Bu ziyaretimden fazla bir şey beklemiyorum. Ama bazı ipuçları elde edebilirim. Carruthers'in başka bir yere sığındığından hiç şüphem yok. Belki şimdi orada kahvesini içiyor, bizimle dalgasını geçiyordur. Kim bilir... Bu herif çok zeki. Haftalardan beri senin ve benim adamlarımız onu peşindeydi, sonuçta ne oldu?"

"Cinayet saatinde başka yerde olduğunu söyleyecek bir sürü tanık ayarladığına kalıbımı basarım!" diye homurdandı müfettiş: "Evvelki gece yarısından dün öğlene kadar Undine Oteli'ndeydi. Daha sonra lüks bir kulübe giderek gece yarısına kadar orada kaldı. Tam zengin hayatı yaşıyor!"

"Öyle gibi, dostum, ama aslında değil!" diye karşı çıktı dedektif: "Bana şu Carruthers bizi oynatıyor gibi geliyor. Biz onu otelde ararken belki o başka bir yerde henüz bilmediğimiz bir cinayet işlemekte... Ama bu benimki sadece bir varsayım tabii... Yine de ne kadar kurnaz olursa olsun, onu enseleyeceğime eminim ben... Tanrı'nın yardımıyla!"

"Yanına birkaç adam vereyim mi?" diye seslendi müfettiş.

"Ne için? Undine'de milleti ayağa kaldırmayalım!" diye gülerek cevap verdi dedektif. "Zaten adı çıkmış oranın. Henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Şu Carruthers'i ürkütmeye gelmez!"

Ona yavaşça sokulmalıyız... Nasıl, ne zaman... bunu göreceğiz bakalım!"

Ve Nick Carter, emniyet müdürlüğünden ayrıldı.

'Undine', New York'ta özellikle bekar erkeklerin tercih ettiği, çok lüks daireleri bulunan apartman şeklindeki otellerden biriydi.

Bu on katlı bina Şehir Parkının yakınındaydı; 5. Cadde'yle 50. Cadde'nin kesiştiği köşedeydi.

Nick Carter, 5. Cadde'nin köşesinde durarak karşı taraftaki otele baktı. Görkemli giriş kapısının önünde mermerden yapılma bir deniz kızı heykeli göze çarpıyordu. Bu sokakta ondan daha yüksek bir bina daha vardı. Burada ülkenin en zengin iş adamları kalmaktaydı. İnanılmaz lüks mobilyalarla bezenmiş bu dairelerin yıllık kirası binlerce doları buluyordu.

Kış bahçesi şeklinde dizayn edilmiş hole kayıtsızca giren Nick Carter burada çok şık üniformalı bir zenci kapıcı tarafından karşılandı. Onun rehberliğinde camlı kapıdan geçerek çok hoş bir atmosferi olan kabul salonuna girdi. Buradan yarım ay şeklindeki asansörlerle yukarı katlara çıkılıyordu.

Beyaz kravatlı ve fraklı bir oğlan hemen Nick'e yaklaşarak ne istediğini sordu.

"Bay Morris Carruthers'le görüşmek istiyorum!"

"Hayhay. Kartvizitinizi lütfeder misiniz?"

Dedektif ona hayretle baktı.

"Bay Carruthers gerçekten yukarda mı?"

"Tabii ki," diyen oğlan duvarda asılı çok kıymetli bir saate bakıverdi.

"Bay Carruthers bu saatte hep odasında bulunur... Ama sizi kabul edecek mi, bilmem... Saat şimdi on buçuk... Hey, Sam!" diyerek üniformalı bir zenciye işaret çaktı; beriki üzerinde bir kahvaltı için ne lazımsa bulunan gümüş bir tepsiyle koşarak geldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Onuncu kata; bin numaralı daireye... Bay Carruthers'e."

"Demek Bay Carruthers kahvaltıyı henüz sipariş etti," diyen oğlan yine Nick'e döndü: "En iyisi siz de onunla yukarı çıkın; kartınızı orada verirsiniz."

Dedektif ömründe ilk kez ne diyeceğini bilemedi. Hiç ses çıkarmadan zencinin ardından asansöre bindi.

"Baksanıza, yanılmış olmayasınız?" dedi yemek servisi yapana: "Bir iddia yüzünden ben bu sabah saat sekizde Bay Carruthers'le beraber Bronx'daydım ve..."

"Hayır bayım, olamazsınız," diye sırıttı kıvırcık saçlı: "Bay Carruthers dün gece on ikiye doğru dairesine geldi, onu yukarıya asansörle ben kendim çıkardım; çünkü o sırada asansörcü meşguldü."

"Olabilir. Daha sonra çıkmıştır?"

"Hayır bayım," dedi oğlan yine sırıtarak: "Bay Carruthers hep dairesindeydi. Biliyorum, çünkü ben gece nöbetçisiydim."

"Yani Bay Carruthers gece yarısından sonra hiç dışarı çıkmadı, öyle mi?"

"Kesinlikle, bayım. Çok iyi biliyorum. Otele her giren çıkan nöbetçi kulübesinin önünden geçer. Bay Carruthers evindeydi ve geceyi uyuyarak geçirdi, bayım, gerçek bu!"

"Kahvaltısını ona sen mi götürürsün?"

"Elbette," diye alaylı bir cevap verdi.

Bu arada en üst kata vardılar. Asansörcü kapıyı açtı; Nick Carter, zenci oğlanla birlikte halı döşeli koridora çıktı. Dosdoğru yürüyerek 1.000 numaralı dairenin önünde durdular.

Zenci:

"Bay Carruthers'in odası burası," dedi: "Kendisi çok nazik bir adamdır, efendim. Bu otelin en güzel dairesi de bu zaten... Dört oda, bir banyo. Kartınızı vereyim mi?" diye sorarken dairenin zilini çaldı.

"Gerek yok," dedi dedektif; oğlan ne yapacağını bilemedi. Kapının içerden açılmasını bekledi.

"Bay Carruthers yemek odasındadır," diye açıkladı: Oturduğu yerden bir düğmeye bastı mı, kapı kendiliğinden açılır."

Nick Carter zorla içeri girmek istedi. Ama oğlan:

"Hayır, bayım; kartınızı verin, lütfen," diye fısıldadı: "Bay Carruthers çok titizdir. Geçenlerde bir beyefendiyi kartvizitin

göstermeden içeri aldığım için bana çok kızdı; bir daha böyle bir şey yaparsam beni işimden kovduracağını söyledi."

"Merak etme, işinden olmayacaksın! Şimdi çekil yolumdan be adam! Ben emniyet müdürlüğünden geliyorum; Bay Carruthers'i hemen görmem gerek!"

Hâlâ direnen oğlanı yana iterek özel koridora daldı. Üç oda da buraya açılıyordu.

"Tam karşıdaki oda, bayım... Ama sorumluluğu siz üstleniyorsunuz, tamam mı?"

Dedektif başını salladı. Hemen o kapıyı açarak çok hoş döşenmiş bir yemek odasına girdi; iki saat önce Bronx'daki terk edilmiş evde zar zor yakalayıp kelepçeye vurduğu adam şimdi karşısındaydı! O adam, tutuklanmasından sonra iki kişiyi daha öldürmüş ve inanılmaz bir soğukkanlılıkla kaçmayı başarmıştı.

Morris Carruthers çok yakışıklı ve güçlü bir adamdı; yirmi yaşlarında olmalıydı. Antik heykelleri andıran bir kafa yapısı ve soylu görünüşü vardı. Beyaz çizgili gömleğinin üstüne sabahlığını geçirmiş, rahat bir koltuğa gömülmüştü. Sigarasını içerken elindeki gazeteye dalmış gibiydi.

Beklenmedik ziyaretçiyi görünce kılını bile kıpırdatmadı; geleni tanımamış gibiydi. Karşısındakini tepeden tırnağa süzdü.

"Bu ne demek oluyor, Sam?" diye titrek elindeki tepsiyle Nick Carter'ın arkasına saklanan oğlana söylendi: "Kim bu bey? Haber vermeden nasıl odama girebilir?"

"Emniyet müdürlüğünden geliyormuş, efendim," diye kekeledi zenci, sızlanarak. Ve tepsiyi masanın üzerine bıraktı.

Nick Carter onu görür görmez bir gece önce hayatını tehlikeye atarak tutukladığı caniler kralının şu anda polisçe şüpheli görünen dairesinde keyif çatmakta olduğuna adeta inanamadı. Kaçışından bu yana koca şehirde aranmadık köşe kalmamıştı. Kurnazlığın daniskasını sergileyen bu adam, cinayet saatinde başka yerde bulunduğunu kanıtlamaya çalışırken aptalca davranıyordu ama.

Can düşmanının bakışı Nick Carter'a soğukkanlılığını yeniden kazandırdı. Ani bir hareketle tabancasını çekerek katile doğrulttu.

"Bunu beklemiyordun, değil mi Carruthers? Küstahlığın bu derecesi de görülmemiş! Sakın kımıldama, yoksa vururum!"

Beriki gözünü bile kırpmadan olduğu yerde oturdu.

"Siz kimsiniz bayım?" diye donuk bir sesle sordu: "Nasıl böyle odama girip bir haydut gibi davranırsınız?"

"Bırak numarayı! Birbirimizi tanıyoruz. İki saat önce arkadaşını ve bir polisi öldürdükten sonra devriye arabasından atlayıp kaçtın!"

Ama Morris Carruthers gülerek onun sözünü kesti: "Bunu da yeni işitiyorum! Ben yarım saat öncesine kadar yataktaydım, hem de gece yarısından bu yana. Öyle değil mi, Sam?"

"Tabii, efendim!" diye kekeledi korkak zenci: "Zili çalıp kahvaltı isterken yataktaydınız..."

Ama Nick Carter bir anda adamın yanına yaklaşıp, kımıldamasına meydan bırakmadan, gömleğinin yenini yukarı sıvadı. Çelik kelepçelerin etkisinde adamın bilekleri kanlıydı!

"Bu kadarı yeter!" dedi: "Sen hâlâ maval oku bakalım! İşte kelepçe izleri burada! Ellerini arkanda bağla, hadi bakalım... Çabuk ol Carruthers! Bu kez büyük oynadın ama kaybettin!"

Sağ elindeki tabancayı katile çevirirken cebinden bir çift kelepçe çıkardı.

"Eller arkaya!" diye emretti.

O anda olanlar bir saniye içinde gerçekleşti.

Carruthers ellerini masadan çeker gibi yaptı ve ayağa kalkmasıyla birlikte üzerinde kahve güğümü, tabak ve fincanın bulunduğu ağır gümüş tepsiyi dedektifin yüzüne savurdu.

Nick Carter hemen ateş etti. Ama dökülen sıcak kahve elini yaktığı için kurşun yolunu şaşırarak tavana saplandı. Aynı anda Morris Carruthers, korkudan neredeyse altına yapacak olan zenciyi kalçasından yakalayarak top gibi dedektife fır-

lattı. Oğlan onun ayaklarının dibine yığılıp kaldı. Dedektif kendini ondan kurtarmaya çalışırken biraz zaman kaybetti.

Bu arada Carruthers yandaki odaya açılan kapıyı açarak dışarı fırladı. Nick Carter peşinden gitti; ancak kapıya vardığında kilitte dönen bir anahtar sesi işitti; kapının ardından alaycı bir kahkaha duyuldu. Hiddetten kudurmuşa dönen Nick kapının tokmağını kavradıktan sonra tüm gücüyle yüklendi. Ama kapı yerinden bile oynamadı.

Tabanca sesini duyan otel müdürü, yanında birkaç adamla birlikte çıkageldi:

"Ne oluyor burada?"

"Söyleyeyim size!" diyen dedektifin suratı zorlanmaktan kıpkırmızı kesilmişti: "Sizin o namuslu Morris Carruthers'iniz iki cinayetten aranıyor. Ben Dedektif Nick Carter'im; buraya onu tutuklamaya geldim. İşte kimliğim!"

Otel müdürü anlayış gösterdi.

"Vakit kaybetmeyelim!" dedi dedektif: "Herif şu kapıdan kaçtı. Bana bir balta verin, çabuk!"

"Heyecanlanmayın, Bay Carter," diyen müdür, Nick'i sakinleştirmeye çalıştı: "Aman otelimizin adı kötüye çıkmasın, n'olur! Bay Carruthers gerçekten katil mi? Buna inanamıyorum, kendisi yıllardan beri hep bizde kalır. Şimdiye kadar hiçbir kötülüğünü görmedik. Gösterdiğiniz şu kapı yatak odasına açılır; oradan da başka yere çıkılmaz, emin olun!"

"Pöh! O herifin yapamayacağı şey yok!" diyen dedektif hemen pencereye yanaşıp dışarı baktı. Gerçekten de yatak odasının tek penceresi vardı ve duvarı da köşedeki binayla bitişikti. Ne var ki, pencere kapalıydı. Yani buradan kaçmak imkânsızdı. Yangın merdiveni falan da yoktu. Pencere pervazıysa bir kuşun bile konamayacağı kadar dardı.

Dedektif, Sam'a döndü:

"Sen şu pencere önünde dur ve yatak odasını gözden kaçırma. Bir şey görürsen hemen bana haber ver!"

Tekrar kapının yanına gelerek cebinden bazı aletler çıkardı:

"Kapıyı biraz zorlayacağım!" dedi.

Otel müdürü yalvarırcasına ellerini havaya kaldırarak:

"Ama gerçekten yanılıyorsunuz, Bay Carter!" diye haykırdı. "Kapıcının dediğine bakılırsa Bay Carruthers bu sabah bir cinayet işlemiş... Buna imkân yok! Çünkü ben kendisini dün gece yarısına doğru dairesine gelirken gördüm. Saat on ikide kapıları kaparız. Kiracılarımızdan hiçbirinde dış kapının anahtarı yoktur. Giriş çıkışları sadece kapıcımız sağlar."

"Evet, Sam da aynen bunu söyledi. Ama boşuna nefes tüketiyorsunuz! Ben ne yaptığımı biliyorum! Yatak odasının başka bir çıkışı olmadığından emin misiniz?"

"Eminim tabii" dedi müdür: "Orası kocaman bir oda; sadece tek bir penceresi var, bir de bu kapı."

"O zaman bu odada bir yere gizlenmiş olması lazım," diyen dedektif uğraşmayı sürdürdü: "Her ne olursa olsun!"

Çok heyecanlanan müdür, ağzını kapının kilidine dayayarak içeriye seslendi:

"Bay Carruthers, n'olur kapıyı açın! Benim. Bay Robinson... Büyük bir yanlışlık oldu; hepsini anlatırım. Hepimiz sizin geceyi burada geçirdiğinizi biliyoruz.

Ama müdür boşa konuştu. Odadan hiçbir ses gelmedi.

Bu arada Nick Carter kilidin vidalarını gevşetebilmişti; delikten bir eğe sokarak içerdeki sürgüyü yukarı kaldırdı.

Bu arada bir hayli zaman kaybetti. Şimdi kapıya biraz yüklenmesi yeterli olacaktı.

"Dikkat!" dedi Nick Carter: "Bu herif adam öldürmekten çekinmez. Sakin görünüşüne aldanmayın! Ateş de edebilir, bomba da atabilir; ne bileyim!"

Bu sözler müdürü yatıştıramadı; adam hemen özel koridoruna koştu; kızlardan birkaçı şimdiden kulaklarını tıkadı.

Nick Carter kapıya yüklenirken tabancasını da elinde tutmaktaydı. Soğukkanlılıkla:

"Hadi dışarı çık, Carruthers!" diye seslendi: "Kaçacak yerin kalmadı."

İçerden cevap gelmedi. Sanki kimseler yoktu!

Dedektif bir kurşuna hedef olmamak için öne doğru eğildi; ardındaki hizmetçiler korkuyla birbirlerine sarılmış, olacakları bekliyordu.

Ama ortada derin bir sessizlik vardı.

Nick Carter dikkatle odaya girdi. Girer girmez de afalladı: oda boştu! Kuş uçmuştu!

Dedektif, küfretmemek için kendini zor tuttu; odayı gözden geçirdi. Çok kıymetli bir pirinç karyola, üç kapılı ve boy aynalı giysi dolabı, büyük bir divan, masalar, koltuklar ve duvar boyunca gömme dolaplar... Tüm bunların dışında heriften eser yoktu!

"Ama nasıl olur?" diyen müdür şaşkınlıkla gözlerini ovuşturdu. "Burada acayip şeyler dönüyor. Bu odanın başka çıkışı yok ki! Olsaydı bilirdim, ben bu oteli on yıldan beri idare ediyorum!"

Nick Carter onu dinlemedi bile. Kızgınlıktan küplere binerken odanın her yanını inceledi. Yatağın altına baktı, yorganları dağıttı; giysi dolabının kapılarını açtı, içinde insan aradı. Sonra pencereye koşarak bir gece öncesinden kapanmış pancurları iki yana açtı.

Tüm çabaları boşa gitti. Morris Carruthers'ten eser yoktu!

"Burası tekin değil!" diye inledi müdür: "Bu kapıdan başka çıkış yolu yok ki!"

"Olması lazım!" dedi Nick Carter sertçe. Bir dakika hiç kımıldamadan öylece durdu, düşündü. Aklını ve soğukkanlılığını toparlamaya çalıştı. Katili tam yakalamışken yine elinden kaçırması onu deli ediyordu.

İlginç bulgular

Gözleri odanın her yanında dolaştı. Katil bu odadan savuşmuştu, bu kesindi! Ama nasıl? Pencereden kaçmış olamazdı, çünkü içerden sürgülüydü. Carruthers kaçmayı hiç düşünmemiş olmalıydı; cinayet saatinde burada olduğunu kanıtlaması onu kurtaracaktı! Ancak bileğindeki kelepçe izlerini unut-

muştu. Nick bunu ortaya atınca, katilin varsayımı boşa çıkmıştı. Bu yüzden kaçmak zorunda kalmıştı. Ama nasıl?

Nick Carter sakin kalmalıydı ve iyi düşünmeliydi! Öte yandan katile daha fazla zaman tanımaması gerekiyordu. Ne olursa olsun herif, gizli bir geçit olmadan bu odadan kaçıp gitmiş olamazdı.

Ama yerin dibine girmemişti ya! Tavanı da delip gitmiş olamazdı, çünkü ne tavan ne de döşeme tahrip edilmişti. Odanın bitişik binaya da bir çıkışı yoktu. Ön duvara pencere isabet ettiğine göre geriye yan duvarlar kalıyordu.

Bunlardan birini de hesaba katmamak gerekiyordu, çünkü yatak odasını yemek odasından ayırıyordu. Kala kala köşe binaya yaslanan son duvar kalıyordu. Bu da boydan boya dolaplarla kaplıydı.

Nick Carter otel hizmetçilerinin de yardımıyla tüm dolapları boşalttı. Bir dolap boşalınca dedektif hemen içine girip elindeki aletlerle her tarafı inceliyor, parmaklarıyla tıklıyor ve kulağını dayayıp dinliyordu. Dolapların yan ve arka kapakları değerli doğramalarla kaplanmıştı. Hepsi, bina yapılırken ortaya çıkan nişleri doldurmaktaydı.

On beş dakika daha geçti. Birden dedektifin hayretle haykırdığı duyuldu. Ortadaki dolabın arka kapağına vurduğunda kof bir ses gelmişti! Dedektif koyu renk cilalı tahtaya bir daha vurdu, aynı sesi işitti.

Müdür, Nick'in yaptıklarına bakarken kafasını sallıyordu. Hiç çaktırmadan emniyet müdürlüğüne haber salmıştı; emniyet müdürü de yanında birkaç polis olduğu halde çıkagelmiş, Nick Carter'in eylemlerini onamıştı. Şimdi polisler de ünlü meslektaşlarının çalışmasını şaşkınlıkla izlemekteydi.

Nick Carter çakıya benzer kancalı bir keskiyle arka duvarı örten kaplamayı kanırttı.

Derken hafif bir gıcırtı duyuldu, dedektif fazla zorlanmadan kaplamayı sola kaydırınca ardında bir delik göründü. O deliğin sonu da ahşapla kaplıydı.

"Tahmin etmiştim!" diyen Nick Carter bir sevinç çığlığı

attı. "Şimdi Carruters'i nasıl elimden kaçırdığımı anladım. Tam gece yarısı buraya geldi, sonra bu delikten sıvıştı."

Otel müdürü ellerini başına götürürken:

"Aman tanrım!" diye haykırdı: "Bu nasıl olur? Ben Bay Carruthers'i hep bir centilmen olarak bilirdim... Bu delik galiba yandaki binaya açılıyor?"

"Galibası falan yok, öyle! İspatlayayım mı?"

Böyle derken elindeki aletle kapak üzerinde çalışmaya koyuldu.

"Bu delik yandaki binaya açılıyor," diye açıkladı: "Yani Carruthers, kimseye görünmeden oteli terk edebilmek için daha önceden bu daireyi de kiraladı."

"Her iki duvarı da delmiş olması gerekir... İnanılır gibi değil!" diye haykırdı müdür.

"Carruthers gibi güçlü bir adam için bu, çocuk oyuncağı, azizim!" dedi dedektif, çalışmasını sürdürürken: "Bu iş için bir hayli zaman ayırmış olmalı. Yandaki bina ne zaman inşa edildi?"

"Yedi yıl önce. Bay Carruthers buraya taşınmadan önce yani! Vay canına! Şimdi anlıyorum onun özellikle bu daireyi neden tutmak istediğini... Daha önce burada bir avukat otururdu; çok nazik bir adamdı. Bay Carruthers buraya taşınabilmek için bize yılda açıktan beş yüz dolar teklif etti; aksi takdirde otelimize bir daha ayak basmayacaktı... Biz de kiracıyı çıkarmak zorunda kaldık."

"Alçak herif!" diye söylenen dedektif bir engelle karşılaşmıştı "Onun gibi yılda beş yüz bin dolar kazanana beş yüz dolar koymaz ki!"

Derken konuşmasını kesti ve deliğin bulunduğu yerden kendini arkaya, odanın içine attı. Çalışırken hafif bir tıslama işitmiş, sonra bu ses daha da kuvvetlenmişti.

"Bu da nesi?" diye bağırdı; tedirgin olmuştu: "Dikkat edin, ben..."

Sözünü bitiremedi. Top patlaması gibi bir ses duyuldu. Duvarlar ve döşeme öylesine sarsıldı ki, otel müdürüyle po-

lislerden birkaçı kendilerini yerde buldu. Canları yanmıştı...

Önce parlak bir ışık, ardından da delikten odanın içine vuran simsiyah ve boğucu bir duman yükseldi. Nick Carter pencereye koşarak temiz hava girsin diye onu açtı. Sonra deliğe dikkatlice yaklaştı. Dumanlar yavaş yavaş dağıldıktan sonra arkadaki tahta perdenin de ortadan kalktığını gördü. Onun da dayandığı kapı parçalanmıştı, şimdi öbür odanın ışığı bu tarafa yansıyordu. İki bölme arasına duvar yıkıntıları ve yanık çamaşırlar yığılmıştı; anlaşılan patlama sırasında dolaptaki giysiler tutuşmuştu.

Polisler ellerine geçen çanak çömleğe su doldurarak yangını söndürmeye çalıştılar ve de başarılı oldular.

Aynı şekilde yatak odası olarak kullanılan bitişik evin odasına ilk giren Nick Carter oldu. O anda odanın kapısına yumrukla vuruldu.

Carter, peşinden gelen müfettişe:

"Ne diyorsunuz bu işe, Bay Dooley?" dedi: "Sizin mıntıkanızda böyle bir şey olacağını aklınızdan bile geçirmezdiniz, öyle değil mi?"

Bu dairede iki oda ve bir banyo bulunuyordu. Ayrıca özel bir koridoru da vardı. Her tarafı aradılarsa da bir ize rastlamadılar.

Ancak, yerdeki ufak bir kumaş parçası Nick Carter'in gözünden kaçmadı. Hiç kuşkusuz bu, Morris Carruthers'in sabahlığından kopmuştu.

"Dolabı çamaşırla doldurmakla akıllılık etmiş," diye söylendi dedektif: "Niyeti beni öldürmekti; bunu da neredeyse başaracaktı. Dolabın yana sürülen arka kapağına bir bombayı benden yana patlayacak şekilde yerleştirmiş... Bakın beyler..." diyerek kapısı paramparça olmuş dolabı gösterdi: "Bombadan arta kalanlar... Onları öyle bir yerleştirmiş ki, sürgülü kapıyı oynattığım anda patlayacaktı... Ama işte Carruthers biraz aceleye gelmiş; oraya dinamit yerleştirmiş... Ben tam zamanında o tıslamayı duydum ve aynı anda geriye sıçradım. Aslında böyle bir şey bekliyordum. Biraz hoyratça

davransaydım şimdi ölmüştüm! –Tamam, geliyorum!" diyerek gevezeliği bıraktı ve koridordan gelen ve bitip tükenmek bilmeyen darbelere cevap verircesine kapıyı açtı.

İçeriye bir sürü kadın erkek girdi ve girer girmez de şaşkınlığa uğradılar.

Dedektif en öndeki zenciye sordu:

"Ne var, ne istiyorsunuz?"

"Ben kapıcı başıyım," diye cevap verdi beriki: "Bu gürültü de ne? Siz kimsiniz? Bay Hyde'ın dairesinde ne arıyorsunuz?"

"Demek burada oturan kimse Bay Hyde, öyle mi? Sakin ol, dostum; ben emniyet müdürlüğünden geliyorum. Müfettiş Dooley'i tanıyorsun herhalde?"

"Tüm bunlar ne demek oluyor? Anlamıyorum..."

"Anlamasan da olur. Gel içeri, hepsini anlatayım," diyen dedektif diğerlerine döndü: "Hanımlar, beyler... Merak edilecek bir şey yok. Sizi ilgilendiren hiçbir şey olmadı."

Kapıcıyı içeri çekerek kapıyı diğerlerinin yüzüne kapadı.

"Sen 5. Cadde'nin köşesindeki binanın mı kapıcısısın?"

"Evet, ama..."

"Bay Hyde'ı en son ne zaman gördün?"

"Yirmi dakika kadar önce..."

"Nerede gördün?"

"Aşağıda, girişteki holde. Pirinç eşyaları parlatıyordum. Tam o sırada Bay Hyde, elinde bir seyahat çantası olduğu halde asansörden çıktı. Bana başıyla bir işaret çakarak birkaç günlüğüne geziye çıkacağını, bu yüzden evine dikkat etmemi söyledi. Onun için deminki patlamayı duyunca çok korktum ve neler olduğunu anlamak için buraya geldim."

"Peki. Bay Hyde nasıl bir adam?"

"Çok nazik bir adam... Ben boyda, güçlü kuvvetli; siyah sakallı ve altın gözlüklü... Tabii siyahlar giyinmişti; zaten kendisi rahiptir."

"Kuzu postuna bürünmüş kurt gibi!" diye dalga geçti Nick Carter: "Bu Bay Hyde ne vakitten beri burada oturuyor?"

"Kapıcılığa başladığımdan beri... Yani üç yılı geçiyor..."

Nick Carter zenciyi kolundan yakalayarak yatak odasına sürükledi. Alevden simsiyah olmuş deliği gösterdikten sonra:

"Ee, buna ne dersin?" diye hırladı: "Sakın bana bundan haberin olmadığını söyleme!"

"De... deliği mi?" diye kekeledi adam. "Oradan herhalde 'Undine'e geçiliyor?"

"Hem de nasıl! Ee, Bay Dooley! Şimdi ne yapıyoruz? Şu Hyde'ı aramak için tüm karakollara haber salsak ne dersiniz? Adam yarım saat bizden ilerde. Çoktan başka bir yere gizlenmiş olmalı. Böyle bir tilki tek bir barınakla yetinmez! Onu elden kaçırmamak için sistemli hareket etmeliyiz. Bu işi yaparım ben... Ama önce şu iki daireye bir göz atalım."

Birinde fazla bir şey bulamadılar. Bütün çekmeceleri ve dolapları aradılar. Katil evinin polisçe aranılacağını tahmin ettiği için ardında hiçbir iz bırakmamıştı.

İkinci daire de çok güzel döşenmişti. Akla gelen her türlü kıymetli eşya vardı; hepsi çalıntıydı tabii. Düzinelerce altın ve gümüş yemek takımı, tabaklar, çanak çömlek falan... Bunların yanı sıra bir sürü kıymetli broş, çok değerli elmas ve pırlanta...

Undine'in kahyasıyla köşe binanın kapıcısı aralarında kısık sesle konuşmaktaydı. Nick Carter kulak kabarttı. Bir tanesi: "Nasıl olur da biz farkına varmadan duvarı deler?" dedi.

"Bunda şaşılacak bir şey yok!" diye lafa karıştı dedektif: "Adamın yeterince zamanı oldu bu iş için. Aslında basit ama şaşırtıcı bir buluş! Bu sayede yıllarca iki kimlikle yaşadı. Köşe evin girişi 5. Cadde'ye bakıyor, değil mi?"

Zenci doğrulayınca Nick güldü.

"Tam düşündüğüm gibi. Hepimizin tanıdığı Morris Carruthers'in birden ortadan kaybolduktan yarım saat sonra Reverand Hyde adı altında 5. Cadde'de keyif çıkararak gezindiğini kim tahmin edecekti ki! –Aa, o da nesi?"

Yazı masasının üstündeki kâğıt kurutucusunun altına sıkıştırılmış bir zarf gördü. Üzeri, kendi adına, kurşunkalemle

ve aceleyle yazılmıştı

"Bak sen! Dostumuz Carruthers'ten bana mesaj!" diyerek zarfı dikkatle açtı; içinden çıkan kâğıtta şunlar yazılıydı:

Azizim Carter! Aşk olsun valla! Dolabın arkasında size ufak bir sürpriz hazırlamıştım; şu satırları okuyorsanız hayatta kalmış demeksiniz ki, tebrik ederim! Bu numarayı yutmayacağınızı tahmin etmiştim zaten. Bir bakıma yazık! Bomba zamanında patlamamışsa sakın beni acemilikle suçlamayın, yoksa üzülürüm. Sadece aceleye geldi. Öte yandan şansınıza da dua edin, sizin yerinizde bir başkası olsaydı çoktan öbür dünyayı boylamıştı.

Ancak her şey bitmedi tabii, aziz dostum! Bugün paçayı kurtardınız ama bu hep böyle olmayacak! Sizi mezara gömmek için elimden geleni yapacağım! Ne kadar naziğim, değil mi? Bundan böyle Reverend Hyde olarak boy gösteremeyeceğim herhalde.

Her neyse, bugünden itibaren ikimizden birinin en kısa zamanda toprağın iki metre altında, cennete yollanması için tüm yeteneklerimi kullanacağım! Siz bunu ister boş tehdit, ister bir uyarı olarak kabul edin, isterseniz gülüp geçin... Bana vız gelir! Kaçmayı hiç düşünmediğimi biliyorsunuz. Bundan böyle New York'ta kalacağım; hep yaşadığınız yere yakın, sizi her zaman ele geçirebileceğim bir yerde bulunacağım. Beni canlı olarak yakalayamazsınız! Günün birinde toprak altına girersem, yanımda siz de olacaksınız.

İçimdekileri döktüm. Üç kişinin canını aldığımı biliyorum; ikimiz teke tek kalıncaya kadar herhalde birkaç kişiyi daha temizlemem gerekecek. Bu listeme siz de dahilsiniz tabii, azizim Carter! Ben hayatımdan memnunun, inşallah siz de memnun kalırsınız. Bende para, sevgili, sadık arkadaş tonla... Sizde bunlar yok! Olmayacak da.... Hahaha!

Hoşça kalın, dostum, kendinizi sıvışan adam' dan koruyun.

Morris Carruthers.

Dedektif bir süre düşündü.

"Yoo, bu boş bir tehdit değil," diye mırıldandı: "İyi biliyorum. Şu Carruthers'i elektrikli sandalyeye göndermeden rahat edemeyeceğim!"

Müfettişe döndü.

"Her iki binayı da gözaltına alın, Bay Dooley," dedi: "En iyisi, Müfettiş McClusky'yle temasa geçin, olanları kendisine anlatın. Ve ona, Carruthers'in peşine düştüğümü söyleyin. Hoşça kalın!"

Katilin mektubunu cebine soktuktan sonra çıkıp gitti.

Nick Carter'in en iyi maskesi

Morris Carruthers nereye gitmişti? Şu anda neredeydi?

Nick Carter herhangi bir plan yapmadan önce bu soruların yanıtını vermeliydi. Carruthers mektubunda New York'ta kalacağını yazıyorsa, bunun aksini yapıyor demekti. Ama dedektif mektubu bir kez daha okuyunca, can düşmanının gerçeği söylediğini anladı. Kullandığı ifade hem sertti, hem meydan okurcasınaydı ve katil –elinde olmadan– hissettiklerini kaleme dökmüştü.

Yani Morris Carruthers New York'taydı ve burada kalacaktı. Böyle bir kentte bir kişiyi aramak, samanlıkta toplu iğne aramaktan farksızdı. Hele söz konusu olan kişi Carruthers gibi bin tezgâhtan geçmiş biriyse...

Bundan böyle Carruthers'in Reverend Hyde maskesiyle dolaşmayacağı kesindi. Ama bazen rastlantılar, en kurnaz dedektifin bile beklemediği sonuçları doğurabilir. Ancak Morris Carruthers en ufak bir şeyi bile rastlantıya bırakmayacak kadar kurnaz bir katildi. Bir zamanlar cirit attığı muhitte eski kıyafetiyle dolaşamayacağına göre yüzünü değiştirmesi gerekecekti. Onun için önce hiç rahatsız edilmeyeceği bir yer buldu. Bu arada yardakçılarını arama riskine de girmedi. Siyah sakallı, altın gözlüklü Reverend'i tabii ki herkes, gördüğü yerde tanıyacak ve polise haber verecekti.

Hayır, Morris Carruthers kendini böyle bir tehlikeye atamazdı. Öte yandan Carter da nasıl olsa onun peşini bırakacak değildi. Carruthers ya New York'taki canilerin saklandığı yeraltı dünyasına katılacak ya da yurtdışına çıkacaktı. Veya kırsal kesimde, kimsenin görmediği bir yerde barınacak, sonra da yüzünü değiştirerek şehre dönecekti. Bu nedenle de makyaj çantasını yanından ayırmamış olmalıydı.

Nick Carter, onun uzun bir tren yolculuğunu göze alabileceğini düşünmüyordu. Yolculuk sırasında kimliği ortaya çıkabilirdi; çünkü polis merkezine birisi ihbarda bulundu mu, en yakın istasyonda tutuklanması işten bile değildi. Hayır, Morris Carruthers gibi biri bu riski göze alamazdı.

O zaman geriye şehirdeki pansiyonlar, oteller ya da meyhaneler kalıyordu. Ama onun saklanabileceği barınağı bulmak hiç de kolay olmayacaktı.

Nick Carter, Morris Carruthers gibi feleğin çemberinden geçmiş bir adamın polisçe de bilinen, New York'un en karanlık köşelerinde gizlenmeyeceğini biliyordu. Öte yandan buralarda herkesin girmeye korktuğu salaş meyhanelerde kendine kadın veya erkek bir yardımcı arayacağı da kesindi. Bu nedenle şu anda katil, oralarda bir yerde bulunmalıydı. Evet, başka türlü olamazdı. Orada birkaç gün kaldıktan sonra yine kıyafet değiştirerek sırlara karışacak, üç cinayetin üzerinden uzun bir zaman geçinceye kadar ortaya çıkmayacak ve böylelikle kendini unutturacaktı.

"Şu caniler yuvasını biraz eşelemem gerekecek," diye mırıldandı Nick Carter; düşünceliydi: "Şüphelendiğim üç dört yer var. Oraya bakmalıyım."

Dedektif, kendisini beklemekte olan tehlikenin bilincindeydi. Kimliği ortaya çıkarsa öldürülürdü; ardında gözyaşı döken de çıkmazdı! Piyasadan silindiği gibi onu arayan da olmazdı!

"Bari ben de kıyafet değiştireyim," diye aklından geçirdi: "En iyisi, serseri kılığına gireyim... Ama öyle bir maske yapmalıyım ki, ne boya koksun, ne bir şey... Çünkü herifler

–gangster olsun, polis olsun!– kokuyu aldı mı, işim bitik demektir."

Nick Carter dünyanın en iyi makyaj ustasıydı. Elinde paha biçilmez bir makyaj malzemesi vardı.

Çekmeceleri yüzlerce peruka ve takma sakalla doluydu. Elbise dolaplarında akla gelen her türlü giysi bulunuyordu: altın sırmalı askeri üniformadan tutun da, dilenci giysisine kadar... Bunları sadece şehrin kuzeyindeki lüks villasında değil, en yakın yardımcılarının bile bilmediği ve kendisinin de belki yılda sadece bir kere uğradığı ufacık bir evde saklıyordu.

Nick Carter da aynı şekilde zenci mahallesinde bir evin bodrum katını kiralamıştı.

Oraya varmak için dedektif, karışık bir yoldan gitti.

Ev 41. Cadde'deydi. Ama Nick Carter, 40. Cadde'deki evlerden birine girdi. Orası da aynı bloğa aitti, sıradan bir evdi. Bu bloktaki evlerin her iki yanından birer sokak geçmekteydi. Bu evlerin çatıları, üzerinde çamaşır kurutulacak kadar düzdü. Bir çatıdan diğerine sıçrayabilmek için akrobat olmaya gerek yoktu.

Nick Carter, bu yolu seçti. Sokak satıcılarının ve onlarla pazarlığa girişen zencilerin ve dilencilerin doldurduğu bu sokakta, kimseye çaktırmadan bir eve girebilmesi işten değildi. Nitekim, merdivenleri hep dörder basamak tırmanarak çatıya kadar çıktı. Attığı her adımda çevresine kulak kabarttı.

Ama her yer sessizdi. Çatıların çoğunda çamaşır asılıydı. Bu yüzden bir çatıdaki adam öbür çatıdakini göremezdi. Bu da dedektifin işine geldi.

Akrobat gibi damdan dama sıçrayarak iki dakika içinde 41. Cadde'deki evin çatısına ulaştı. O evin bodrumunda kendi odası bulunuyordu. Nick Carter oraya inmek için ana merdiveni kullanacağı yerde çatıdaki ufacık bir kulübe şeklindeki ahşap asansörün yan merdivenini yeğledi. Bodrumdan kömür taşıyan ya da çatıya çamaşır asmaya giden kiracılar hep bu asansörü kullanırdı. Her mutfakta böyle bir asansör vardı. Ev hanımları sokak alışverişi yaparken bazen bunları kullanırdı.

Deminki asansör boştu. Nick hemen onu yukarı çekti ve içine giriverdi. Sonra kendi dairesine gelinceye kadar onunla aşağıya indi.

Tabii kendi dairesinin kapısı içerden kilitliydi. Ama Nick Carter'ın onu açması bir saniye bile sürmedi. Sonra içeri daldı.

Tüm pencere pancurları kapalıydı.

Nick Carter bir gaz lambası yaktı ve her iki odadaki eşyaların yerlerinin değiştirilip değiştirilmediğine baktı. Kendi yokluğunda buraya biri girip ortalığı karıştırmışsa, farkına varacaktı.

Hayır! Her şey yerli yerindeydi. Odalar havalanmamıştı; havası pis ve rutubetliydi. Ama dedektif buna aldırmadı. Pencerenin kalın perdelerini de kapattıktan sonra, daha iyi görebilmek için tüm lambaları yaktı.

Her iki oda çeşitli kıyafetlerle doluydu. Dedektif gazlı şofbeni açarak küvete su doldurmaya başladı. Sonra 'Eczane' adını taktığı bir dolaba yöneldi. Burada bir sürü şişe ve kutuda çeşitli sıvılar ve merhemler bulunuyordu. Carter onlardan koyu renkli bir karışım yaparak banyo suyuna döktü. Sonra soyunarak güzel bir banyo yaptı.

Vücudunun beyaz teni koyu bronz bir renge dönüşüverdi; yüzü de öyle.

Nick Carter banyodan çıktığında tepeden tırnağa kadar melez bir zenciden farkı yoktu. Bu da yetmedi; dedektif başka renkler de kullanarak yüzünü, ellerini, kollarını, boynunu ve göğsünü boyadı. Sonunda:

"Eh..." dedi: "Şimdi oldu! Bunlar ancak terebentinle çıkar... Sıra geldi saçlarla surata..."

Aynanın karşısına geçti, alkollü bir tüpe daldırdığı ince bir iğneyle yüzünü ve ellerini delmeye başladı. Göz kapaklarının altına bir sıvı şırınga ederek iltihaplı bir göz oluşturdu. Yine birkaç damla damlatınca gözleri kan çanağına bürüdü; göz bebekleri esrarkeşlerinki gibi daraldı. Eski Yunana özgü asil burnunu kemerli hale getirdi. Dudaklarını da kurt ağzını andıracak şekilde değiştirdi. Böylece yakışıklı Nick, bir korku-

luğa dönüştü. Şimdi üstü başı da ayyaşlarınki gibi alkol kokuyordu.

Nick kendini aynada dikkatle inceledi. Ve sonuçtan memnun kaldı.

"Şimdi tamam işte!" diye mırıldandı. Tabancalarını da ceplerine yerleştirdikten sora etrafı topladı. Lambaları söndürdükten sonra geldiği yoldan geri döndü.

Nick Carter, işe en berbat ve en tehlikeli bir meyhaneden başladı. Bu tip yerlere New York'lular hep 'Batakhane' der. Cherry Hill yöresi, bu tip batakhanelerin kaynadığı yerdi.

McGonnigals'in Batakhanesi'nin bir özelliği vardı. Burada hep serseri güruhu toplanırdı.

Dış görünüşü bir şeye benzemese de, en azılı gangsterlerin ve katillerin buluşma yeriydi burası.

Meyhane yerin altındaydı; kapıdan girer girmez çok alçak tavanlı bir oda çıkıyordu karşınıza; en dipte de 'bar' vardı. Etrafa birkaç masayla sandalye atılmıştı. Hepsi de 'müdavimler' tarafından tutulmuştu.

Barın tam arkasında demir bir kapı gözüküyordu. Gece gündüz bu kapının yanından bir 'müşteri' eksik olmuyordu. Aslında bunlar, kapıya el sürülmesin diye kuş uçurtmayan nöbetçilerdi. Bu kapıdan ne bar sahibi, ne de müdavimler girebiliyordu. Bir acemi için burasını açmak, şifreli bir çelik kasayı açmaktan daha zordu.

Sağdaki kapıysa bir dans salonuna açılıyordu; bu salonun döşemeleri ayna gibi parlıyordu. Her iki yanda sıralanan localarda oturan müşterilere garsonlar hizmet vermekteydi.

Soldaki kapıysa bambaşka bir odaya açılıyordu. Burada da lüks lokantaları aratmayan çok zengin bir büfe vardı. Gece yarısından önce ve sonra buradaki masaları dolduran, en pahalı yiyeceklerle içkileri ısmarlayan bu insanlar elbette yeraltı dünyasına aitti. Bu zenginler, göze çarpmaktan korkan, başkalarını soyarak geçinen, para için her türlü cinayeti göze alan kişilerdi: yankesiciler, katiller, soyguncular, dolandırıcılar, karmanyolacılar... ve daha ne varsa! Para için adam öldü-

renleri, tetikçileri, henüz polisin eline düşmemiş fahişeleri de burada bulmak mümkündü.

O güne kadar sivil ya da resmi hiçbir polis buraya ayak atamamıştı; işte bu yüzden buranın sahibi McGonnigal, kısa zamanda yeraltı dünyasında isim yaptı..

Gangsterler buraya 'Fare Deliği' adını takmıştı. Hepsi kendini burada güvencede hissediyordu.

Bu ilginç odanın içi bir transatlantiğin yemek salonunu andırıyordu. Daha girişten itibaren tüm duvarlar tavana kadar ahşap kaplamaydı. Ama öylesine bir işçilik sergilenmişti ki, her iki yandaki kapılar kapalıyken, bunların birer kapı olduğu hiç belli olmuyordu.

O kapılardan daha ufak odalara geçiliyordu; oraya ancak çok para veren özel misafirler kabul ediliyordu. Özellikle hapishane kaçkınları, başkalarının işitemeyeceği bir şekilde 'iş görüşmeleri'ni hep burada gerçekleştiriyordu.

Bu 'Fare Deliği'nin gizli bir kapısı daha vardı ki, buradan ancak en samimi müşteriler girip çıkabiliyordu.

Ara sıra buraya gelenler duvardaki beyaz bir düğmeye bastıkları takdirde içeri alınıyordu

O düğmeye belli bir şekilde ve parolalı basıldığı zaman, sürmeli kapı açılıyor ve şahıs içeri girdikten sonra kendi kendine kapanıyordu.

Ve bu kapıların arkasında kim bilir neler olup bitiyordu!

İşte McGonnigal'in 'Batakhanesi' böyle bir yerdi. Herhangi bir şekilde polis baskın yapacak olsa, kaçacak yeri çoktu.

Yani bir baskın halinde McGonnigal, tüm müşterilerini gözden kaybedebiliyordu.

Nick Carter de bu yerin 'müşterisi' olup çıkıverdi. Buraya hep değişik kıyafetlerle geldiyse de hiç kimseyi tutuklamadı; sadece gangsterlerin peşine hep oradan düşmeye başladı ve sonunda bu 'Fare Deliği'nde çok yararlı bilgiler edindi.

Dedektif, McGonnigal'in Batakhanesine ilk kez şimdiye kadar hiç giymediği bir kıyafetle girdi. O kadar ki, kendisiyle hep senli benli konuşan ve müşteriler hakkında gizli bilgi-

ler veren meyhaneci bile onu tanımadı. O zamana kadar hep sıradan gangsterlerin peşine düşmüştü. Ama bu kez mesele ciddiydi. Bu kez caniler kralı, kendine kaçacak yer aramaktaydı! Yani Morris Carruthers bu uğurda bir serveti gözden çıkarmış olmalıydı. Tabii ki McGonnigal, böylesine soylu bir müşteriyi ağırlamaktan kaçınmayacaktı; işin içinde bir iki cinayet varmış, ona vız gelirdi! Bu yüzden Nick Carter, tam bir yabancı gibi buraya girmeye karar verdi

Bu onun için zor olmadı, çünkü bu işlerin içinde yoğrulmuştu. Ayrıca buranın müdavimlerinden ikisini Sing Sing hapishanesine tıktırmıştı. Bu yüzden onları çok iyi, tanıyordu.

İçeri girerken kimsenin gözüne çarpmamaya özen gösterdi. Yine de dış görünüşü dikkat çekti ve yaklaştığı masalardan burnunu tıkayarak kalkıp giden 'han'fendi'ler olmadı değil! Ama barda oturanlar ya ona şöyle bir baktı ya da sırt çevirdi.

Nick hiç kimseye aldırış etmeden bara oturdu ve kollarını tezgâha dayadı. Bir viski ısmarladı. Daha sonra ısmarladığı viskileri içer gibi yaparak hiç belli etmeden taburesinin altındaki küllüğe döktü. Çünkü sarhoş olmak istemiyordu.

Barmen onun bardağını doldururken dedektif, başka kimsenin duyamayacağı şekilde kulağına fısıldadı:

"Sen Mike Delaney misin?"

"Ben değilim," diye aynı şekilde fısıldadı barmen. "Şu, karşıdaki meslektaşım..."

"Öyleyse sen Jimmy Dempsey'sin?"

"Elbette. Sen kimsin dostum?"

"'Fare Deliği'nin büfesini hâlâ Sandy Crogan mı çalıştırıyor? Buff Magin öteki barda mı?"

Barmen uyanır gibi oldu. "Hepsi doğru," diye fısıldadı yine: "Ama sen kimsin? Bunları nereden biliyorsun?"

"Ben bu şehrin yabancısıyım," dedi Nick; karşısındakinin çekindiğini anlamıştı. "Nehirden aşağı indim, tatil yapıyorum."

Mahkûmlar arasında bunun anlamı "Sing Sing'den kaçtım, sığınacak yer arıyorum"du...

"Ne kadar yattın?"

"On dokuz yılın üçte ikisi kadar... Kalanını kendime hediye ettim."

"Kendini affa uğrattın ha?" diyen barmen kurnazca göz kırptı.

"Üstüne bastın... Haa, beni Bobby Feeson gönderdi."

"Ne diyorsun sen... Bobby mi?... Zavallı oğlan.... Nasıl kendisi?"

"Biraz hava değişikliğine ihtiyacı var. Al Guinn'in de selamı var. Seni bulmamı söylediler."

"Tamam da... Dostum?.. Daha adını bile söylemedin."

"Haklısın... Ben Tony Arco'yum... Söylesene, Mac nerede?"

"Patron mu? Kendisi 'Fare Deliği'nde," diye homurdandı barmen; biraz düşündü: "Onunla konuşmak mı istiyorsun, dostum?"

Nick Carter sır verirmiş gibi:

"Evet," dedi. "Çul değiştireceğim."

Bunun anlamı başka bir kimliğe bürünmek ve yeni bir işe başlamaktı.

"Bobby ile Al, sana 'Patron'a nasıl sesleneceğini öğretmiş olmalı," diye karşılık verdi barmen.

Nick hiç konuşmadan yana döndü ve oradaki düğmeye bastı. Aynı düğmeye daha önce birkaç kez dokunmuştu. Bu yüzden ne yapacağını gayet iyi biliyordu.

Onu hiç gözden kaçırmayan Jimmy Dempsey:

"Hmm..." dedi: "Sen bizdensin!"

"Tabii ki sizdenim!" diye abartılı şekilde homurdandı sözüm ona Tony Arco.

Tam o sırada arka duvarın soluna düşen demir kapı açıldı ve McGonnigal bara girdi.

"İşte Patron!" diye fısıldadı Jimmy, yeni müşterisine: "O da sana inanırsa güvendesin demektir."

McGonnigal doğrudan Nick Carter'ın bulunduğu yere yürüdü. Dalyan gibi adamdı; suratı buldog köpeğini andırıyordu; tüm caniler gibi alnı dar ve basıktı. Sinsi bakışlarını dedektife çevirdi.

"Düğmeye kim bastı?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Ben bastım," diye karşılık verdi Nick istifini bozmadan.

"Sen kimsin? Adın ne?"

"Ben Tony Arco'yum."

"Makarnacı, desene? O zamanlar Amerika'da, İtalyanlara bu unvan verilmişti."

"Hayır, efendim; ben Korsikalıyım."

"Demek oralı?" diye homurdandı McGonnigal; Korsika Adası'nın ya Afrika'ya ya da Güney Amerika'ya bağlı olduğunu sanıyordu. "Nedir benden istediğin?"

"Toz olmak... Ne kadar erken olursa, o kadar iyi."

"Daha önce buraya hiç gelmedin sen. Kim gönderdi seni?"

"Bobby ile Al. Kendileri kodeste."

"Düğmeyi kendi buldu," diye fısıldadı Jimmy.

"Ulan, suratın çarşamba pazarına dönmüş!" diye homurdandı McGonnigal; tereddüt ediyordu.

"Ne demezsin!" diye alay edercesine sırıttı Tony Arco. "Bizim kafadarların bana çok yardımı oldu. Yanımda biraz mangır var. Beni 'Fare Deliği'ne bırakırsan pasaport ayarlayabilirim."

"Olur... Bakalım... Kodeste büfeyi kim işletiyor?"

"Sandy Crogan."

"Doğru... Bardaki dans salonuna kim bakıyor?"

"Orada salon falan yok, sadece bir büfe var; bir de ufak bir pist. Boston'daki öbür işyerine gitmemişse Buff Magin hâlâ oradadır."

"Doğru be!" dedi patron arkadaşça.

Nick ona güvenle baktı:

"Bak, patron..." diye fısıldadı: "Arka kapıyı açmak için

düğmeye nasıl basılacağını bana Bobby öğretti... Anlıyor musun? –Göz kırptı– Yani ne demek istediğimi anladın, değil mi?..."

"Peki, söyle bakalım şimdi ikimiz şu kapıdan içeri girersek nasıl bir sinyal vereceksin?"

"Çok basit. Yukarıdaki iki düğmeye birden bastıracağım; önce soldakine, sonra sağdakine...O zaman içerdekiler, dışarıda iki tanıdığın olduğunu anlayacaklar ve ben bekleyeceğim... Yanımda yeni birisi varsa, düğmeye bir daha basacağım..."

McGonnigal başını salladı: "Sonra?"

"Tamamen yabancı biriysem, sağdaki düğmeye üç defa basacağım."

"Tamam! Peki, yabancı değil de daha önce içeriye girmiş olan biriysen... nasıl yapacaksın?"

"O zaman sağ alttaki düğmeye basacağım, sonra da sırasıyla öteki düğmelere... Sadece ilk bastığım yukarıdaki iki düğmeye dokunmayacağım."

"İyi öğrenmişsin! Sana güvenebileceğiz herhalde..."

"Elbette, patron!"

"Bobby ve Al ile çok iyi arkadaşızdır; sen de biliyorsun ya!"

"Valla, Boby'yle tamam da... Ama Al'ın dediğine bakılırsa sen ondan pek hoşlanmazmışsın, Mac."

"Öyle mi dedi. Ama o hikâye çoktan unutuldu bile... Peki, o ikisinden hangisi daha büyük?"

"Bobby. O da benim gibi esmer. Al ise solgun yüzlü ve sıska."

"Senin adın Tony Arco, demek?" diye sordu McGonnigal; hâlâ kuşkuluydu.

"Bana bu adı takmışlarsa günah bende mi?"

"Daha önce neredeydin?"

"Önce Korsika'daydım. Sonra New York'a geçtim. Aşağı yukarı on yıl önce. Sonra Chicago'da bulundum, ama sadece iki üç aylığına. Oradan San Fransisco'ya geçtim. Dört yıl ön-

ce de Albany'ye geldim. Orada enselendim ve beni on dokuz yıllığına hapse tıktılar. Yeme içme bedava tabii!"

"Neden?" diye sordu McGonnigal alay edercesine.

Nick de dalga geçercesine omuz silkti. "Dur bakayım... Bıçağı iyi kullanırım...Bir gün zengin bir yahudinin kasasını kurcaladım... Herif üstüme geldi. Bu hiç hoşuma gitmedi. Sonra bana kodesi boylattılar. Kaldığım yer ve yemekler ucuzdu ama zevkime göre değildi. Oradan kirişi kırdım. Ama gardiyanlar çok nazikti, onlardan biri beni bırakmak istemedi. Seyahate çıkmak için yanıma aldığım demir çubukla tanıştırdım onu. Demir mi daha sağlam, onun kafası mı... bir deneyiverdim. Demir daha sağlammış... Herif gık bile demedi... İşte şimdi de buradayım."

"Sana çelik kasa dayanmıyor demek?"

"Dinamitle mi demek istiyorsun?"

Korsikalı aşağı görürcesine dudak büktü:

"Pöh, ben o yolla çalışmam. Becerikli parmaklarımı çalıştırırım. Otuz dakikada çözemeyeceğim şifre, açamayacağım kasa yoktur benim için."

"Göster bakalım marifetini. Gel içeri."

"Bu pırtılarla mı, Mac?"

"İçeride ben sana giyecek bir şeyler veririm. Hadi gel, Tony."

"Tamam, Mac. Sence bir sakıncası yoksa... Şey..."

"N'oldu, Tony?"

"Ben birkaç gün bu pırtılarla dolaşsam iyi olacak... Saat üçle dört arasında bir iş çevireceğim de... Onun için gitmem gerek, bu giysiler içinde kendimi daha güvencede hissediyorum."

"Ne iş çevireceksin?

"Bobby'nin karısıyla birlikte. Bobby kodese girmeden önce bir yere bir sürü altın eşya saklamış. Mezarcılar bulmadan karısına haber vereymişim."

"Yaa... Değer mi bari?" diye homurdanan McGonnigal göz kırptı.

"Değer valla," dedi Nick sırıtarak.

"Nerede bu?"

"Bobby nereye saklamışsa orada, Mac. Kusura bakma, Bobby'ye söz verdim, söyleyemem. Söz sözdür, biliyorsun!"

"Tabii," diye ciddiyetle cevap verdi McGonnigal. "Gel öyleyse benimle. İçeride bir düzüne adam olacak.... Onlarla tanıştırayım seni."

Daha fazla konuşmadan soldaki demir kapıya yöneldi. Önünde duran nöbetçinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Beriki kapıyı açtı. Nick'le McGonnigal içeri daldılar.

Eşikten bir adım atar atmaz McGonnigal durdu; zincire vurulmuş köpek gibi havlarcasına:

"Beyler..." dedi: "Size yeni bir arkadaşı tanıştıracağım. Bu, bu gece gelenlerin ikincisi. Biraz şüpheli göründüğünü kabul ediyorum. Ama parolayı ve tüm numaraları biliyor; hatta bazılarınızdan daha fazla. Adı Tony Arco. Herhalde bana güveniyorsunuzdur?"

"Tabii ki!" diye sesler yükseldi.

"Tony diyor ki, kendisi çelik kasa açmakta bir taneymiş! Bunu da burada kanıtlayacak. Öyle değil mi, Tony?"

"Sen ne diyorsan öyle olsun, Mac!"

"Güzel. Şu köşedeki kasayı görüyor musun?"

"Görmek ne kelime! Kokusunu duyuyorum, Patron. İçi dolu mu, boş mu, uzaktan anlarım."

"Bu kasa kilitli. Bakalım ne kadar zamanda açacaksın?"

"Açarsam içindeki benim olacak mı?" diye sorunca Nick, etraftakiler gülüştü.

"O kadar uzun boylu değil. Ama benden herkese birer viski... Hem de üç kez... Yalnız, bu kasayı yirmi dakika içinde açacaksın, ona göre!"

"Demin otuz dakikadan söz ediyordum; ama bunun bir çocuk kumbarasından farkı yok. On beş dakikada açmazsam, içkiler benden! Tamam mı?"

"Başla o zaman! Hey, Sandy! Tony marifetini gösterirken sen hanımlarla beylere içki getir!"

Bu arada Nick Carter, orada bulunanları dikkatle süzdü. Kadınlardan adamakıllı boyanmış üçü, yankesiciydi; onları yine tanıdı. Öte yandan Mac'ın yeni gelen diye takdim ettiği adama bakmaktan da geri kalmadı. Bu adamın masasında üç kadın vardı. İçinden bir ses, bu adamın Morris Carruthers'le bir ilgisi olabileceğini söylüyordu. Boyu posu dışında adamın hiçbir yeri Carruthers'e benzemiyordu. Yine de şu kasayı açar açmaz onun masasına oturmaya karar verdi.

Bu arada tüm dikkatini kasaya verdi. Yere diz çökerek kasanın kilidini döndürmeye başladı. Etrafta çıt çıkmıyordu. Herkes nefesini tutmuş, bekliyordu.

Önce düğmeyi hemen bir sağa, sonra da aynı hızla sola çevirdi. Çıkan sese kulak kabarttı. Bu işi birkaç kez yaptıktan sonra gayet yavaş sağa döndürdü.

Bunu o kadar dikkatle yaptı ki, elinin hareketi bile belli olmadı. Kombinasyonu bulmuştu sanki; bu kez düğmeyi ters yöne çevirdi. 'Uzman' seyircinin meraklı bakışları üzerinden eksik olmuyordu. Yine iki kez sağa, sonra yarım sola çevirdi.

"Eh, kasa açıldı demektir!" dedi kayıtsızca. "On dakika bile sürmedi... Şimdi tık deyinceye kadar sola çevireceğim... Bakın! Kulpu sağa çevirdim mi, sert bir ses duyulacak... İşte şöyle... Ve kapı açılacak! Patron da içkileri ısmarlayacak!"

Oradakilerin mırıltıları arasında çelik kasanın ağır kapısı gerçekten de açılıverdi.

"Vay canına! Bu numarayı öğrenmeliyim!" dedi izbandut gibi biri. Nick onu hemen tanıdı; ömrünün yarısını kodeste geçiren 'sıkı oğlan'lardan biriydi! "Tony, sana bin dolar veririm, bu numarayı bana öğretirsen!"

Nick Carter bir kahkaha attı.

"Bak dostum, ben sana bunu öğreteyim; para da almam! Ama bu iş için yetenek lazım; yani hissedebileceksin! Bu da Tanrı vergisi! Sadece öğrenmekle iş bitmiyor; kulağın iyi duyacak! Ben şimdiye kadar bunu bir düzüne adama öğrettim ama, hiçbiri benim gibi başarılı olamadı. Sana ve buradaki misafirlere bir gün bunu öğretirim ama bu kasada değil. İçki-

ler de sınırsız olacak haa!"

Anlamlı şekilde göz kırptı:

"Kulağın varsa, başarırsın! Yoksa bir fırın ekmek yesen, fayda etmez!"

Nick Carter'ın boksörlüğü

Ve Nick, üç kadınla yabancı erkeğin oturduğu masaya yanaştı. Oradaki boş sandalyelerden birine oturdu. Adama dönerek:

"İkimiz de burada yabancıyız galiba," dedi lafı açmak için: "Mac'ın demin bahsettiği bu akşamki ikinci yabancı sen olmalısın?"

Beriki, dedektifi tepeden tırnağa süzdükten sonra hiç cevap vermeden sırtını döndü. Yanındaki kadının kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Hiç de kibar değilsin be kardeş!"diye homurdandı Nick, sandalyesini geri iterek.

Öbürü susarak ona baktı, sonra yine sırtını döndü. Nick oradakilerin kendilerine baktığını hissetti. 'Fare Deliği'ne daha önceden de geldiği için buranın adetlerini çok iyi biliyordu. Birinci kural, sosyal davranıştı! Burada düşmana bile kardeş diye hitap ediliyordu. Dışarıda birbirinin can düşmanı bile olunsa, demir kapıdan içeri girildi mi, herkes arkadaş sayılıyordu. Bir iki saat sonra dışarıda birbirlerinin boğazına sarılsalar da!

Yine de Nick, başka yola başvurmadan onu konuşmaya zorladı ama beriki aldırmadı. Suratı daha fazla asıldı. Bu kez Nick, öfkesini bastırmaya çalışırken:

"Bana bak!" dedi: "Ben bu masaya içki ısmarlamak için oturdum. Mac'ınkiler bitsin, sıra bana gelecek. Sen niye bana sırtını çeviriyorsun ki?"

Yabancı üçüncü kez dönerek hiçbir şey söylemeden karşısındakini tepeden tırnağa kadar süzdü. Sonra yine hiç aldırış etmezcesine sırtını döndü.

Bu kez Nick, bar sahibine seslendi:

"Mac! Buraya bir gelsene!"

"Dur biraz!" diyen McGonnigal yavaşça masaya yaklaştı: "Ne var?"

"Burası sağırların mı, yoksa vurdumduymazların mı yeri?"

"Niye sordun ki?"

"Yani buraya yeni gelen biri, fikrini söyleyemez mi?"

"Gagası gelişmişse söyler! Biz özgür bir ülkede yaşıyoruz; bu odada da özgürlük söker."

"Peki, kim bu hıyar?"

"Hangisi?

Ama Nick'in kimi kastettiğini anlamıştı.

İkisinin de buradan ayrılmadan önce kurallara uyması gerekiyordu.

"Parmağında yalancı yüzük, gömleği suni ipek, düğmeleri de uyduruk taştan olan herif?" diye homurdandı Tony.

Mac cevap vermeye çekindi. Yabancı, artık duymazlıktan gelemezdi.

"Şey, onun adı..."

Ama sözünü bitiremedi. Aynı anda yabancı atıldı:

"Adımı kendine sakla, Mac!" diye seslendi: "En azından şu herifin kim olduğunu bilinceye kadar. Ben hâlâ çözebilmiş değilim."

"Nihayet muhallebi çocuğu ağzını açtı!" dedi Nick, aşağılarcasına gülerken. "Ee, arkadaş, ödün b.kuna karıştı galiba?"

Yabancı yine cevap vermedi.

Nick biraz bekledi, bakışlarını sırıtmakta olan McGonnigal'e çevirdi.

Sonra yavaşça ayağa kalktı.

"Hey Mac; izin verirsen şu işi kendi yöntemlerimle halledeyim?"

"Bildiğin gibi yap, Tony. Buranın kurallarını Bobby sana anlatmış olmalı?"

"Tabii, Mac. Ne seni, ne de başkalarını gücendirmemek

için sordum."

McGonnigal başını iki yana salladı:

"Kimse gücenmez, Tony."

"Bilmek istediğim de buydu! Şimdi bakın bayanlar baylar!"

Alaycı bir gülümsemeyle yabancıya döndü:

"Adını söylemekten korkan tabansız!" diye seslendi: "Sana bir soru daha soracağım, cevap vermezsen ağzını perşembe pazarına çeviririm, anladın mı? Benim karşıma yumruklarınla çıkacak cesaretin var mı? Evet mi, hayır mı? İşte benim sorum! Cevap vermezsen cıcığını çıkaracağım!"

Dedektifin bu sözleri üzerine çam yarması adam uyanır gibi oldu. Birden yerinden fırlayarak elini arka cebine attı; memleketinde herkes tabancasını bu cepte taşırdı.

Orada bulunanlar ileri atılarak onun silah çekmesini önlediler. McGonnigal bir küfür savurarak onun yanına vardı; kendi barında değil tabanca çekmeye, onun görünmesine bile katlanamazdı.

Ancak Nick Carter, herkesten önce davrandı. Yabancı adam tabancasını henüz çıkarmışken dedektif onun bileğine yapışarak içe doğru öylesine büktü ki, adam acıdan haykırdı ve silahını yere düşürdü.

"Bırak şu silahı!" diye uyardı onu Nick: "Ben de burada yabancıyım ama McGonnigal'in böyle şakalardan hoşlanmadığını biliyorum!"

Bu sözleri söylerken sağ ayağını onun sol bacağına takarak hızla öne çekti; adam dengesini kaybediverdi ve o anda masaya tutunmamış olsaydı boylu boyunca yere serilecekti.

Orada bulunanlar vahşi çığlıklar attı:.

"Daire yapın! Masaları yana çekin. Boks maçı için yer açın!"

Ama Nick Carter elini yukarı kaldırarak aşağılarcasına:

"Pöh!" dedi: "Zahmet etmeyin! Biraderin boks yapmaya hiç niyeti yok; korkudan ödü patlıyor!"

"Yanılıyorsun! Dövüşeceğim! Bütün istediğin buysa, seni

bir pataklayayım da gör!"

"Şansın varmış! Böyle söylememiş olsaydın ağzını darmaduman ederdim!" diye haykıran Nick soyunmaya başladı. Önce pis ceketini bir sandalyenin üstüne attı, yırtık gömleğini de çıkardı. Şimdi beline kadar çıplak kalmıştı. Elektrik ışığı altında bronz rengindeki vücudu parıl parıl parlıyordu.

Orada bulunanlar hayranlıklarını mırıldanmaktan geri kalmadı; yabancı adam da şaşırmış gibiydi; rakibinin güçlü adaleleri mi, bronz renkteki vücudu mu onu etkilemişti, bilinmez!

Ceketiyle yeleğini çıkardıktan sonra meydana çıktı.

"Ee, daha soyunmuyor musun?" diye sordu McGonnigal.

"Gerek yok. Onun işini böyle de bitiririm."

Nick sırıttı.

"Bana göre hava hoş! Siz daha on beş dakika yaşlanana kadar bu herifin pestilini çıkaracağım!" dedikten sonra rakibine sordu:

"Kaç raunt yapıyoruz?"

"Birimiz yenilene kadar!" diye beriki cevap verdi alayla.

"Tamam o zaman; hakemliği ben yapacağım," dedi McGonnigal. "Bırak dedim mi dövüşü bırakacaksınız, ikiniz de... Anlaşıldı mı? Bir dakikalık dinlenmeden sonra devam dedim mi boksa devam edeceksiniz. Şimdi şöyle ortaya gelin ve el sıkışın! Ama dostça el sıkışacaksınız, ondan sonra maç başlayacak! Bu kurala uymayan ringi terk edecek ve bir daha buraya ayak basamayacak. Hazır mısınız?"

"Bir dakika... Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu yabancı.

"Söyle... Bekliyoruz," dedi McGonnigal omuz silkerek.

"Buradaki kuralları çiğnemek niyetinde değilim ama, şunu söyleyeyim: Ben bu dövüşe bilerek çanak tuttum. Çünkü şu Tony Arco'nun gerçekten kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Kim olduğumu gösteririm şimdi sana!" dedi Nick sabırsızca.

"Sözümü daha bitirmedim. Bana öyle geliyor ki, bu herif Tony Arco falan değil; bu herif, aynasızların başı Nick Carter."

"Vay bee, beni şereflendiriyorsun!" dedi Korsikalı.

Yabancı soğukkanlılıkla konuşmasını sürdürdü:

"Demin soyunduğu zaman yüzde elli yanılıyorum dedim kendi kendime. Yine de maç başlamadan şunu söyleyeyim: hâlâ emin değilim!"

"Sakın Nick Carter sen olmayasın?" diye dalga geçti dedektif: "Niye soyunmuyorsun ki?"

"Senin çapında birini haklamak için soyunmaya gerek yok da ondan."

"Yeter artık be!" diye öfkeyle lafa karıştı McGonnigal. "Sen de soyun bakalım! Burada kimseye ayrıcalık tanımıyoruz. Hadi, çıkar gömleğini, dostum..."

"Sakın adımı söyleme!" diye atıldı yabancı: "Bana bir iyilik yap, Mac; bu herifin kim olduğunu öğrenmeden benim ismimi ağzına alma! Şimdi benden yiyeceği kötekten sonra vücudunun rengi hâlâ böyle kalırsa, mesele yok! O zaman özür dilerim. Ama o zamana kadar benim dediğimi yap, olmaz mı?"

"Bundan iyisi can sağlığı!" dedi McGonnigal: "Ama gömleğini çıkaracaksın!"

"Seve seve!"

Yabancı hemen gömleğini çıkardı ve o da beline kadar çıplak olarak ringdeki yerini aldı. Onun da adaleleri güçlüydü, boyu da Nick'ten bir baş daha uzundu. Buna karşın Nick daha tıkızdı ama geniş omuzluydu.

Nick Carter gözlerini hemen rakibinin el bileklerine dikti ve orada kelepçe izlerini seçmekte hiç zorlanmadı. On iki saat önce Undine Oteli'nde gördüğü izlerin aynısıydı bunlar. Karşısındakinin artık can düşmanı Morris Carruthers olduğunu anladıysa da hiçbir şey belli etmedi.

Elindeki saate baktıktan sonra McGonnigal, köşelerindeki iskemlelerinde oturan iki adama: "Hadi!" diye seslendi.

Rakipler hemen saldırıya geçti. İkisi de hevesliydi. İkisi de ilk yumruğu atabilmek için fırsat kolluyordu. İkisinin de boks bildiği hemen belli oldu. Bu, seyircileri de gözünden kaçmadı; keyiflenmişlerdi. Amerikalılar bu tip kavgalara bayılır ve hemen bahis tutarlar! Bu, onların kanında vardır. Bu kez de öyle oldu. Paralar ortaya çıktı; bir kısmı yabancıyı, bir kısmı da dedektifi tutuyordu...

Ani ataklarla iki boksör birbirine girdi. Derken yabancı, rakibinin çenesine müthiş bir yumruk savurdu. Ama Nick, bir panter çevikliğiyle bu yumruğu çelerek yarım kavis yaptı.

Ama beriki tetikteydi. Bir dakika kadar her ikisi ayak uçlarına basarak dans etti. İkisinin de bakışlarında nefret okunuyordu.

Derken Nick, göz açıp kapanıncaya kadar rakibine bir sağ kroşe çaktı, sonra ayak değiştirerek bir de sol yapıştırdı. Bunlar tam isabet etseydi maç biterdi.

Ancak ustaca savrulmuş bu iki yumruk yabancı tarafından şık bir hareketle boşa çıkarıldı; kendisi bir adım geri sıçradıktan sonra o da iki yumruk attıysa da rakibinin gardında kaldı.

"Yüzde doksan Tony kazanacak!" diye seyircilerden biri bağırdı.

"Aynı paraya ben yüzde yüz kazanacağına iddiaya girerim!" dedi McGonnigal.

"Kabul!" diye seslendi bir başkası.

"Başka iddiaya giren var mı?" diye haykırdı Mac: "Ben iki yüz elliye karşı beş yüz koyuyorum, Tony kazanacak."

"Ben giriyorum," dedi üçüncü biri.

"Bırak!" diye seslendi McGonnigal. Üç dakika geçmiş, birinci raunt sona ermişti. Bahse girenlerin adlarını bir kâğıda kaydettikten sonra iki rakibi birbirinden ayırdı. Nick, yabancının bir başka adamın kulağına bir şeyler fısıldadığını fark

etti. Söyleneni duymadı ama öbür adam başını sallayarak odadan dışarı çıktı. Aynı anda hakem, dövüşçüleri ringe davet etti.

Dedektif ister istemez kaygılanmıştı. Karşısındaki adam Carruthers olduğuna göre gözünü açmalıydı, çünkü ondan her şey beklenirdi.

"Hadi!" diye komutu verdi McGonnigal.

Nick, rakibinden yumruk da yese bu rauntta onun işini bitirmeye karar vermişti. Hırsla saldırdı. Beriki geri çekildi ve dedektifi bile hayran bırakan yılankavi bir hareketle sıyrılıp rakibinin ensesine bir sol yapıştırdı. Son anda vücudunu biraz yana kaydırmasaydı dedektif kendini yerde bulacaktı.

Nick, topuklarının üzerinde bir dönüş yaparken rakibi, saldırısı boşa gittiği için öne doğru hafifçe sallandı. Bunu fırsat bilen Nick aynı anda onun çenesine bir yumruk patlattı; adam dizlerinin üzerine düştü. Ama adam, Nick'in bu durumdan daha fazla yararlanmasını beklemeden hemen ayağa kalktı. Aynı anda da hakem dövüşü durdurdu. İkinci raunt sona ermişti.

"Aferin, Tony! Adamım benim! Şampiyon olacaksın!" diye coşkuyla haykırdı McGonnigal. "Biraz sabrettin mi herifin pestilini çıkarırsın!"

Dinlenme dakikası çabuk geçti. Hakem iki rakibi dövüşmeye çağırırken ikisi de bu işi burada bitirmeye karar vermiş gibiydi.

McGonnigal 'Hadi!' der demez Nick hücuma geçti. Rakibi adım adım geri çekilmek zorunda kaldı. Morris Carruthers daha fazla gerilememek için çaresizce direndi. Nick birden bir iki adım geri sıçradıktan sonra tekrar öne doğru fırlayarak önce bir sağ kroşe, sonra da bir sol aparkatla rakibini öylesine sarstı ki, adam külçe gibi yere yıkıldı.

Hakem hemen saymaya başladı. Ona kadar sayıp da Carruthers yerden kalkmazsa yenik sayılacaktı. Ama adam kolay yenilen cinsten değildi. Yediği darbeden ötürü kendinden geçer gibi olduysa da, dörde kadar sayıldığında tüm gücünü to-

parlayarak yerinden fırladı. Bu kez hücuma kendi kalktı. Ve bunda da başarılı oldu. Nick'in böğrüne, nefesini kesecek cinsten bir yumruk attı. Ardından da rakibinin ensesine iki müthiş darbe vurdu. Dedektif inledi.

"Bırak!" diye bağırdı hakem.

Bir dakika daha geçtikten sonra dördüncü raunta başladıklarında maç kızıştı. Dedektif rakibine yıldırım hızıyla saldırdı, sağlı sollu kroşelerle onu geriletti. Böylelikle üç dakika boyunca onu yordu. Adam sendeler gibi yaptı. Bu numarası da semeresini verdi. Carruthers rakibinin tam şakağına okkalı bir yumruk savurdu.

Nick Carter bunu bekliyordu. Sağıyla gardını alırken solunu hazırladı. Carruthers, onun yine aynı numarayı yapacağını sanarak onun solunu karşıladı ve sağdan gelecek bir yumruk bekledi. Ve bu yumruk geldi! Bu onu yere serecek nitelikteydi. O anda çenesini aşağıya indirmek isterken ikinci yumruk, boğuk bir ses çıkararak şakağına isabet etti Aynı anda burnu kanamaya başladı.

Bu sırada hakem "Bırak!" diye haykırdı. Çünkü üç dakika dolmuştu. Sonra yere düşenin yanına vardı. "Burnu kanıyor!" dedi.

McGonnigal "Tamam!" deyip de her iki boksör yerlerini aldığı anda Nick bir zil sesi işitti: eski müşterilerden biri çalmıştı bunu! Demir kapı açıldı ve az önce giden adam içeri girdi. Aynı anda McGonnigal "Hadi!" diye bağırdı.

Beşinci raunt başladı. Maç sırasında Nick, rakibinin kıyafetini incelemeyi ihmal etmemişti.

Özellikle adamın yüz maskesi harikaydı ve de aslında çok sadeydi.

Morris Carruthers o uzun ve güzel bıyıklarını kesmiş, Nick Carter'ın de yararlandığı bir sürü kimyasal krem kullanarak suratını değiştirmişti. Eski oval yüzü şimdi elma gibi yuvarlaklaşmıştı. Hele ağız kısmı o kadar değişmişti ki! Carruthers'in dişleri kusursuzdu, Nick Carter bile onları gerçek sanmıştı. Ancak onun yalancı protez kullandığını biliyordu.

Bu kez ağzında dört beş diş eksikmiş gibi görünüyor ve bu da üst çenesini bayağı çarpıtıyordu. Bileklerindeki kelepçe izi olmasa, dedektif onu tanıyamazdı!

Bu seferki dişlerin gerçek mi, sahte mi olduğunu anlamak için dedektif, dövüş sırasında tüm gücünü kullanarak herifin ağzına bir yumruk atmaya karar verdi.

Bunda da başarılı oldu. Ama önce kendisi bir darbe alarak dizleri üzerine düşmek zorunda kaldı.

Morris Carruthers bundan yararlanmayı düşünürken Nick, yay gibi yerinden fırlayarak rakibinin burnuna müthiş bir yumruk indirdi. Beriki, ağzından burnundan kan fışkırırken yere yıkıldı.

Aynı anda üç dakika dolmamış olsaydı dövüş sona erecekti belki de. İki adam köşelerine çekildi

Nick Carter, yardımcısının havluyla yüzünü kurulamasına izin vermedi. Rakibi, az önce buradan giden ve sonra geri dönen adamın ufak bir şişeden döktüğü sıvıyla eldivenli ellerini yıkadı. Havaya acayip bir koku yayıldı. Boyacı dükkânındaki koku gibi... Nick bunun ne olduğunu daha anlamadan McGonnigal: "Hadi!" diye bağırdı. Ve:

"Hey, Tony!" diye seslendi: "Göster kendini, yık şu herifi yere!" diye seslendi.

"Merak etme! Elimden geleni yapacağım!" diyen Nick, gözlerini rakibine dikerek ona: "Şimdiye kadar sadece oyun oynadım; bundan sonra bak bakalım neler olacak!" diye bağırdı.

Hakem "Hadi!" diye haykırdı.

Bu kez saldıran Morris Carruthers oldu. Hafif bir sol gösterdi. Dedektif onun eldiveninin nemli olduğunu ve ikide bir sanki kurutmak istercesine vücuduna sürdüğünü fark etti.

Aynı anda deminki kokuyu daha yakından hissetti. Bu, terebentindi!

Bu işin içinde bir çapanoğlu olduğunu anlamıştı; dedektifin daha fazla düşünmesine zaman kalmadı.

Morris Carruthers şimdi yakın dövüşe girmiyor, sıçrıyor,

geriye kaçıyor, saldırır gibi yapıyor, cıva gibi yerinde durmuyordu.

Ancak atiklikte dedektifin üstüne yoktu. Morris Carruthers'in, dedektifin yüzüne isabet ettirmeye çalıştığı yumruklar hep havayı dövüyordu.

Morris Carruthers'in sağlarını dedektif şık bir şekilde savuşturdu. Ve hücuma geçerek solunu rakibinin yüzüne doğrulturken sağıyla da midesini yokladı. Ama Morris Carruthers de en az onun kadar korunmasını bildi.

Yine sağını denediyse de sonuç alamadı. Bu kez dedektif bir sağ çıkardı, ancak havayı dövdü. Carruthers'in az önceki gülümseyişi, rakibinin iki kez ayak oyunu yaparak sağlı sollu savurduğu kroşelerle yok oluverdi. Ve yeniden sol yanağında patlayan bir sağ yumruk, kendi ekseni etrafında fırıldak gibi dönerek yere çakılmasına neden oldu.

McGonnigal öne çıkarak saymaya başladı: "Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz."

Son anda yüzü gözü kan içinde kalan Carruthers ayağa kalktı.

Titreyen dudaklarından kızgın ve anlaşılmaz bir feryat yükseldi. Bu sesi tanımıştı Nick Carter! Bu ses onun sesiydi! Bin kişi arasında bile bu sesi tanırdı!

Carruthers yaralı bir yaban domuzu gibi, soğukkanlılıkla bekleyen rakibine saldırdı. Ama bu kararsız ve boşa giden bir saldırıydı... Onu ayakta tutan sadece o inanılmaz öfkesiydi; o kadar!

Seyirciler mırıldanmaya başladı. Dövüş bitmiş sayılırdı. "Bitti!" denirse bu iş bitmiş olacaktı.

Bu da uzun sürmeyecekti.

Nick, adamın kızgın boğalar gibi saldırmasına izin verdi ve kritik bir anda yana çekilerek yarım bir dönüş yaptıktan sonra rakibinin boynu üzerinden çenesine öyle bir yumruk yapıştırdı ki, beriki külçe gibi yere yığıldı. Morris Carruthers nakavt olmuştu!

Herkes nefesini tuttu. McGonnigal yine saymaya başladı:

"... yedi, sekiz, dokuz, on!"

"Kazandın, Tony! Hadi çocuklar, Carruthers'i yerden kaldırın! Adının duyulmasında artık bir sakınca yok! Nasılsa işitmiyor," diyen Mac, acımasızca gülüyordu.

Onca heyecan içinde Nick Carter, yorgunluktan bitmişçesine kendini bir sandalyeye bıraktı. Hemen yanındaki sandalyeye de Carruthers'in ceketi atılmıştı. Adamların çoğu, baygın yatmakta olan Carruthers'in başına üşüştü. Geri kalanları aralarında bu maçı tartışıyordu. Ben olsaydım şöyle yapardım falan gibilerinden...

Ve bu arada kimse dedektife dikkat etmedi. O hiç çaktırmadan elini can düşmanının ceket cebine soktu. Oradan çekip çıkardığı bir portföyü kendi cebine atıverdi.

Bu arada acaba kimse gördü mü diye etrafına bakındı. Hemen ayağa kalkarak salonun bir köşesindeki lavaboya yanaştı. Onun yanında pek az 'sırdaş'ın bildiği gizli kapı bulunuyordu. Nick oraya yerleştirilmiş yeşil paravanaya sinerek kimsenin dikkatini çekmeden hemen o gizli kapıyı açıverdi.

Karşısına bir delik çıkınca şaşırdı; burası dibinde köpüklü lağım sularının aktığı bir kanalizasyona açılıyordu. Nick başını kaldırdığında zincirle yukarıya çekilmiş bir demir merdiven gördü. Herhalde bir düğmeye basıldığında bu merdiven aşağı sarkacaktı. Bir anda durumu anladı.

Buraya tuzağa düşürülmek istenen, daha doğrusu yok edilmek istenen kişiler sokuluyordu. Önce hiçbir şeyden haberi olmadan merdivenden yürüyen kurban, ağırlığını çekemeyen merdivenin birden aşağı sarkmasıyla kanala düşüveriyordu. Dedektif, böylece bir sırrı ortaya çıkarmış bulunuyordu. Uzun zamandır bunu aramış ama bulamamıştı. Şimdi kanalizasyondan denize dökülen cesetlerin nereden geldiğini biliyordu... Bunlar hep McGonnigal'in kurbanlarıydı: ispiyoncular, yağmacılar, tuzağa düşürülenler ya da çok şey bilenler... Hepsini feci bir son bekliyordu.

Nick Carter, bir saniye içinde burada neler olup bittiğini anlamıştı. Kapıyı sessizce yine kapadı ve paravananın arka-

sından salona bir göz attı. Yaptığını gören olmamıştı; oradakilerin büyük bir çoğunluğu hâlâ baygın yatan Carruthers'le meşguldü; geri kalanı da kendi havasındaydı.

Nick portföye bakmaya karar verdi.

İçinden bir mektup zarfı çıktı; katilin eliyle yazılmıştı. Bir kadına gönderilmişti. New York'un en lüks semtinde yaşayan bir kadına...

Dedektif, bir bakışta zarfın üzerindeki adresi ezberledi bile. Açık zarfın içindeki mektubu çıkarıp okudu:

Sevgili İnez!

Hayatımın en tehlikeli macerasını yaşadıktan sonra bu sabah eve geldiğimde mektubunu buldum. Hatırlarsın, sana sık sık Meadows'tan bahsetmiş ve eski bir dostum olduğu için kendisine yardım etmek zorunda olduğumu anlatmıştım. Ancak sonunda benim başım belaya girdi ve polis peşime takıldı.

Ama sakın korkma ve beni merak etme. Nasıl olsa bu işin içinden sıyrılacağım ve polisin elinden kurtulmak için de elimden geleni yapacağım. Bu yüzden kıyafet değiştirdim; beni görsen tanıyamazsın. Yarın gece saat tam on birde –kilisenin çanı çaldığında– kapına gelmiş olacağım. Lütfen orada ol ve kapıyı bana kendin aç! Beni tanımayabilmen için 'Mavi çanlar' şarkısını ıslıkla çalacağım. Yarın gece saat on birde. Seni seven Morris Carruthers.

"Tamam, Morris !" diye söylendi dedektif, mektubu yine portföye yerleştirirken: "İzninle yarın gece saat on birde o kapının önünde ben olacağım. Seni burada tutuklayamam tabii. Ama orada görüşürüz."

Cüzdanı avcunda saklayarak paravananın arkasından çıktı ve giysisini bıraktığı yere süzüldü.

Aynı anda Morris Carruthers kendine geldi.

Ancak dedektif hiç kimseye belli etmeden onun giysisini bıraktığı sandalyeye yanaşarak cüzdanı ceketinin cebine bıraktı. Sonra kendi ceketini omzuna atarak yarı baygın rakibi-

nin yanına vardı. "İnşallah ölmemiştir!" diye etrafındakilere sordu.

"Valla, o yumruk beni öbür dünyaya gönderirdi," diye homurdandı McGonnigal: "Ulan, Tony... Balyoz gibi yumruğun var... Söylesene, sen eskiden boks şampiyonu muydun?"

Dedektif güldü:

"Yok yahu! Öyle şeylere ayıracak zamanım olmadı. İşlerim çoktu."

"Sen hemen ringlere dön, arkadaş! Çok para kazanırsın... Kasa soymaktan daha iyi. Senin gibi bir boksör az görülür."

Tony şımarmıştı:

"Ciddi misin?"

Herkesin alaylı bakışları altında, kanı durdurmaya çalışan McGonnigal'in adamlarının Carruthers'in ağzından protezini çekip alması dedektifin dikkatli gözünden kaçmadı.

"Şuna da bakın!" diye homurdandı McGonnigal: "Dişleri de takmaymış... Protez de protez olsa bari... İkinci sınıf işçilik... Ya da herif bunu mahsus öyle yaptırmış..."

"Bu son dediğin doğru olmalı!" diye soğukkanlılıkla fikir yürüttü Nick Carter, yırtık gömleğini giyerken.

Aynı anda kısık bir ses işitildi:

"Durun be... Bu herifin Nick Carter olduğunu biliyordum ben!"

Beşinci basamağın sırrı

Bu korkunç sözler Morris Carruthers'in ağzından çıkmıştı.

Perişan durumdaydı. Yerinde doğrulmaya çalıştıysa da olmadı.

Ayağa kalkabilmesi için iki adam koluna girdi. Ağzından ve burnundan hâlâ kan akmaktaydı.

"Bırakın beni!" diye fısıldadı. Nefret dolu bakışlarını rakibine çevirirken titrek eliyle onu gösterdi. "Onun vücuduna bakın... İyi bakın! Teninin rengine inanmamıştım, o yüzden bir şişe terebentin getirttim... Onu vücuduna sürmeye çalıştım

hep... Şimdi ona iyice bakın!"

Nick şaşkınlıkla kendi vücuduna baktı, aynı anda başından aşağı kaynar sular döküldü sanki.

Bronz renk çizgiler halinde silinmiş, altından beyaz teni meydana çıkmıştı.

"Hoppalaa, bu ne be?" diye haykırdı McGonnigal korkunç bir sesle. "Senin cildin boyalıymış... Sen kimsin be?"

Tehdit dolu mırıldanmalar gitgide yükselmeye başladı.

Nick Carter demin kendisini tebrik edenlerin suratlarının asıldığını hemen fark etti. Ama o böyle şeylere alışıktı.

Bir sıçrayışta köşedeki paravananın arkasına vardı, yırtık gömleğini yere atarken ceket cebine yerleştirdiği tabancasını yokladı. Bu iş, bir iki saniye sürdü. Sonra dönerek rahat bir nefes aldı.

Ceketinin içinde kayışlara bağlı iki tabanca saklıydı; kollarını yukarı kaldırdığında iki silah da eline gelecek şekilde aşağı kayıyordu.

Buruşuk ceketinin kollarını üstten sıvazladı mı, silahlar aşağı inecekti...

Etrafını çeviren güruhun gittikçe yaklaşmakta olduğunu görünce, tabancalarının namlusunu onlara doğrultacak şekilde kollarını kaldırdı.

"Şakayı bırakın artık!" dedi soğukkanlılıkla: "Baksanıza, silahsızım... Benden ne istiyorsunuz?"

Ön sıradakilerden biri, tabancanın parlayan namlusunu görmüş olmalı ki, bir adım geriye sıçradı.

"İhanete uğradık!" diye haykırdı.

"Lanet olsun! Bu da ne demek oluyor?" diye diş gıcırdattı McGonnigal; yüzü ölüler gibi solgundu şimdi. "Sen kimsin. Tony?.. Bizi aldattın... Sen Korsikalı falan değilsin..."

"O, Nick Carter!" diye kekeledi Morris Carruthers, iki adamın yardımıyla doğrulurken: "O olduğunu anlamıştım... Cildinin renginden şüphelenmiştim... Bu yüzden terebentinle denedim... Şimdi silahını çekerse, kendini ele vermiş olmayacak mı?"

"Pöh, bırak palavrayı!" dedi dedektif, soğukkanlılığını hiç kaybetmeden: "Yediğin kötek yetmedi mi be? Yoksa güpegündüz hayal mi görüyorsun? Nick Carter olduğumu da kim söyledi?"

"Ben söylüyorum... Ben... Ben..." diye hırladı Morris Carruthers büyük bir öfkeyle: "Sen hep benim peşimdeydin... Fare Deliği'ne gelir gelmez tanıdım seni... Sakın bu herifi kaçırmayın, dikkatli ol, Mac!... Sadece ben değil, hepimiz tehlikedeyiz!"

Dedektif bu işin şakaya gelir tarafı olmadığını anlamıştı.

Birkaç kişi koşarak alarm ziline bastı. Derken gizli kapılar açıldı ve her birinden zincire bağlı ikişer tane kocaman köpek göründü.

Dedektifin benzi attı. Bunlar yırtıcı köpeklerdi. Bir düzinesi saldırdı mı, işi bitik demekti. Silahlarıyla dört beş tanesini belki haklayabilirdi ama, geri kalanları saldırdı mı ne yapacaktı?...

"Durun bakalım!" dedi McGonnigal. Kendini duyurabilmek için avazı çıktığı kadar bağırması gerekti. "Durun! Ben ne dersem o olacak! Şu işi kurcalayacağım!"

Korkunç bir sessizlik oldu. Nick ne tarafa baksa nefret dolu bakışlarla karşılaşıyordu...Can düşmanı Morris Caruthers afallamış gibiydi. Herkes kafasından haini öldürmeyi geçiriyordu. Her an saldırmaya hazır olan köpekler korkunç şekilde hırıldamaktaydı.

"Tony misin, nesin?... Sen hainin tekisin!" diye seslendi McGonnigal: "Pis bir oyun oynadın, bunun cezası ölümdür!"

"Öldürelim!.. Öldürelim!.." diye sesler yükseldi.

"Kendini savunabilirsen, savun!" diye devam etti McGonnigal: "Sen kimsin? Ve ne istiyorsun?"

Nick Carter'in beyni hızlı hızlı çalışmaya başladı. Cavlağı çekmeden önce bir şeyler yapmalıydı.

Tabancalarına da güvenerek soğukkanlılıkla:

"Şöyle söyleyeyim..." dedi: "Nick Carter olduğumu söyleyecek değilim... Aksini de söylemeyeceğim... Ama, Nick

Carter olsam herhalde buraya korumasız gelmezdim.... Otuz, elli ya da yüz polis dışarıda beklerdi... Belli bir süre sonra buradan sağ çıkmazsam hücum ederlerdi..."

"Masal anlatmayı bırak şimdi!" diye gürledi McGonnigal. Kendisine oynanan oyundan ötürü kızgınlıktan küplere binen bu herifin yüzü öylesine çarpılmıştı ki, ona neden hep 'bul-dog suratlı' dendiği şimdi daha iyi anlaşılıyordu. "Son defa soruyorum: Kimsin sen?"

"Kolay pes etmeyen biri!" diye cevap verdi Nick; bu oyunu sürdürmeye kararlıydı: "Ulan hepiniz acayipsiniz be! Niye bozuluyorsunuz sanki? Vücudumu boyadım diye mi?.. Şu serseri de kıyafet değiştirerek buraya gelmedi mi? Ha?.. Bu züppenin Reverend Hyde olduğunu bilmiyor musun sanki Mac?"

Ama dedektif, bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu; aptallık etmişti.

"Yaa?" diye gürledi McGonnigal: "Morris Carruthers'in rahip kıyafetinde bana geldiğini nereden biliyorsun?.. Kendini ele verdin, Nick Carter."

"Yakalayın onu... Öldürün!" diye bağırıştı salondakiler, ama kimse silahına davranmadı.

"Peki, Nick Carter'sem ne olacak?" diye sordu dedektif alay ederek: "Kılıma dokunacak olursan darağacını boylayacağını sen de biliyorsun, McGonnigal!"

"Pöh, postu değiştirdin mi, sesin çıkmaz!" diye haykırdı beriki: "Buraya giren ilk aynasız sen değilsin, sonuncusu da olmayacaksın!"

İki köpeği zincirle elinde tutarken Nick Carter'e doğru yürüdü.

"Bir adım daha atarsan kendini öldün say!" dedi dedektif.

Aynı anda adamın kendisine "Sizi kurtarmak istiyorum... Gizli kapıdan kaçın!" diye fısıldadığını duyunca şaşırdı. Beriki hemen haykırdı:

"Senin kurşunundan korkmuyorum, polis bozuntusu! İndir şu silahı... Yoksa köpekleri salarım!"

"Boş versene sen!" diye karşılık verdi Nick: "Silah sesi duyuldu mu Müfettiş McClusky ensenizde biter; o da parolayı biliyor, benim gibi! Dikkat et, McGonnigal... Bina sarılmış durumda... Beni öldürürsen sen de darağacında geberirsin... Sadece sen değil, burada kim varsa..."

Bu sözlerden sonra salonu bir ölüm sessizliği kapladı. Herkes birbirine bakıyordu. Ne yapacaklarını bilemediler.

McGonnigal da ürktü... Acaba Nick Carter her şeyi biliyor muydu? Doğru mu söylüyordu? Müfettiş McClusky'nin olan bitenden haberi varsa, hapı yutmuştu!

Kolundan çekildiğini hissetti. Morris Carruthers yanına yaklaşmıştı.

"Sakın kanma, Mac! Bu bınanın etrafında kedi bile yok! Polis molis hak getire... Ben bu Nick Carter'ın ciğerini okumuşum... Kendisi hep tek dolaşır, tek çalışır."

McGonnigal şeytanca gülümsedi:

"Geri çekil!" diye haykırdı Morris'e: "Burada ben ne dersem o olur... Kararımı verdim: şu herif gerçekten Nick Carter'sa yaman adammış! O zaman böyle pis bir meslek seçtiği için yazık!.. Ama beyler ve hanımlar! Size şunu söyleyeyim ki Nick Carter buraya ilk kez gelmiyor... Buranın bazı sırlarını bildiği için şimdiye kadar bir şey demedim. Kendisinin bize bugüne kadar hiç zararı olmadı. Özlediğimiz bazı kuşları kafese tıktı, hepsi o kadar." Arkasında duran adama dönerek: "Adı ister Tony Marco olsun, ister Nick Carter... Bu adam içimizden hiçbirinin tutuklanmayacağına, binamızın kuşatılmayacağına ve bize hiçbir zarar verilmeyeceğine yemin ederse, serbest kalabilir!" Etraftan itiraz edip bağıranlar çıkınca kükredi: "İşine gelmeyen çeker gider, ama bir daha Fare Deliği'ne ayak basamaz, ona göre! Burada patron benim... Benim sözüm geçer!... Tekrar ediyorum: ben şimdi bu adamı bodruma açılan gizli kapıdan yolluyorum!"

Böyle diyerek Nick Carter'ın az önce çıktığı kapıyı gösterdi. Dedektif önce kulaklarına inanamadı. Sonra ne dolap döndüğünü anladı. Bu rezil herif her şeyden önce dedektife

pek güvenmiyordu; öte yandan Fare Deliği'ne de toz kondurmak niyetinde değildi. Tehdit edeni de susturmak istiyordu. Nick'e dönerek göz kırptı: "Korkma, seni kurtaracağım!" gibisinden...

McGonnnigal'in konuşması etkisini gösterdi. Orada bulunanlardan çatlak ses çıkmadı. Hatta Morris Carruthers bile sinmişti nedense.

"Söz mü, Tony Arco, ya da Nick Carter?" diye sordu gülümseyerek.

Elinden gelse Nick, bu serseriyi temizleyecekti, ama köpeklerden çekiniyordu. Çaresiz kalmıştı. Evet der gibisinden başını öne eğdi.

"Öyleyse silahlarını bırak!" dedi McGonnigal.

"Sonra beni yakalayasınız, değil mi? Yağma yok!"

McGonnigal pis pis sırıttı: "Ama benim üzerimde silah yok ki! Bak şimdi..." diyerek çevresindekilere döndü: "Hepiniz geri çekilip şu duvara dayansın bakayım! Köpekleri de alın! Duvara kadar..."

Kadın, erkek... hepsi söz dinledi. Morris Carruthers de onlara katıldı. Böylece dedektifle aralarında geniş bir yer açıldı. "Ee, azizim..." diyerek Mac, dedektife döndü: "Şimdi teke tek kaldık; herhalde benden korkmuyorsundur. Onun için bırak bakalım silahlarını..."

Konuşmasını kesiverdi; şaşırmıştı. Çünkü Nick, ellerini yukarı kaldırdığı anda tabancaları koltuk altına doğru geri kaymıştı.

McGonnigal, Nick'e doğru bir adım ilerledikten sonra:

"Tamam..." dedi: "Şimdi şu kapıdan çıkıp gitmene izin veriyorum. Beş basamaklı bir merdiven göreceksin. Beşinci basamağı unutma, dostum! O basamağa iyice bastın mı, karşındaki kapı açılacaktır. İşte oradan sıvışıp gidersin!"

O bunları söylerken dedektif ilk kapıdan geçmek üzereydi; McGonnigal, Nick'in o zamana kadar fark etmediği bir düğmeye basınca bir gıcırtı duyuldu; bir makaraya sarılan zincir sesiydi bu!

Nick Carter, adamın bahsettiği demir merdivenin aşağıya indiğini anladı. McGonnigal, tıpkı dedektifin yaptığı gibi, öbür düğmelere de basınca Nick'in önündeki kapı açılıverdi... Buraya kadar her şey tamamdı! Önündeki merdiven bodruma iniyordu.

"Hadi yallah!" diyen McGonnigal, eşikte duran dedektife öylesine bir omuz vurdu ki, adamakıllı şaşıran Nick dengesini zar zor buluncaya kadar ardındaki kapı kapanıverdi ve McGonnigal'in dışarıda çınlayan şeytani kahkahası duyuldu.

"Beşinci basamağı unutma! Ötekilere benden selam söyle!"

Nick Carter zifiri karanlıkta kalakaldı. Ama hemen cep fenerini çıkararak etrafı aydınlattı. Dedektif şu ana kadar başarılı olmuş sayılırdı; en azından köpekler tarafından parçalanma tehlikesi ortadan kalkmıştı.

Yine kendini toparladı.

Kapanan kapının ardından sesler geldi. Nick Carter, can düşmanı Morris Carruthers'in sesini tanımakta gecikmedi. Adam:

"Hadi güle güle!" diye haykırdı: "Sakın bir daha yolumun üstüne çıkma! Hahhaa! Beşinci basamağı da unutma!"

Dedektif dudaklarını ısırırken soğukkanlılığını toparlamaya çalıştı. Cep fenerinin ışığında, üzerinde bulunduğu merdivenin hiç de beş basamaklı olmadığını gördü. Anlaşılan, McGonnigal'in sözüne uyarak beşinci basamağa iyice basan kişi, bir anda kanalizasyonun dibini boyluyordu. Bir daha da kendisinden haber alınmıyordu!

Ölüm kalım savaşı söz konusuydu. Bu yüzden çabuk davranmalıydı. Öbür dünyayı boylamaya hiç niyeti yoktu!

İçinde bulunduğu odacık, yukarıya doğru tıpkı fabrika bacası gibi daralan, yıllardan beri kullanılmayan bir yerdi.

Ancak Nick Carter, sık döşenmiş taşlara dikkatle bakınca sevinçten titredi. Baca temizleyicilerin yukarı tırmanıp aşağı inebilmeleri için duvar taşlarına bir tırmanma demiri çakılmıştı.

Nick, bulunduğu yerden bu demir basamakları tırmanmaya başladı. Şöminenin karnına kadar gelince bir eliyle karşı taraftaki tırmanma demirini yakaladı. Aynı anda dedektif korkunç bir ölüm çığlığı attı. Bunu Fare Deliği'nden bile duymuş olmalıydılar. Derken duvardaki bir taş çıkıntısı görünce onu tekmeledi; yerinden kopan taş parçası kanalizasyona yuvarlandı ve koskoca bir adam suya düşmüş gibi bir ses çıkardı.

Sonra Nick çarçabuk demir çubuklara basarak yukarı tırmandı. Aynı anda odaya bağlı demir merdiven harekete geçti ve gürültüyle az önce dedektifin durduğu duvara çarptı.

Merdiven geri çekilir çekilmez Nick, el fenerini hemen cebine sokarak aşağıdakiler tarafından görünmemek için vücudunu sıkıca duvara yapıştırdı.

Tam o sırada kapı açıldı ve dışarıda kalan odanın ışığı içeri vurdu. Nick, merdivenin hemen altında duran McGonnigal'le can düşmanı Morris Carruthers'in kafalarını gördü.

"Bizim ukala bu kez numarayı yuttu," diye alay etti Morris: "Bu işi hallettiğinden emin misin, Mac?"

"Kesinlikle, arkadaş!" diye cevap verdi beriki keyifle. "O, yüz on birinci kurban. Kapak mükemmel çalışıyor. Aşağı düşenin işini de fareler bitiriyor. Fare Deliği'ne giren zenginlerden ve pis aynasızlardan hep böyle kurtuluyoruz işte!"

Ve kapı büyük bir gürültüyle yine kapandı.

"Gülün bakalım namussuzlar!" diye mırıldandı dedektif öfkesini bastırmaya çalışırken: "Ama son gülen iyi güler. Yakında ağlayıp sızlarken dişleriniz korkudan takırdayacak!"

Yarım saat sabırla bekledi; bulunduğu yer hiç de rahat sayılmazdı. Sonra demirlere basa basa tırmanmaya devam etti. Yarım saat daha geçti; Dedektif yukarıya vardı ve kısmen yıkık dökük parmaklığa dayandı.

Aşağıya inerken paratonerden yararlandı; bu, çok zor bir iş olmasına karşın çelik gibi sinirlere sahip biri için çocuk oyuncağıydı. Kaldı ki, salon jimnastiğinde Nick'in üzerine yoktu!

Ayağı yere değer değmez başından bir macera daha geçe-

cekti. Tam sokağa çıkacağı sırada hızlı yürüyen ayak sesleri işitti. Nefesini tuttu.

Dikkatli olmanın ödülünü gördü. Tam önünden iki adam geçti; neredeye dedektife sürtüneceklerdi. Bu iki kişi McGonnigal'le Morris Carruthers'ti!

Carruthers yalnız olsaydı Nick hemen saldırır ve onu tutuklardı. Bu kez sadece onların peşine düşmekle yetindi. Ama bu da uzun sürmedi; iki adam beş on adım yürüyerek sokağın köşesine kadar gittiler. Orada bir sokak lambası vardı; direğinde de bir mektup kutusu asılıydı.

Nick Carter bulunduğu yerden Morris Carruthers'in o kutuya bir mektup attığını görebildi.

Sonra iki adam geri döndü. Yine dedektifin önünden geçip gittiler. Ve 'batakhane'ye daldılar.

Nick Carter saklandığı yerde fazla kalamadı.

"Attığın mektubu biliyorum, Morris Carruthers..." diye mırıldandı: "Hiç merak etme, yarın gece saat on birde ölü sandığın biriyle karşılaşacaksın; onu dipdiri görünce bozulacaksın!"

Nick Carter Hintli kılığında

Ertesi gece on buçuğu biraz geçe Madison Caddesi'nin 73. Cadde'yle kesiştiği yerde üç tane Hintli buluştu; derken bir dördüncüsü çıkageldi. Arap usulü selamlaştılar.

Bir tanesi:

"Hazır mısınız, çocuklar?" diye düzgün bir İngilizceyle ama Hint aksanıyla sordu. Yüzü Nick Carter'e çok benziyordu, daha doğrusu ta kendisiydi!

"Hintliye benzedik mi bari?" diye sordu içlerinden biri hafifçe gülerek: "Bu çarşaf gibi giysileri taşımak hiç de kolay değilmiş. Ama kendimi adeta bir Asyalı gibi hissediyorum, patron."

Nick Carter saatini çıkarıp baktı:

"Sen benimle gel, McGuire!" diye emretti: "Şöyle bir tur

atalım. Sana yapacaklarımızı anlatacağım. Sonra sen git, başkası gelsin... Böylece herkes ne yapacağını bilmiş olacak.

Ve sonra polis memurunun koluna girerek devam etti: "Saat tam on birde o evin önüne geleceğiz. Tanıdığım kadarıyla Morris Carruthers dakik adamdır. Kilise çanı vurmaya başladığı anda o, kapı önüne gelmiş olacaktır. Ben onu herhangi bir şekilde lafa tutacağım ve daha sonra merdivenden çıkma fırsatını ben de bulacağım. O, şüphelenecek tabii; çünkü tilki gibi kurnazdır. Bu kıyafeti ben mahsus seçtim; çünkü birkaç ev ötede bir İngiliz oturuyor; herif biraz kafadan çatlak. Hindistan'da milyonlarca sterlin kazandıktan sonra burada kendini bir Raca gibi hissediyor. Hizmetçilerini de hep Hintli kıyafetinde dolaştırıyor. Her neyse, biz de bu kıyafette Carruthers'in yanına varacağız. Yumrukla karşı koymaya kalkarsa tepeleriz onu. Ne olursa olsun, onu tutuklamalıyız! Bu pek kolay olmayacak. Şimdi sen git, öbür arkadaşını yolla."

Saat on biri çalarken Hintli kılığındaki üç polis memuru, kendilerine verilen görev gereğince yerlerini aldı.

Nick Carter, evin bulunduğu sokağa dalarak onlarla buluştu:

"Carruthers ana caddeden bu tarafa doğru geliyor," diye fısıldadı. "Ben onunla kapı önünde buluşacağım."

Morris Carruthers gerçekten tam zamanında çıkageldi. Önce rahat adımlarla eve yaklaştı ama karşıdan gelen dört Hintliye görünce, eve onlardan önce varabilmek için yürüyüşünü hızlandırdı. Hemen hemen onlarla aynı zamanda evin önüne vardı. Onlara şöyle üstün körü bir baktı. Birkaç ev ötede o kaçık İngilizin oturduğunu biliyordu; mahalle çocukları onun hizmetçilerini hep alaya aldığı için adamlar işlerini –yani alışverişi falan– genellikle gece görüyordu.

İşte Nick Carter bunu göz önünde bulundurarak kılık değiştirmişti.

Carruthers birkaç adım merdiven çıkıp anahtarını kapının kilidine sokarken çevresine bakma ihtiyacını bile duymadı. Ancak arkasında bozuk bir İngilizceyle konuşan Hintliyi görünce irkildi.

Hintli ona bu evde ne aradığını sordu; şimdi ziyaret saati olmadığını, dolayısıyla efendisinin gecenin bu saatinde kimseyi kabul etmeyeceğini söyledi. Carruthers kızar gibi olduysa da gülümsedi. Hintli, evi şaşırmış olmalıydı! Bu yanlışlığı ona açıklamak için sahanlıktan aşağı indi.

Aynı anda kapı açıldı, çok genç ve güzel bir sarışın kadın göründü. Morris Carruthers başını hafifçe geriye döndürdü:

"Bir dakika, Inez!" dedi: "Bu nazik beyler efendilerinin evine girmek istiyorlar. Şu Raca'yı sen de tanıyorsun ya! Lanet olsun!"

Aynı anda Nick Carter, kendisinin haklı olduğu gerekçesini ağzında gevelerken Carruthers'in yanına yaklaştı ve adamın çenesine müthiş bir yumruk oturttu. Koskoca adam yıldırımla çarpılmış gibi öne doğru sallandı ve yüzükoyun dedektifin önüne düşüp kaldı.

Derken bir kadın çığlığı duyuldu ve bir silah patladı. Baygın Carruthers'in üzerine doğru eğilen Nick Carter, başındaki türbanı delip geçen. Kurşunun çıkardığı ıslık sesini işitti.

Polis memurları telaşlandı. Dedektif onları sakinleştirdi:

"Kadını bırakın gitsin! Bana isabet ettiremedi. Carruthers'i bağlayın, ama çabuk! Devriye arabası gelinceye kadar da sakın göz açtırmayın, gerekirse copla bayıltın!.."

Nick Carter, katilin yanına vardı; polislere:

"Hâlâ baygın mı?" diye sordu.

Bu sırada devriye arabası köşeyi dönerek onlara doğru yaklaştı.

"Daha ayılmadı!" diye karşılık verdi McGuire. "Yok, henüz ayılmadı. Galiba boynunu kırdınız, Bay Carter. Bir saatten önce kendine gelmez."

McGuire'ın dediği çıktı. Önce Morris Carruthers sızlanarak gözlerini açtı.

Az sonra kendini, eli ayağı sımsıkı bağlı durumda, tüm katillerin korktuğu –'mezarlık' diye adlandırılan– bir hücrede buldu.

* * *

SHERLOCK HOLMES

TEFECİNİN KIZI

1. Bölüm
Büyük dava

"Ağlamayın hanımefendi... Kendinizi toparlayın ve soruma cevap verin! Siz Bay Phineas Aberdeen'in eşi Bayan Arabella'sınız, doğru mu?"

Tanık olarak dinlenen siyahlar giyinmiş zayıf ve çok güzel kadın:

"İkinci eşiyim..." diye cevap verdi. Gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. "Bay Phineas Aberdeen benimle 7 Ekim 1890'da evlendi. Londra'daki Parish Kilisesi'nde düğünümüz oldu."

"Demek ki, iki yıla yakın bir zamandan beri Bay Aberdeen'le evlisiniz?" diyen Yargıç, önündeki dosyaya şöyle bir göz attıktan sonra: "Tamam..." dedi: "Yani siz, kaybolan Bayan Elisabeth'in üvey annesisiniz.? Zaten burada onun davasını görüyoruz."

"Evet, üvey annesiyim. Ama bu zavallı çocukla aramızda öyle güzel bir ana–kız ilişkisi var ki, anlatamam!"

"Biliyoruz, Bayan Arabella. Hizmetçilerinizin dediğine bakılırsa Bayan Elisabeth sizi çok seviyormuş; siz de evliliğinizin ilk gününden beri bu genç kıza çok yakınlık göstermişsiniz. Ama şimdi bize 7 Mayıs'ta neler olduğunu anlatın, lütfen. O gün Bayan Elisabeth'i evinde son olarak babası gördü. Daha doğrusu genç kız, Londra'da en son 7 Mayıs'ta görüldü. O günden bu yana kayıp! Davacı taraf, uzun zamandan

beri Bayan Elisabeth'in sevgisini kazanmaya çalışıp da bunu başaramayan Lord William Rochester'in, kızınızı kaçırdığını savunuyor."

Yargıcın bu sözleri üzerine mahkemeyi dolduran seyircilerin bakışları suçlu sandalyesinde oturan kişiye çevrildi. Bu, uzun boylu, zayıf ve çok şık giyinmiş genç bir adamdı; yüzü solgundu; sinirli görünüyordu. Yine de hareketleri zarifti.

Yaşlı yargıç, İngiliz krallarının tablolarıyla süslü bu görkemli salonda hiç bu kadar soylu bir dinleyici kitlesi görmemişti.

Salonun galerisini ve balkonunu dolduran parlamento üyeleri ve diğer soylu kişiler, eşleriyle birlikte duruşmayı ta ilk gününden beri izlemekteydi. Ama orta tabaka da kendine göre bir yer bulmuştu.

Bu davaya Londralıların büyük ilgi göstermesinin iki nedeni vardı.

Önce Lord William Rochester'in kişiliği, sonra da bu ilginç davada suçlu sayılan adamın çok ünlü biri oluşu.

Nitekim Bay Phineas Aberdeen multi milyonerdi; ufak işler yapa yapa bu kadar zengin olmuştu. Bazıları onun bu serveti kazanıncaya kadar pek çok numara çevirdiğini iddia etmekteydi. Adı tefeciye çıkmıştı! Çünkü genç aristokratlara yüksek faizle borç para veriyordu.

Bu şekilde büyük bir servet edinmişti. Ama onu lanetleyenler de vardı. Yoluna çıkan kurbanlarının sayısı hiç de az değildi. Bay Phineas Aberdeen'in acımasız tutumu sonunda pek çok kişi intihar etmişti.

Bay Aberdeen'in en fazla bağlandığı ve taparcasına sevdiği insan, kızı Elisabeth'ti.

Bu kız, ilk eşinden dünyaya gelmişti.

Ne var ki, doğum sırasında anne ölmüştü.

O günden sonra Bay Aberdeen on beş yıl dul kaldı. Kalben soğuk ve acımasız olan bu adam, kızına her bakışında babalık şefkatini sergilemekten geri kalmazdı.

Tüm zamanını kızına adadı. Dünyanın çarkı döne dursun,

adam bazen kirlenen ruhunu temizlemek için kendini hep çocuk odasına attı; kötü ve alçakça davranışlarının hesabını verircesine vicdanını hep orada rahatlattı.

Bayan Elisabeth on beş yaşına bastığında çok güzel bir kız olmuştu. Tam o sırada Phineas Aberdeen, tüm akraba ve tanıdıklarını şaşırtan bir şey yaptı: İkinci kez evlendi!

Bozulan sinirlerini düzeltmek üzere doktorların önerisini dinleyerek İsviçre'ye yaptığı bir gezinin sonunda ikinci eşini de beraberinde getirdi.

Bu evlendiği kadın da bir İngiliz'di ama kocasından otuz yaş gençti.

Bay Aberdeen elli beş yaşındaydı, genç kadınsa yirmi beşindeydi!

Ama bu evlilik çok iyi yürüdü.

Bayan Arabella kocasının kötü huyunu anlamamış gibiydi. Onu çok iyi bir işadamı olarak görüyor, bileğinin hakkıyla milyoner olduğuna inanıyordu.

Bayan Arabella'nın herkes tarafından sevilişi, üvey kızına karşı göstermiş olduğu şefkatten kaynaklanıyordu.

Evliliklerinin üzerinden iki yıl geçti.

Derken 7 Mayıs 1892'de, akşamüzeri saat dörde doğru –ki hava neredeyse kararmak üzereydi– Bayan Elisabeth evden çıktı. Dişçiye gidecekti.

Alışverişe çıkacak olan üvey annesiyle dişçinin bekleme odasında buluşacaktı. Çünkü dişçi koltuğuna tek başına oturmaya korkuyordu.

Bayan Arabella tam saat beşte Doktor Coller'in muayenehanesine geldi ama Bayan Elisabeth orada yoktu.

Bayan Arabella merak ederek eve telefon etti; ancak Elisabeth'in hâlâ eve gelmediğini öğrenince çok şaşırdı. Dişçide bir saat daha bekledikten sonra eve döndü. Saat sekize kadar üvey kızı hâlâ gözükmeyince tüm eş ve dostlarına haber saldı. Elisabeth, planını değiştirerek onlardan birinin evinde kalmış olabilirdi.

Ne var ki, her yerden olumsuz yanıt aldı.

Elisabeth'i gören olmamıştı, kimse onun ne yaptığını bilmiyordu. Kızının kayboluşundan dehşete düşen Bay Phineas, polise başvurdu.

Londra'daki tüm karakollara haber salınarak kızın eşkali verildi.

Phineas Aberdeen geceyi çok kötü geçirdi.

Saatler geçtiği halde kızının eve dönmeyişi onu çılgına çevirdi.

Ertesi sabah araştırmaya devam edildi ve aynı gün öğle üzeri Lord William Rochester hakkında kız kaçırmaktan dava açıldı.

Bay Phineas Aberdeen neden böyle bir suçlamada bulunmuştu ki?

Tanıklar dinlendiği zaman bu suçlamanın hiç de yersiz olmadığı görüldü.

Lord William Rochester, biraz hovardaydı; bir ara paraya gereksinim duyduğu için Bay Phineas Aberdeen'e başvurmuş ve ondan ödünç para almıştı; karşılığında da –tabii yüksek faizle– borç senedi imzalamıştı. Bu yüzden centilmen delikanlı sık sık Bay Aberdeen'in evine gelmiş ve bu arada Elisabeth'i görmüştü; genç kıza karşı hemen bir sempati beslemişti.

Elisabeth'se Lord'un, kendisini hem evde hem de sokakta, her görüşünde taciz ettiğini babasına şikâyet yollu anlatmıştı. Hatta genç adam ona birlikte kaçmayı bile teklif etmişti.

Bay Phineas Aberdeen bunun üzerine çok kızmış ve genç aristokratın eve gelmesini yasaklamıştı. Aynı zamanda da onunla olan iş ilişkisini tamamen kesmişti.

Tanıkların dinlenmesinden anlaşıldığına göre Lord, 7 Mayıs'ta Aberdeen'lerin evinin yakınında bir yerde görülmüştü.

O civarda oturan fırıncının dediğine bakılırsa, genç adam Cannon Sokağı'yla King William Sokağı'nda, kapalı bir araba içinde yarım saat beklemişti. Akşam saat yediye doğru o araba ortadan kaybolmuştu.

Ama bu ifade o kadar önemli değildi. Polis, Lord'un pansiyonerinde yaptığı aramada öyle bir şey buldu ki!

Lord William Rochester, Elisabeth'in kaçırılışıyla bir ilgisi olmadığını ve onu dört haftadan beri görmediğini söylediyse de dedektifler, evindeki tüm dolap ve çekmeceleri iyice aradı.

Ve yatak odasındaki şöminenin bacasında, Bayan Elisabeth'in 7 Mayıs'ta giydiği giysiler ve ayakkabılar bulundu.

Yarım saat sonra da Lord tutuklandı. Hakkında zabıt tutuldu ve mahkemeye sevk edildi.

Şimdi de tüm dostlarının gözleri önünde, mahkemede, hakkında verilecek kararı bekliyordu.

Yargıç, savcının en büyük kozu Bayan Arabella Aberdeen'i tanık iskemlesine çağırdı.

"Bayan Arabella Aberdeen, siz sanığı arada sırada kocanızın evinde gördünüz mü?"

"Hem de kaç kere!" diye yanıtladı esmer güzeli kadın.

"Onun üvey kızınızla konuştuğunu da gördünüz mü?

"Gördüm tabii; ne zaman bir araya gelseler ben hep yanlarındaydım."

"Peki nasıl oldu da ikisi buluştu? Lord hep iş için geliyordu. Kocanızın yazıhanesi Cannon Sokağı'ndaki evin birinci katındaydı; bunu elimdeki planda görüyorum. Oturma ve yatak odalarıysa ikinci ve üçüncü katlarda?"

"Doğru, efendim.... Ama kocam, önem verdiği bazı müşterilerini yukarıdaki salonlardan birine alırdı hep. Lord'un, kızımız Elisabeth'le tanışmasında önce bir sakınca görmedik. Zaten hep iş görüşmesi yapılıyordu."

"Bu iş hep böyle mi gitti?"

"İlk zamanlar hep böyle gitti; bir süre sonra Elisabeth, babasına Lord'u şikâyet etmeye başladı. Lord her fırsatta yanına yaklaşıp iki tarafa çekilebilecek münasebetsiz sözler söylüyormuş..."

"Neymiş bu 'iki tarafa çekilebilecek' sözler, Bayan Aberdeen? Bayan Elisabeth bunu size iyice açıklamış olmalı?"

"Evet, açıkladı. Lord onu ellerinden yakalayarak zorla öpmeye kalkışmış!"

Yargıç, genç lorda döndü:

"Sanığın şimdiye kadar anlatılanlara bir itirazı var mı?" diye sordu.

"Yok, efendim!"

Salonda bir kaynaşma oldu. Bu cevapla sanık, suçunu kabul etmiş gibiydi.

Bayan Arabella Aberdeen konuşmasını sürdürdü:

"Daha sonra Elisabeth bana anlattı; bir gün Hyde Park'ta dolaşırlarken Lord'la karşılaşmış ve genç adam onun peşini hiç bırakmamış. Aşk ilan etmiş ve birlikte kaçmayı teklif etmiş."

Yargıç:

"Dosyayı inceledim. Sanık bunu inkâr etmiyor. Acayip, her şeyi kabul ettiği halde suçluluğu reddediyor," dedikten sonra ufak bir tepside sunulan bir kadın giysisini işaret ederek Bayan Arabella Aberdeen'e sordu: "Bunu tanıyor musunuz?"

Kadın nefret dolu bakışlarını genç Lord'a yöneltti.

Sonra giysiye şöyle bir baktı ve gözyaşlarına boğuldu:

"Aman Tanrım!" diye haykırdı: "Bu, Elisabeth'in giysisi... Benim zavallı kızım!"

Zayıf ve güzel kadın ayakta sallandı, neredeyse yere düşecekti ki avukatı koşarak koluna girdi.

"Hanımefendiye bir bardak su getirin!" diye seslendi. Ve onu bir koltuğa dikkatlice oturttu, su içmesini sağladıktan sonra yargıcın kürsüsüne çıkarak:

"Müvekkilim Bay Phineas Aberdeen adına, davalıya birkaç soru sormak istiyorum. İzin verirseniz!" dedi. Bu, Londra'nın en ünlü avukatlarından biriydi.

"İzin verildi, Bay Potter," dedi yargıç.

"Pekâlâ Lord Rochester!" diye yüksek sesle konuştu avukat: "Dört haftadan beri kendini kaderin eline bırakarak ortadan kaybolan bahtsız kızını özleyen bir babanın adına size yakarıyorum: Bayan Elisabeth Aberdeen'i nereye götürdüğünüzü söyleyin bize. Bunu yaparsanız Bay Phineas Aberdeen,

hakkınızda açılan davayı geri çekecek. Ortada bir cinayet yoksa, bu davranışınızı yüksek mahkeme takdirle karşılayacak ve kesinlikle cezanızı hafifletecek. Sayın Lord'um, burada söz konusu olan, tarafınızdan yıkılan bir aile saadeti! Şimdiye kadar yapılmış olan bir hata telafi edilebilir... Aleyhinizde bunca delil varken suskunluğunuzu bozun artık; cesaretsizliğe kapılmayın! Sizden pişmanlık içeren bir itiraf beklemiyoruz, sizi küçük düşürmek istemiyoruz. Hatta sizi bu eyleme sürükleyen nedenleri, sevgili Bayan Elisabeth Aberdeen'e karşı hissettiklerinizi bile –moral açısından yanlış da olsa– hoş görebiliriz... Duygularınızı anlıyoruz ve doğal karşılıyoruz... Şu mutsuz babaya kızını geri verin ve aileyi mutlu kılın!"

Galeriden alkış sesleri yükseldi; avukatın sözleri yürekleri ateşlendirmişti.

Genç Lord'un sakin ve kendinden emin sesiyse insanın kanını donduracak nitelikteydi.

"İşlemediğim bir suçu niye itiraf edeyim ki, Bay Potter! Bayan Elisabeth Aberdeen'in bulunduğu yeri size söyleyemeyeceğim, çünkü ben de bilmiyorum. İşlenen bu vahşet sadece Bay Phineas Aberdeen'in ailesine değil, aynı zamanda bana da yönelik. Nitekim şu anda, katilmişim gibi suçlu sandalyesinde oturuyorum."

Yargıç, jüri üyelerine toplanmalarını söyledi.

Görgü tanıkları yorgun düşmüştü. Avukatlar söyleyeceklerini söylemişti.

Jüri üyeleri kendilerine ayrılan odaya geçerken salonda ışıklar yandı.

Üyelerin hemen hepsi aynı fikirde olmalıydı. Davanın sonucu belli gibiydi.

Nitekim fazla zaman geçmeden kapılar açıldı ve on iki yeminli jüri üyesi mahkeme salonuna döndü.

Herkes ayağa kalktı. Jüri kararının ayakta dinlenmesi adetti.

Yargıç yüksek sesle:

"Jüri oybirliğiyle kararını verdi mi?" diye sordu.

Jüri başkanı:

"Jüri kararını oybirliğiyle verdi, efendim," dedi.

"O zaman size soruyorum: Lord William Rochester, Elisabeth Aberdeen'i baba evinden zorla kaçırmaktan, ölü veya diri bir yere saklamaktan suçlu mu bulundu, yoksa suçsuz mu?"

Jüri başkanı yüksek sesle yanıtladı:

"Lord William Rochester suçlu bulundu!"

Aynı esnada salonda bir ses yükseldi:

"Durun! Bu genç adam suçsuzdur. Ben kefil oluyorum!"

Birden mahkeme karıştı. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey görülmemişti.

Salonda panik havası yaşandı.

Yargıç, jüri üyeleri, avukatlar, kürsünün önünde bir anda ortaya çıkan bu uzun boylu, zayıf ve şık giyinmiş adama baktı. Aynı ses salonu çınlattı:

"Lord Rochester suçsuzdur. Üç gün içinde bunu kanıtlayacağım!"

Salonu dolduranlar arasında bağıran çağıranın haddi hesabı yoktu; ancak herkesin ağzında tek bir isim dolaşmaktaydı. Kimileri bunu coşku ve hayranlıkla karşılarken hoş görmeyenler de vardı. En az kralın adı kadar ünlü ve tanınmış olan bu isim: Sherlock Holmes'tü!"

Yani İngiltere'nin en ünlü dedektifi! Yalnız İngiltere'de değil, bütün dünyada kendinden bahsettiren biri...

Salonun bir köşesinde, bir sandalyeye ilişerek duruşmayı baştan sona kadar izlemişti. Bir yandan –adet edindiği gibi– tırnaklarını yerken avukatın, tanıkların, yargıcın ve davalının her sözünü dikkatle dinleyerek belleğine kazımıştı.

Ama kimse onu tanımamıştı. Çünkü rahatsız edilmemek için sahte sakal takmış, şapkasını buruşturmuş, kısacası bir kütüphane memuruna benzemişti.

Şimdiyse ayağa kalkmış ve yargıcın önünde "Lord Rochester suçsuzdur. Ben kefil oluyorum!" diye haykırmıştı.

Bu sözleri söyledikten sonra Holmes kürsüye yaklaştı:

"Sayın Yargıç! Kısa bir konuşma yapmama izin verin. Beş dakika bile sürmeyecek. Ama davanın akışı değişecek."

"İyi ama, Bay Holmes, jüri kararını verdi bile. Bu yüzden artık yasaları bozamayız."

"Hiç de öyle değil, Sayın Yargıç! İngiliz yasalarına göre jürinin veya başka bir adalet merciinin, bir davalının suçlu olup olmadığı hakkında vereceği karar, bir mahkeme salonunda yüksek sesle okunmamışsa geçerli sayılmaz!"

Yargıç, önündeki kalın kitabın sayfalarını karıştırdı.

Sonra bir işaret çakarak elindeki çekici üç kez masaya vurdu:

"On beş dakikalığına duruşmaya ara veriyorum! Bay Holmes, odama gelir misiniz lütfen?"

İki adam dışarı çıkarken Lord Rochester'in avukatı, genç adama yaklaşarak:

"Lordum, bu davayla Sherlock Holmes'ü görevlendirdiğinizi niye bana söylemediniz? O zaman kendisiyle görüşürdüm ve sizin savunmanızı birlikte yapardık..."

"Ben ona böyle bir görev vermedim ki, Bay Sullivan. benim suçsuz olduğum nasılsa meydana çıkacak diye düşünmüştüm."

"Yani Sherlock Holmes bu işe kendiliğinden mi karıştı?" diye sordu Avukat Sullivan: "Eğer öyleyse, bunun bir nedeni olmalı, Lord'um. Ne olursa olsun, bu işi Sherlock Holmes üzerine aldığı için sizi tebrik ederim. Onunla işbirliği yapmak..."

Lord kayıtsızca omuz silkerek sakin bir sesle cevap verdi:

"Nasıl olsa suçsuzum!"

"Öyle demeyin, genç dostum! Suçsuzluk güneş ışını gibidir, her zaman bulutları delip geçemez; ama Sherlock Holmes bir şimşek gibidir, bulut mulut tanımaz!"

Aradan on dakika geçti. Yargıç geri döndü.

Ardından Holmes göründü. Dedektifin dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Yargıç çekiciyle üç kez vurarak duruşmayı açtı.

"Yasaların bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak jürinin kararını incelemek için duruşmaya üç gün ara veriyorum. Tam 72 saat sonra duruşma yine bu salonda olacak ve Lord William Rochester hakkındaki hükmü açıklayacağım! O zamana kadar Lord hazretlerini, on bin sterlin karşılığında ve Londra'yı terk etmemesi konusunda verdiği namus sözü üzerine serbest bırakıyorum. Lord'um, sizi 72 saat sonra bu salonda, yargıcınızın karşısında olacağınıza şerefiniz üzerine yemin etmiş kabul ediyorum! Sanık sandalyesinden kalkıp yanıma gelin!"

Lord, oturmakta olduğu sandalyeden ağır ağır kalkarak yargıcın önüne vardı:

"Tam 72 saat sonra yine burada Yargıç karşısına çıkacağıma dair namusum üzerine yemin ederim!"

"Duruşma bitmiştir! Salona hemen boşaltın! Lord'um, siz gidebilirsiniz!"

Dinleyicilerin şaşkınlığı anlatılabilecek gibi değildi.

O güne kadar İngiliz hukukunda hiç böyle bir şey görülmemişti.

Sherlock Holmes, Yargıçla ne konuşmuştu? Davalının suçsuzluğu konusunda nasıl bir kanıt göstermişti?

Koskoca salon yavaş yavaş boşaldı. Merdivenlerde sokaklarda bu kararı tartışanların mırıltıları işitiliyordu. Londra'yı heyecan almış yürümüştü; henüz iki saat geçmeden gazeteler ikinci baskı yapmıştı. Özellikle *Times, Daily Mail* ve *Pall Mall Gazette*'de ve diğerlerinde şu başlıklar okunuyordu:

"İngiliz Hukuk Tarihinde böylesi görülmedi! Jürinin kararı şüpheyle karşılandı! Ünlü Dedektif Sherlock Holmes, Lord Rochester'in suçsuzluğunu üç gün içinde kanıtlayacak! Okuyun! Okuyun! Okuyun! Sherlock Holmes neler yaptı?"

2. Bölüm
Kara adam

On beş dakika sonra Holmes'le Lord William Rochester, bir faytona atlayarak şehrin batı yakasındaki genç Lord'un evine yollandılar.

Genç aristokrat, dedektifin ellerine sarılarak:

"Bu kez suçlulukla itham edilmemiş olmamı size borçluyum, Bay Holmes. Suçsuzluğumu kanıtlamak için üç günüm var demek. Bunu başarmam şüpheli. Ama bu yaptığınızı ömrümün sonuna kadar unutmayacağıma emin olabilirsiniz."

Bu sözler karşısında dedektif hafifçe başını eğmekle yetindi. Sonra bakışlarıyla lordu sakinleştirdi:

"Şimdi yalnızız, Lord Rochester!" dedi: "Söyleyin bana: Suçlu musunuz, suçsuz mu? Gerçeği söylerseniz bu, bende saklı kalacaktır, hiç merak etmeyin!"

"Ben suçsuzum, yemin ederim!" diye karşılık verdi lord: "Bayan Elisabeth Aberdeen'i ben kaçırmadım!"

"Kızın nereye gittiğini de bilmiyor musunuz?"

"Bilmiyorum, bu işle benim hiçbir ilgim yok."

Sherlock Holmes elini genç adama uzatarak sakin bir sesle:

"Size inanıyorum, lordum," dedi: "Bana böyle bir cevap vereceğinizi de biliyordum, çünkü bu işi siz yapmış olamazsınız!"

"Buna nasıl emin olabilirsiniz?"

"Emin olmasaydım sizin uğrunuza şöhretimi riske atarak suçsuzluğunuzu üç gün içinde kanıtlayacağımı söyler miydim hiç? Dediğim gibi lordum, bu işi siz yapmış olamazsınız!"

"Peki, suçsuz olduğumu nereden biliyorsunuz? Elinizde bir kanıt mı var?"

"Evet var: Baca temizleyicisi!" diye yanıtladı Holmes, çok basit bir şey söylercesine.

"Ne? Baca temizleyicisi mi?.. Özür dilerim, Bay Holmes

ama... son günlerde tüm bu olup bitenler yüzünden kafam karıştı. Ne demek istediğinizi pek anlayamadım. Yani baca temizleyicisi suçsuzluğumu kanıtlayacak, öyle mi? Yoksa yanlış mı anladım?"

"Doğru anladınız. Baca temizleyicisi ayın 7'sinde sizin evin bacasını temizliyordu."

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz."

"Hiç de değil. Bu adam sayesinde sizin suçsuz olduğunuza inandım, lordum; Bayan Aberdeen'in kaçırılması konusunda size iftirada bulundular. Ne yazık ki, o kaçırılma olayı sırasında ben Londra'da değildim; oldukça karışık bir olayı çözmek üzere Amerika'da bulunuyordum. Londra'ya üç gün önce döndüm ve davanızı gazetelerde okudum. Bu vaka ilgimi çekti ve bu işe burnumu sokmaya karar verdim."

"Yan, bu iş için kimse sizi angaje etmedi mi?"

"Böyle vakaları severim ben," diye cevap verdi Holmes: "Şimdi size düne kadar neler yaptığımı anlatayım. Gazetelerden öğrendiğime göre aleyhinizdeki en kesin kanıt, genç kızın yatak odanızın bacasında bulunan giysileriydi! Bunun üzerine lordum, sizin Hill sokağındaki evinize gittim. Bu arada şunu da söyleyeyim ki, dört aileyi barındıran eviniz gerçekten güzel. Birinci katta bir borsacı oturuyor; Alman göçmeni. İkinci katta Binbaşı Humphrey, ailesiyle birlikte. Üçüncü katta siz kalıyorsunuz. Zemin kattaki kapıcıyla görüştüm; polisten geldiğimi ve evi araştırmak istediğimi söyledim. Adam İrlandalıymış; iyi birine benziyor. Beni hemen üçüncü kata çıkardı ve bir saat yalnız başıma bıraktı."

"Ne buldunuz?"

"Oraya gidelim, o zaman söylerim. Arabayı bekletiyorum. Hadi sizin daireye bir bakalım."

Sherlock Holmes faytonun kapısını açarak önce kendi indi. Ardından inen lordu gören kızıl saçlı İrlandalı, rahat adımlarla halı serili merdivenlerden üçüncü kata çıkan efendisini görünce çok şaşırdı.

Şimdiye kadar ondan aldığı dolgun bahşişler yüzünden

genç lorda çok bağlıydı ve onun suçsuzluğuna inanıyordu. Hemen arkasından koşarak, serbest bırakıldığı için onu tebrik etti ve birlikte yürüdü.

Kapı önüne varınca derin bir reveransla anahtarı efendisine uzattıktan sonra aşağıya, kendi odasına döndü.

"Siz tutukluyken tüm hizmetçileri işten çıkarmışlar, lordum," dedi Holmes.

"Zaten tek bir uşağım kalmıştı," diye gülümseyerek cevap verdi Lord Rochester: "Son zamanlarda mali durumum bozulmuştu; ancak bir yıl sonra mirasa konacağım. O zamana kadar idareli olmak zorundayım."

"Böylesine bir erdeme genç soylular arasında ender rastlanır. Ama son zamanlarda Phineas Aberdeen'in eline düşmeniz hiç de iyi olmamış; ne de olsa kendisi bir tefeci."

"Evet, ama mecbur kaldım. Çünkü birkaç dostuma para borcum vardı."

Bu sırada Holmes yatak odasına geçti.

Her şey lordun tutuklanmasından önceki gibi duruyordu; hiçbir eşyanın yeri değiştirilmemişti.

Ortada koskoca bir padişah yatağı vardı; mermer şöminenin korkuluğunda bir konsol saati göze çarpıyordu. Komodinlerdeki kıymetli biblolar göz alıyordu.

"Keşke kapıcıyı yollamasaydık; ona soracağım sorular vardı," dedi Holmes.

"Hemen çağırayım," diyen Lord, bir zile bastı.

Az sonra İrlandalı çıkageldi.

Mac Duff adındaki kapıcının asıl mesleği ayakkabıcılıktı; işten döndüğü için yeşil renkli önlüğü hâlâ üzerindeydi.

"Mac Duff," dedi Lord Rochester: "Bu beyefendi sana bazı sorular soracak, tüm bildiklerini söyle."

"Yanılmıyorsam bu beyi daha önce gördüm," diye karşılık verdi kapıcı: "Kendisi polis değil mi?"

"Öyle denebilir," diye cevap verdi Sherlock Holmes gülümseyerek. "Şimdi söyle bakalım, Bay Duff, baca temizleyicisi bu eve en son ne zaman geldi?"

"Bu soruya daha önce de cevap verdiğimi sanıyorum. 7 Mayıs'ta."

"Adam ne zaman işe başladı?"

"Akşam saat altıya doğru."

"Bir baca temizleyicisinin temizlik işine saat altıda başlaması biraz garip değil mi? Normalde bu adamlar sabahtan gelir, işlerini gündüz bitirir, evdekiler de sonra rahat rahat yemeklerini pişirir. Öyle değil mi?"

"Ben de şaştım bu işe zaten. Ama adam çıkageldi işte! Ustasına söyleyeceğim, bir daha böyle zamanlarda göndermesin!"

"Aa, gelen adam kalfa mıydı?"

"Evet, kalfaydı. Bizim eve ilk kez geliyormuş..."

"Bak sen şu kalfaya! Yeni bir kalfa olduğuna eminsin, değil mi? Eskisini tanırdın herhalde!"

"Elbette! Eski kalfa işini bitirir bitirmez hep bana uğrar, birlikte birer viski yudumlardık. Ben ona tavan arasının anahtarını da verirdim; bacaya açılan bütün delikler ve çatıya nasıl çıkılacağını bilirdi o. Bu yeni gelene hepsini tek tek ben gösterdim."

"O sırada elinde bir şey taşıyor muydu, dikkat ettin mi?"

"Merdiven, tel süpürge, zincirli gülle... yani bacayı açmak için işte!"

"Başka? Elinde bir paket, bir çıkın falan var mıydı?"

Mac Duff kafasını salladı:

"Başka bir şey görmedim."

"Merdiven, süpürge, gülle..." diye yineledi Holmes, elini çenesine dayarken. "Bu yeter... Özellikle gülleden şüpheleniyorum... Evet, bu mümkün... Bay Duff, adam çalışırken sen hep yanında mıydın?"

"Hayır. O kadar zamanım yok benim. Bir yandan ev bakmak, efendilerimden bahşiş toplamak, bir yandan da ayakkabı tamir etmek... Başka türlü geçinilemiyor ki!"

"Haklısın," dedi Sherlock Holmes: "Şu günlerde servet sahibi olmadan geçinmek çok zor. Yani sen adamı yalnız bırak-

tın ve odana döndün?"

"Evet, öyle oldu. Gitmeden anahtarı bana vermesini de sıkıca tembih ettim tabii."

"Beni çatıya çıkarır mısın, Bay Duff?"

"Çatıya mı? Hay Allah, siz de her şeyi çok sık eliyorsunuz! Yukarıda ne göreceksiniz ki? Kızın orada saklandığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Orada değil!"

Sherlock Holmes güldü ve genç lorda döndü:

"Siz lütfen burada kalın, bir sigara için. Ben yukarıya bir bakayım."

Sherlock Holmes kapıcıyla beraber odadan çıktı. Ama birkaç dakika sonra İrlandalı geri döndü.

Lord sordu:

"Yukarı çıkardığın bey nerede?"

"Yukarıda yalnız kalmak istedi. Beni buraya gönderdi ve beklememi söyledi. Ama lordum, bu adam acayip biri. İnsanın gözünün içine baktı mı, sanki ruhunu okuyor. O sizin arkadaşınız filan mı? Yani sizin iyiliğinizi mi istiyor?"

"Galiba iyiliğimi istiyor," diye cevap verdi lord.

"Aa, bu da nesi?" diye irkilerek söylendi: "Siz de duydunuz mu, lordum? Şömineden bir hışırtı geliyor... Sanki bir fare var! Bu, içinde kayıp kızın giysilerinin bulunduğu şömine! Ben İrlandalıyım; İrlandalıların batıl inançları vardır; kız ölmüşse ya da öldürülmüşse, ruhu çıkıp gelebilir..."

"Bunları kendine sakla, Mac Duff. Bayan Elisabeth Aberdeen'e ne olduğunu bilmiyorum; ama gerçekten ölmüşse, ruhu benim şöminemden gitsin derim... Aa, döndünüz mü, Bay Holmes? Ceketsiz geliyorsunuz?.. Çatıda mı unuttunuz yoksa? Bildiğim kadarıyla buradan ayrılırken üzerinizde ceket vardı..."

"Ceketim sizin şöminenizde. Mac Duff, zahmet olmazsa bir kancayla şöminedeki ceketimi çekiver. Ben onu çatıda bulduğum demir bir çubukla bacanın içine soktum. Ellerin biraz kirlenecek ama senin gibi bir ayakkabıcıya vız gelir bu."

Mac Duff kafasını iki yana sallayarak şöminenin önüne

eğildi ve elini bacanın içine doğru soktu; doğrusu dedektiften pek hoşlanmamıştı.

"Çek şimdi!" dedi Sherlock Holmes: "Eline bir şey geldi mi?"

"Evet, evet..." diye kekeledi kapıcı: "Vay canına! Kayıp Bayan Elisabeth Aberdeen'in giysilerini de polis aynı şekilde çıkarmıştı."

"Gördünüz mü, lordum!" dedi Holmes gülümseyerek: "Kapıcının bile bu işe aklı yattı. Benim hep aradığım kanıt buydu işte! Bayan Aberdeen'in giysilerini oraya siz değil, bir başkası yerleştirdi. Şüpheleri sizin üzerinize çekmek için."

"Kim... Kim yaptı bunu?" diye haykırdı Lord William; kızgınlıktan yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Kim mi? Baca temizleyicisi!"

"Ama ben o herifi tanımıyorum ki? Ona bir zararım olmadı ki? Bunu niye yaptı öyleyse?"

"Çok basit. Çünkü adam aslında baca temizleyicisi değildi; Bayan Aberdeen'i kaçıranın ortağıydı. Bu sahte temizleyiciyi bulmak benim işim. Tüm Londra'da sahte temizleyiciyi bulmak için yetmiş iki saat çok kısa bir zaman. Bu yüzden –şimdilik– sizden ayrılmak zorundayım. Yakında görüşürüz, lordum!"

Holmes, genç adamın elini sıktıktan sonra oradan ayrıldı.

3. Bölüm.
Altın küpeler

"Bir olaya en başından el atmamışsan işin zor, Harry," dedi aynı günün akşamı Sherlock Holmes, yardımcısı ve öğrencisi Harry Taxon'a. Yolları kaplayan kar, izleri örtmüştür. Sen eline süpürgeyi alacaksın, yavaş yavaş temizleyeceksin ki, bir iz bulasın!"

Harry Taxon on sekiz yaşında bir delikanlıydı. Sherlock Holmes'le hangi koşullarda nasıl tanıştığını, onun güvenini nasıl kazandığını ve pek çok konuda ona nasıl yararlı olduğu-

nu sonraki maceralarda göreceğiz.

Sherlock Holmes onu oğlu gibi seviyor, aynı zamanda öğrencisi gibi görüyordu. Cinayet konusundaki bilgilerini, deneyimlerini ve keskin varsayım yeteneğini ona aktarmayı çok istiyordu.

On sekizinde olmasına karşın Harry oldukça gelişmişti; uzun boylu olmasa da çok sportmendi.

Henüz sakalları çıkmamıştı; kısa saçları sapsarıydı.

"Şuradan pipomu versene, Harry," dedi Holmes: "İçerken dumanlarına baktığım zaman daha iyi düşünebiliyorum, biliyorsun. Ee, sen ne diyorsun bu olaya?"

"Bay Holmes, sanırım ben bir yol buldum."

"Öyle mi? Ne olduğunu söyleyeyim sana: bu işi Bayan Arabella Aberdeen'in yaptığını düşünüyorsun. Yani tefecinin karısı, üvey kızını kaçırttı!"

"Düşüncelerimi nasıl da okudunuz? Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

"Sen, düşüncelerini sakladığını sanıyorsun. Sana hep söyledim, şimdi de tekrarlıyorum: belki ağzını açıp konuşmuyorsun ama gözlerin çok şey anlatıyor. Buna çok dikkat etmelisin. Daha ileri gideyim: sana göre Bayan Arabella Aberdeen, yakışıklı Lord Rochester'e âşık oldu. Kıskandığı için de Elisabeth'i kaçırttı... diye düşünüyorsun!"

"Çok doğru, Bay Holmes, aynen öyle düşünüyorum."

"Ama çok acele karar veriyorsun," dedi Sherlock Holmes, piposundan bir nefes çekerken: "Tek bir bakışa göre sonuç çıkarıyorsun. Bayan Aberdeen'in tanık sandalyesinden inip de davalının önünden geçerken ona nasıl baktığını ben de gördüm. Evet, bu hem nefret, hem de kıskançlık dolu bir bakıştı... Ama kadın suçsuz. Sen benim yanımdaydın, onun bakışını sen de gördün; o zaman zafer kazanmışçasına gülümsedin; 'Şimdi oldu işte, şimdi doğru yoldayız.' der gibiydin ki, bu da benim gözümden kaçmadı."

"Peki, Bayan Aberdeen'in bu işte neden parmağı olmasın? Düşünsenize, kocası ondan otuz-otuz beş yaş daha büyük. Bu

durumda kadın mutlu değildi. Genç lorda gizliden aşık oldu, ona hayranlık duydu; ne var ki, şu Bayan Elisabeth'i ortadan kaldırmalıydı."

"Bu cinayeti Bayan Aberdeen'in işlemediğini sana anlatmak çok uzun sürecek. Gevezelik yapacak zamanımız yok. Şimdi sana bir görev vereceğim."

"Görev mi?"

"Pek hoşuna gitmeyecek: bu gece şehre inip tanıdık eskicilerle görüş. Sor bakalım 7 mayısta, –5 veya 6 mayıs da olabilir– içlerinden biri baca temizleyicisi kıyafeti satmış mı? Gece yarısına kadar bu işi bitir, sonra da Blackwall Yolu ile Shadwall Caddesi'nin kesiştiği yerdeki 'John'un Lokantası'nda bekle. Şimdi git ve zamanında gel. Tam gece yarısı."

Harry evden ayrıldı. Holmes on beş dakika daha deri koltuğuna gömülerek piposunu tüttürüp durdu. Odayı boğan dumanların ardında Jül Sezar'ınkini andıran keskin hatlı, zayıf ve solgun yüzü sıyrılıp doğrulmak ister gibiydi. Birden ayağa kalktı ve elbise dolabını açtı. İçinde her çeşit giysi vardı. Bir gemici kıyafeti seçti: geniş paçalı, rahat, lacivert bir pantolon; sarı renkte bir keten gömlek... Üzerine katran rengi, sert yakalı bir ceket geçirdi. Kısa saçlı başına da yan tarafından iki kurdele sarkan bir gemici kasketi geçirdi. Bu kasketin şeridinde de 'Kraliyet Gemisi Kanada' yazmaktaydı. Yüzüne de bir top sakal taktı.

Sonra aynanın karşısına geçerek yanaklarını az buçuk kızarttı, bir fırçayla gür kaşlarını siyaha boyadı; göğsüne de mavi boyayla bir çapa resmi, onun altına da 'Kanada' sözcüğünü yazdı. Gerçek bir dövmeden farkı yoktu.

Yanına tabanca, muşta, kronometre, not defteri ve kurşunkalem almayı unutmadı. Ve evden çıktı.

Şimdi sokakta dolaşan bu geniş paçalı, katran rengi ceketli, elleri cebinde avarenin fıldır fıldır gözleriyle etrafa bakınan adamın Sherlock Holmes olabileceği kimsenin hatırına gelmezdi.

Paralel caddelerden birine gelince Holmes, iki katlı bir

omnibüse bindi. Bir saat boyunca bütün Londra'yı gezdi. İstediği durağa gelince indi; tek katlı viran evlerin bulunduğu dar bir sokağa daldı.

O sokağı geçtikten sonra Blackwall Yolu'na çıktı; burası daha da berbat bir yerdi. Çarpık binaların doldurduğu bu sokakta bir evden tabak, bıçak ve çatal sesleri geliyordu.

Kapının girişinde, yeşil bir lambayla aydınlatılmış bir tabelaya altın yaldızlı harflerle 'John'un Lokantası' diye yazılmıştı.

Holmes zemin katındaki bu lokantaya girdi. Sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Yavaşça kadın ve erkeklerin doldurduğu masaların arasından ilerleyerek bir köşede kendine göre boş bir masa bulup oturdu.

Hemen etrafına bakındı. Lokantadakiler hep devamlı müşterilerdi: hırsızlar, yarı aç garsonlar, dilenciler, öğrenciler, zar zor kazandıkları parayı kadınlarla birlikte yiyen sanatçılar... Ama buraya yardakçılarıyla birlikte tehlikeli katiller de geliyordu; ayrıca her limanda kapağı meyhaneye atmaya alışkın sarhoş gemicilerle serseriler de eksik olmuyordu.

Sherlock Holmes'ün tam karşısında yirmi beş yaşlarında, solgun yüzlü, yakışıklı bir oğlan oturmaktaydı; görmüş geçirmiş birine benziyordu. Kafasını sıfır numarayla kazıtmıştı, böylelikle Çinlilere benziyordu. Ama fena giyinmemişti.

Yanında önlüklü bir genç kız vardı; hâlâ güzelliğini kaybetmemişti; kızılımsı sarı saçlarının çevrelediği yüzünde tatlı bir ifade vardı.

Genç kız da fena giyinmemişti. Bluzu beyazdı; koyu mavi etekliğini tokalı dar bir kayışla tutturmuştu. Pabuçları sarı renkti. Doğuya özgü küpeleri göz alıyordu.

Sherlock Holmes masaya oturur oturmaz bu çiftin gizlice tartışmakta olduğunu hemen anladı. Sert pişmiş bifteğini çiğnerken öne doğru eğilerek onların konuştuklarına kulak kabarttı.

"Bak sana söylüyorum, Betsy, ver şunu bana!" diye fısıldadı: "Ben hediye etmiştim, şimdi zor durumdayım. Niye ba-

na yardım etmiyorsun?"

"Hediye geri istenmez," diye cevap verdi Betsy: "İyi düşün, Bob, bu küpeleri emanetçiye götürürsen, kendini boşanmış bil!"

"Bana hiç kıymet verdiğin yok. Beni artık takmıyorsun. Bunu sen de itiraf ediyorsan, çek git; seni alıp kurtardığım Whitechapel'deki geneleve geri dön!"

"Dinle o zaman... Ben artık seni sevmiyorum."

"Tabii," diye diş gıcırdattı Bob: "Para bitti, aşk da uçtu gitti. Eski hikâye! Namussuz karı, o zaman sana verdiğim şeyi geri almasını bilirim ben!"

Bu sözleri söyleyen dazlak genç, küpeleri zorla çekip aldı. Yırtılan kulak memelerinden kan fışkırınca genç kız korkunç bir çığlık attı.

Bob yerinden sıçradı ve kıza saldırdı. Aynı anda karşı masada oturan gemici kalkıp onun yanına geldi ve oğlanın kolunu yakaladığı gibi kıvırdı:

"Ağır ol bakalım! Alçak herif!"

Bob bir küfür salladı, ceketini fırlatıp attıktan sonra gömleğinin kollarını sıvadı:

"Kafanı kıracağım senin! Allah'ın belası gemici! Niye her şeye burnunu sokuyorsun? Var mısın sen boksa?"

"Gel bakalım!" diyen Sherlock Holmes, gardını aldı: "Karı parası yiyen birine birkaç yumruk pek tesir etmez herhalde."

Lokantada millet ayağa kalktı. Herkes yerinden kalkarak dövüşçülerin etrafında sıralandı.

Genç oğlanın arkadaşları:

"Gör şunun hesabını, Bob!" diye bağırıştı. Oradaki kadınların çoğu Holmes'ün tarafını tuttu:

"Hadi gemici, göster kendini. Kadın dövmek neymiş, anlasın bakalım!"

Bob, kızgın bir boğa gibi dedektife saldırdı; Holmes bu hücumu soğukkanlılıkla boşa çıkardı. Ve karşısındakinin zayıf bir anını yakalar yakalamaz sol yumruğunu midesine in-

dirir gibi yaptı; beriki, gardını aşağıya indirince dedektif onun suratına müthiş bir sağ kondurdu.

Bu yumruk o kadar sertti ki, Bob'un sol gözü sanki yerinden fırladı, kan çanağına dönerek şişti. Delikanlı acıya dayanamadı ve sallanarak yere düştü.

Onun arkadaşlarının saldırıya geçeceğini hesap eden Sherlock Holmes, az önce fahişelerden birinin oturduğu koltuğu kavradığı gibi havaya kaldırırken haykırdı:

"Kafasının sağlam olduğuna güvenen varsa beri gelsin! Gücü ancak kadınlara yeten bu herifi savunacak olanın kafasını yumurta gibi kırarım ben!"

Böyle bir konuşmanın ciğeri beş para etmez kimseleri derinden etkileyeceği kesindi. Nitekim Bob'un arkadaşları, onu ayağa kaldırarak dışarı çıkardı.

Derken şişman biri belirdi ve gemiciye en kısa zamanda lokantayı terk etmesini, yoksa altı garsonla birlikte saldıracağını söyledi.

"Tamam, tamam, gidiyorum işte!" diye mırıldandı Holmes gücenik bir tavırla: "Ama yarın ben de altı kişiyle gelip burada taş üstüne taş bırakmayacağım, bilmiş ol! Al, şu da parçaladığım koltuğun parası! Cehenneme kadar yolun var!"

4. Bölüm
Whitechapel fahişesi

Sherlock Holmes elleri cebinde, ıslıkla bir gemici şarkısı çala çala lokantadan çıktı. Tam koridorda yürürken iki yumuşak kolun boynuna dolandığını hissetti ve bir kadın sesi:

"Sağ ol, gemici, iyi yaptın! İstersen seninle gelirim," dedi.

Holmes kocaman küpeli Betsy'yi hemen tanıdı. Kadın hâlâ mendilini kulağına bastırmaktaydı. Holmes onun gözlerinde, kendisine karşı duyduğu hayranlığı okumakta zorlanmadı.

Sherlock Holmes, işine yarayacak bilgi edinebileceği düşüncesiyle bu teklifi kabul etti:

"Birlikte yüz metre kadar yürüyelim öyleyse."

"Yüz metre mi? Sen Kızıl Saçlı Betsy'yi tanımıyorsun galiba aslanım; Whitechapel'in en güzel kızını!"

"Öyleyse neden ağzı süt kokan birine takıldın kaldın? Daha iyi birini bulamadın mı? Bob denen oğlanın bir gözü beş on gün mor kalacak herhalde!"

"Yahu, Bob'u tanıdığım zaman yakışıklı bir centilmendi. Çirkin adamla hiç çıkmam zaten; parası çoksa o başka! Bob'un o zamanlar parası vardı; bir yerden de yan geliri... Hatta bana evlenme teklif etti."

"Ne iş yapardı Bob? Hukukla falan ilgileniyordu galiba?"

"Üstüne bastın! Avukat Thornhill'in yanında yazıcılık yapıyordu."

Kadının söylediği kişi, Londra'nın en ünlü avukatıydı; Sherlock Holmes onu iyi tanıyordu.

"Demek Thornhill'in yanında çalışıyordu? Avukatlar pek fazla kazanmaz; Bob'da o kadar para olduğuna göre belki de patronunun kasasını soydu?"

"Hayır, hayır; onun iyi bir gelir kaynağı vardı."

"Gelir kaynağı mı? Neymiş o? Poker mi, karmanyolacılık mı, yoksa arakçılık mı?"

"Ulan gemici, öyle konuşuyorsun ki, sanki Whitechapel'de doğmuşsun!"

"Gözümü orada dünyaya açmadığımı kim söyledi ki?" diyen Holmes güldü: "Whitechapel'de denize açılmış adam yok mu sanki? Ama ben Bob'un eline bu kadar paranın nereden geçtiğini merak ediyorum. Belki ben de aynısını yaparım."

"Valla, parayı nereden bulduğunu bilmiyorum. Bir de baktım, bir gün elinde yüz sterlin vardı..."

"Bu çok para; herhalde iyi vakit geçirdiniz?"

"Ne demezsin! Yedik, içtik; lord ve leydiler gibi yaşadık. Her gece dans ettik; her şey çok iyiydi, ta ki Bob yüzünü değiştirinceye kadar."

"Haa, saçlarını mı kastediyorsun? Kafayı böyle kazıttın mı çirkin görünürsün tabii. Bob'un önceki görünüşü nasıldı?"

"Çok iyiydi; kahverengi, gür saçları vardı. Bir gün hepsini kazıtıverdi."

"Herhalde eline çok para geçtiği gün kazıttı. Batı yakasındaki yakışıklılara benzemek istedi belki de. Yüz sterlini nereden kazandığını gerçekten bilmiyor musun?"

"Bak gemici, bilseydim söylerdim: ne de olsa benim için dövüştün! Ama Bob'un ağzından bir şey alamadım. Bir defasında sevişirken bunu sordum, fena bozuldu. 'Senin her istediğini yerine getiriyorum ya, gerisine karışma!' diyerek beni öptü. Ben de bir daha sormadım."

O anda Blackwall Yolu'yla Shadwall Caddesi'nin kesiştiği köşeden gelen hafif bir ıslık sesi duyuldu. Sherlock Holmes kulak kabarttı, sonra kadına döndü:

"Betsy, sen beni şu sokak lambasının altında bekle! Seninle konuşacaklarım var. Bak kızım, bu gece, yetmiş günde kazanamayacağın kadar para geçecek eline!"

"Ulan gemici, milyonermişsin gibi konuşuyorsun!"

"Belki de öyleyim," diye cevap verdi Holmes: "Seni yine burada bulacağım, tamam mı? Beş dakika sürmez. Razı mısın, Betsy? –Evet, bu Taxon'un ıslığı."

Son sözcükleri Holmes, sokağın köşesine doğru hızla yürürken, kendi kendine mırıldanmıştı. Oradaki taş çeşmenin önünde yırtık giysili bir gazete satıcısı durmaktaydı; bu gibilerini gece gündüz Londra'nın her semtinde görmek mümkündü.

Sherlock Holmes genç adama yaklaştı:

"Hey, Harry, ne var ne yok?" diye sordu: "Eskiciyle görüştün mü?"

"Görüştüm, üstadım. Sirk Sokağı'ndaki Samuel Pings, 7 mayısta bir baca temizleyicisi takımı satmış: elbise, süpürge, merdiven ve şapka."

"Kim satın almış?" diye soran Holmes'ün gözleri parladı; avının peşine düşen bir avcıdan farkı yoktu: "Samuel Ping, alıcının adını biliyor muydu?"

"Bilirsiniz, eskiciler müşterilerinin adını hiç sormaz. Ama

bana adamı tarif etti: orta boylu, solgun yüzlü, sakalsız, gür ve zencilerinki gibi kıvırcık saçlı biriymiş..."

"Olmadı işte! Sirk Sokağı'ndan ayrılan adamın kafası dazlaktı."

"Tamam işte, üstadım! Samel Pings bana anlattı: o genç adam yani müşterisi, takımı satın aldıktan sonra köşedeki berbere gidip kafasını sıfır numara kazıtmış."

Sherlock Holmes keyifli keyifli ellerini ovuşturduktan sonra:

"Güzel!" dedi: "Adamı bulduk. Şimdi sıra, ona bu görevi vereni bulmaya geldi. Benimle gel, Harry!"

Ama aynı anda peşinden gelmeye hazırlanan genç adamın yakasına yapışarak onu geri iterken kulağına fısıldadı:

"Hemen çeşmenin içine! Saklanalım!"

Bu taş çeşme çoktandır körelmişti, kullanılmıyordu. Suyun yükseldiği yerde tahta bir bölme vardı. Holmes'le öğrencisi hemen o yere sıçrayarak gizlendiler. Harry ne olduğunu anlamamıştı.

Tam o sırada çeşmenin önünde uzun boylu bir kadın göründü; uzun bir mantoya bürünmüştü. Yüzünü bir peçeyle saklamaya çalışıyordu, çünkü bir dakika önce kuvvetli rüzgâr, peçesini aşağı indirtmişti.

Sherlock Holmes, Harry'ye:

"Bu, Arabella Aberdeen," diye fısıldadı: "'John'un Lokantası'nın önündeki Paulsens Oteli'nin önünde şimdi. Kapıyı çalıyor. Kapı açıldı. İçeri girdi."

"Bu işte bu kadının parmağı olduğunu söylememiş miydim ben, üstadım?" diyen Harry kasıldı.

"Ağır ol bakalım! Bu, ille de Arabella Aberdeen'in suçlu olduğu anlamına gelmez. Onun burada bulunuşu ve otele girişi, sadece kurmuş olduğum ağın biraz gerilmesini sağladı, o kadar. Biraz daha çalışmamız gerekecek. Hadi, çıkalım şuradan!"

Holmes aşağıya sıçradı, çeşme duvarının arkasında durup bekledi; sonra, kolayca aşağıya sıçrayan Harry'ye dönerek:

"Şu sokak lambasının altında duran fahişeyi gördün mü?" diye sordu.

"Hiç de fena parça değilmiş!"

"Sen şimdi çeşmenin arkasına saklan ve onu gözünden ayırma! Oradan ayrılıp giderse, sen de peşine düş! Nereye giderse gitsin... Herhalde dazlak kafalı biriyle buluşacak. Sakın onları gözden kaçırma; önemli bir şey öğrenirsen ya da bana ihtiyacın olursa, bir gazete satıcısıyla ya da bir çöpçüyle bana haber gönder. Ben Baxter Sokağı'ndaki Boston Meyhanesi'nde olacağım. Gece boyunca orada, bana bir haber bırakılıp bırakılmadığını soracağım. Tabancan yanında mı? Belki bu gece kullanmak zorunda kalacaksın. Kadın seni tuzağa düşürebilir."

"Cehenneme bile gitse, onun peşini bırakmayacağım!" dedi Harry Taxon.

"Belki Şeytan'la tanışırsın!" diye dalga geçti Holmes.

Harry, kadını gözetleyebilmek için yine çeşmenin içine girdi.

Bulunduğu yerden üstadını izledi: Dedektif, Paulsens Oteli'ne vardı; kapının zilini çaldı; kapı açıldı. Otel, çeşmeden otuz metre kadar uzaktı. Harry, Holmes'ün esneyerek, sarhoş ağzıyla konuşmasına kulak kabarttı.

"Ulan ne içkiymiş be! Ayakta duracak halim yok! Al şu parayı! Bana bir geceliğine bir oda ver! Uykusuzluktan ölüyorum!"

"Gir içeri!" dedi kapıyı açan bir erkek: "Sana göre bir yatağım var!"

Gemici kıyafetindeki Holmes, yalpalayarak içeri girdi. Kapı, ardından kapandı.

Harry yirmi dakika bekledi; sokak lambasının altındaki kadın sabırsızlandı. Önce bir aşağı bir yukarı yürüyerek Shadwall Sokağı'na doğru baktı; birini bekler gibiydi. Yirmi dakika sonra bulunduğu yerden ayrılarak çeşmenin önünden yürüyüp geçti. Genç oğlan olduğu yerde sindi ve nefesini tuttu.

"Bana oyun oynadı," diye mırıldandı fahişe: "Ben de bu

gemiciyi tavladım sandım. Herif paralı galiba. Yazık! Neyse, ben yine Bob'a geri döneyim bari! Ne de olsa bir yerlerden para buluyor, keşke küpeleri ona verseydim! Onu emanetçiye verirdi, o parayla birkaç gün eğlenirdik. Belki cebini dolarla doldurdu bile, kim bilir? En iyisi, ben onu bir arayayım!"

Sonra dönüp gitti.

Harry şık bir sıçrayışla çeşmeden indi. Ve genç kızı on adım geriden takibe koyuldu.

Betsy bir keresinde arkaya dönüp baktı; peşinden gelen perişan gazete satıcısına aldırış etmeden yoluna devam etti.

5. Bölüm
Sherlock Holmes'ün pençesi

"Bu odada mı kalacağım? 'Kanada'lı gemici nasıl böyle berbat bir kamarada kalır? Beş şilin verdim be! Yoo, yoo, ben o kadar sarhoş değilim! Beş şilinden kapik fazlasını vermem! Büyük ve havadar bir oda istiyorum!"

"O zaman aşağı kata!" dedi otel kapıcısı. "Ama odayı dağıtırsan ödersin haa!"

"Öderim!" diye dili dönmeden konuşmaya çalıştı gemici: "Mangır var... Hahaa.. Şıngırtısını işiyor musun? Üç yıl boyunca açık denizdeydim... Şimdi, topladığım paraları yemenin zamanı geldi... Hepsini yiyeceğim... Hepsini!"

Ve gemici, cebinden ili şilin çıkararak kapıcının eline sıkıştırdı. Oğlan, hoş döşenmiş büyük bir odanın kapısını açıp elektriği yaktı.

"Sabahleyin saat kaçta uyandırılmak istersiniz?"

"Al voltanı! Uyandırılmak da ne demekmiş? Güneş yüzüme vurdu mu, kalkarım ben; o kadar!"

"O zaman size iyi geceler!"

Kapıcı çıktı.

Sherlock Holmes yalnız kalmıştı.

Hemen yerinde doğruldu; ayağındaki çizmeleri çıkardı; koridora açılan kapıya koşarak onu içerden kilitledi.

Işıkları söndürdü. Ve cep lambasını çıkardı. Bununla duvarları aydınlatırken eliyle de yokladı.

"Ahşapmış," diye mırıldandı; tatmin olmuştu. "Bildiğim kadarıyla bu otelde doğru dürüst sadece üç oda var. Onlardan biri, şimdi bulunduğum oda. İkincisi sağıma, üçüncüsü de soluma düşüyor. Bayan Aberdeen'e hiç kuşkusuz bu güzel odalardan birini verdiler. Yani o şimdi benim komşum. Bir bakayım!"

Sherlock Holmes, deri astarlı pantolon cebinden ufak bir matkap çıkardı ve onunla soluna düşen duvarı delmeye başladı.

Matkap sessiz çalıştı; iki dakika sonra Holmes, gözünü dayayıp bakabileceği bir delik açmıştı; yandaki odanın içini iyice görebiliyordu.

"Hay Allah! Burada görülecek bir şey yok!" diye söylendi: Öbürüne bakalım!"

Bu kez öbür duvarda da aynı şekilde bir 'dikiz deliği' açtı. İçerde ışık vardı, yani oda aydınlanmıştı.

Aynı anda dedektifin yüzünde bir gülümseme belirdi; Arabella Aberdeen'i görmüştü!

Tefecinin güzel karısı yani kayıp Elisabeth'in üvey annesi, masanın arkasındaki divana oturmuş, başını elleri arasına almıştı. Koridora açılan kapıya bakıyordu. Yılların verdiği deneyimle Sherlock Holmes bir bakışta onun aklından geçenleri anlayıverdi:

Güzel kadın, korkulu bir bekleyiş içindeydi.

Birden bluzunun düğmelerini çözerek göğsünden ufak bir cüzdan çıkardı. Ve içindeki banknotları alıp saymaya başladı. Derin derin içini çektikten sonra korkulu bakışlarını kapıya çevirdi. Sonra cüzdanı yine koynuna yerleştirdi.

Holmes gözetlemeyi bıraktı, ayağına çizmelerini çekerek odasından çıktı.

Bayan Arabella Aberdeen'in kapısını çaldı.

Arabella'nın hafif bir çığlık atarak kapıya yanaştığını duydu. Kadın kısık ve titrek bir sesle:

"Sen misin?" diye sordu.

Holmes sesini değiştirerek:

"Kapıyı aç!" dedi.

Sürgü sağa çekildi ve kapı açıldı.

Aralanan kapıdan Sherlock Holmes'ün içeri girivermesi hiç de zor olmadı.

"Korkmayın, Bayan Aberdeen! Size bir dost olarak geliyorum!"

Böyle diyerek kapıyı içerden kilitledi.

"Benden ne istiyorsun gemici?" diye soran kadın, hemen cebinden tabancasını çıkardı:

"Bir adım daha atarsan, ateş ederim! Ben namusumu korumasını bilirim. Aman Tanrım! Ne diye sanki yine buraya geldim!"

"Yine mi?" Holmes bu sözcüğü belleğine yerleştirdi. Demek ki Bayan Aberdeen, buraya ilk kez gelmiyordu.

"Hanımefendi!" dedi enerjik bir sesle: "Ben gemici falan değilim. Sizi, kocanızın Cannon Sokağı'ndaki evinden bu yana takip ettim. Buraya kötülük yapmaya değil, sizi korumaya geldim."

"Beni korumaya mı?.. Kime karşı?"

"Beklediğiniz adama karşı."

"Demek biliyorsunuz?.."

"Buraya bir adamla buluşmak ve ona para vermek için geldiğinizi biliyorum. Adı kötüye çıkmış bu otele isteyerek değil, birinin zoruyla geldiğinizi de biliyorum."

"Yaa, onu tanıyor musunuz?.. Aman Tanrım! O zaman mahvoldum ben!"

"Mahvolmadınız hanımefendi; sadece beni bir dakika dinleyin! Adamın sizi nasıl buraya getirttiğini anlatın bana, ama kısa tutun. Herhalde kendisi az sonra burada olacak."

"Sırrımı size açarsam, onu kötüye kullanmayacağınızı nereden bileyim?"

"Bakın hanımefendi, isteseydim sizi çoktan tutuklatırdım. Bunu yapmadığıma göre, demek sizden yanayım ve sizi, bir

zarara uğramamanız için korumak istiyorum... Konuşun, hanımefendi... Her şeyi anlatın bana... O zaman bu adamın şantajından kurtulursunuz!"

Kadın derin bir nefes aldı; rahatlamıştı:

"Peki, anlatayım! Gerçeği saklamayacağıma yemin ederim! Bay Aberdeen'i Ostende'de, bir kumarhanede tanıdım. Kısa zamanda bana âşık oldu. Sonra onun bir multi milyoner olduğunu öğrendim. Aramızda büyük yaş farkı olmasına karşın onun evlenme teklifini kabul ettim. Onunla birlikte Londra'ya gittim... Ve karısı oldum... Bakın bayım, Bay Aberdeen bu evliliğe hiç pişman olmadı! Ben ona hep sadık kaldım ve iyi baktım. Saygınlık gösterdim. Kızını da gerçek bir anne gibi sevdim."

"Bunların hepsini biliyoruz, devam edin; devam edin!"

"Ama kendisiyle nişanlandığımda ona gerçeği söylememiştim... Aslında onun evlenme teklifini kabul etmemem gerekirdi. Çünkü ben özgür değildim!"

"Yaa, yoksa daha önce evli miydiniz?"

"Evet, daha önce İskoçyalı bir çiftlik sahibiyle evlendim. Kocam tüm servetini kaybedince yeni bir hayat kurmak amacıyla Avustralya'ya gitti. Bana sadece 100 altın sterlin bıraktı; o orada bir iş buluncaya kadar ben bu parayla, Londra'da yabancı dil ve müzik dersleri vererek geçinecektim. Ama o zamanlar gençtim, güzeldim, hayatı yaşamak istiyordum. Bu yüzden o parayla Ostende'ye* gittim; ufak sermayemi birkaç yüz misli arttırmak istedim. Orada Aberdeen'le tanıştım ve milyoner olmanın cazibesine kapılıverdim."

"Bu evliliğinizden sonra, Londra'da eski eşiniz çıkageldi, değil mi?"

Bayan Arabella şaşırarak dedektife baktı:

"Gerçekten öyle oldu. Düğünden dört hafta sonra beni bu otele davet eden imzasız bir mektup aldım. Gelmediğim takdirde bigami suçlamasıyla hapsi boylayacağım yazılıydı."

---

*Belçika'nın liman şehri (çn).

"Tabii siz de bu tuzağa düştünüz?"

"Evet, o zamanlar ilk kez bu otele geldim. Karşımda Jacques'ı görünce korkudan deliye döndüm."

"Jacques'ı mı?.. Yani İskoçya'lı ilk eşinizi? Soyadı ne onun?"

"Onu da söyleyeyim... Şimdi her şeyi biliyorsunuz, isteseniz beni darağacına bile gönderebilirsiniz! İlk eşimin adı... Jacques Delauny!"

"Tabii sizden para istedi?"

"Bin sterlin istedi. Kendisine bu kadar param olmadığına dair yemin ettim. Sonunda dört yüz sterline razı oldu; bu, o zamana kadar biriktirmiş olduğum paraydı. Bana bu parayla yeniden Avustralya'ya gideceğini söyledi."

"Tabii gitmedi," dedi Holmes alaycı bir ses tonuyla: "O parayı cebine attı, altı hafta sonra tekrar çıkageldi."

"Hayır, üç ay sonra geldi. Bu kez ona bin sterlin ödemek zorunda kaldım! Parayı alıp gitti, altı ay sonra yine geldi. İşte bu sabah ondan aldığım mektupta bin sterlin daha istiyor. Bu, son olacakmış; bu parayla yurtdışına çıkacak ve bir daha dönmeyecekmiş! Kocam çok cömert olduğu için bana paranın hesabını hiç sormaz. Zaten bu yüzden şimdiye kadar Jacques'a hep ödeyebildim. Ama artık bir şey yapamam. Yanımda sadece yüz sterlin var; bütün takılarımı sattım, borca girdim, türlü numaralar çevirerek kocamdan para koparabildim. Artık tükendim!"

"Siz ona bugün bin sterlin de verseniz bir faydası olmayacak. Bu vampir, sizin kanınızı emmeyi hep sürdürecek! Şimdi şu soruma cevap verin, hanımefendi! Bu çok önemli: Jacques Delauny servetini nasıl kaybettiğini size hiç anlattı mı?"

"Bana işlerinden hiç bahsetmezdi. O, zamanının büyük bir kısmını Londra'da geçirirken ben İskoçya'daki çiftliğimizde kalırdım. Yalnız bir keresinde şöyle haykırdı: 'İngiltere'de bir adam var, beni mahvetti. Ama intikamımı göreceksin. O benim en kıymetli şeyimi elimden aldı, ben de onun en kıymetli şeyini elinden alacağım!'"

"Bu iblisten tamamen kurtulmak ister misiniz, Hanımefendi?" diye sordu Sherlock Holmes.

"Ah, keşke bu mümkün olsa... Ben kocamla birlikte mutlu yaşamak istiyorum, o kadar. Kızı kaybolunca zavallı adam şimdi deliye döndü. Başkaları belki Aberdeen'den hoşlanmayabilir; bazıları ona tefeci diyor; belki acımasız bir işadamı... Ama bana karşı hep iyi davrandı; beni seviyor; hep el üstünde tuttu... Bir gün onu aldattığımı ve başka bir adama ait olduğumu öğrenirse... yüreğine iner!"

"Siz de bigami nedeniyle hapishaneyi boylarsınız, efendim! Bay Aberdeen'le olan evliliğiniz meşru sayılmaz. Ve Bay Phineas Aberdeen öldüğü takdirde de mirasından size kapik düşmez!"

Genç ve güzel kadın çaresizce ellerini yüzüne kapadı; gözyaşları parmaklarının arasında süzülmekteydi.

"Ağlamayın, hanımefendi!" dedi Holmes: "Sizi kurtaracağım! Ama çabuk hareket etmeliyiz. Ben şu paravananın arkasında üstümü değiştireyim!"

"Bilmem neden ama, içimden gelen bir ses size güvenebileceğimi söylüyor. Galiba gerçek bir dostsunuz? Nasıl istiyorsanız öyle yapın!"

"Şu gemici giysimi çıkarayım. Onun altında bir giysim daha var. O zaman gelecek olan kimseyle karşılaşınca, daha rahat hareket edebilirim."

Dedektif, odanın bir köşesindeki paravananın arkasına geçti. Az sonra şık bir kıyafetle Sherlock Holmes olarak kadının karşısına geçiverdi. Yüzündeki top sakal, derin çizgiler, al yanaklar ve aptalca ifade gitmişti!

"Ayak sesleri geliyor! Sakın cesaretinizi kaybetmeyin, soğukkanlı olun, hanımefendi! Ben saklanırken siz şu masanın arkasına geçin."

Böyle der demez Sherlock Holmes gaz lambasını kıstı, kapının sürgüsünü açtı ve sessizce pencereyi örten kalın perdenin arkasına saklandı. Oda aydınlansa bile kimse kendisini göremezdi.

Tabancasını çekerek bekledi.

Derken kapı çalındı.

"Arabella, orada mısın?" diye boğuk bir ses işitildi.

Holmes, heyecandan tir tir titreyen vücuduyla masa başında oturan kadına fısıldadı:

"Cevap verin, hanımefendi!"

"Gir içeri, kapı açık!" diye seslendi Arabella; kalp atışlarını bastırmak istercesine elini bağrına bastırdı.

Kapı açıldı ve içeri uzun boylu, atletik vücutlu, şık giyinmiş bir adam girdi Başında silindir şapka, elinde de gümüş saplı bir baston vardı. Dedektif bunun kılıçlı baston olduğunu hemen anladı.

Adam bir an eşikte durdu; kuşkuyla odanın içine baktı. Sonra:

"Yalnız gelmişsin..." dedi: "İyi... Şu işi çabuk halledelim... İstenileni getirdin inşallah?.."

Kapıyı kapadı, sürgüsünü çekti ve solgun yüzlü kadına yaklaştı.

Arabella hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Kes şu zırıltıyı!" dedi adam: "İş için geldim... Başka bir şey için değil! Şu bin sterlini tosla bakalım! Sen milyoner gibi yaşarken ben sefalet içinde mi yaşayacağım sandın?.. Hadi, ver şu parayı! Acelem var!"

Bayan Aberdeen elini koynuna sokarak cüzdanı çıkardı:

"Al, hepsi bu kadar... Bu son..." diye kestirip attı.

"Ver!" dedi adam; açgözlülüğü gözlerinden okunuyordu. "Bakalım hepsi tamam mı?" diyerek cüzdanı açtı.

Bu işi yaparken dikkati dağılmıştı; bu yüzden Sherlock Holmes'ün usulca yaklaştığını fark etmedi.

Aynı anda Bayan Aberdeen, hıçkırıklarını yükseltmiş, böylece en ufak bir hışırtının bile duyulmamasını sağlamıştı.

Şantajcı herif cüzdanın içindeki parayı saydı; beklediği kadar çıkmamıştı.

Kızgınlıktan küplere binerek elini havaya kaldırdı.

Aynı anda Sherlock Holmes, demir gibi pençesiyle şantaj-

cının bileğinden yakalarken tabancasını çekti.

"Tutuklusun, Jacques Delauny!" diye haykırdı: "Boşuna uğraşma! Sherlock Holmes bir yakaladı mı, bir daha bırakmaz!"

Bu sözlerin ardından kaba ve iğrenç bir küfür duyuldu... Ardından da şeytani bir kahkaha!.. O anda adamın kolu Sherlock Holmes'ün elinde kalıverdi; şantajcıysa kapıyı açıp dışarı sıvışmıştı.

Holmes, genç kadına seslendi:

"Biraz ışık, çabuk!"

Ve az önce kadına verdiği cep fenerinin ışığı odayı aydınlattı.

Derken bir silah sesi işitildi. Kurşun Holmes'ün başının üstünden geçerek pencere camını parçalayıp sokağa uçtu. Aynı anda odanın kapısı kapandı ve merdivenden aşağı inen ayak sesleri duyuldu.

"Lanet olsun!" diyen Holmes, yığıldığı koltuktan doğruldu: "Neyse, yine şansım varmış!"

Arabella ayakta titriyordu; birden sapsarı kesildi, inleyerek kendini bir koltuğa bıraktı. Gözyaşlarını tutamadı:

"Hay Allah... Size söylemeyi unuttum!"

"Jacques'ın kolunun takma olduğunu..." diye tamamlayan Holmes, bir mekanizmayla çalışan ve aslına çok benzeyen takma bir kolu sol eliyle havaya kaldırırken güldü: "Evet, hanımefendi! Böylece bütün planlarımızı altüst ettiniz! Böylesine önemli bir tutuklamada sahte kola asılacağım nereden aklıma gelirdi ki!"

"Jacques Delauny bu kolu daha çok gençken bir av kazasında kaybetti," diye hıçkırdı Arabella: "Eyvah, şimdi oteldekilere açıklamada bulunmamız gerekecek."

"O işi bana bırakın!" diye onu sakinleştirdi Holmes.

Otel sahibine yaklaşan dedektif:

"Bakar mısınız, bayım? Ben Sherlock Holmes'üm!"

Birkaç dakika sonra her şey yoluna girmişti. Bayan Arabella Aberdeen bizzat Holmes tarafından Shadwall Cadde-

si'nde beklemekte olan faytona bindirildi.

Dedektif daha sonra Baxer Sokağı'na yollandı.

Elinde beze sarılı bir şey taşıyordu. Bu, Jacques Delauny'nin takma koluydu. Yolda yürürken aklına bir şey gelmiş olmalıydı ki, birkaç kez sesli güldü ve takma kolu okşadı.

Sonra Lee Boston'un meyhanesine girdi. Daha önce burada birkaç gece kalmıştı.

Lee Boston, Herkül gibi bir adamdı; gür saçları ağarmaya yüz tutmuştu. İçeriye giren dedektifi görür görmez ona yaklaştı:

"Siz bir mektup var, efendim," dedi: "Ufak bir ayakkabı boyacısı getirdi; ona da bu mektubu bir gazete satıcısı vermiş."

"Tamam... Bunu sana ne zaman getirdi?"

"Yarım saat önce."

"Bana bir iyilik yap, dostum! Şu şeye dikkat et... takma bir kol bu! Kimseye gösterme. Yarın gelip senden alırım."

"Hiç merak etmeyin!"

Sherlock Holmes ışık altında mektubu okudu ve birden irkildi.

Suratı asıldı ve dudaklarından şu sözcükler döküldü:

"Zavallı oğlan... Hemen yardımına koşmazsam... hapı yuttu!"

Holmes'ün hafifçe titreyen eliyle tuttuğu pusulada şunlar yazılıydı:

Kum taşıyıcılarının eline düştüm... West İndia'daki doklarda... Hariman'ın şeker deposuna yetmiş adım ötedeki terk edilmiş bir ahırdayım... Hemen yardıma gelin!

6. Bölüm.
Hamallar arasında

Harry Taxon, fahişe Betsy'i bir saatten fazla takip etti. Kadın, Themse Nehri boyunca sıralanan bir sürü dar sokaktan

geçti. Buraları namuslu insanların gece dolaşmaya cesaret edemeyeceği yerlerdi.

Greenwich rıhtımına geldiklerinde çevrede acayip tipler dolaşmaya başladı. Limana yanaşan gemilerden sahile çıkan, çeşitli uluslardan gemicilerdi bunlar.

Fahişenin bu yöreyi iyi tanıdığı belliydi. Çünkü çok hızlı ve kararlı yürüyordu. Karşısına çıkan erkeklerin hiçbirine yüz vermedi.

Derken West İndia doklarına vardı; bu şirkete ait tüm depolar ve antrepolar hep buradaydı. Depolara giden ara sokaklar çok az lambayla aydınlatılmıştı.

Fahişe, gölgelik bir yerde durdu; çevresine kulak kabarttı ve takip edilip edilmediğini anlamak için çevresine bakındı.

Sonra bir doka yaklaşır gibi yaptı; Harry ona görünmemek için tüm marifetini sergiledi.

Bulunduğu yerde bir sürü fıçı ve tahta sandık vardı; hemen onların arkasına saklandı. Ve Betsy onu görmedi.

Kadın Hariman'ın şeker deposu önünde durdu.

Burası büyük bir sundurmaydı ve Hariman Şirketi için Hindistan'dan gönderilen şekerler fıçılarla ve tahta sandıklarla hep buraya yığılıyordu.

Harry Taxon birden kendini yere attı, çünkü fahişenin –yalnız olup olmadığını anlamak için– dikkatle çevresine göz attığını görmüştü.

Kadın sonra hızlı adımlarla eski ahıra yürüdü.

Harry Taxon yerinde doğruldu, şeker deposuyla bu bina arasındaki mesafeyi kadının adımlarını sayarak hesapladı: yetmiş metreydi!

Betsy ahırın etrafını dolaştı. Sonra bir kapıyı çaldı. Sürgülü ufak bir pencere açıldı ve oranın aksanıyla bir ses:

"Kim o?.. Parolayı ver!" dedi.

Taxon, Betsy'nin sesini iyice duydu:

"Greenwich!"

Bunun üzerine kapı açıldı ve fahişe içeri daldı; pencere ardında bir an için gözüken ışık yine sönüverdi.

Harry Taxon bundan sonra Betsy'yi nasıl izleyebileceğini düşündü, çünkü Holmes ona kadının peşini hiç bırakmamasını söylemişti.

Bu yüzden onun da ahıra girmesi gerekirdi. Ama bu tehlikeli olacaktı, çünkü parolaya ihtiyacı vardı.

Ahır da tekin bir yer değildi. Harry, Londra'nın gece hayatını iyi bilirdi. Başkentin tüm soyguncuları ve katilleri hep bu civarda dolaşırdı.

Bu ahır belki de bir çetenin buluşma yeriydi?

Harry bir ağaca tırmanarak oradan ahırın çatısına bir göz attı. Çatı ahşaptı ve harap denecek kadar eskiydi. Orasında burasında delikler açılmıştı. Bu deliklerin birinden ahırın içini görebilirdi.

"Şu çatıya geçeyim!" diye söylenen Harry, bulunduğu yerle çatı arasındaki mesafeyi hesap etti. Oraya sıçraması çok zor olacaktı.

Ağaçtan inerken ardında hafif bir çığlık işitti ve zayıf bir karaltı geriye sıçradı:

"Ulan neredeyse başıma düşecektin! Vaay, ne görüyorum? Yabancı değilmiş!... Nereden çıktın böyle, Harry? Ağacın tepesinde ne arıyorsun böyle?"

Harry, konuşanı tanıdı: dost bildiği bir gazete satıcısıydı.

"Dinle, Willy!" dedi on iki yaşındaki çocuğa: "Bana bir iyilik yap!"

"Söyle, Harry!"

"Bana omuz ver de, şu çatıya tırmanayım."

"Bundan daha kolay bir şey mi var!" dedi tıknaz oğlan: "Bin sırtıma, seni yukarı fırlatayım."

Harry, oğlanın sırtına basarak çevik bir hareketle dama sıçradı, sonra da sürünerek ilerledi.

Aşağıdan sesler gelmekteydi. Ne olduğunu anlamak için çatıya açılan kapağa erişmesi gerekiyordu..

Karın üstü sürüne sürüne oraya vardı. Aşağıya baktı: Fahişe Betsy'nin etrafını yetişkin erkek ve çocuktan oluşan on sekiz kişi çevirmişti.

Kadının yüksek sesle anlattıklarının hepsini duydu Harry. 'John'un Lokantası'nda 'Kanadalı gemicinin Bob'u nasıl yere serdiğini, sonra birlikte nasıl birkaç yüz metre yürüdüğünü falan...

"Bana çok soru sordu... Ben de çok şey anlattım galiba... Bana kalırsa çocuklar, o herif aynasızın teki! Ama, Bob nerede? Daha gelmedi mi?"

"Onu bekliyoruz!" dedi oğlanlardan birkaçı: "Bugün konuşacak çok şeyimiz var... Bize çok iyi bir iş teklif edildi..."

Aynı anda ahırın kapısı önünde yabani güvercini andıran bir gurultu işitildi; Betsy hemen:

"Bu Bob... Geldi... Yaşasın!" diye seslendi.

Çatıda Harry, yeni gelen tarafından görünmemek için olduğu yerde büzüldü. Ama aşağıda, lamba ışığı altında olup bitenleri gözlemekten de kendini alamadı

İstenilen parolaya yüksek sesle: "Greenwich!" diye cevap verildi.

Kapı açıldı. Dazlak kafalı Bob içeri girdi. Yandaşları onu coşkuyla selamladı.

"Kız sen de mi bur'dasın?" diye bağırdı Bob, Betsy'yi görünce. "Hani biz ayrılmıştık?"

"Buraya senden özür dilemeye geldim. Küpelerimden birini çekip almıştın, al öbürünü de... Ne istersen yap! Sana karşı dürüst davranmadım!"

Bob, genç kadının dudaklarına bir öpücük kondururken:

"Ulan erkek karıymışsın be!" dedi: "Gördünüz mü çocuklar, karıları işte böyle eğiteceksiniz! Haa, küpeni yarın emanetçiden geri alabilirsin, güzelim! Duyduğuma göre büyük bir iş çıkmış bize. Kim anlatacak?"

On sekiz yaşındaki veremli bir oğlan öne doğru çıkarak yüksek sesle:

"Kaptan Miller diye birini tanıyor musun, Bob?" diye sordu.

Dazlak biraz irkildi:

"Kaptan Miller mi?.. Onunla konuştun mu, Titus?.. Beni

mi aradı, ne zaman?"

"Seni 'Çinlinin Meyhanesi'nde aradı, bulamayınca bana sordu. Kendisine bugün seninle buluşacağımı söylediğimde kulağıma şunları fısıldadı: 'Bob'a söyle, ona göre iyi bir iş var. Ucunda yüz sterlin oynuyor... Yarın tam saat on birde altı hamalla Greenwich Hastanesi'nin önünde beni beklesin!' Ve sonra 'Keresteyi gece suya atarsak gece ne kadar yüzer?' diye sordu. Ben de ona 'Üç metre bile yüzmez; efendim!' dedim. 'İyi o zaman!' diyerek güldü: 'Bob'a söylemeyi unutma, yarın saat on birde Greenwich Hastanesi'nin önünde; tamam mı?' "

"Yaşasın!" dedi Bob: "Duydunuz mu çocuklar? İki yüz sterlin kazanacağız! Bu iş için gerekirse birkaç kereste daha yüzdürürüz."

"Namussuz herif!" diye kısık sesle söylendi Harry Taxon: "Bir cesetten kırık bir bira şişesi gibi bahsediyorlar. Ama Sherlock Holmes gösterir onlara..."

Aynı anda müthiş bir şey oldu.

Harry'nin üzerine uzandığı tahta çatı, onun ağırlığına dayanamayarak çöktü ve genç dedektif aşağıya yuvarlandı.

"Lanet olsun! Bu düşen de ne?" diye haykırdı Bob, geriye doğru sallanırken; çünkü Harry, düşerken ona çarpmıştı.

"Bak hele... Gazete satıcısı... Bir casus... Yakalayın onu!... Sakın kaçmasın!"

"Bütün gün peşimden geldi," diye haykırdı Betsy: "Yakalayın onu... Bağlayın! Şimdi iyice hatırlıyorum... Onu Blackwall Yolu'nda görmüştüm!"

Harry yerden kalkmaya çalışırken on hamal, üzerine çullandı. Yaka paça al aşağı ettikten sonra yumruklar ve tekmeler yağdı. Genç dedektif kollarını yüzüne kapayarak korunmaya çalıştı.

"Sen kimsin be?" diyen Bob, ona bir tekme salladı. "Galiba göründüğün gibi değilsin. 'Kanadalı gemici kimdi, söyle bakalım! –diye Bob'la Betsy aynı anda bağırdı. Hadi cevap ver! Sen biliyorsun... Biz de bilelim!"

Veremli Titus atıldı:

"Çatıda ne işin vardı senin? Bunu burnundan getireceğiz, ufaklık! Bizden olmayan biri buraya girmişse, sağ çıkamaz!"

"Atın şunu bodruma!" diye emretti Bob: "Yarın bir kereste yüzdüreceğimize göre neden ikincisi bu olmasın?.. O zamana kadar aç bırakın da, bağırsakları kazınsın!.. Açın şu kapağı!"

Aynı anda zemine monte edilmiş demirden bir kapak yukarıya kalktı. Harry son bir kez kaçmak için kapıya koşmayı denedi. Ama hamallar onu yumruklarıyla alaşağı etti. Ve açılan kapaktan içeri sokup kırık ve çürümüş tahta bir merdivenden aşağı yuvarladılar.

Genç dedektif şimdi korkunç bir odada bulunuyordu. Birkaç dakika yarı baygın, merdiven basamağında yığılıp kaldı. Kendine gelir gelmez odayı inceledi.

Burası ufak bir bodrumdu. Duvarları rutubetten ıslanmıştı. Her taraf batak kokuyordu. Ufacık bir penceresi vardı ama demir parmaklıklıydı. Solgun ay ışığı bu pencereden içeri sızmaktaydı.

Taxon demir parmaklığı yerinden oynatmaya çalıştıysa da bir sonuç alamadı.

Bunun üzerine hafif bir ıslık çaldı; aynı şekilde bir ıslık sesi kendisine cevap verdi.

"Oh be! Willy hâlâ oradaymış!" diye fısıldadı sevinerek: "Kurtulma umudu var demektir!"

Sonra boğuk bir sesle:

"Willy, yavrum, karın üstü sürünerek buraya gel!" diye seslendi.

Bodrumun penceresi bir hendeğe açılıyordu. Bir metre ötedeki nehir suyunun burayı doldurması için bir metrelik ağaçlı bir tümseği aşması gerekiyordu. Su seviyesi o anda hemen hemen pencere hizasındaydı, ama bodruma akması an meselesiydi. Willy'nin pencereye ulaşması için ayağını bir ağaç köküne dolayarak baş aşağı sarkması gerekti. Şimdi yüz yüze gelmişlerdi.

"Gürültü yapma!" diye fısıldadı Harry: "Sakın hamalların eline düşeyim deme!"

"Seni esir mi aldılar, Harry?"

"Evet, öyle oldu! Ama şu pusulayı Lee Boston'un meyhanesine ulaştırabilirsen kurtuldum demektir."

"Hemen koşarım, hiç merak etme!"

Harry cebinden çıkardığı not defterinden bir yaprak yırtarak buna, Sherlock Holmes'ün büyük bir heyecanla okuduğu satırları çiziktirdi. Sonra onu ikiye katlayarak parmaklıklar arasından oğlana uzattı.

Willy pusulayı aldı.

"Hemen git! Koş! Güle güle Willy, sakın beni unutma!"

Willy çekip gitti. Harry yere oturarak arkasını duvara dayadı. En emin ellerde olduğuna inanıyordu artık; Sherlock Holmes'ün ellerinde!

7. Bölüm.
Yeraltı suyu

"Yüzbaşı Flobert, on adam alıp benimle gelir misin? Çabuk ol, yardımcımın hayatı buna bağlı!"

Bunları söyleyen, Tower Polis Karakolu'na gelen Sherlock Holmes'tü.

"Ooo, Sherlock Holmes! Bu ne sürpriz?" Polis Şefi Yüzbaşı Flobert, eski dostunu görmekten çok mutluydu: "Onlar beş dakikada hazır olur. Oturmaz mısın?"

"Ateş üstünde oturuyorum, Flobert; elini çabuk tut!"

Yüzbaşı hemen yandaki odaya koştu. Orada bir düzine polis vardı. Bazısı yatağa uzanmıştı, bazısı masa başında oyuna oturmuştu; bazıları da sigara içiyordu. Gece nöbetini ya uyumakla ya da oyun oynamakla geçiriyorlardı.

Yüzbaşı Flobert, Holmes'ün yanına vardı:

"Ne oldu ki?" diye sordu. "Ben adamlarımı hazırladım ama ne yapacaklarını henüz bilmiyorlar. İşin içinde Sherlock

Holmes olunca bu tabii ciddi bir iş!"

"Tabii ki ciddi bir iş! Bir insanın hayatı söz konusu! Genç yardımcım Harry Taxon'u tanır mıydın?"

"Tanırım tabii! Uyanık bir oğlan, daha şimdiden Üstadıyla aşık atacak durumda; ikinci bir Sherlock Holmes olacak!"

"Ama şimdi hamalların eline esir düşmüş. Anlaşılan bir aptallık yaptı. Onu bir fahişenin peşine takmıştım... Yüzbaşı Flobert, sanırım doğru bir iz üzerindeyim!"

"Doğru bir iz mi? Nasıl yani?"

"Lord William Rochester'in suçsuz olduğunu kanıtlayacağımı duymadın mı?"

"Gazetede okudum. Bu zor bir iş. Ama Sherlock Holmes garanti verdiğine göre bir yerden bir koku almış olmalı."

"Aldım, Flobert! Yakında onu ele geçireceğimi umuyorum. Önce..."

"Kimi ele geçireceksin?"

"Bayan Elisabeth Aberdeen'i kaçıranı! Bugün onun peşindeydim... Hah, adamların geliyor. Hadi gidelim!"

"Şu hamalları nerede bulacağız?"

"Eski bir ahırda. West–İndia doklarındaki Hariman'ın şeker deposuna yetmiş adım kala bir yerde..."

"Vay canına! Ben o yerden hep şüphelenmiştim ama o herifleri ele geçiremedim. Bizi içeri alırlar mı dersin?"

"Bu bizim acele etmemize bağlı," diyen Holmes o kadar hızlı yürüyordu ki, yüzbaşıyla adamları ona yetişmekte zorlandılar.

"İşte haydutlar yatağı!" dedi Holmes, yıkık bir binanın önünde durduğunda: "Yüzbaşı Flobert, sen adamlarınla şu şeker deposunun rampasında bekle, ben şöyle bir içeri bakayım."

"Tamam, Holmes. Sinyal vermek için düdüğün yanında mı?"

"O hep yanımdadır zaten. Üç defa öttürdüm mü, kalkın gelin!"

Flobert, adamlarını alıp rampanın altına geçti.

Sherlock Holmes'se bir kızılderili gibi ahıra sızdı.

Her yer karanlıktı. Hiçbir yerden ses gelmiyordu.

"Bu herifler buradan çekip gitti mi yoksa?" diye kendi kendine söylendi Holmes: "Yoksa beni tuzağa mı düşürmek istiyorlar? Dikkat etsem iyi olacak!"

Kulağını ahırın duvarına dayayıp dinledi.

Hiçbir şey işitmedi. Sadece bir yerden acayip bir gurultu geliyordu; Themse Nehri'nin akıntısı olmalıydı bu.

"Burası tam eşkıya yuvası! Ne penceresi var ne bir şey... Aa, şurada bir sürgülü pencere var galiba... Açalım hele!"

Holmes'ün, elindeki küsküyle kapının demir penceresini açması üç dakika sürdü. Oradan baktığında kimseyi göremedi.

Kapıyı açıp içeri girmeye karar verdi.

Ama daha önce cep lambasını göğsüne sıkıştırdı. Sonra sol eline tabancasını aldı, sağ eliyle de çeşitli maymuncukları deneyerek demir kapıyı açmaya çalıştı.

Sonunda maymuncuklardan bir uydu ve kapı açıldı. Holmes içeri girdi.

Binada çıt çıkmıyordu... Lambasıyla her yanı aydınlattıysa da kimseyi göremedi.

"Hepsi çekip gitmiş!" diye söylendi Holmes: "Peki ama Harry'ye ne yaptılar? Beraberlerinde mi götürdüler yoksa?.. Heey, Harry, Harry!.. Zavallı oğlan burada yok... Ve ben de onun izini kaybettim... Flobert alsın adamlarını gitsin bari... Bu herifleri bugün enseleyemeyeceğim..."

Holmes kapıya yöneldi; tam o sırada kulağına yine o gurultu geliverdi. Durup başını yana eğdi ve kulak kabarttı.

Biri inliyormuş gibi geldi ona. Ama ardından kulağına bir su şırıltısı ve gurultusu geldi.

"Biri yardım mı çağırıyor?" diye söylendi Holmes: "Ama nasıl olur? Bu ahırda tek oda var... Ötede de başka kapı yok! Yoo, bu ses orta duvardan geliyor. Bu, nehrin sesi... Hemen Flobert'i çağırayım!"

Sherlock Holmes dış kapıya doğru koşarken ayağı bir şeye takıldı.

"Hoppalaa? Bu da nesi? Demirden bir halka? Vay canına... Bu bir kapağın halkası herhalde. O zaman bu ahırın altında bir bodrum var demektir."

Sherlock Holmes halkaya asılarak kapağı açmaya çalıştı. Pek umudu olmasa da aşağıya bir göz atmak niyetindeydi. Aynı anda ünlü dedektif tüylerine kadar ürperdi.

Çünkü derinden bir ses geliyordu:

"Sherlock Holmes, Sherlock Holmes!... Yardım et... Boğuluyorum!"

"Harry... Köpoğulları seni mahzene tıktılar demek; nehir suyunu da buraya akıtmışlar..." diye boğulurcasına söylendi Holmes.

Sonra demir kapağın halkasına asıldı; dört kişinin kımıldatamadığı kapağı bir çekişte açıverdi ve...

Guruldamakta olan nehrin sesini duydu; gözleri yerinden fırlayacakmış gibi karanlık mahzene baktı. Sular neredeyse bütün mahzeni doldurmak üzereydi.

Sherlock Holmes cebinden çıkardığı düdüğü üç kez öttürdükten sonra suların bastığı merdivenden aşağı indi. Birkaç adım atmıştı ki, su göğsüne kadar yükseldi.

Elindeki feneri ileri uzatarak etrafı görmeye çalıştı.

Derken, hareketsiz yatmakta olan bir bedeni görünce:

"Harry, oğlum!" diye seslendi. Harry'nin vücudu akıntının etkisinde sağa sola sallanıyordu. Dalgalar bir duvardan öbür duvara gidip çarpıyordu.

Sherlock Holmes birkaç kulaçta Harry'nin yanına vardı; onu yakalayarak merdivene doğru yüzmeye başladı.

Aynı anda ahıra giren Yüzbaşı Flobert'in sesi duyuldu:

"Holmes, neredesin? Ne oldu?"

"Çabuk bir kayış ya da bir ip sarkıt!.. Beni yukarı çek!.."

"Vay bee! Aşağısı Themse Nehri!.." diyen yüzbaşı, mahzeni dolduran sudan gözlerini ayıramadı.

"Zincir oluşturun millet! Sonuncu kişi Sherlock Holmes'ü yukarı çeksin!"

Hemen altı polis ele ele verdi; sonuncusu aşağıya kadar

sarktı. Eliyle Sherlock Holmes'ün elini yakaladığı gibi onu yukarıya çekti. Diğerlerinin de yardımıyla iki vücudu yukarı çıkardılar.

"Hele şükür!" dedi Holmes, ayakları yere basar basmaz: "Ama zavallı oğlan öldü galiba?"

Yüzbaşı Flobert, Harry'nin yanına çöktü; gözleri kapalı yatmakta oğlanın ağzına ufak bir şişeden birkaç damla damlattı. Öbür polisler de genç oğlanı soyup kuruladılar ve bıkmadan masaj yapmaya başladılar.

Bunun yararı oldu.

Harry yuttuğu suları tekrar kustu ve nefes alışları normalleşti. Ve ilk yardımı çok iyi bilen yüzbaşı sayesinde genç oğlan ölüm tehlikesini atlattı.

"Bana bir araba ayarlayın, onu eve götüreyim!" dedi Holmes: "Flobert, sen yine o kapağı kapat. Herifler döndüklerinde bizim buraya geldiğimizi anlamasın... Onları burada nasılsa yakalarız!"

Flobert, Harry'nin endişe verici durumuna karşın Holmes'ün her şeyi nasıl böyle düşünüp taşınmasına şaşmaktan geri kalmadı.

On dakika sonra kapının önüne bir fayton yanaştı.

Harry henüz bilincine kavuşmamıştı, abuk sabuk sayıklamaktaydı; onu dikkatle arabaya yerleştirdiler. Holmes karşısına geçip oturdu; arabacıya da eve çekmesini tembih etti.

"Hay Allah, ne söylüyor bu çocuk?.. diyen Holmes, hastanın üzerine eğildi. "Ne diyor bakayım... Nasıl?.. Anlamadım..."

"Bir kereste yüzüyor... Bir kereste... diye mırıldandı Harry. Greenwich Hastanesi'ne, Greenwich Hastanesi'ne... Hamallar!"

"Greenwich Hastanesi'ne mi gitmek istiyorsun oğlum? Hayır, benim evimde daha iyi bakılırsın!" diye karşılık veren Holmes, kendinden beklenmeyecek bir özenle, arabacıdan aldığı bir battaniyeyle genç oğlanın yüzünü örttü.

8. Bölüm.
Tefeci ölüm döşeğinde

Doktor, Harry'nin durumunu biraz tehlikeli buldu; ona göre genç oğlan sinirlerini harap etmişti; içinde bulunduğu koşullarda tifüse yakalanabilirdi.

"Mutlaka Greenwich Hastanesi'ne götürülmesini istiyor," dedi Sherlock Holmes; genç yardımcısının üzerine titriyordu: "Ama bence benim evimde kalsa daha iyi."

Doktor:

"Peki, Bay Holmes," dedi: "Ben yarın yine gelir bakarım. O zaman karar veririz."

Sherlock Holmes'ün hevesi kaçmıştı; Elisabeth Aberdeen olayında tam iyi bir iz üzerindeyken şimdi bu işe yine el atmak istemiyordu.

Tüm düşündüğü, varsa yoksa Harry'ydi. Çünkü onu oğlu gibi seviyordu.

Geceyi onun yanında geçirdi.

Sabaha karşı nöbeti kahya kadın Bayan Bonnet'ye devretti. Yapması gereken önemli bir işi olduğunu hatırlamıştı.

Hemen polis karakoluna gitti.

Buradaki en yüksek amirle konuşarak Londra'daki tüm sağlık ocaklarına haber salınarak kolu kopuk birinin başvurması durumunda polise hemen haber vermelerini sağladı.

Holmes eve döndüğünde kendisini oldukça şaşırtan bir telgraf buldu:

Kocam Bay Phineas Aberdeen hemen gelmenizi rica ediyor; ölmeden önce sizinle görüşecekmiş. Arabella Aberdeen.

"Bu ricayı kıramam doğrusu. Bayan Bonnet, bana hemen kahvaltımı getirin; bu arada hastama da bakayım!" diyen Holmes, hâlâ ölü gibi solgun bir yüzle yatmakta olan öğrencisinin üzerine eğildi; onun ağzından dökülen sözcükleri anlamaya çalıştı:

"Hamallar... Bir kereste yüzüyor, yardım edin, yardım

edin... Greenwich Hastanesi'ne..."

"Hâlâ yüzen keresteyle Greenwich Hastanesi'ni sayıklıyor... Acayip... Aklım almıyor..."

Sherlock Holmes kahvaltısını bitirir bitirmez soluğu Bay Phineas Aberdeen'in yanında aldı.

Dedektifin bu adama karşı duyguları çelişkiliydi.

Bir yandan kızını kaybetmiş olmasından ötürü ona acıyordu, öte yandan tefecilik yaptığı için onu kınıyordu.

Şimdi dedektif, Cannon Sokağı'ndaki eski ama şık binaya gelmişti. İçeri henüz girmişti ki, Arabella yanına geliverdi.

Dün gece olanlardan hiç söz etmeden elleriyle dedektifin elini bastırdı:

"Doktorlar Bay Aberdeen'in öleceğini söylüyor. Kendisi mutlaka sizinle görüşüp konuşmak istiyor. Şu anda yanında avukatı Bay Potter var; galiba vasiyetnameyi konuşuyorlar.... Ama benimle gelin; sizi hemen yanına çıkarmamı emretti!"

Şahane döşenmiş birkaç odadan geçtiler; sonra bir kapıyı açarak hasta odasına girdiler.

Tefeci muhteşem bir yatakta yatmaktaydı. Oldukça zayıflamıştı; kır sakalının çevrelediği yüzünde ter damlacıkları birikmişti.

Bay Potter de ufak bir masanın başına geçmişti; önünde yazılı birkaç kâğıt vardı.

"Bay Sherlock Holmes geldiler!" dedi kısık sesle Arabella: "Görüşmek istiyor musun?"

Ölüm döşeğindeki adam:

"Sherlock Holmes..." dedi: "Hoş geldiniz! Az önce vasiyetnamemde, kızımı bulduğunuz takdirde size beş bin sterlin verilmesini öngördüm. Duyduğuma göre bu gizemli olayı üç gün içinde çözeceğinizi ilan etmişsiniz! Ama korkarım benim zavallı kızımın sadece cesedini bulacaksınız!"

"Korkmanıza gerek yok! Kızınızı yine göreceksiniz!"

"Yine görecek miyim?" diye mırıldandı hasta adam: "Sanmıyorum... Çünkü birkaç saatlik ömrüm kaldı. Arabella'cığım, beni bu beylerle yalnız bırakır mısın? Son iki yılda bana

yaptığın iyiliklere ve gösterdiğin sevgiye karşılık olarak geleceğini garanti edecek şekilde bir servet bıraktım sana."

Arabella eğilerek kocasının bir deri bir kemik kalmış soğuk elini öptü; sonra mendiliyle gözlerini silerken oradan uzaklaştı.

Aberdeen:

"Bay Sherlock Holmes," dedi: "Az önce Bay Potter'e vasiyetnamemi yazdırdım. Yaşamım boyunca yaptığım kötülükleri düzeltmeye çalıştım. Bu arada pek çok aileyi düşündüm. Tüm zarar verdiklerime bir şeyler bıraktım. Ama bir şey var ki, unutamıyorum. Artık ölürken itiraf etmemde bir sakınca yok. Tefecilik yaparak bir adamın mahvına sebep oldum ben. Bu yüzden bu adama beş bin sterlin bırakıyorum. Fakat bu adam ortadan kayboldu. Onu arayıp bulun, Bay Holmes ve bu parayı kendisine verin!"

"Adı ne bu adamın?"

"İskoçyalı bir çiftçi; Jacques Delauny adında biri. Artık benden kaçmasın! Kendisiyle barışmak istiyorum."

"Bay Aberdeen," dedi Sherlock Holmes: "Hemen avukatınıza söyleyin, bu bağışı vasiyetinizden çıkarsın! Çünkü mahvettiğiniz o adam şimdi intikam alarak sizi mahvediyor!"

Can çekişmekte olan adam yatağında doğruldu, gözleri yerinden fırlarcasına Holmes'e baktı.

"Yani şu Jacques Delauny, kızınızı kaçırdı! Böylece size karşı duyduğu nefreti anlamanızı istedi!"

Aberdeen, boğuk bir çığlık atarak yatağına yığıldı; bir öksürük nöbeti ağzından dökülen sözcükleri bastırdı.

"Yani bilmece çözüldü! Haklısınız, Bay Holmes! Jacques Delauny mutluluğumu bozdu, rahatımı kaçırdı, hayatımı mahvetti. Şimdi hatırlıyorum; bir zamanlar bana şöyle bağırmıştı: 'En fazla kıymet verdiğim şeyi elimden aldın, ben de bir gün senin en kıymet verdiğin şeyi elinden alacağım, göreceksin!'"

Avukat hiç ses çıkarmadan vasiyetnamede yer alan Jacques Delauny'ye ait paragrafı karaladı. Sonra mürekkep kalemi-

ni ölmekte olan adamın eline tutuşturdu. Bay Aberdeen imzalayacak kuvveti o anda bulabildi.

Yarım saat sonra tefeci öldü. Yaptığı kötülüklerin kefaretini ödeyerek.

9. Bölüm.
Sherlock Holmes'ün zaferi

Sherlock Holmes oradan ayrılırken bayağı sarsılmıştı. Ama sokağa çıkar çıkmaz Harry'yi düşündü.

Birden durdu, elinin içiyle alnına vurdu:

"Şimdi onun neler zırvaladığını anladım..." diye söylendi: "'Bir kereste yüzdürmek', Londra'nın yeraltı dünyasında 'bir adamı Themse Nehri'ne atmak' demek! Harry, hamalları konuşurken dinlemiş olmalı. Sayıklama sırasında ağzından düşürmediği Greenwich Hastanesi de, bu haydutların cinayet işleyecekleri yer!"

Holmes hemen bir postaneye girerek Yüzbaşı Flobert'e, adamlarını alıp saat sekizde Greenwich Hastanesi'ne gelmesini bildiren bir telgraf çekti. Üniformasız! Sivil kıyafette!

Evine vardığında Doktor Hobson'u, hastanın başucunda buldu.

Doktorun söylediğine göre Harry'nin ateşi düşmüştü, bir iki saate kadar kesinlikle yine bilincine kavuşacaktı.

Holmes'ün akşama kadar hasta yatağı başında nasıl titreyerek beklediğini Tanrı bilir! Söz konusu olan sadece Harry'nin hayatı değildi, çünkü! Hamallar tarafından kaçırılan bir kız da ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı!

Akşam saat yediye doğru hastanın yanakları hafifçe kızardı, göz kapakları kıpırdamaya başladı, nefes alışları derinleşti ve birden yatağında doğruldu:

"Neredeyim ben?"

"Evindesin oğlum!" dedi Holmes; o kadar sevinmişti ki! Harry'nin ellerini elleri içine aldı: "Tebrik ederim.... Kurtuldun!"

"Haa, şimdi her şeyi hatırlıyorum. Ne kadar zaman baygın yattım?"

"Seni dün gece saat ikide doklardaki ahırda buldum. Şimdi saat on dokuzu yirmi geçiyor."

"Demek aynı gündeyiz... Öyleyse daha vakit var..."

"Biliyorum... Her şeyi biliyorum!" dedi Holmes gülümseyerek ve oğlanın ellerini okşayarak. "İlle de Greenwich Hastanesi'ne gitmemi istiyordun, değil mi?"

"Haberiniz var demek?"

"Senden duydum, oğlum... Ateşler içinde kıvranırken çok konuştun. Bu gece hamallar Greenwich Hastanesi'nde toplanacaklar, öyle değil mi?"

"Evet, namussuzlar bir cinayete hazırlanıyorlar. Para karşılığında birini Themse Nehri'ne atıp boğacaklar."

"Parayı veren kim?"

"Bilmiyorum. Hep bir adamdan bahsediyorlardı ama adını söylemediler. Ama Bob'a 100 sterlin kazandıran adam galiba."

"Tamam işte!" diye haykırdı Holmes: "Şimdi doğru yolda olduğuma eminim. Bu akşam Greenwich Hastanesinde bekledikleri adam Jacques Delauny! Hamallar kaç kişi?"

"Altı kişiden bahsediyorlardı; Bob onlara yol gösterecek!"

"Ne zaman buluşacaklar?"

"Galiba saat onda. Tam söyleyemeyeceğim, çünkü kafam karmakarışık."

"Tabii, eski haline gelebilmen için birkaç gün geçmesi lazım. Sen şimdi rahat rahat yat, şu çorbanı iç ve uyu, oğlum! Sakın rüyanda hamalları görmeye kalkışma!"

Saat sekizde Holmes, çorbasını içtikten sonra kahya kadın Bayan Bonnet'yi çağırdı:

"Harry'ye dikkat edin! Benim bu gece işim olacak."

Sonra uzun paltosunu giyerek evden çıktı. Her iki cebinde birer tabanca ve mekanizmasını kendi icat ettiği bir kelepçe vardı.

Tam saat dokuzda hastanenin önünde, kendisini sabırsız-

lıkla bekleyen Yüzbaşı Flobert'le buluştu.

"Yine hamalların peşinde miyiz?"

"Tabii. Ama önce saklanalım. Herifler neredeyse burada olacak."

Burası bir Deniz Hastanesiydi; arkasında büyük bir park vardı. Parkla hastane arasında dar bir yol vardı.

Sherlock Holmes, Flobert'in adamlarından birkaçına gözetleme görevi verdi. Dört tanesi de sivil kıyafette oldukları için hastane çevresinde çaktırmadan dolaşacaklardı.

Saat tam onda dar yolda birtakım şüpheli insanlar göründü.

Az sonra, ağaçların arkasına gizlenmiş olan Holmes'le Flobert'in önünden bir adam geçti; bir an beresini çıkardığında herifin dazlak olduğunu gördüler.

"Şunu hemen tutuklasak daha iyi olmaz mı?" diye fısıldadı Flobert.

Holmes kafasını iki yana sallarken parmağını 'Sus!' demek istercesine dudaklarına götürdü ve gözleriyle yoldan ağır ağır gelmekte olan bir arabayı işaret etti.

"Arabada kim var, biliyor musun?" diye sordu dostuna: "Elisabeth Aberdeen! Beş dakika sonra onu göreceksin onu!"

"O zaman Lord Rochester?.."

"Tamamen suçsuz! Şimdi, Flobert, dikkat et!"

Araba durdu. İçinden bir adam çıktı. Arabanın kapısını usulca kapadı.

"Bekle, Flobert! Herifi suç üstünde yakalayalım!"

Arabadan inen adam uzun bir paltoya bürünmüştü; geniş kenarlı yumuşak şapkasını alnına kadar geçirmişti. Yolun ortasında bekleyen hamallara yaklaşmadan onlara bir işaret çaktı.

Bob'la yandaşları hemen onun yanına vardılar.

Adam sol elini Bob'un omzuna koyarken:

"Sizi niye çağırdığımı biliyorsunuz!" dedi ve sağ elini cebine kaydırdı: "İki yüz sterlin kazanmak ister misiniz?"

"Böyle teklife can kurban!" diye cevap verdi Bob: "Bir

kereste yüzdürecekmişiz; Titus'tan duyduk."

Adam kısık sesle:

"Bu bir kız," dedi: "Arabanın içinde; bağlı. Onu alıp Themse'ye atın; dikkat edin ama, suyun dibini bulsun; sakın gözükmesin!"

"Tamam, efendim. Boynuna bir taş bağlarız... Sımsıkı bağlı mı? Bağırmaya kalkmasın?"

"İyice bağlı. Hiç sesi çıkmaz. Hadi işinize bakın!"

Yüzbaşı Flobert atılmaya hazırlandı ama Holmes onu kolundan çekti:

"Acele etme!" diye fısıldadı: "Birkaç dakika daha bekleyelim, o zaman hepsini suç üstünde yakalarız!"

Bob arabanın kapısını açarak genç kızı hoyratça dışarı çıkardı ve hamalların yanına kadar sürükledi.

Dört kişi genç kızı bir çarşafa sararak taşıdılar.

Bob'la adam, peşlerinden yürüdü.

Şimdi hamallar nehre on metre yaklaşmışlardı. Derken silahlar patladı. Genç kızı taşıyanlar yere serildi.

Hiçbiri ölmemişti ama hepsi de bacaklarından yaralanmıştı.

"Ele verildik!" diye haykırdı Bob, uzun bir bıçak çekerken: "Herkes başının çaresine baksın!"

Aynı anda Yüzbaşı Flobert, onu ensesinden yakaladığı gibi suratına hatırı sayılır bir yumruk yapıştırdı.

Sherlock Holmes de uzun paltolu adama atılarak onu etkisiz hale getirdi ve bileğine kelepçeyi geçiriverdi.

"Bu seferki takma kol değil, Jacques Delauny!" diye haykırdı: "Bakalım yine elimden kaçabilecek misin? Kızı yerden kaldırın ve dikkatle taşıyın! Öbür herifleri de kodese tıkın!"

Polisler baygın kızın bağlarını çözerek onu arabaya götürdüler.

Bir saat sonra Jacques Delauny, Bob ve adamları demir parmaklıklar ardındaydı.

Ertesi sabah bütün gazetelerde ünlü dedektifin adı okunuyordu:

"Sherlock Holmes'ün Büyük Zaferi."

Holmes sözünü tutmuştu; kırk sekiz saat içinde Lord Rochester'in suçsuzluğunu kanıtlamıştı. Elisabeth Aberdeen bulunmuş ve sağ salim eve dönmüştü. Haydutlar hapse tıkılmıştı!

Bir gün sonra, sabahın saat dokuzunda Lord Rochester, Sherlock Holmes'ün çalışma odasındaydı. Ünlü dedektifin ellerine sarılarak ona hak ettiği ücreti vermek istedi.

Holmes parayı geri verdi:

"Lordum," dedi: "Ücretim ödendi bile. Sizi dava eden adam ödedi. Savaş giderlerini ödemiş olması bir bakıma iyi oldu. Haa, size bir öneride bulunayım mı? Bundan sonra sakın bir evin çatı katında oturmayın. Bakarsınız yine bir baca temizleyicisi çıkagelir. Bundan böyle 'kara adam'lara dikkat edin!"

* * *

KAÇIRILAN GELİN

1. Bölüm. Kaçırılan gelin

Zengin Bay Roseberry'nin çiftlik evi gün ışığında pırıl pırıl parlamaktaydı; odalardan kulağa hoş gelen bir müzik yükselirken çiftler dans ediyordu. Çiftlik sahibinin düğünü kutlanıyordu.

Adam pek genç sayılmazdı; şakaklarındaki saçları ağarmıştı. Ama çocuksu bir yüzü vardı; davranışları pervasızdı.

Şimdi yemek odasında, mutlu bir gülümsemeyle, birkaç saat önce evlendiği karısını kucaklarken hiç de kırk yaşındaymış gibi gözükmüyordu.

"Helyet'im benim!" diye fısıldadı genç kadının kulağına: "Hadi hazırlan bakalım! Dover'e gidecek tren bir saat sonra kalkıyor. Yarın Paris'te olacağız. St. Cloud'da ufak ama çok hoş bir villa kiraladım. Balayımızı baş başa orada geçireceğiz!"

Genç kadın yanakları kızararak kocasına sokuldu; tüm erkeklerin gözünü kamaştıracak kadar güzeldi. Çok uzun boylu değildi ama gayet biçimli bir vücudu vardı. Altın rengindeki örgülü saçlarıyla bir kraliçeden farksızdı. Buna karşın gözleri koyu kahverengiydi.

Yavaşça doğruldu, gözleri az önce misafirlerin oturduğu yemek masasına takıldı; sonra da bahar çiçeklerinin süslediği parka baktı.

"Ah," dedi usulca: "Burası da güzel. Neden ille balayına çıkacağız ki? Ben kendimi burada, Londra'da çok iyi hissediyorum. Yolculuğa çıkarsak başımıza bir şey gelecekmiş gibi bir his var içimde."

Genç damat hafifçe güldü.

"Ben yanındayım ya?" diyerek onu kendine çekti: "Senin saçının teline bile dokundurtmam! İstersen eski dostun Sherlock Holmes'ü de yanımıza alalım? Bak, geliyor işte. Salon-

daki gürültüye tahammül edemedi herhalde..."

Genç kadın kocasının kollarından sıyrılarak en değerli misafirine doğru yürüdü:

"Bay Holmes!" dedi heyecanla: "Neyse ki sizi yalnız yakaladım. Bana yapmış olduğunuz iyilikten ötürü size bir kez daha candan teşekkür etmek istiyordum. Bugünkü mutluluğumu size borçluyum ben!"

"Aman Bayan Roseberry, bunun lafı mı olur? Ben yaptımsa küçük Helyett'im için yaptım. Mutluluğunu bana değil, kocana borçlusun."

"Yoo," diye söze karıştı Bay Roseberry: "Helyett tamamen haklı. Benimle evlenmekten mutlu da olsa, bunda sizin payınız çok büyük. Siz olmasaydınız kim bilir ne yapardı zavallı! O zamanlar İngilizce de bilmiyordu."

"İyi de" dedi Holmes gülerek: "Ben ne yapacağımı bilemezken 'güvercinimi' bir pansiyona yerleştiren kimdi? Ona kim orada baktı? Kim İngilizce dersler verdirtti? Hiçbir şeyinin eksik olmamasına kim dikkat etti? Kim benim küçük yavrumdan bir prenses yarattı? Robert Roseberry değil miydi bunları yapan, beyefendi?"

Beriki, karısına sevgiyle bakarken:

"Ben bir inci bulduğumu anlamıştım zaten," dedi: "Ben sadece onu, elimden geldiğince biraz biçimlendirdim. Hayır, o bugün Helyett olmuşsa, bunu kendine borçlu! Yine de biz, onun yoluna çıkmış olmanızın keyfini yaşıyoruz, Bay Holmes. Bu iş sizin başınızın altından çıktı. O akşam siz benimle konuşmamış olsaydınız ben bu kıza hiç dikkat etmeyecektim."

Genç kadın her iki erkeğe ellerini uzattı; gözleri yaşarmıştı:

"İkinize de aynı şekilde teşekkür ederim ama, asıl kime minnettar olduğumu da biliyorum. O gün benimle konuşmasaydınız, şimdi hayatta olmayacaktım, Bay Holmes!"

"Yeter artık," diye atıldı kocası: "Zaman azalıyor. Sen hemen üstünü değiştir, yoksa treni kaçıracağız. Ünlü dostumuza söyleyeceklerin bitmediyse mektup gönderirsin!"

Sherlock Holmes yine şakacıktan güldü.

"Buna herhalde zaman ayıramayacaksın, Bayan Roseberry! Eğer yazma imkânın olursa, bana verdiğin sözü unutma sakın!"

Bay Roseberry şaşırarak karısına baktı:

"Ne sözüymüş o, Bay Holmes? Bundan hiç haberim yok!"

Genç kadın:

"Sana verdiğim sözün aynısı," dedi: "Benim hayat hikâyem! Umarım bunu gerçekleştiririm. Hoşça kalın, Bay Holmes. İnşallah yine görüşürüz!"

Helyett, dedektifin elini içtenlikle sıktıktan sonra üstünü değiştirmek üzere yukarı kattaki yatak odasına koştu.

"Ben de sizinle vedalaşayım, Bay Holmes. " dedi Bay Roseberry: "Benim de üstümü değiştirmem gerekiyor; arabam da kapıda bekliyor."

Ünlü dedektif yavaşça salonda dans edenlerin arasına karıştı.

Genç çiftin yokluğunun farkına varan olmadı; herkes kendi havasındaydı. Yemekten sonra onların balayı seyahatine çıkacağını herkes biliyordu.

Sherlock Holmes salonun kapısına yaslanarak eğlenenlere baktı.

Themse nehri boyunca yaptığı o akşam gezintisi geldi hatırına: Birini görmüş ve heyecanlanmıştı.

Bu bir kadındı. Hızlı adımlarla önünden geçti. Korkuluğa dayanarak nehrin simsiyah ve derin sularına baktı. Sonra biraz daha yürüdü, yine suya baktı.

"İntihar edecek..." diye mırıldandı Holmes ve adımlarını hızlandırdı.

Kadın kararını vermiş gibiydi. Birden şapkasını ve mantosunu çıkardı; kollarını iki yana açtı. Aynı anda dudaklarından hafif bir çığlık yükseldi: güçlü eller onu kavramıştı!

"Durun bakalım biraz!" dedi bir ses: "Durun da biraz düşünelim. Gerçekten ölmek isteyecek kadar mutsuz musunuz?"

Genç kız yarı baygın olarak kurtarıcısının kollarında yatıyordu şimdi. Holmes'ün kendisini sürüklemesine ses çıkarmadı. Kendine geldiğinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Sherlock Holmes onu bir sıraya oturttu, kendisi de yanına oturdu. Ve ağlamasına göz yumdu.

Genç kadın bir şeyler söylemeye çalıştı; dedektif kulak kabarttı. Bu kadın İngiliz değildi! Macar aksanıyla konuşuyordu. Bir Macar kadınının Londra'da işi neydi ki? Sokak lambasının ışığında ona dikkatle baktı. Güzeldi, solgun görünse de çok güzeldi.

"Cesur olun, çocuğum!" diye Macarca konuştu dedektif: "Ben Macar değilim ama, mesleğim gereği Avrupa'daki tüm dilleri bilirim. Şimdi bana güvenin ve derdinizi anlatın! Ben hep herkese yardım etmişimdir, size niye etmeyeyim ki!"

Genç kız başını önüne eğdi; gözünden yaşlar boşanmaya başladı.

"Hayır!" diye hıçkırdı: "Kimse bana yardım edemez. Ben fakirim. Herkes beni terk etti."

"Ama işte kader size bir dost gönderdi. Herhalde bu kadar genç ölmek istemezdiniz. Hadi kendinizi toparlayın da, bana olanları anlatın!"

Genç kız ürperdi.

"Anlatamam!" diye fısıldadı: "Bu feci bir şey! Hayır, bayım! Hiç zahmet etmeyin! Beni kaderime bırakın. Nasılsa bana yardım edemezsiniz, emin olun!"

Sherlock Holmes, genç Macar kızının geçmişi hakkında hiçbir bilgi edinemedi. Ne yaptı ne ettiyse genç kızın ağzından bir laf alamadı.

Daha fazla da üzerine düşmedi. Ama acaba ne yapsaydı? Gece olmuştu; bu genç kıza sığınabileceği bir yer ayarlamalıydı.

Kendi evine alamazdı, çünkü tek bir odası vardı. Ne yapsam diye düşünürken yanına bir adam yaklaştı: Bu, Bay Roseberry'ydi! Zengin çiftlik sahibi! O yardım edebilirdi. Büyük bir malikanesi vardı; emrinde bir sürü uşak ve hizmetçi

çalışmaktaydı.

"Bay Roseberry?"

"Kim çağırıyor? Ooo, siz misiniz Bay Holmes? Gecenin bu saatinde ne yapıyorsunuz burada?"

Dedektif birkaç kelimeyle başından geçeni anlattı.

"Hizmetçilerin yanında kalabilir," dedi Bay Roseberry biraz düşündükten sonra: "Yarın da duruma bir bakarız."

Daha sonra bu zengin adam, genç Macar kızının her şeyini üstlendi; onu yabancılar pansiyonuna yerleştirdi, bir kontes gibi giydirip kuşattı. Artık hiç de sokakta bulunmuş bir kıza benzemiyordu!

Adam o kadar ince düşünüşlüydü ki, ilk zamanlarda genç kızı ziyaret bile etmedi. Pansiyon sahibesi ne zaman ki ona genç kızın ruhen ve bedenen tamamen iyileştiğini haber verdi, işte o zaman merakını yenemedi.

Pansiyonda Helyett'i ilk gördüğünde ona hayran kalmaktan kendini alamadı. Genç kız artık İngilizce konuşuyordu ve tam bir hanımefendi olmuştu!

Sonunda ona kalbini açtı ve evlenme teklif etti.

Genç kız kabul etti.

Düğüne kadar fazla beklemediler. Roseberry'nin tüm isteği, çok sevdiği bu yaratığa bir an önce sahip olmaktı.

İşte bugün de düğün günüydü! Bugün bu çift, hayatlarını birleştirmişti!

Dans salonunun kapısında duran Sherlock Holmes'ün aklından hep bunlar geçti.

Acaba Helyett, kendi geçmişindeki sırrı kocasına açmış mıydı?

Holmes onu Bay Roseberry'yle birlikte birkaç kez ziyaret etmişti. Hatta onunla yalnız olarak konuşmuştu. Ama geçmişi hakkında ve neden intihar etmek istediği konusunda hiçbir bilgi edinememişti.

Tüm ısrarına rağmen genç kadın:

"Daha sonra." demişti: "İnanın bana, geçmişimde kötü bir şey yok. Saklayacağım bir şey de yok. Ama size yaşam öykü-

mü anlatmak ve Londra'ya neden geldiğimi söylemek istemiyorum. Ve Londra'ya geldikten sonraki günlerimi düşündükçe korkuyorum. Kendimi yüzde yüz güvencede hissettiğim bir gün size hepsini anlatacağıma söz veriyorum!"

Holmes daha fazla bir şey öğrenemedi. Kadın, nişanlısına daha doğrusu şimdiki kocasına bir şeyler anlatmış olabilirdi.

Sherlock Holmes saatine baktı; evli çift şimdi herhalde arabaya binip tren istasyonuna varmış olmalıydı. Çünkü vakit gelmişti.

Derken ardında ayak sesleri işitti, dönüp baktı...

"Bay Roseberry?" dedi şaşkınlıkla: "Hâlâ burada mısınız? Bense istasyona yollandınız sanıyordum."

"Helyett'i görmediniz mi? Üstünü değiştirmesi niye bu kadar sürdü ki?"

"Benim önümden kimse geçmedi. Belki parktadır ya da arabada sizi bekliyordur?"

"Ben oradan geliyorum; arabacı da görmemiş onu."

"Odasına çıkıp baktınız mı?"

"Daha çıkmadım; kendisini rahatsız etmek istemedim."

"O zaman gidip sorun bakalım; belki rahatsızlanmıştır. Bunca heyecan ve sıcak havadan sonra bayılmış olabilir."

Roseberry bir koşu kopardı. Holmes de parka giderek sağa sola bakındı. Arabanın önünde durduğu bahçe kapısına kadar her yeri aradıysa da kimseye rastlamadı.

Park çok sakindi; hizmetçilerle uşaklar binanın içinde, misafir ağırlamaktaydı.

Holmes büyük bir tur attıktan sonra hâlâ müzik sesleri gelen binaya döndü. Kapıda genç damadı gördü. Adam solgundu; allak bullaktı.

"Ee, eşinizi buldunuz mu?" diye sordu dedektif.

"Hayır. Odasında yok."

"Hani odasına gittiydi?"

"Evet; gelinliği orada. Üstünü değiştirmiş. Seyahat için ayırdığı giysileri meydanda değil. Helyett de yok!"

"Uşaklardan ve hizmetçilerden onu gören olmamış mı?"

Roseberry derin bir nefes aldı; alnında terler birikmişti.

"Sormak istemedim," diye fısıldadı: "Helyett'in kaçtığı bilinirse rezalet çıkar!"

"Şu odaya bir de ben bakayım!" dedi dedektif: "Uçup gitmedi ya bu kız? Dışarı çıksaydı önümden geçmesi gerekirdi. Gelin, beraber arayalım!"

İki adam merdivenden yukarı çıktı; koridorda duran birkaç hizmetçi kız onlara merakla baktı; evli çiftin hâlâ balayına çıkmamış olmasına onlar da şaşmıştı.

Damatla dedektif şimdi odadaydı. Gelinlik yatağın üstüne gelişigüzel atılmıştı. Dolaplar ve çekmeceler açık bırakılmıştı. Böyle bir şeyi Helyett asla yapmazdı!

Derken Roseberry haykırdı.

"Ne oldu?" diye sordu dedektif, eski dostuna dönerek.

Genç damat eliyle duvardaki gizli bir kapıyı gösterdi: kapı açıktı ve ardında döner bir merdiven görünüyordu.

"Bakın Bay Holmes!" dedi boğulurcasina: "Bu kapı hep kapalıdır, şimdiyse açık! Ahh, Helyett kaçtı gitti!"

2. Bölüm
Şaşırtıcı izler

Sherlock Holmes hiç ses çıkarmadan bakışlarını gizli kapıya dikti. Helyett'in kaçtığına inanamıyordu. Daha bir saat önce dünyanın en mutlu kadını gibi gözüküyordu; her şeyi ayaklarına seren erkeğine sevgiyle bakıyordu; sevinçten uçuyor gibiydi.

"Bu kapı nereye açılıyor?" diye sordu Roseberry'ye.

"Doğrudan doğruya sokağa... Esas çıkış kapısı da bir duvar çıkıntısının hemen arkasında; fark edilmesi hemen hemen imkânsız. Ama Helyett'in bu birinci kapıyı ve döner merdiveni bilmiş olmasına aklım ermiyor. Çünkü kendisi ilk kez bugün geldi evime."

"Hizmetçilerden biri ona bu kapıyı göstermiş olabilir. Neyse şimdi buna boş verelim. Misafirler dağılmaya başladı.

Onlar sizin çoktan istasyonda olduğunuzu sanıyor. Hepsi gidene kadar bekleyelim, ondan sonra araştırmaya başlarız. Bazı şeylere aklım ermedi."

Roseberry sıkıntıyla odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

"Benim erdi. Helyett'in kesinlikle başka bir adamla ilişkisi var. Oysa ben onu ne kadar sevmiştim; meğerse fahişenin tekiymiş!"

Dedektif onu kolundan yakalayarak sarstı:

"Helyett hakkında böyle konuşamazsınız! Ben onun böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum. Düşünsenize, az önce her ikimize de elini uzatırken nasıl gülümsüyordu... nasıl mutluydu!.. Hep bunlar numara mıydı yani? Yok, azizim! Eğer bu kız sizi aldatmışsa Arap olayım! Demek ki o zaman ben hiç insan tanımıyormuşum!"

Villa sahibi başını öne eğdi; iki damla gözyaşı yanaklarından süzüldü.

"Bak dostum," dedi dedektif: "Umutsuzluğa kapılma! Kendine gel! Şu işi iyice araştıralım hele!"

Roseberry derin derin içini çekti; kalbi sıkışır gibi oldu.

Sherlock Holmes koridora çıktı ve hizmetçi kızlara gelmelerini işaret etti.

"Hanginiz hanımefendiye hizmet etti bugün?" diye sordu.

"Ben ettim, Bay Holmes," dedi kızlardan biri. Bu on sekiz yaşında, oldukça güzel bir kızdı; iki yıldır bu evde çalışıyordu; dedektifi de iyi tanıyordu.

"Bayan Roseberry'nin yanında ne kadar kaldın sen?"

"Ben hanımefendinin yolculukta giyeceği kostümle çamaşır bavulunu hazırlayıp odasına koydum. Sonra da onun giyinmesini bu koridorda bekledim. Hanımefendi koşa koşa merdivenden çıktı."

"Suratına dikkat ettin mi, Kitty? Sende nasıl bir izlenim bıraktı?"

"Çok mutlu görünüyordu, Bay Holmes... Gerçekten çok mutlu..."

"Güzel. Sen de odaya girdin mi?"

"Hayır. Hanımım beni çağırıncaya kadar koridorda bekledim. Ama çağırmadı!"

"Yaa?" dedi Holmes: "Tahmin etmiştim! Sonra ne oldu?"

Kız ne cevap vereceğini bilemedi; yanakları kızardı.

"Bilmem ki, doğru mu işittim..." dedi usulca.

Holmes güldü:

"Yani beklemekten canın sıkıldı, kulağını anahtar deliğine dayadın... İyi de ettin kız! Yoksa şimdi bize bunları anlatamazdın. Utanma, ne görüp duydunsa anlat; korkma!"

"Peki," dedi küçük İrlandalı: "Hanımefendinin kapısı bir türlü açılmayınca, biraz kulak kabarttım. Bana öyle geldi ki, kendisi odaya girer girmez hafif bir çığlık attı sanki..."

"Ne?" dedi villa sahibi: "Helyett bağırdı demek? Aman Tanrım, ne oldu ki?"

"Bırakın da Kitty'yi, anlatsın!" dedi Holmes: "Sen kulağını kapı kilidine dayadın, ne işittin kızım?"

"Hanımım hıçkırarak ağlıyordu. Sonra fısıltılar duydum. Odada bir adam olmalıydı; 'beyefendi, hanımefendiden önce geldi herhalde?' diye düşündüm ve geri çekildim."

"Gördünüz mü, Bay Holmes!" dedi Roseberry: "Size söyledim ya, Helyett'in bir adamla ilişkisi olduğunu? Herhalde onunla birlikte gitti. Siz hâlâ onu savunuyorsunuz! Ben polisi takacağım onun peşine... Hiç dinlemem! Belki Müfettiş Gordon bulur onu!"

"Acele etme, dostum! Ben daha buradayım."

"Siz bu meselede çekingen davranıyorsunuz, Bay Holmes! O yılanın etkisinde kalmışsınız, her şeyi göremiyorsunuz!"

"Siz nasıl isterseniz öyle yapın!" diye karşılık verdi dedektif: "Ben kendi yolumda gideceğim. Bana kalırsa Helyett suçsuz!"

Roseberry polise gitmek üzere oradan ayrıldı.

Dedektif yalnız kaldı.

Şimdi odayı iyice gözden geçirebilecekti.

Gelinliğin ceplerine baktı, çekmeceleri inceledi, çamaşırları irdeledi. Şüpheli hiçbir şey bulamadı.

Konsolun çekmecelerinden biri karıştırılmıştı. Dedektif bunun içindekilere tek tek baktı. Pahalı keten giysiyi yine yerine koyacaktı ki, çekmecenin dibinde parlak bir şey gözüne çarptı. Hemen eline alıp baktı: beş sıralı bir inci gerdanlıktı bu!

"Helyett'in düğün takısı," diye mırıldandı Holmes: "Buraya saklamış. Demek ki yanına almak istememiş. Peki neden sakladı? Öbür adam görmesin diye... Zavallı kız! Kocan seni tanıyamamış!.."

Komodinin üzerinde bir fotoğraf gördü; herhalde duvardan alınıp buraya konmuştu; çünkü duvardaki izi belli oluyordu. "Roseberry'nin resmi," diye mırıldandı dedektif, fotoğrafı elinde tutarken: "Kızcağızın niyeti neydi acaba? Hatıra olarak bunu yanına mı alacaktı, yoksa düşmanı mı engelledi? Kendisinin bu adamla isteyerek gittiğine inanmıyorum doğrusu."

Resme iyice baktı, hem önünden hem arkasından.

"Arkası tırtıklanmış. Harfler gözüküyor."

Elektrik lambasını yaktı, resmi biraz eğerek ona doğru tuttu:

"İki isim yazılı," diye fısıldadı: "Simonyi - Bükreş. Hmm, bu ne demek acaba? Bu isimler buraya daha yeni kazınmış... Komodinde bir çengelli iğne görüyorum; herhalde bu iğneyle yazılmış!"

İğneyi ışığa tutarak ucunu inceledi.

"Tamam!" dedi sevinerek: "İğnede hâlâ kartonun kırıntıları var."

Holmes, her zaman yaptığı gibi kendini bir koltuğa bıraktı ve başını elleri arasına alarak düşünmeye başladı. Bir iz bulduğuna göre artık bunun peşini bırakmamalıydı!

Helyett yani genç Bayan Roseberry, Macar'dı! Bu iki isim yeni yazılmış olmalıydı, çünkü fotoğrafın arkasında tozdan eser yoktu.

Hizmetçiler arasında bu isimde olan biri yoktu. Bu durumda geriye Helyett kalıyordu!

"Bu, önemli bir ipucu! Zavallı kız, yabancı adamdan çok korkmuş olmalı ki bu yazıyı gizli yazdı. Bu işi de herhalde üstünü değiştirirken yapabildi. İyi ama neden imdat diye bağırmadı? Neden odadan çıkıp kaçmadı? Kapı içerden sürgülü değildi ki!"

Dedektif düşünmeyi bir yana bırakarak duvardaki gizli kapıya gitti; cep lambasıyla merdiven basamaklarını teker teker aydınlattı; derken eğilerek yerden bir şey aldı.

"Gerçekten de buradan yürüyüp gitmiş," diye mırıldandı: "Burada beyaz bir kamelya buldum, herhalde gelinliğinden düştü. Yani kocasının evinden tek alıp götürdüğü bu! Suçsuzluğunu kanıtlayabilecek miyim acaba? Simonyi - Bükreş... Tüm otellere sordurmam gerek; bu isimde biri bu günlerde gelip yerleşmiş mi diye... Scotland Yard'a başvurursam bu iş daha kolay olur."

Derken birinin geldiğini fark etti. Bu Roseberry'ydi, yanında da bir adam vardı.

"Oo, Bay Holmes!" dedi yeni gelen: "Kaçan hanımın nereye gittiğine dair herhalde bir şey buldunuz?"

"Sen misin, Gordon? Ben özellikle bekledim; fikrini almak için. Çünkü bu mesele oldukça çapraşık!"

Sinekkaydı tıraş olmuş müfettişin yüzünde bir gülümseme belirdi:

"Sonunda sen de batağa saplandın demek?" dedi; zevkten dört köşeydi: "Bay Roseberry'nin bana anlattığına göre sen bu kızın hayatını kurtarmışsın. İzin verirsen bu defa sözü bize bırak! Bu kez öneriler bizden gelsin!"

"Neden olmasın ki?" diye cevap verdi Holmes ciddiyetle: "Roseberry'nin anlattıklarından sonra kafanda kesinlikle bir fikir oluşmuştur. Sana göre genç kadın nereye kaçmış olabilir?"

Polis müfettişi koca kafasını iki tarafa salladı; gülümsedi. Biraz düşündükten sonra:

"Azizim Holmes," dedi: "Burada her zaman yaptığımız gibi ufak tefek ipuçlarından kocaman bir sonuç çıkarmamıza gerek yok. Burada bir psikolog gibi düşüneceğiz! Yaşamındaki en önemli adımını atmış bir genç kadının yerine koyacağız kendimizi..."

Ünlü dedektif hayale dalmışçasına dinledi karşısındakini; ancak genç bir kadının hislerinden ciddi ciddi bahseden müfettişi dinlerken de gülümsemekten kendini alamadı.

"Acı çeken bir ruhun derinliklerine inebilen bir psikologdan farkın yok, azizim!" dedi: "O zaman tam bu işin adamısın!"

Polis müfettişi kasıldı. Etrafına bakındı. Tartışmaya katılmak istemeyen ev sahibinin oradan uzaklaşmış olduğunu görünce, dedektife yaklaştı:

"Holmes," diye fısıldadı: "Seni akıllı bir adam olarak tanırım. Bu meselede aynı fikirde olmadığımızı görüyorum da, şaşıyorum doğrusu. Hele hele bu meseleyi hâlâ çözememiş olmana aklım ermiyor."

Ünlü dedektif:

"Aczimi itiraf ediyorum," dedi: "Onun için bana doğru yolu göstermeni rica edeceğim, eğer birlikte çalışmamızı istersen?"

Gordon'un keyfine diyecek yoktu:

"Ooo, neden olmasın? Zaten Bay Roseberry de bunu istiyordu."

Sherlock Holmes dalga geçercesine öne doğru eğildi.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Düşüncelerini bana anlatacak mısın?"

Müfettiş bir kez daha dikkatle etrafına bakındı. Roseberry ortalıkta yoktu.

"Elbette. Aslında mesele basit. Genç kadın yirmi yaşında. Adamsa kırk. Pek o kadar da yakışıklı değil. Böylesine genç bir kız neden yaşlanmaya yüz tutan birini sevsin ki? Ona karşı minnet duygusu besleyebilir; ne de olsa adam ona altı ay baktı. Bu yüzden de evlenme teklifini geri çevirmedi. Ama şimdi,

hayatı boyunca sevmediği ve sevemeyeceği biriyle evlendiğini düşününce dehşete kapıldı. Son dakikada kaçıp gitti."

Bay Gordon, zafer kazanmışçasına dedektife baktı:

"Ne diyorsun bu varsayımıma?" diye sordu parıl parıl parlayan gözleriyle.

"Valla, büyük bir psikolog olduğunu söyleyemeyeceğim. Varsayımın pek de yabana atılacak cinsten değil. Ancak, Helyett'in kocası karşısında dehşete kapılabileceğini hiç düşünmedim. Tam aksine, ben onda Roseberry'ye karşı büyük bir sevgi ve minnettarlık saptadım!"

"Tamam, azizim, ama sevgi ve minnettarlığın da bir sınırı vardır."

"Peki, Kitty'nin anlattığına ne diyorsun? Bayan Roseberry'nin odaya girişinden sonra bir erkek sesi işitmiş?"

"Aptal kızın saçmalıkları! Emin ol, Holmes, ben doğru yoldayım!"

"Peki, sence Bayan Roseberry sonra ne yaptı?"

Polis müfettişi ağzını eski dostunun kulağına yaklaştırdı:

"İntihar etti. Yarına kalmaz, cesedini morgda buluruz."

Dedektif bakışlarını yere dikti ve hiçbir şey söylemedi. Yüzünün tek kılı bile kıpırdamadı; ne düşündüğü belli değildi.

Yavaşça başını kaldırarak komodine yaklaştı ve Roseberry'nin fotoğrafını yine eline aldı.

"Şu resmi dikkatlice inceler misin, Gordon? Arka yüzüne bak bakalım, ne göreceksin?"

Müfettiş resme iki tarafından da baktı:

"Bir fevkaladelik göremedim."

"Arkasına çizilmiş yazıya baksana: Simonyi - Bükreş."

Gordon resme üstünkörü baktı:

"İyi de, bu ismin Bayan Roseberry'nin kayboluşuyla ne ilgisi var ki? Resim duvardan alınıp komodinin üstüne konulmuş. Bana göre kadın, nefret ettiği kocasının yüzünü bir daha görmek istemedi. Bu iki ismin de ne anlama geldiğini Allah bilir! İşte benim fikrim bu! Rıhtım polisine haber salacağım, cesedi araştırsınlar!"

"Haber sal, Gordon! Bu arada polis tüm otellere Bükreşli Simonyi adında bir müşterileri olup olmadığını soruversin!"

Müfettiş duraksadı, sonra bir kahkaha attı:

"Gülünç olma, dostum! Bu isme niye kafanı taktın ki? Neyse, dilediğin gibi olsun. Hadi hoşça kal! Ama yarın bana uğra da sana bulduklarımı anlatayım. Yeni haberler vereceğim kesin."

Sherlock Holmes yalnız kaldığında kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Müfettişin düşündüklerine hiç aklı yatmamıştı.

Yırtıcı bir doğanınkini andıran bakışlarını yine duvardaki gizli kapıya dikti; pirinç tokmağına takılıp kalmış siyah renkte, ufak bir kumaş parçası gördü, hemen onu oradan aldı ve lambanın altına tuttu.

Sonra koridora çıkarak;

"Kitty!" diye seslendi: "Şuna bir baksana! Nasıl bir kumaş bu? Yünlü gibi yumuşak, ipek gibi parlak, zenci saçı gibi kıvırcık."

Zeki kız kumaşı dikkatle inceledikten sonra kesin konuştu:

"Bu, astragan olmalı."

"Çok doğru, Kitty, ben de aynı fikirdeyim. Bayan Roseberry'nin astragan giysisi var mı? İyi düşün, bu çok önemli!"

Kırmızı yanaklı İrlandalı başını iki yana salladı:

"Yok! Onun seyahat giysilerini ben kendi ellerimle hazırladım."

"Peki, bu kumaştan yapılmış bir şal ya da miflonu alıp gitmesin?"

"Ama Bay Holmes, bu sıcakta mı? Yaz başındayız! Ayrıca benim elimden astragan hiçbir kumaş geçmedi."

Sherlock Holmes çok rahatlamışçasına derin bir nefes aldı; sonra bu kumaş parçasını dikkatle mendilinin arasına yerleştirdi. Tam gitmek üzereyken içeriye Roseberry girdi:

"Araştırmalarınız bitti mi?" diye sordu.

"Elbette. Gordon, Helyett'in kaçıp gitmesi konusunda size neler anlattı bilmiyorum ama ben onun fikirlerini paylaş-

mıyorum. Bu yüzden kendisiyle birlikte çalışamam!"

"Çok yazık! Aslında Gordon anlayışlı bir adam. Neyse, sizinle ilerde görüşürüz. Araştırmalarınızı herhalde tek başına yapacaksınız?"

"Uzun bir geziye çıkıyorum, Bay Roseberry. Bundan sonraki günlerde benden belki haber alamayacaksınız. Ama umudunuzu yitirmeyin sakın! Her şeyden önce Helyett'e güvenin! Yemin ederim ki o, sizi hep sevdi. Bu odada, Londra'ya gelmesine ve ölümün kucağına atılmasına neden olan adamla karşılaştı herhalde."

3. Bölüm
Morgda

Ertesi günü Sherlock Holmes, Scotland Yard'a gitti.

Canı sıkkındı; Simonyi adına yaptırttığı araştırmalar bir sonuç vermemişti. Bu adam hâlâ Londra'daysa başka bir isim altında olmalıydı. Müfettiş Gordon'dan belki biraz bilgi alabilirdi.

Dedektif, kayıp gelin hakkında hiçbir ipucu bulamadı.

Bükreş'e gitmesi şarttı, çünkü Roseberry'nin resminin arkasındaki yazıyı Helyett'ten başka kimse yazmış olamazdı.

"İyi ki geldin, Holmes!" diye karşıladı müfettiş. "Yeni bir haberim var, çok şaşıracaksın!"

"Yoksa Simonyi'yi mi buldun?"

"Hayır; tüm otel ve pansiyonlara sorduk: bu ismi tanımıyorlar. Ama, Bayan Roseberry'yi biliyorlar."

"Yok yahu? Tebrik ederim, Gordon! Kadın nerede şimdi?"

Müfettiş masasının başından kalkarak dostunun yanına geldi:

"Ben sana dün ne demiştim, Holmes?"

Dedektif irkildi:

"Korktuğun başına mı geldi yani?"

"Aynen öyle. Rıhtım polisi, Bayan Roseberry'nin cesedini Themse Nehri'nden çıkardı."

"İmkânsız!" diye haykırdı dedektif: "İnanamam..."

"Düşündüğün gibi çıkmadı da ondan, değil mi?.." diye kasıldı müfettiş: "Başkalarının da kafası çalışıyor, görüyorsun! Bir yanlışlık söz konusu değil, çünkü cesedin kimliği bir saat önce hizmetçi Kitty tarafından saptandı. Hanımının giysilerini de tanıdı kız."

Sherlock Holmes bir sandalyeye çöktü. Bunu hiç beklememişti... O şirin ve güzel Helyett... Themse'de boğuldu demek... Bir gün önce, balayına çıkacağı için sevinçten havalarda uçan Helyett... Olacak iş değil!.. Ama işte Kitty onu tanımış!

Peki ama bu garip intiharın sebebi ne? Yoksa bu bir cinayet mi?

"Ceset nerede şimdi?" diye boğuk bir sesle sordu.

Müfettiş istifini bozmadı:

"Morgda. Görmek ister misin?"

"Bay Roseberry de gelip baktı mı?"

"Sanmıyorum. Ama bakmasa daha iyi. Ceset bir geminin pervanesine takılmış olmalı. Yüzü tanınacak gibi değil, paramparça olmuş!"

Sherlock Holmes yerinden fırladı; acayip heyecanlanmıştı.

"Bence zavallı kadını öldürdüler," dedi.

"Sakin ol dostum! O zavallıyı kim ve neden öldürsün ki? Bu bir intihar... Nedeni de belli... Kocasından nefret etmiş olması..."

"Hoşça kal, Gordon. Sana Allah akıl fikir versin!" diyen Holmes oradan ayrıldı.

Sonra bir faytona atlayarak morga gitti.

Salondaki tavandan döşemeye kadar uzanan vitrinin ardında, meraklı seyircilerin görebilmesi için, raflara ölüler yerleştirilmişti. Isı üç dereceydi. Ölüler, kokuşmayı önlemek için, daha önce bodrumda özel makinelerle dondurulmuştu.

Holmes biraz çekinerek yaklaştı; salonda az kişi vardı.

Ölülere teker teker baktı. Ön sırada gri renkte şık bir kostüm giymiş bir kadın görünce yüreği daralır gibi oldu. Altın

sarısı saçlar başından aşağı dökülmüştü. Dedektif tanımada güçlük çekmedi; bu, Helyett'in cesediydi! Hiç şüphe yoktu!

Gordon, genç kadının suda intihar edeceğini söylerken haklıydı demek.

Sherlock Holmes onun yüz hatlarını tanımaya çalıştı ama başaramadı. Çünkü bu surat paramparçaydı. Pervaneye takılmışsa olacağı buydu tabii!

Dedektif bu cansız vücuda bir süre baktı. Artık ne yapabilirdi ki? Keşke Helyett biraz olsun özel hayatından bahsetseydi. En azından intihar nedeni ortaya çıkardı.

Son kez zavallı kadına bakıp gideceği sırada zehirli bir yılan tarafından sokulmuşçasına irkildi.

Daha iyi görebilmek için vitrine iyice yaklaştı. Gözlerini bulunduğu yerden yetmiş santim ötedeki cesedin ellerine dikti. Baktı... Baktı... Dudaklarından önce anlaşılmaz sözcükler döküldü.

Sonra da:

"Bu kadın... Helyett değil!" diye fısıldadı.

Üzerinden büyük bir yük kalkmışçasına derin bir nefes aldı. Gözleri yine umutla ışıldadı, vücudu dikildi; eski çevikliğini ve enerjisini yine kazanmıştı.

Cesedin Helyett'e ait olmadığını nereden mi çıkarmıştı?

Bu eller gayet kabaydı, belli ki çok çalışmıştı. Hayır, Helyett'in zarif, ince ve pürüzsüz elleri ve ojeli tırnakları değildi bunlar! Bunlar iri kemikli ve yamuk ellerdi...

Şimdi baktığında kostümün de ta ayaklarına kadar uzandığını fark etti; yani bu giysi bu vücuda büyük gelmekteydi!

Kitty hanımının kostümünü yüzde yüz tanımışsa, o zaman bu kadın bu giysiyi ya Helyett'ten ya da üçüncü bir şahıstan almıştı!

Helyett sebepsiz yere kostümünü başkasına veremeyeceğine göre bu işi yapan, Kitty'nin fısıltısını duyduğu yabancı erkekti!

Adamın niyeti, herkesi aranan kadının intihar ettiğine inandırmaktı. Bunda da neredeyse başarılı olmuştu!

Dedektif tüm araştırmalarını hemen bitirmek istedi; her şeyden önce bu ölünün kim olduğunu öğrenmeliydi. Yüzlerce kişi arasından bu kadını tanıyan biri çıkardı belki... Akrabaları da onu bulmak için belki buraya gelirdi...

Sabredip beklemeliydi!

Bütün gün morgda kaldı. Kimse gelmedi.

Akşama doğru, salonun kapanmasına az kalmışken bir grup hoppa genç kız çıkageldi. İçlerinden biri heyecanla vitrine koştu.

"Bu o!" diye bir çığlık attı: "Başına bir kaza geleceğini tahmin etmiştim! Gece gelmese bile ertesi günü hep eve dönerdi."

Sherlock Holmes dikkatle onun yanına yaklaştı.

"Akrabanı buldun demek?" diye sordu acırcasına.

"Akrabam değil ama, iyi arkadaşımdı. Onun yanında kalıyordum," diye yanıt veren genç kız karşısındaki şık giyinmiş dedektife merakla baktı.

"Yanılmadığına emin misin?" diye sordu Holmes: "Buraya biri geldi ve onun çok şık bir hanımefendi olduğunu söyledi; iyi tanıyormuş!"

Kız ölüye iyice baktı:

"Yanılmıyorum! Bu üzerindeki yeni kostümü ona dün bir yabancı hediye etti. Evet, 'Altın Annie' çok erkek tanırdı; saçları sapsarı olduğu için kendisine Altın Annie derdik."

Holmes dikildi:

"Bak," dedi güven verircesine: "Bu kostüm yüzünden burada bulunuyorum ben; kime ait olduğunu biliyorum tabii! Ama bilmek istediğim, arkadaşın bu kostümü kimden ve nasıl aldı? Araştırmamda bana yardımcı olursan sana 10 şilin veririm!"

En iyi arkadaşını ölü görmek onu pek etkilememişti:

"Aldım gitti!" dedi genç kız gülerek: "Altın Annie geceleri hep başı açık, altın saçlarını dağıta dağıta 'ava çıkardı'... Copper Sokağı'ndaki evde benimle birlikte kalırdı. Birkaç gün önce bana biriyle tanıştığını anlattı; adam yabancı uyruk-

luymuş! Neyse, adamı evine almış. Adam ona yurtdışına çıkma teklifinde bulunmuş ama Annie reddetmiş. Yabancı adam onu altına boğacağını vaat etmişse de bizimki kabul etmemiş."

"Yurtdışının neresi olduğunu söyledi mi sana?"

"Evet... Macaristan ve Romanya galiba."

"Çok güzel. Devam et! Beni asıl ilgilendiren, Annie'nin bu kostümü nasıl aldığı?"

"Dün sabah bana, yabancı adamın kendisini akşam için Cornwall Sokağı'ndaki bir lokantaya davet ettiğini ballandıra ballandıra anlattı. Dakik olmalıymış. Adam ona yeni bir kostüm hediye edecekmiş! Ben ona inanmadım, çünkü Annie ne zaman bir dost tutsa hep kasılırdı; bu yüzden bakalım doğru mu söylüyor diye onu izledim. Gerçekten de lokantaya gitti. Pencerelerden birinden baktığımda içersini görebiliyordum."

"Annie oraya gittiğinde saat kaçtı?"

"Gecenin on biriydi. Yarım saat kadar masada yalnız oturdu; bir fincan kahve içti. Sonra biri gelip yanına oturdu. Bu, onun beklediği adamdı."

"Peki kostüm?"

"Adamın elinde paket falan olmadığı için Annie ona kostümü sordu galiba... Beriki omuz silkerek yanında getirmediğini söyledi... galiba... Az sonra adam hesabı ödedi ve birlikte lokantadan çıktılar. Annie beni görmesin diye ara sokağa daldım, tekrar ana yola çıktığımda ortada yoklardı. O yörede birkaç saat tur attım; artık Annie'yi düşünmüyordum. Ama birden o adamla birlikte karşıma çıkıverdi. Üzerinde yeni bir kostüm vardı; işte şu ölünün üstündeki gibi. Sokak lambasının altında ona iyice baktım, eteği Annie'ye biraz uzun gelmişti. Doğrusu hiç kıskanmadım. Onu son kez göreceğimi nereden bileyim? O adamla Themse'ye doğru yürüdüler. Sonra bana bir erkek takıldı, birlikte bir kahveye gidip oturduk. Annie'yi de bir daha görmedim."

"İşte 10 şilin! Şimdi bana Annie'nin yanındaki adamı tarif et!"

"Sağ ol, bayım! Adam 45–50 yaşlarında; uzun ve siyah bir sakalı var; siyah saçları biraz ağarmış ve kısa kesilmiş. Yüzü zayıf, güneşten yanmış; Güneyliler gibi. Annie'nin onu beklediği lokantaya girdiğinde kolunun üzerine acayip bir pardösü atmıştı."

"Dur biraz!" diyen Holmes cüzdanını çıkarıp ışığa tuttu: "Şu kumaşa bir bak bakalım!"

"Aa..." dedi kız: "Adamın pardösüsü aynen bu kumaştandı; ışıkta acayip parlıyordu."

Sherlock Holmes edindiği bilgilerden ötürü sevinçliydi.

Helyett'i kaçıran adam kesinlikle Macar'dı; fotoğrafın arkasındaki isim ona aitti; Helyett onu tanıyor olmalıydı, aralarında herhalde bir ilişki vardı ki, kendi isteğiyle gitmişti onun peşinden... Adam bir süredir Londra'daydı anlaşılan; Annie'yle günlerce kırıştırmış ve Roseberry'nin gizli merdivenini ondan öğrenmişti! Helyett'in kaçırılışını da o planlamıştı. Önce pansiyonda kalarak etrafı kolaçan etmişti; ancak kadını kolayca kaçırabilmek için onun, kocasının evine girmesini beklemişti.

Bu adamda nasıl bir güç olmalıydı ki, zavallı kadın yardım istemeyi bile düşünmedi; yoksa bağırsa herkes yardımına gelirdi, bunu biliyordu.

Acaba Helyett Londra'ya bu herif yüzünden mi gelmişti?

Tüm bu soruları kendi kendine soran Holmes "İnşallah kendi canına kıymadı..." diye aklından geçirdi. Öyle bir şey olsaydı, resmin arkasına o iki ismi yazmazdı herhalde! Belki de Holmes tarafından kurtarılarak yeniden kocasına kavuşmayı umut ediyordu?

Sherlock Holmes hâlâ morgdaydı; varsayımlarına o denli dalmıştı ki, nöbetçinin ana kapıyı kapadığını hiç fark etmedi.

Birden salona genç bir adam girdi

"Bay Holmes!" diye bağırdı: "Bütün gün şehirde sizi arayıp durdum."

"Vaay, Harry Taxon! Burada işin ne? Eve gelmedim diye beni merak mı ettin?"

"Elbette üstadım! Ayrıca size bir mektup var; Bay Roseberry tarafından gönderildi; ilginizi çekeceğine eminim. Mektubu getiren kişi Bayan Bonnet'ye bunun hemen sizin elinize geçmesini söylemiş. Ben de sizi aradım. Polis merkezinden sizin morga gittiğinizi öğrendim ama bu zamana kadar burada kalacağınızı hiç düşünmedim."

"Mektup yanındadır inşallah?"

"Tabii ki! Bu bir kartpostal galiba, Bay Roseberry bir zarfa koymuş."

Holmes zarfı yırttı. İçinden gerçekten bir kartpostal çıktı. Roseberry'ye gönderilmişti ve şöyle yazılıydı:

"Sevgili kocacığım! Bu satırları okuduğun zaman ben artık hayatta olmayacağım. Kötü kaderim yakamı bir türlü bırakmadı; senden ayrılmak ve kendimi öldürmek zorundayım. Edebilirsen... beni affet! Seni seven Helyett."

Bu satırların altına Roseberry şunları yazmıştı:

"Onu başkalarının kollarında görmektense, ölmesi daha iyi."

Dedektif kartı cebine sokarak morgdan ayrıldı. Genç öğrencisi ne kadar dikkat ettiyse de, üstadının yüzüne bakarak onun ne düşündüğünü anlayamadı.

"Soutahmpton'a giden tren kaçta kalkıyor?" diye sordu Holmes.

"Tam 24.05'te."

"Harika! O zamana kadar rahatça hazırlanır, doğru dürüst de bir yemek yeriz. Bir daha güzel yemek kim bilir ne zaman kısmet olur?"

"Yolculuğa mı çıkıyorsunuz, üstadım?"

"Evvet, oğlum! Hem de uzun bir yolculuğa... Ama merak etme, sen de benimle geliyorsun!"

"Yaşasın!" diye bağırdı Harry: "Değişiklik olacak benim için... Çünkü canım sıkılıp duruyordu."

"O kadar çabuk sevinme, oğlum! Amansız bir katilin peşindeyiz. Hadi önce eve gidelim!"

4. Bölüm.
Günahkarlar yuvası

Bükreş'in ünlü Calca Victorice Caddesi'ne paralel sokaklardan birinde gecenin bu saatinde bile trafik hâlâ yoğundu. Özellikle kırmızı lambalarla bezenmiş bir evde çok hareket vardı.

Kaldırımda durup oraya bakan çok şık bir beyin yanı sıra orta tabakadan halk da hem zemin katından hem de birinci katından müzik gelen bu eve ilgi göstermekteydi.

Holmes kendi kendine:

"Başka çarem yok," diye fısıldadı. "Simonyi'yi herhalde burada bulacağım. Doğrusu Bükreş polisinden daha fazla bir şey beklerdim."

Hemen karar vererek eve doğru yürüdü.

Kapıyı açan bir koruyucu sordu:

"Beyefendi konser salonuna mı teşrif buyuracaklar?"

"Evet! Bak dostum, ben buranın yabancısıyım; canım eğlenmek istiyor," diyen Holmes adama dolgun bahşiş verdikten sonra ekledi: "Sen bana tavsiyede bulun. Zamanım boşa gitmesin... Yani en iyisi konser salonu mu sence?"

Koruyucu kurnazca sırıttı, sonra dedektife iyice yaklaştı ve güvence verircesine:

"Orada fazla oyalanmayın," dedi: "En güzel kızlar birinci katta. Konser salonu züğürtler için... Sizin gibi centilmenlere yaramaz!"

"Sağ ol, evlat; ben de ona göre davranırım."

Az sonra ünlü dedektif şahane döşenmiş bir salona alındı. Bir köşede ufak bir orkestra çigan havaları çalıyordu. Çalgıcılar fraklıydı, hepsi de çalgısının üstadıydı. Duvar boyunca sıralanmış rahat koltuklu masalara hem yemek hem de şarap servisinde bulunuluyordu. Her şey çok pahalıydı.

Sherlock Holmes masalardan birine oturur oturmaz konsomasyon yapan kızlardan biri hemen çıkageldi. Bu oldukça güzel bir kızdı ama çok çile çektiği yüzünden belliydi.

"Oturabilir miyim?" diye sordu gülümseyerek ve dedektife sokuldu.

"Canın sıkılmayacaksa otur!" diye karşılık verdi Holmes.

"Oo, misafirlerimiz asla can sıkıcı değildir. Bizim işimiz de zaten can sıkıntısını gidermek! Ne içerdiniz?"

"Seçimi sana bırakıyorum."

"O zaman şampanya içelim. Şampanyayı çok severim."

"Patronun da işine gelir, değil mi?"

"Bu işleri iyi biliyorsunuz, bayım. Hangi millettensiniz siz?"

"Tahmin et bakalım; sen her milletten adamla tanışmışsındır."

Kız biraz düşündü:

"Ya Alman, ya İngiliz..." dedi: "Haksız mıyım?"

"Doğru. Ben İngilizim. Dünya turuna çıktım."

Kızın gözleri parladı; dünya turuna çıkan bir adamda çok para olmalıydı. Eh, böyle birinin kesesini boşaltmak hiç de fena olmayacaktı!

Az sonra bir şişe şampanyayla döndü, kadehleri doldurdu.

"Şerefe!" diye gülerek kadeh tokuşturdu.

Sherlock Holmes kadehindekini içti; kız ona iyice sokuldu:

"Yukarıdaki odaya çıkalım mı? Orada daha rahat konuşuruz... Burada müzik çok gürültülü..."

"Olsun, ben alışığım. Sen nasıl oldu da buraya düştün?"

"Gayet basit," dedi kız, düş kırıklığına uğramış gibiydi: "Önce bir fabrikada çalışıyordum ama çok az para geçiyordu elime. Sonra az çalışarak çok para kazanma yolunu seçtim."

"Annen baban yok muydu? Onların sözünü dinlemedin mi?"

Kız bir kahkaha attı; kadehindekini bir dikişte bitirdikten sonra yenisini doldurdu.

"Annem babam mı? Vardı. Anama para yetiştiremedim, babamsa ayyaşın tekiydi; bir kızı olduğunun farkında bile değildi."

"Peki sonun ne olacak?"

"Sonum mu?" diyen kız kendi kadehini bir daha doldurdu: "Sonumu biliyorum. Müşteri çekemeyecek kadar çirkinleştiğimde fazla para kazanamayacağım; patrondan alacağım borcu ödeyemeyince de kapı önüne atılacağım. Yani sonum, buradakilerden bir çoğununki gibi olacak."

Sonra içini çekti:

"Bırakalım şimdi şunları. İçip eğlenelim. Bugün varsak yarın belki yokuz!"

Ve yine gülerek kadehe sarıldı.

Bir süre sonra Holmes sordu:

"Bu eve senin gibi zavallı kızları düşüren bir pezevenk vardır herhalde."

"Onlardan düzinelerle var! Şahsen tanımıyorum, çünkü ben buraya kendi isteğimle geldim. Ama yukarda çalışan Eliza'ya sorun; bu konuda kendisi roman yazabilir."

Şişe boşalmıştı; çoğunu kız içmişti. Holmes hesabı ödemek üzere ayağa kalktı. Kız üzgündü, yağlı müşterisini yeterince yolamamıştı!

Dedektif salonu şöyle bir gözden geçirdi, sonra birinci kata çıkan döner merdivene yöneldi.

Demek kızlardan kalburüstü olanları oradaydı...

Bayan Roseberry'nin Londra'dan nasıl kaçırıldığının cevabını belki orada bulabilirdi.

Önce Viyana'ya, sonra Prag'a, oradan da Budapeşte'ye gitmişti. Macar polisi Simonyi adındaki kadın tüccarını tanıyordu. Ve bu adam, dedektifin verdiği tarife uyuyordu. Yaşı tutuyordu bir kere; dış görünüşü de öyle. Anlaşılan ele geçirdiği kadınları ya Macaristan'da ya da Romanya'da pazarlıyordu.

Budapeşte polisinin dosyasına bakılırsa Simonyi, sık sık Bükreş'e hatta İstanbul'a gidip geliyordu. Özellikle İstanbul'daki paşaların haremlerine kadın satıyordu.

Ama asıl kaldığı yer Bükreş'ti, çünkü sıkıştı mı oradan sınır dışına kaçması kolay oluyordu.

Böylece Sherlock Holmes, Simonyi'nin peşinden ta buralara kadar gelmişti

Bu arada Bay Roseberry'ye de bir mektup göndererek durumu açıkladı. Özellikle de genç kadının öldüğüne inanmadığını vurguladı. Bükreş polisinden fazla bir yardım göreceğini ummamıştı; nitekim öyle oldu. Bu yüzden kendi yolunda tek başına yürümeyi yeğledi.

Evet, salona bir göz attı.

Duvar boyunca sıralanmış locaların yan duvarları bayağı sağlamdı ama kapıları kadife perdedendi.

Çoğu tutulmuştu. Hep kadeh sesleri, gülüşme ve kıkırdama işitiliyordu.

Burada da tıpkı konser salonundaki gibi dedektifin yanına bir kız yanaşarak kendisiyle bir bardak şampanya içip içmeyeceğini sordu.

Holmes kıza dikkatle baktı; aslında Eliza'yla görüşmek istediğini söyledi.

"Hoşuna gitmedim galiba?"

"Öyle! Yanaklarına çok allık sürmüşsün, vücudun da çok dolgun."

"Zayıf ve narin birini istiyorsun sen?"

"Öyle! Ama burada zevkime göre birini bulamadım."

"Yanılıyorsun! Burada her zevke göre birini bulmak mümkün. Demin salona giren kıza bir baksana!"

Dedektif o tarafa baktı. Gerçekten de zayıf ve narin bir kızdı bu; yüzü aşırı solgundu ama hastalıklı değildi.

Demin konuştuğu kız, beğenilmemiş olmasına hiç de gücenmemişti. Müşterisinin ilgilendiği kıza bir işaret çakarak:

"Eliza!" diye seslendi: "Bir misafirin var!"

Kız yaklaşarak sordu::

"Size nasıl yardımcı olabilirim?

"Şu köşedeki locaya bir şişe şampanya getirin!"

Az sonra şişe, rahat koltuğuna gömülen Holmes'ün önüne getirildi.

Kız kadehini müşterisininkiyle tokuşturdu ama bir yudum

bile içmedi; Sherlock Holmes bunu fark ettiyse de aldırış etmedi.

"Rahatsız gözüküyorsun," diye lafa başladı dedektif: "Hasta mısın yoksa?"

"Hayır. Sadece mutsuzum. Ama bu sizi ilgilendirmez tabii. En iyisi bundan konuşmayalım."

"Yoo, beni çok ilgilendiriyorsun. Keşke sana yardım edebilsem."

Kızın gözleri doldu, sonra üzgün bir tavırla kafasını iki yana salladı:

"Bana kimse yardım edemez," dedi usulca: "Hadi için! Patron bize bakıyor. Bu lokalde acıklı sahnelerden hoşlanmaz o!"

Dedektif kadehindekini dikerek içti, konsomatris hemen yenisini doldurdu.

"Ya sizi bu cehennemden kurtarmaya karar vermişsem?" dedi Holmes gülümseyerek.

"İnanmam," dedi kız: "Bunu niye yapasınız ki?"

"Sonra anlatırım. Ben zorla bir kızı kaçıran bir adamı arıyorum. Onun izini Budapeşte'ye kadar takip ettim; kendisi sonra Bükreş'e geçti. Sen bana bu konuda yardımcı olursan ben de seni buradan kurtarırım!"

"Siz bir kadın taciri mi arıyorsunuz?" diye sordu kız: "Böyle birini tanıyorum ben; aradığınız adamın ismini biliyor musunuz?"

"Evet, adı Simonyi."

Eliza elinde olmadan bir çığlık attı, yüzü daha da soldu.

"Peki onu bulursanız ne yapacaksınız?"

"Kurbanını elinden kurtardıktan sonra onu adalete teslim edeceğim."

Kız acı acı güldü:

"Bunu başaramazsınız. Onun bir sürü yardımcısı var. Kaçırdığı kıza gelince, kim bilir nerede? Belki de çoktan sınırı aştı?"

"Simonyi benden daha çabuk yol alamaz. Çünkü buraya

kadar hep en lüks ve en hızlı trenlere bindim."

Kız karşısındakine ilgiyle baktı; dedektifin enerjik yüz hatları onu etkilemişti.

"Bu adam hakkında daha ne biliyorsun?" diye diretti dedektif.

"Peki. Her şeyi anlatırsam bana verdiğiniz sözü tutacak mısınız? Beni gerçekten bu bataklıktan kurtarır mısınız?"

"Söz veriyorum. Sen bana şimdi ne yapacağımı söyle."

"Dinleyin o zaman: Ben fakir bir Macar çiftçisinin kızıyım. Babam beni okuttu. Hatta öğretmenlik sınavını kazandım. Anne ve babama daha fazla yük olmamak için en kısa zamanda hayatımı kendim kazanmaya karar verdim. Budapeşte'deki bir ailenin yanına çocuk bakıcısı olarak girdim. Ama bu iş beklediğim gibi çıkmadı. Bana çok az yemek verdiler, maaşımı da zorla aldım. Evin beyi karısının beni kıskandığını açıkladı. Kısacası, berbat bir yere düşmüştüm. Ama boşta olan o kadar fazla çocuk bakıcısı var ki, buradan ayrılırsam yeniden iş bulabileceğim şüpheliydi.

"Bir akşam can sıkıntısından parka gidip bir sıraya oturdum. Ağlamaklıydım. Derken yanıma bir bey yaklaşarak halimi hatırımı sordu.

"Ben de kendisine sıkıntımı anlattım. Çok ilgilendi. Adının Simonyi olduğunu söyledi. Benim gibi eğitim görmüş birine Romanya'da uygun bir iş bulabileceğini söyledi. Orada çocuk bakıcılarına iyi para veriyorlarmış!

"Ben buna kandım. Yeni dostum yaşını başını almıştı; dış görünüşü insanda güvence uyandırıyordu ve bana da çok saygılıydı.

"Bir hafta sonra yine parkta buluştuk. Sevinçle bana Bükreş'ten gelen bir mektubu gösterdi. Tanıdığı birisi, iki çocuğuna bakacak bir bakıcı arıyormuş. Yeme-içme-yatmanın dışında ayda 50 frank verecekmiş!

"Bu benim çok işime geldi. Önce hiçbir şeyden şüphelenmedim. Budapeşte'deki işimden paramı bile almadan ayrıldım ve yeni dostumla Romanya'nın başkentine doğru yola

çıktım.

"İstasyonda bizi eli yüzü düzgün bir adam karşıladı; bakacağım çocukların babasıymış. Ancak şu anda misafirleri olduğu için beni evine alamayacağını söyledi. Çünkü oda sayısı azmış, ama benim için bir tanıdığının evini kiralamış, orada kalabilirmişim.

"Üç aylık maaşımı peşin verdiği için sevinerek o eve yerleştim.

"Bay Simonyi arada sırada uğrayıp bana Bükreş'i gezdiriyordu. Derken bir gün, yeni işverenim de karısıyla birlikte çıkageldi. Beni bir konsere davet ettiler.

"Aklıma hiç kötü bir şey gelmedi. Onlarla birlikte bir eve gittik. Aşağıdaki konser salonunu biliyorsunuz işte! Orada oturduk; yedik, içtik ve müzik dinledik. Ne kadar oturduk, bilmiyorum. Uyumuşum. Uyandığım zaman kendimi gayet şık döşenmiş bir odada buldum.

"Beni uyuşturmuşlardı. Ve yatağıma yabancı erkek sokmuşlardı! Durumu kavrayınca bağırdım, çağırdım; intihar etmek istedim. Beni sözüm ona konsere götürenlerin boğazına sarılmak istedim ama boş yere!

"Bana bir gece önce imzaladığım bir sözleşmeyi gösterdiler; buna göre bu müessesede konsomatris olarak çalışacaktım! Bana başka çarem olmadığını, sokağa atılırsam dilenmek zorunda kalacağımı, oysa burada lüks bir hayat yaşayacağımı ayrıntılarıyla anlattılar.

"Kısacası, kaderime razı oldum. Ve şimdi görüyorsunuz ne haldeyim!"

Sherlock Holmes kızın başına gelenlerden bayağı etkilenmişti. Polisin gözü önünde nasıl böyle bir şey yapabilirlerdi?

"Sana sözleşme imzalattılar. Ama bunu okumuşsundur, ne kadar zaman için geçerli?"

"Bir ay için."

"Bu zaman daha dolmadı, değil mi?"

"Çoktan doldu. Ama borcumu ödemedikçe beni bırakmıyorlar."

"Borç mu? Burada nasıl borçlanabilirsin ki?"

Eliza acı acı gülerek cebinden bir not defteri çıkardı:

"İşte işverenimle olan hesaplarım burada yazılı." Sonra onu yine cebine attı: "Bize bakıyorlar. Daha sonra hepsini anlatırım. Siz şimdi içkinizi için de, başımız belaya girmesin!"

Holmes söyleneni yaptı. Bir yandan Simonyi'nin izini bulduğuna seviniyordu, öte yandan da kıza çok acıyordu.

Eliza ikinci şişe şampanyayı getirdi.

"Burada çalışan her kız yeme-içme ve giysi karşılığında günde 25 Frank ödemek zorunda! Bazen bunu ödeyecek kadar kazanıyoruz. Ama bazen olmuyor. O zaman aradaki farkı patrona borçlanıyoruz. Ve bu borç, bir ayda oldukça yüklü bir para tutuyor. Bizi hep borçlu tutuyorlar. Bir gün yeni bir giysi veriyorlar, 150 frank hesap ediyorlar. Günlük kazancımla bunu nasıl ödeyeyim ki? Burada 1.000 frank borcu olduğu için, gitmeyi aklından bile geçiremeyen bir sürü kız var."

"Peki patron ne yapıyor bunlara?"

"Güzel oldukları ve iyi iş çıkardıkları sürece onları kullanıyor, yoksa sokağa atıyor."

"Peki, biri çıkıp da bunlardan birinin borcunu ödemeye kalksa, patron karşı çıkar mı?"

"Niye çıksın ki! Böylesi onun işine geliyor. Çünkü giysilere dört misli fiyat biçiyor. Yeme-içme fazla bir şey tutmuyor. Onların yerine yenilerini nasılsa Simonyi bulup getiriyor."

"Senin şu anda borcun ne kadar?"

Macar kızı duraksadı:

"500 franka yakın."

"İyi. Şu sıralarda Simonyi bir şeyler yaptı mı?"

"Evet; en önemlisini söyleyeyim size. Bir gün buraya geldi. Ben yandaki odada bulunuyordum. Onlar benim farkına varmadı. Patron, Simonyi'ye işlerin ne alemde olduğunu sordu. O da İstanbul'dan büyük bir sipariş aldığını söyledi. Bu iş olursa o kadar çok para kazanacakmış ki, kendini emekliye sevk edecekmiş! Yanılmıyorsam, bir kez daha Londra'ya git-

mesi gerektiğini söyledi. Orada, tam İstanbul'daki paşanın istediği gibi bir kız varmış... Her şey yolunda giderse patrona olan eski borcunu da böylelikle ödeyecekmiş!"

"Dur!" dedi Holmes; gergindi. "Ne demek istedi acaba?"

"Galiba bu kızdan nefret ediyordu; bana öyle geldi."

"Bu konuşma ne zaman oldu?"

"Sekiz gün önce."

"Desene tam zamanında gelmişim?"

"Bu şeytan herif dediğini yaptı mı yoksa?"

"Yaptı ya! Bahsettiği kadını birkaç gün önce Londra'dan kaçırdı."

"Ooo, kaybedecek zamanınız yok öyleyse! Simonyi'nin evini arattınız mı?"

"Hayır. Bu imkânsız. Polis onu tanımıyor."

"Tabii tanımaz; polis de onunla birlikte çalışıyor. Ama ben size bir tüyo vereyim: Bükreş'in ortasından geçen Dimbovica Nehri'ni biliyorsunuz, değil mi? Bu nehir, kenti bir mil kadar geçtikten sonra Karesch köyü yakınındaki bir adacığa gelince ikiye ayrılarak akar. Simonyi'nin mavnası işte hep bu adacıktadır. Mallarını Türkiye'ye hep buradan taşır. Kurbanlarını önce buraya getirir. Bir gemiciyle anlaşmış durumda. Adam kızları İstanbul'a götürüp inanılmaz fiyatlarla satıyor. Belki Simonyi şu anda adadadır. Birkaç kız daha toplansın diye belki iki üç gün bekleyecek; ondan sonra ver elini İstanbul!"

"Londra'dan kaçırdığı kızı Bükreş'te bir eve saklamış olamaz mı?"

Eliza omuz silkti, çaktırmadan patronuna baktı; adam gözünü onlara dikmişti.

"Bu şehirde bir evi olmalı ama nerede olduğunu ben bilmiyorum. Onu siz kendiniz bulun. Sonra da beni unutmayın!"

"Hiç merak etme! Seni yerleştirecek yerim olsa hemen bugün buradan alırdım."

Eliza derin bir nefes aldı.

"Birkaç gün sonra olsa da olur. Yeter ki buradan kurtula-

yım!"

Sherlock Holmes sokağa çıktığında keyifliydi; kadın satıcısı hakkında duyup okudukları hep gerçekti.

Ahh, şu Simonyi serserisini bir ele geçirse! O zaman gününü görecekti! Henüz anlamadığı bir şey varsa, o da Helyett'in bu adamla nasıl bir ilişkisi olduğuydu.

Önce Simonyi'yi bulmalıydı; Eliza'nın dediğine bakılırsa bu herif Dimbovica'nın öbür yakasında olmalıydı.

"Sonunda Harry'ye iş çıktı!" diye mırıldandı yolda yürürken: "Ben de bu arada serserinin saklandığı adacığa bir göz atayım!"

5. Bölüm.
Kız kaçırma

Dimbovica'nın bir yakasında eski şehir Bükreş bulunur. Burası Türklerin Romanya'yı işgalinden bu yana pek değişmemiştir. Öbür yakasındaysa geniş kaldırımları ve bulvarları, kocaman kahveleri, pırıl pırıl parlayan vitrinleri ve yüksek apartmanlarıyla modern bir şehir görürüsünüz. Eski şehir daha çok şark havasındadır. Evler kerpiçtir. Sokaklar arnavut kaldırımıyla döşelidir ya da topraktır. Yağmurda geçemezsiniz!

Şimdi, kızgın güneş altında, her rüzgâr esişinde havaya bir toz dumanı kalkıyordu.

Ama halkın buna aldırış ettiği yoktu. Yırtık mintanlı çocuklar toz toprak içinde kaydırak oynuyordu. Kadınlar, çeşmelerde yıkadıkları çamaşırları açıkta kurutuyordu. Erkeklerse bu sıcakta bile terk edemedikleri kürklerine bürünmüş, kapı eşiklerine oturup sigara tüttürmekteydi.

Uzaktan bir laterna sesi duyuldu. Bir erkek şarkı söylüyordu.

Laternacı gitgide yaklaştı. Bu, 18-20 yaşlarında sarışın bir oğlandı. Sapsarı saçlarıyla herkesin gözüne çarpıyordu.

Yabancı olmalıydı. Çünkü söylediği şarkıyı kimse anlamı-

yordu. Ancak, bu bir İngiliz şarkısıydı; o sıralarda lokallerde ve sosyetik yerlerde ağızlardan düşmüyordu.

Genç laternacı bu şarkıyı pek benimsemiş olmalıydı ki, durmadan çalıp söylüyordu. Sanatına düşkün biri olmalıydı, çünkü açık kasketine atılan paralara pek dikkat ettiği yoktu. Gözleri sıra halindeki evlerdeydi; sanki bir şey arıyordu.

Sokağın sonuna geldiğinde laternasıyla şarkı söylemeyi sürdürmekteydi. Birden durdu. Küçük bir evin ikinci katından bir çığlık işitti. Bu evin öbürkülerden farkı, tüm pencerelerinin demir parmaklıklı oluşuydu.

Oğlan yine şarkıya başladı ama gözünü de pencereden ayırmadı. Çığlığı atanın bir kadın olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Sağına soluna bakındı; yolda kimseler yoktu. Herkes işe gitmiş olmalıydı. Birden parmaklıklı pencereye solgun bir yüzün dayandığını gördü. Oraya yaklaştı. Şarkısını beğenen birini selamlarcasına şapkasını havaya kaldırdı.

Kadın İngilizce:

"Kimsiniz siz?" diye sordu.

"Sherlock Holmes'ün yardımcısı," diye cevap verdi oğlan.

"Aman Tanrım! Ne şans! Helyett Roseberry ismini hiç işittiniz mi?"

"O bayan yüzünden buradayız biz. Sanırım hanımefendi, bu sizsiniz!"

"Evet. Sherlock Holmes'e söyleyin, beni kurtarmak istiyorsa hemen Karesch'e gitsin. Siz şimdi hemen gidin, hemen! Daha fazla konuşamayacağım. Biri geliyor."

Laternacı ağır ağır dönüş yaparak yoluna koyuldu.

"Bugün üstadımdan daha şanslıyım," diye mırıldandı; "Hemen onu bulup haber vermeliyim."

Harry Taxon, Holmes dönünceye kadar evde uzun zaman bekledi.

"Aradığınızı buldunuz mu üstadım?" diye sordu oğlan; biraz heyecanlıydı.

"Evet," diye karşılık verdi dedektif bezgin bezgin. "Eli-

za'nın bahsettiği mavnayı buldum ama Simonyi'den eser yok. Herhalde daha Bükreş'e gelmedi."

Harry Taxon bıyık altından için için güldü.

"Ne sırıtıyorsun öyle? Yoksa bir şey mi buldun?"

"Evet, Üstadım. Simonyi şu anda Bükreş'te!"

"Yok yahu? Onu gördün mü? Ama onu tanımazsın ki! Neyse, anlat bakalım bildiklerini!"

"Hatta Helyett'le konuştum."

Ve aradıkları kadınla ne konuştuğunu kısaca anlattı.

"Sıkı gözaltında bulunduğu kesin," diye devam etti: "Onu oradan zorla kaçırmak pek mümkün olmayacak. O zaman hayatı tehlikeye girebilir. En iyisi, onun söylediğini yapmak... Yani Karesch'e gitmek."

Sherlock Holmes bir süre düşündü:

"Bana kalsa hemen harekete geçerdim... Teke tek! Gerekirse elde tabancayla! Ama senin dediğini yapacağım. Hadi hemen Karesch'e gidelim! Güneş neredeyse batacak, fazla vaktimiz yok. Bilseydim, daha adadayken Karesh'e geçerdim; çünkü oradan sadece 20 dakikalık mesafede."

İki dedektif köye yaklaşırken akşam olmuştu.

Harry Taxon, şefinin talimatı üzerine köyün yakınındaki ufak bir koruluğa saklandı. Holmes köye yalnız indi. Gençlerin ve yaşlıların toplandığı içkili lokantaya gitmeye kararlıydı.

Daha uzaktan kulağına çigan havaları geldi. Bu akşam dans da olmalıydı. Lokanta dışından da aydınlatılmıştı. Pencereden bakıldığında, içerde dans etmekte olan çiftler görünüyordu. Aslında burası lüks bir yerdi. İçilen içkiden ve ortamın sıcaklığından suratlar hep kıpkırmızıydı.

Derken müzik sustu; sıcaktan bunalan çiftler kendilerini dışarı attı. Birbirlerine sarılarak Dimbovica'ya giden yolda yürümeye başladır.

Az sonra yine keman sesleri duyuldu.

"Yaşasın Simonyi!" diye bağırışlar geliyordu lokantadan.

"Simonyi burada mı ki?" diye mırıldanan Holmes içeri girip ufak bir masaya oturdu.

Lokantacı her müşterisinin kadehine elindeki karnı şiş şişeden Sliwowitz dolduruyordu. Bu, Romanya'da çok sevilen bir nevi erik rakısıydı.

Dedektife de vermek istedi ama beriki istemedi.

"Ödemene gerek yok, kardeş!" dedi lokantacı: "Bu turu Bay Simonyi ödüyor."

"Bay Simonyi mi? Kim bu Bay Simonyi?"

"Zengin bir Macar. Bükreş'e ne zaman gelse bize uğrar. Bak, orada çingenelerin arasında oturuyor. Al şu kadehini iç de, oyun bozanlık etme!"

Holmes kadehi doldurttuktan sonra önüne koydu.

Demek ünlü kadın satıcısı Simonyi buydu!

Asılı lambanın ışığı altında adamın yüzüne baktı: Londra'daki kızın tarif ettiği gibiydi. Zayıftı. Uzun ve siyah bıyığı aşağıya sarkıktı. Koyu renkteki gür saçları kısa kesilmişti. Ceketinin yakası ve kol yenleri de astragandı!

Çiftler lokantaya geri döndü. Sonradan gelenlere de Sliwowitz ikram edildi. Yine etraftan sesler duyuldu: "Simonyi'nin şerefine!"

Derken Simonyi yerinden kalkarak dışarı çıktı. Gözleri kapı yanında oturmakta olan Holmes'e takıldı. Onun yabancı olduğunu hemen anlamıştı. Konuşup konuşmamak için biraz tereddüt etti ama Sherlock Holmes ondan önce davrandı. Kadehini kaldırarak:

"Şerefine, kardeş!" dedi.

"Şerefe!" diye karşılık verdi beriki: "Hangi millettensin sen?"

"Avusturyalıyım. Banka memuruyum. Bir gemi arıyorum."

Simonyi ona sertçe baktı, sonra anlayış gösterircesine yüzünü çarpıttı:

"Edirne'ye giden trene niye binmiyorsun?"

Holmes omuz silkerek bakışlarını uzaklara kaydırdı:

"Trenden pek hoşlanmam. Deniz yolculuğu yapmak isterdim."

"Çaktım arkadaş! Anlaşılan resmin bütün istasyon binalarında asılı. Kesenin ağzını biraz açarsan benim takayla Köstence limanına kadar gidersin."

"Yapalım şunun pazarlığını, ha?"

Muhabbet tellalı bir an düşündü:

"Sen şimdi burada birkaç saat bekle! Benim çok önemli bir işim var; fazla uzatmaya gelmez. Ama sanırım her şey yoluna girecek. Sanırım saat onda yola çıkmış oluruz. Takanı Dimbovica'daki adacıkta, harekete hazır durumda."

Böyle diyerek lokantadan çıktı ve şosede yürümeye başladı.

Hemen arkasından baş dansörlerden genç ve yakışıklı biri, peşinden gitti. Birkaç dakika sonra da ikincisi...

İkisi de, Simonyi'nin yabancıyla konuşması bitsin diye beklemişti.

Kadın satıcısı onlarla ne konuşmuştu ki? Önemli dediği işi bunlarla mı görüşecekti? Bu yüzden mi deniz yolculuğu için Holmes'le pazarlığa oturmamıştı?

Sherlock Holmes, lokantanın etrafını çeviren koruluğa gizlendi. Hava çok karanlık olduğu için onu göremezlerdi. Uzaktan gelen sesleri işitebiliyordu.

Simonyi şöyle diyordu:

"Sarışın Marinka'yı istiyorum, Jossi! Türk paşaları artık esmer karı istemiyor. Haremlerinde sarışın olursa, bununla caka satıyorlar. Eski dostum Mustafa, sarışın olmayan karıyı benden almaz artık... Marinka'yı ayarladın mı sen?"

"Beni seviyor, bana çok güveniyor. Herhalde benimle Dimbovica'ya gelecektir."

"Güzel. Sandal anlaştığımız yerde duruyor. İkiniz binersiniz; ada yakınlarında bir yerde sen başlarsın acemice sallamaya... Ani bir dönüş yaparsın, hoop... birlikte suya düşersiniz. Sen yüzme biliyorsun, değil mi?"

"Balık gibi yüzerim! Hiç korkma! Sonra onu kurtarıp senin gemine bindiririm. Haa, ama elbiseleri ıslanmış olacak. Bütün yolculuğu bu şekilde geçiremez Marinka."

"Onu ben de biliyorum, zırzop! Benim gemimde şahane Türk giysileri var. Avrupalı karıları Köstence'ye hep kendi kıyafetleriyle mi indiriyorum sanıyorsun? Yoksa yolda bağırmaya görsünler, bütün gemiler etrafımızı alır. Ama kadınlar Türk'se, daha doğrusu Türk gibi giyinmişse, kimse aldırış etmez! Zaten ben onları hep kamaralarında kapalı tutarım, başım belaya girmesin diye. Gemide bir güvercin daha var; oldukça yaygaracı biri. Yakalayıncaya kadar anam ağladı. Ama bana binlerce Frank kazandıracak. Eee, sen Georgi! Senin dansözle anlaştın mı bari?"

"Evvet, kardeş! Bu akşam benimle geliyor, kendisini ailemle tanıştıracağım," diyerek bir kahkaha attı: "Onlardan sözüm ona evlenme izni alacağız! Onun için önce bizim köye gideceğiz. Ben her şeyi ayarladım. Kuşkulanmasın diye onu önce senin sandalına bindireceğim."

"Olur. Her iki kız gemide karşılaşsalar da akıllarına kötü bir şey gelmeyecek. Hemen yola çıkarız zaten. Senin kızın da bu arada Marinka'yı teselli eder nasılsa."

"Haa, kardeş! Bu kızlara karşılık ne alıyorum ben?" diye sordu genç yardımcılardan biri.

"Geçen yıl olduğu gibi, 300 frank."

"Ama kardeş, duyduk ki, kız başına İstanbul'da binlerce Frank alacakmışsınız?"

"Bu saçmalıklara inanma sen! Kim böyle bir Romen orospusuna 3.000 frank verir? Fransızca konuşabilse ya da çembalo çalsa, o zaman birkaç bin frank ödeyecek paşa bulunur İstanbul'da. Yoksa süt sağmaktan başka bilmeyen bir köylü kızına beş para vermezler!"

"Ama onlar bu yörenin en güzel kızları," dedi oğlanlardan biri, çekinerek.

"Elbette. Yoksa almazdım," diye güldü Simonyi: "Bizim emektar Mustafa kör mü sanıyorsun sen? Sana bir şey söyleyeyim mi? O, bir tilki kadar kurnazdır ve karıdan kızdan anlar."

"Yapma be kardeş! Bir 100 frank daha toslayıver," dedi

öteki oğlan: "Onları kaçırana kadar neler çektik, biliyor musun?"

"Ya benim karşılaşacağım tehlikeler?" diye bozuk çaldı Simonyi; sinirlenmişti. "Köstence'ye iki tane ayarladım, Avrupalı aile yanında çocuk bakıcılığı yapmış kimseler bunlar. Son anda kuşkulanırlarsa ne yaparım ben? Gemide ayrıca üç karı daha olacak! Yaptığım iş kolay mı sanıyorsun? Neyse, dostluğumuz bozulmasın! İki kızı gemiye getirdiğinizde 400 frank daha çalışır, tamam mı?"

"Öyle olsun, kardeş! Bize yine ihtiyacın olursa eski adrese yazarsın. Kızları teslim ettikten sonra biz karada kalalım, yoksa şüphelenirler."

Sherlock Holmes tüm bu konuşmaları duydu.

Az sonra Simonyi oradan ayrılarak lokantaya döndü ve müzisyenlerin arasına katılarak birer Sliwowitz ısmarladı. İnsanın ciğerine işleyen bakışlarla Holmes'ü süzdü.

Dedektifse dans eden çiftlere baktı; pist o kadar doluydu ki, Simonyi'yi bahçeden takip eden oğlanları bulmakta güçlük çekti. Onları gözden kaybetmemeye karar verdi. Ancak kadın tüccarının kurnazlığını hesaba katmamıştı. Yılların yıpratamadığı bu herif, Holmes'ün onları nasıl gözlediğinin farkına varmıştı.

Sherlock Holmes bir an için bağıra bağıra her şeyi anlatmayı düşündü ama, bunda dayak yemek riski de vardı. Tam o sırada Simonyi yanına yaklaştı:

"Ben düşündüm; seni Köstence'ye götüremeyeceğim. Çünkü başka yolcular var; sana yer kalmıyor."

"Ne yapalım? Ben de başka bir gemiyle giderim."

"Yoo, sen trenle git, arkadaş! Tehlikeli birine benziyorsun!"

Holmes karşısındakine şaşkınlıkla baktı, alay edercesine güldü:

"Ben mi tehlikeliyim? Bunu da nereden çıkardın?"

Herif kavga mı çıkarmak istiyordu? Niye böyle konuşmuştu? Holmes'ten korkmuş muydu?

"Kimliğin yanında mı?"

"Niye soruyorsun? Polis misin yoksa?"

"Öyleyim. Kimliğini görmeye hakkım var!"

"Yalan söylüyorsun! Sen Macar değilsin; Romanyalı polise de hiç benzemiyorsun. Asıl polis şurada olsa da, senin kimliğine baksa..."

Böyle diyen dedektif ayağa kalktı, çevresinde bir jandarma ararcasına.

"Hadi boş ver!" diyen Simonyi gülerek dedektifin omzuna bir şaplak attı: "Sen ne kadar polissen ben de o kadar polisim. Neyse, benim kaybedecek zamanım yok. Mavnaya gitmem lazım."

Sherlock Holmes etrafına bakındı; her iki çift de sıvışmıştı.

Simonyi'nin kavga başlatmasının nedeni buydu demek. Holmes'ten şüphelenmiş, onun bahçede konuşulanları dinlemiş olabileceğini düşünerek her iki oğlana kızlarla kaçması için zaman kazandırmıştı.

Ve Simonyi de çıkıp gitti.

Holmes peşinden yürüdü. Koruluğa yaklaştığında Harry Taxon'la karşılaştı; oğlan can sıkıntısından patlamak üzereydi.

"Birkaç dakika önce buradan bir adam geçti," dedi: "Acelesi vardı galiba."

"O herif bizim aradığımız Simonyi işte! Şimdi gevezeliği bırakalım. Dinle! Al şu 500 frankı! Hemen Bükreş'e dön, Eliza'yı tanıdığım lokale git! –Sana göstermiştim ya!– Orada bu parayı ödeyip kızı kurtar. Patronu zorluk çıkarırsa onu Macar Konsolosluğu'na gitmekle tehdit edersin; çünkü Eliza, Macar uyruklu. Bir oda kirala, kıza da 100 frank bırak; onunla anasının babasının yanına dönüp başının çaresine baksın! Bu işlerin hepsini bu gece yapacaksın, tamam mı? Yarın sabah beni bekle; gelmezsem hemen İstanbul'a git, orada Sirkeci rıhtımı civarında kendine bir yer ayarla ve beni bekle. Ben seni bulana kadar bir hafta geçebilir; canını sıkma! Her gün limana inip beni ara. Hadi güle güle, oğlum!"

Holmes, genç yardımcısına yüklü bir miktar para verdik-

ten sonra hızlı adımlarla nehre doğru yürümeye başladı.

Oraya vardığında ortalık zifiri karanlıktı. Adacığı ve sandalı zor buldu.

Sandaldan yükselen seslere ve gülüşmelere akan suyun çıkardığı şırıltı karışmaktaydı. Bunlar Jossi'yle Marinka olmalıydı.

Bir an için Holmes onlara seslenerek kızı uyarmayı düşündü. Tam o sırada sandal devrildi. Bir çığlık işitildi.

Jossi sandalı devirmişti. Ve Marinka suya düştü!

Dedektif sahilde huzursuzca dolaşıp durdu; burada kullanabileceği bir kayık yoktu. Ama zavallı kızı kurtarmak için bir şeyler yapmalıydı.

"Marinka!" diye haykırabildiği kadarıyla haykırdı: "Jossi seni sattı! Kaçmaya bak! Yoksa..."

Sözcükler ağzında kaldı. Başına yediği müthiş bir darbeyle yere yığılıverdi.

"Namussuz!" diye mırıldandı Simonyi ve yere düşenin üzerine eğildi: "Bu defa işimi bozamayacaksın! Görür görmez senden şüphelenmiştim zaten. Ama ne yapayım ben onu şimdi? Lokantada takışmıştık. Onu burada böyle görürlerse benden bilirler."

Yerinde doğrularak etrafına bakındı:

"Tamam!" diye söylendi: "Şelaleden aşağı düşsün. Sahilde bir yerde cesediyle birlikte sandalı bulurlarsa, akıntıya kapılıp boğulduğunu sanırlar."

Dedektife baktı: hâlâ baygındı. Hemen sahile koşarak orada bağlı sandallardan birine atlayıp kürek çeke çeke hareketsiz yatan Holmes'ün bulunduğu yere geldi.

Dedektifi sandala yüklemesi pek de kolay olmadı. Ondan sonra da mavnasının bulunduğu adacığa doğru yol aldı. Oradan ufak bir kayık çekerek Holmes'ü buna aktardı. Sonra kayığa bir tekme atarak belli bir yöne doğru onu akıntıya bıraktı.

"Oldu bu iş!" diye söylendi: "Bir saate kalmaz, bu kayık akıntıya kapılarak şelaleye kadar varır. Oradan aşağı bir düştü mü, cesedi artık Karadeniz'den çıkar. Şimdi şu kızlara bir

bakayım!"

Adamın hesabı doğru çıktı. Dimbovica Nehri kayalıklarla çevriliydi. Sağ tarafta tehlikesizce yol alınabilirdi. Ama sol taraftaki yüksek kayalıklar kademe kademe alçalarak ta dibe kadar iniyordu. Buralarda su çok şiddetli akıyor ve daha ilerde bir şelale oluşturuyordu. Burada akıntıya kapılan bir sandalın batması işten bile değildi.

Holmes'ün içinde bulunduğu ufak kayık yavaş yavaş yol almaya başladı; akıntı henüz çok kuvvetli değildi. Ama gittiği yön tehlikeliydi!

Aradan yarım saat geçti. Holmes kendine geldi. İnleyerek yerinde doğruldu. Başı ağrıyordu.

Neredeydi?

Bir an düşündü.

Evet, Marinka'yı uyarmak istemişti; o sırada kafasına vurmuşlardı.

Yüzüne koyu kırmızı damlalar akmaktaydı. Başı kanıyordu. Ayağa kalkmak istediyse de içinde bulunduğu kayık sallandı. O anda tekneye vuran dalgaların sesini işitti.

Kayıkta olduğunu o zaman anladı. Yıldızların parladığı gökyüzü karanlıktı. Dikkatle etrafına bakındı; bodur ağaçların ve çalılıkların yanından geçmekteydi.

Artık Dimbovica'da yol almakta olduğundan şüphesi kalmamıştı.

Kayıkta hiç kürek olmadığını görünce acı acı güldü. Düşmanı her şeyi düşünmüştü! Harry Taxon'un uyarısı hatırına geldi: oğlan, bu adamın acımasız olduğunu, yoluna çıkanı temizlemekten çekinmeyeceğini söylemişti.

Holmes kürekçi yerine oturdu. Etrafta derin bir sessizlik vardı şimdi. Arada bir yakın köylerden birinden köpek havlaması, koyun sesi ya da at kişnemesi duyuluyordu.

Derken ay gözüktü, gümüş rengindeki ışığı her yanı aydınlattı. Zaman kaybetmiş olsa da, bu yolculuğu hiç de fena bulmadı dedektif.

Ancak bu daha ne kadar sürecekti, bilmiyordu. Onu bek-

leyen bir tehlike var mıydı ki?

Derken kulağına uzaktan fokur fokur kaynayan bir ses geldi. Geçen her dakika daha da şiddetlenmekteydi bu ses.

Fırtına olamazdı; çünkü en ufak bir esinti yoktu. İster istemez aklına Amerika'ya ilk gidişinde ziyaret ettiği Niyagara Şelale'si geldi. O da buna benzer sesler çıkarmıştı.

Holmes bu benzetmeye kendi de güldü. Ancak kayık yerinde dönüp de hızla yol almaya başlayınca:

"Aman Tanrım!" diye haykırdı: "Dimbovica Şelalesi!"

Bükreş'teyken, Karesch Köyü'ne yaklaşırken bu şelaleden bahsedildiğini duymuştu. Evet, yanılmıyordu: Akıntıya kapılmıştı!

Girdaba yakalanırsa şelaleden aşağı düşüp boğulması işten değildi!

Çalılıklar ve ağaççıklar yıldırım hızıyla yanından geçiyordu şimdi. Kurtuluş yok muydu? Burada geberip gidecek miydi yani? Yaşamı boyunca karşılaştığı sayısız maceradan sonra burada böyle pisi pisine mi ölecekti? Hayır! Olamazdı... Olmayacaktı!

Altındaki kayık bir daha döndü, bu kez kıçın kıçın gitmeye başladı.

Holmes etrafına bakındı; buradan nasıl kurtulacaktı?

Derken aklına bir şey geldi: Üzerinde oturmakta olduğu tahta kalas yerinden çıkabiliyordu. Dikkatle onu yerinden çıkarttı ve sonra suya daldırarak bütün gücüyle kürek çekmeye başladı. Kan ter içinde kalmıştı. Ama şelalenin sesini işittikçe daha hızlı çalıştı.

Sahile yaklaşır gibi oldu; rahat bir nefes aldı. Derken suyun üzerinde yüzmekte olan şekilsiz bir karaltı gördü. Bu, kocaman bir kavak ağacıydı! İri dalları kayalıkların arasına sıkışmıştı. Bu dallardan birini yakalayabilse, kurtulurdu. Tekrar kürek çekmeye başladı; neredeyse tırnaklarından kan fışkıracaktı. Sonunda kayığın başı sahile doğru döndü.

Holmes bir sevinç çığlığı attı. Akıntıdan kurtulmuştu, şimdi sakin suda ağaca doğru yol alıyordu. Birkaç dakika sonra

ağacın bir dalını yakalayabildi.

Boğulacak gibi nefes almaktaydı; kolları bacakları titriyordu; dala tutundu.

Daha fazla uğraşmadı. Önce dinlenmeliydi.

Yarım saat kadar kayıkta bekledi; bir eli ağaçtaydı. Sonra koskoca ağacın öbür dallarına tutuna tutuna kayığı sahile kadar çekti.

6. Bölüm
Tehlikeli Yolcu

Köstence limanı çok kalabalıktı. Her saat başı bir yelkenli açık denize doğru yollanıyordu.

Yolcu gemileri belirli günlerde sefere çıkıyordu. O gün sefer günü değildi; bu nedenle az yolcu vardı.

Kızgın güneş altında hiç kimse bir şey yapmak istemiyor gibiydi.

Sadece yaşlı bir adam rıhtım boyunca yavaş yavaş yürüdü. Kıyafetine bakılırsa Türk olmalıydı; anlaşılan İstanbul'a gidecekti. Ölü gibi yatmakta olan gemilere dikkatle bakarken saçı ağarmış başını iki yana sallayarak gemi halatlarından birinin üzerine çöreklendi. Hiçbir gemiyi gözden kaçırmıyordu.

"Hâlâ gelmedi," diye mırıldandı: "Yoksa geldi de ben mi kaybettim? Ama onun deniz yolculuğu daha uzun sürer; oysa ben trenle geldim ya!"

Birden elektrik çarpmışçasına irkildi. Gemilere dikkatle bakan birini gördü. Adam daha iyi seçebilmek için elini güneşe karşı siper etti.

Her yanına baktıktan sonra aradığı gemiyi bulmuş olmalıydı ki, el çırpmaya başladı. Ta ki güvertedekilerden birinin dikkatini çekinceye kadar.

Gemicilerden biri güverte parmaklığına dayanarak sahile doğru baktı ve adama işaret çaktı; onu tanımıştı. Hemen gidip kaptana haber verdi. O da çıkageldi ve rıhtımdaki yabancıyı arkadaşça selamladı.

Az sonra gemiden bir sandal indirildi. Onunla sahildeki adamı güverteye aldılar.

Yaşlı Türk gözünü gemiden ayırmıyordu; güneşin yakmasına aldırış ettiği yoktu. Isı dayanamayacak kadar yükseldiğinde sırtını dönüyordu.

"Şansım yaver gitti!" diye mırıldandı: "Dalga geçseydim Simonyi'nin gemisini göremeyecektim! Şimdi bu gemiye çıkmazsam bana da Sherlock Holmes demesinler!"

Dedektif sabırla beklemesini bildi. Kadın tüccarı karaya ayak basıncaya kadar saatler geçti. Ceketi ve kasketinden kaptan olduğu anlaşılan biri de ona biraz refakat etti ama tayfaları, karaya çektirdiği sandalda bekletti. Demek ki kendisi geriye dönecekti.

Yaşlı Türk onu gözleriyle takip etti. Bir ara iki adam durdu, aralarında bir şeyler konuştular, sonra ayrıldılar. Kaptan sandala geri döndü.

Ama oraya elli metre kala yaşlı Türk onun yolunu kesti. Romen aksanıyla:

"Bayım," dedi: "Beni İstanbul'a kadar alır mısın?"

Kaptan kaşlarını çatarak baktı:

"İstanbul'a gideceğimi nereden biliyorsun?"

"Buradaki bütün gemiler İstanbul'a gitmiyor mu? Allah rızası için beni de alın, n'olur! Allah sana bin bereket versin!"

"Yerim yok. Zengin bir adamı bekliyorum. Haremiyle beraber gelecek. Onun için seni alamam!"

"Ama sen müslümansın! Kader seni karşıma çıkardı. Kur'an'ın 92. suresinde ne yazıyor, biliyor musun? 'Biri senden Allah rızası için bir şey isterse ona merhamet et; o zaman Allah da senin günahlarını affeder.' Allah'ın gazabını üzerine çekmek istemezsin, değil mi?"

"Yerim yok dedim ya! Bütün kamaralar dolu."

"Ben güvertede kalırım; yelkenle halatların arasında bir yerde yatarım. Kimseyi rahatsız etmem. Ücreti de ne kadar tutuyorsa veririm!"

Kaptan, yaşlı adama kuşkuyla baktı. Gözü tutmamıştı.

"Kaç para vereceksin?"

"Kırk lira," dedi Sherlock Holmes cebindeki bir avuç bozuk parayı göstererek. Beriki irkildi ve karşısındaki ihtiyara bir daha baktı.

"Kırk lira ha?" diyerek kara sakalını sıvazladı: "Eh, bir şeyler yaparız. Haremiyle gelecek müşterime başka yolcu almamak için söz vermiştim ama, Allah'ı da kıracak değilim ya! Ver şu parayı ve benimle gel!"

Holmes; Kaptanı yavaşça takip ederek sandala bindi.

Birkaç dakika sonra, gemiden indirilen merdivenden aksıra tıksıra güverteye çıktı.

Kaptan onu eski sandıkların, halatların ve yırtık yelkenlerin üst üste yığıldığı arka güverteye götürdü.

"Sen burada kalacaksın! Sakın gelecek olan beye ve haremine kendini gösterme! Yoksa adam, anandan emdiğin sütü burnundan getirir haa! Belki de seni fırlatır denize atar!"

"Merak etme! Kimse beni göremeyecek!"

"Ben sana yemek göndertirim; sonrası senin bileceğin iş. Hadi şimdi toz ol!"

Sherlock Holmes'ün keyfine diyecek yoktu. Simonyi'yi de, kızları da bulmuştu işte! Bu arada adamın Kaptan'la olan konuşmalarına hep kulak misafiri olabilecekti. Şansı gerçekten de yaver gitmişti.

Karadeniz'deki yolculukları üç gün sürdü. Simonyi'nin, kızları ne yapacağını çok merak ediyordu.

Yalnız kalır kalmaz sandıklarla halatlar ve yelkenler arasında kendine göre bir yer ayarladı. Fırtınalı havayı da hesaba katması gerekirdi.

Sonunda hava alabilecek kadar deliği olan ufacık bir kabine kuruverdi.

Yelkenleri hep üst üste sıraladığı için dışardan bakan birinin onu fark etmesine imkân yoktu. Oysa kendisi, sandık aralarından baktığında tüm güverteyi görebiliyordu.

Gece olunca gemide bir hareket başladı. Denize bir sandal indirildi; iki gemici karaya doğru kürek çekmeye başladı.

On beş dakika sonra geri döndüler.

Peçelere bürünmüş bir kadın güverteye çıktı.

"Helyett," diye mırıldandı Holmes: "Namussuz herif kızı buraya getirdi haa! Keşke ona bu kadar yakın olduğumu bilse! O zaman cesaretini toparlardı. Ah, ona bir işaret verebilsem!"

Az sonra Helyett güvertede kayboldu; kaptan gelmiş, onu kamarasına götürmüştü.

Sandal yine gemiden ayrıldı. İki kadın daha getirmek üzere... Helyett ne kadar yanıp yakılsa da öbür iki kız kaygısızdı. Simonyi'ye inanmışlardı. İstanbul'da yaşayan Avrupalı ailelerin yanında çocuk bakıcısı olarak çalışacaklarını sanıyorlardı.

Sandal üçüncü kez karaya yanaştı ve gemiye iki kız daha getirdi. Biri ağlayıp duruyordu, öbürü de kaderine razı gibiydi.

"Bunlar Romen kızları," diye fısıldadı Holmes saklandığı yerde: "Türk kıyafetindeler ama onları tanıdım."

Dedektif öğreneceğini öğrenmişti ama biraz daha sabretmeliydi. Kızlarla konuşamadı. Çünkü kaptan onları kamaraya kapatmıştı.

Gece yarısına doğru duyduğu bir gürültü üzerine Sherlock Holmes uyandı. Simonyi'nin sesini tanıdı; herif gemiye şimdi binmiş olmalıydı. Kaptana yakındı:

"Bu kızlar beni çok uğraştırdı; şimdiye kadar hiç böyle bir şey olmamıştı. Bu defa çok para almazsam bu işi bırakacağım, ona göre! Düşünsene, Jossi sandaldan ayrılır ayrılmaz Marinka kendini suya attı. Aptal karı ya bir şeyler anladı ya da sevgilisiyle yaptığım pazarlığı duydu ve ona para verirken gördü."

"Peki sonra ne oldu?"

"Marinka'yı boğulmaktan kurtardım. Adamlarım bana bir halat attı; ona tutunarak gemiye çıktık. Karı bayıldı. İyiki de öyle oldu. Yoksa yine suya atlayıp elimizden kaçabilirdi. O zaman boğulmasını önleyemezdik. Ya da öbür kızları bana

karşı kışkırtırdı. Şu iki Romen kızına dikkat edelim ki, aptalca bir iş yapmasınlar! Kamaralarını kilitledin mi?"

"Merak etme!" dedi kaptan: "Onlar bir şey yapamaz. İznim olmadan da kamaralarından çıkamaz. Şu İngiltere'deki kızı buraya kadar nasıl getirdin?"

"Her şey tıkırında gitti. Onu tam düğün gecesi kıstırdım; bir gün sonra balayına çıkacaklardı. O zaman hapı yutardım."

"O genç karı nasıl seninle geldi, hâlâ anlamış değilim."

Kadın tüccarı alaylı alaylı güldü ve sır verirmişçesine:

"Eski dostumsun, sana bir sır vereceğim," dedi. "Bu sarışın kız kim, biliyor musun? Mustafa'yla onun hakkında konuşurken sen anlamadın mı?"

"Yoo, sadece onu çok iyi tanıdığın belli oluyordu."

"Hah–hah–hah... Elbette iyi tanıyorum. Helyett benim kızım!"

Feleğin çemberinden geçmiş olan Kaptan bir an için duraksadı.

"Kızın mı? Sen onu İstanbul'a mı satacaksın yani?"

"Şaştın, değil mi? Ama o benim öz kızım değil, üvey kızım. Karımın ilk evliliğinden olma. Babası kim, bilmiyorum; umurumda da değil! Ne diyorum sana, Helyett şahane güzel! Geçen yıl yanımdan kaçıp Londra'ya gittiğinden beri daha da güzelleşmiş. Türk paşasının yanına gitmemek için neden direniyor, anlamıyorum. Oysa haremde rahat edecek, bir sürü uşağı ve hizmetçisi olacak; Paşa onu el üstünde tutacak. Kısacası, eğlenceli bir hayatı olacak. Annesi öldü. Bana da ihtiyacı yok. Bakımı da sağlanmış olacak."

"Sen de bu sayede keseni dolduracaksın, değil mi?"

"Olacak o kadar. "

"Onu Londra'dan nasıl kaçırdığını hâlâ anlatmadın?"

"Benden kaçtıktan sonra Paris'te olduğunu öğrendim. Hep yabancı dil öğretmenliği yaparak hayatını kazanmak istediğini biliyordum. Buna göre Londra'ya gitmiş olmalıydı. İzini bulmam uzun sürdü. Neyse, tam zamanında gelmişim. Önce benimle gelmemek için çok didindi. Geçmişini kocasına an-

latacağımı söyledim: kendisinin bir piç olduğunu, anasının kötü yola saptığını, babasının da vaktiyle hapis yatmış bir kadın tüccarı olduğunu falan... İşin tuhafı, çok yaşlı olmasına rağmen kocasını seviyor... Tabii onun tarafından aşağılanmasını isteyemezdi..."

"Bu kaçma olayından sonra kocası susacak mı yani? Onu bulmak için ne gerekirse yapmayacak mı?"

Adam yine şeytanca güldü:

"O işi de ayarladım. Herif, Helyett'i öldü sanıyor. Ben Londra'da saçları tıpkı Helyett'e benzeyen bir fahişe buldum. Üvey kızımın giysilerini alıp ona giydirdim. Bir gün sonra bu kadının cesedini Themse'den çıkardılar; yüzü tanınmayacak haldeydi. Morgda Helyett'in oda hizmetçisi, Bayan Roseberry'yi –giysisine bakarak– teşhis etti... Yani o fahişe kadın şimdi Roseberry'lerin aile mezarlığında yatıyor. Bay Roseberry de yas tutmakta."

"Ulan işini biliyormuşsun be! Artık dikkat et de kız, senin başına iş açmasın! Bu gibileri kendini kolay kolay sattırmaz çünkü."

"Ondan korktuğum yok. Eski iş arkadaşım Mustafa, biz karaya çıkmadan rıhtıma gelecek; bizim gemiye çıkıp kızları görecek. Beğenirse, onları alıp paşanın haremine götürecek. Mustafa pazarlığı önce benimle yapacak, paşayla daha sonra hesaplaşacak. Namussuzun ondan ne kadar para alacağını bir bilsem! Ama bu defa benden öyle ucuza kurtulamayacak. Çünkü mallar çok kaliteli! Paşanın da eli açık, biliyorum! Neyse, yeterince gevezelik ettik. Ben gidip kafayı vurayım, çünkü son günlerde hep uykusuz kaldım."

Sherlock Holmes iki adamın aşağı indiğini anladı; özellikle Helyett hakkında duydukları ona çok dokunmuştu. Zavallı kız, üvey babasıyla gitmek zorunda kalırken kim bilir neler çekmişti!

Keşke her şeyi kocasına açsaydı! Onu tutku derecesinde seven adam, suçsuzluğuna hemen inanırdı! O zaman öbür serseriyi evden kovarlardı...

Ama Helyett'in davranışını da anlıyordu. Çok tutucu biri olan Bay Roseberry'nin, kendisini aşağılamasından korkmuştu...

Dedektif çok geç uyudu. Uyandığında güneş çıkmıştı. Bütün gün Helyett'i görmeye çalıştıysa da başaramadı.

İkinci günün akşamı bir kadın siluetinin güverteye çıkarak saklandığı yere yaklaştığını fark etti. Şimdi üç adım ötede durmaktaydı.

Bu, Hellyet'ti! Genç kadın gökyüzüne doğru başını kaldırdı. Dudakları kımıldadı. Galiba dua ediyordu.

Ama herhalde güverteye bunun için çıkmamıştı!

Dedektif birden irkildi; aklına bir şey geliverdi: Hellyet suya atlayacaktı!

Hemen onun yanına vardı; kadının korkudan ödü patladı.

Holmes bağırmasın diye eliyle onun ağzını kapadı:

"Korkma Helyett, benim!" diye fısıldadı: "Sherlock Holmes. Bükreş'e kadar peşinden geldim, şimdi İstanbul'a da seninle birlikte gideceğim. Sakın intihara kalkışma! Hayatım pahasına da olsa, seni kurtaracağım!"

Bayan Roseberry tahta sandıklardan birine dayandı; dehşetten eli ayağı kesilmiş gibiydi.

Sonunda kendini toparlayarak dedektifin eline sarıldı:

"Size nasıl teşekkür etsem, Bay Holmes!" dedi ağlamaklı bir sesle. "Benim için nelere katlandınız! Ama hepsi boş yere!"

"Korkma, Helyett!" dedi Holmes: "Ölümün ecele faydası olmaz derler ama, sen yaşıyorsun ve sapasağlamsın!"

Güzel kız başını iki yana salladı; çok üzgündü; gözlerinden yaşlar yuvarlanıyordu.

"Beni bu sefil herifin elinden kurtaramazsınız. Serbest bırakmaktansa öldürür beni! Sizin de hayatınız tehlikede. Benim yüzümden burada olduğunuzu anlarsa, sizi de öldürür."

"Buna inanırım," diye karşılık verdi dedektif: "Ama önce beni yakalaması lazım. Sen şimdi cesaretini kaybetme! Tanrı'ya ve bana güven!"

"Hayır. Beni kendi kaderime bırakın daha iyi. Kısmetimde mutlu olmamak varmış. Geçmişimi bilseniz, siz de beni Robert'in eşi olmaya layık görmezdiniz. Zaten beni unutmuştur artık. Ben de bir daha ona gözükmeyeceğime karar verdim."

"Üzülme, Helyett! Ben senin geçmişini biliyorum. Üvey baban Simonyi'nin kaptanla konuştuklarını işittim. Bunca yıl o herifin yanında yaşadığın halde nasıl bu kadar saf ve temiz kalmışsın, hayran oldum doğrusu! Hele kocan da bunları öğrenirse..."

"Sakın ha!" diye genç kadın onun lafını kesti: "Robert'e hiçbir şey söylemeyeceğinize dair bana söz verin, değerli dostum! Ölsem bile! En azından hakkımda kötü düşünmez o zaman; öyle değil mi? Söz veriyor musunuz?"

"Tamam, veriyorum; bu seni rahatlatacaksa... Neyse, şimdi seni nasıl kurtaracağımızı düşünelim..."

"Bilmiyorum. Üvey babamın beni, öbür kızlar gibi, büyük para karşılığında bir Türk'e sattığını biliyorum, o kadar..."

Sherlock Holmes bir an düşündü, sonra:

"Şu anda bir planım yok," dedi: "Ama İstanbul'a varıncaya kadar bir şey düşüneceğim. O zamana kadar seni kurtaramazsam, karaya çıkmayı bekleyeceğiz!"

"O zaman her şey bitmiş olacak. Bir Türk'ün evine alındım mı, mahvoldum demektir."

"Kırma cesaretini; ben seni İstanbul'da arayıp bulacağım. O Türk sana yanaşmaya kalkarsa hastalık numarası yaparsın. Ne yapıp edip zaman kazanmalıyız."

"Ahh," diye içini çekti Helyett: "Hiç ümidim kalmadı. Ölsem daha iyi."

"Nasıl böyle söylersin! Beni sana demin dua ettiğin Tanrı göndermedi mi? Hadi, bana söz ver şimdi! Bekleyeceksin! İntiharı falan düşünme sakın!"

Genç kadın elini uzattı:

"Söz veriyorum. Tanrı yardımcım olsun!"

7. Bölüm.
Boğaza düşüş

Gemi İstanbul Boğazı'na girdi. Her iki yakadaki camilerin minareleri göz almaktaydı.

Yelkenler toplandı ve demir atıldı.

Sherlock Holmes, saklandığı yerden gemiye bir sandalın yanaştığını gördü. İçinde Türkler vardı.

İçlerinden biri Simonyi'nin iş arkadaşı Mustafa olmalıydı.

Bakalım aralarında ne konuşacaklardı? Ancak ondan sonra dedektif bir şeyler yapabilirdi. Bulunduğu yerden tam aşağı inecekti ki, gözüne bir şey takıldı.

Beş kızı da güverteye çıkarmışlardı; hepsi Türk kadını gibi giyinmişti. Kırmızı ipekten şalvar, belden sıkma bir kuşak, beyaz bluz ve yine kırmızı ipekten kolsuz bir yelek... Hepsinin sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Doğrusu hepsi göz alıyordu.

Kadın satıcısı onları yüreklendirmiş olmalıydı, çünkü hepsi memnun gözüküyordu. Hatta Romen kızları gülüp şakalaşıyordu.

Derken yaşlı Türk gemiye çıktı; giysileri yıpranmıştı. Başında yeşil bir fes vardı. Hactan dönmüş olmalıydı.

Uzun siyah sakalı göğsüne kadar uzanıyor, ona saygın bir görünüş sağlıyordu.

Holmes tam aralarındaki konuşmayı dinlemeye kalkarken, bir süredir onu gözleyen kaptan yanına yanaştı:

"Benimle gel," dedi: "Sana şimdi bir kamara verebilirim. Artık üşümezsin."

Dedektife onu takip etmekten başka yapacak bir şey kalmadı. Güverteden aşağıya indiler. Kaptan, kamaralardan birinin kapısını açarak:

"Şimdilik burada kal!" dedi emredercesine: "Zamanı gelince seni çağırtırım."

Kapıyı Holmes'ün arkasından kapadı.

Dedektifin içinde bulunduğu bu kamara çok ufaktı. Pence-

re yerine tek bir lombardan süzülen ışık, içersini aydınlatmaktaydı. Köşede bir yatak vardı. Hepsi o kadar. Burası hapishane gibi bir yerdi. Kapısı çinko kaplıydı ve yalnız dışarıdan açılıyordu.

"Herif bana inanmadı, pazarlığa şahit olmayayım diye beni alıp buraya getirdi," diye mırıldandı: "İnşallah Helyett'le konuşma fırsatım çıkar."

Aradan saatler geçti.

Sherlock Holmes demir alındığını fark etti. Gemi yol almaya başladı. Ama kimse gelip kapıyı açmadı.

Sonunda gemi yine demir attı. Akşama doğru da mahpus tutulduğu kamaranın kapısı açıldı.

"Hadi güle güle!" dedi kaptan.

Sherlock Holmes etrafına bakındı. Bulunduğu yerden kızların kamaralarını görebiliyordu. Hepsinin kapısı açıktı. Helyett'i karaya çıkarmışlardı.

Bir an için dehşet içinde kaldı. Bu zavallı kadını koskoca şehirde nasıl bulacaktı?

Onu kurtaracağına dair söz vermemiş miydi?

Güvenliğini sağlayacağını ona söylememiş miydi?

Şimdi çaresiz kalmıştı işte! İşe nereden başlayacağını kestiremiyordu.

Karaya çıkartıldı. İstanbul limanını tanıyordu. Nüfus kalabalıktı. Her tarafta bir itiş kakıştır gidiyordu.

Derken kolundan yakalandığını hissetti.

"Harry!" diye sevinçle bağırdı: "Seni tamamen unutmuştum!"

Rahatlamıştı.

"Söylesene, ne zamandan beri buradasın?" diye sordu merakla.

"Bütün gün buradaydım; her gelen gemiye göz kulak oldum. Hesabıma göre bugün gelmeliydiniz."

"Güzel! Beni buraya getiren şu 'Valide' isimli gemiye de baktın mı?"

"Baktım tabii. O gemiden bir sürü Türk kızı indi. Herhal-

de paşalardan birinin haremiydi."

"Yaşasın! Kazandık! Kızlar nereye gitti, Harry? Herhalde dikkat etmişsindir? Yanlarında bir de yaşlı adam olacak?"

Bir an için Harry şaşırdı. Helyett'e bu kadar yakın olduğunu nereden bilebilirdi ki? Yaşlı adam mı?

"Tamam," diye bağırdı: "Yaşlı adam bir fayton çağırdı, Galata Köprüsü'nden Boğaza doğru yollandılar. Kadın siparişi veren kişi o tarafta bir yerde oturmalı."

Sherlock Holmes bir an düşündü. Mustafa üç saat önce gitmişti. O zaman dedektif, Helyett'e bugün ulaşamazdı. Onu İstanbul'un o eski ve kalabalık mahallelerinde aramayacağı için seviniyordu; daha çok paşaların oturduğu villaların bulunduğu Boğaz, işine geliyordu.

"Sen buraları az buçuk öğrenmişsindir. Beni Boğaza götür bakalım!"

"Ama üstadım. Önce dinlenseniz daha iyi olmaz mı? Yolculuk sizi çok yormuş olmalı."

"Sen beni merak etme. Beni Boğaza götür, yoksa ağzıma bir şey koymam!"

Harry razı oldu. On dakika sonra üzerinde yüzlerce kişinin dolaştığı köprüden karşı tarafa geçtiler. Etrafta her milletten adama rastlanmaktaydı: Türk, Ermeni, Fransız, Yunan, Yahudi, Kürt... ne istenirse! Tüm bunların arasında yük taşıyan develere ve eşeklere, atlılara ve manda arabalarına da rastlanıyordu. Kim kime dum dumaydı! Köprünün bir tarafı Haliç'e bakıyordu. Öbür yanı Marmara'ya ve Boğaza... Her tarafta beyaz yelken açmış gemiler görünüyordu. Manzara, ressamları imrendirecek nitelikteydi. Ama Holmes'ün bunları görecek zamanı yoktu. Aklı fikri Galata'da ve kendisini buruk yürekle bekleyen Helyett'teydi.

Birden Harry'yi kolundan yakalayarak yana çekti.

"Bak, işte Mustafa! Boğaza gidiyor. Tanıdım onu!"

İki dedektif de görünmemek için faytonun içinde geriye yaslandı.

"Peşini bırakmayalım. Herhalde pazarlık sona ermedi, ya da bir engel çıktı. Dur hele! Belki de Helyett, benim önerime uyarak hasta numarası yaptı. Paşa da herhalde parayı daha vermedi. Herife bir baksana, yüzünden düşen bin parça! Her adımda bir küfür sallıyor."

Yorgunluk, açlık ve susuzluk unutuluverdi. Yaşlı adamın peşine takıldılar. Beriki, takip edildiğinin farkında değildi. Hava henüz kararmamıştı; bir insanı on-on beş metreden seçebilmek mümkündü. Yani adama fazla yaklaşmamaları gerekiyordu.

Derken yaşlı adam yalılı sokaklardan birine saptı ve cephesi denize bakan yalılardan birinin kapısı önünde durdu.

Kapıyı bir zenci hizmetçi açtı; yaşlı adam selam bile vermeden içeri daldı.

"Şimdi bekleyip göreceğiz, bakalım."

Evin bahçesi yüksek demir parmaklıklarla çevriliydi. İçeriye girecek ne bir delik vardı, ne de ikinci bir kapı.

"Yandık," diye mırıldandı Holmes: "İçeri giremeyeceğiz."

Mustafa geri dönünceye kadar bir saat beklemeleri gerekti.

Herifin yüzü heyecandan kıpkırmızıydı; bir an durup yumruğunu sıkarak eve doğru sallamaktan kendini alamadı. Sonra gitmeye kalktı ama birden dizlerinin bağı çözüldü ve yere kapandı. Aynı anda yanında bir ses işitti:

"Hasta mısın?"

Bunu soran adama çekinerek baktı Mustafa.

"Şimdi geçer..." dedi sıkıntılı bir sesle: "Bir şeye sinirlendim de..."

"Ama ölebilirdin... Allah korusun! Ben doktorum, bu işten anlarım."

Yaşlı adam, yabancıyı ilgiyle süzdü, sonra bakışları yumuşadı:

"Doktor musunuz?" diye sordu: "Müslüman mısınız?"

"Kıyafetimden belli olmuyor mu? Allah Sultana uzun ömür versin; onun emriyle Fransa'da okudum. Şimdi yurttaşlarıma daha yararlı oluyorum. Onun için bana güven; ne

şikâyetin var? Belki yardım edebilirim."

Yaşlı adam doğruldu, tam gitmek üzereyken yalıya doğru dönerek yine yumruğunu salladı.

"Allah belanı versin, eğer paramı vermezsen!" diye can sıkıntısıyla söylendi.

"Kızma, babalık! Yoksa sağlığına dokunur."

"Bana kazık attı! Haremi için bir sarışın kadın ayarlamıştım. Bugün getirip teslim ettim ama karı hastalandı. Ben ne yapayım? Şimdi paramı vermiyor; önce kadın iyileşmeliymiş, ancak ondan sonra... Ama karı ya ölürse? Onun için tüm servetimi harcadım ben; 5.000 lira verdim."

"Kadının iyileşmesini bekleyeceksin, arkadaş!" dedi Holmes gülümseyerek.

Yaşlı adam birden durdu, karşısındaki sözüm ona doktora şöyle bir baktı:

"Sen tedaviyi üstlenir misin? Ama bana çok pahalıya patlamasın!"

"Bu, hastalığa göre değişir. Korkma, fazla para istemem. Bakalım paşa bize izin verecek mi?"

"İbrahim Paşa çok pintidir. Bedava doktor buldu mu hayır demez. Zaten sarışın karıyı hiç elden çıkarmayacaktır."

"İyi o zaman. Yarın sabah birlikte İbrahim Paşa'ya gideriz. İstersen saat dokuzda Galata Köprüsü'nde buluşalım?"

Mustafa uzaklaştıktan sonra Holmes, Harry Taxon'a dönerek:

"Eee, ne diyorsun bu işe?" diye sordu. "Şansım varmış, değil mi?"

"Asıl zorluk bundan sonra başlıyor," diye karşılık verdi oğlan: "Benim asıl merak ettiğim, kadını bu villadan nasıl kaçıracağınız... Bir tarafı deniz, öbür tarafı üzerinden aşılması imkânsız demir parmaklık..."

"Bir yolunu bulurum... Deniz tarafından kaçırmak daha iyi olur gibi geliyor bana. Şöyle düşünüyorum: Önce İbrahim Paşa'ya, hastayı iyileştirebileceğimi söyleyerek onun güvenini kazanacağım. Tedaviyi elimden geldiğince uzatacağım.

Sonra, Helyett'le yalnız kaldığım bir anda onu denize açılan bir pencereden kaçıracağız. Bir motor kiralayacağız. Ben İbrahim Paşa'yı oyalarken sen villa önünde tur atarsın. Öyle ki, işaret verdiğim zaman hemen yanaşırsın. Bütün korkum, Mustafa'nın paşaya sattığı kızın Helyett çıkmaması. Neyse, morelimizi bozmayalım. Sen şimdi beni kaldığın yere götür de, güzel bir uyku çekeyim."

Ertesi sabah Sherlock Holmes, kararlaştırılan yerde Mustafa'yla buluştu.

Dedektif üstünü değiştirmişti; aydın kişilerin uzun pantolon ve boğazına kadar düğmeli ceket giydiğini, başlarına da kırmızı fes geçirdiğini biliyordu ama bu kıyafet halk arasında iyi karşılanmıyordu. Bu yüzden o da tıpkı Mustafa gibi kara şalvar giymişti.

Zenci hizmetçi mırın kırın etmeden kapıyı açtı.

Ev sahibi paşa, heybetli bir adamdı.

Mustafa, sağ kolunu göğsüne bastırıp öne doğru iyice eğilerek onu selamladı. Sherlock Holmes de aynını yaptı.

Mustafa, Holmes'ü niye yanında getirdiğini birkaç kelimeyle paşaya anlattı.

"Buyurun bakalım. Bundan daha iyi bir zamanda gelemezdiniz. Satın aldığım kadın gerçekten çok hasta. Bütün gece inledi, bağırdı; bayağı korktum. Marifetini gösterirsen sana minnettar kalırım. Gel seni hastanın yanına götüreyim!"

Sherlock Holmes, Helyett'i görünce rahat bir nefes aldı. Genç kız şahane döşenmiş odadaki bir divanda yatmaktaydı. Dedektifi görür görmez tanıdı ve hafif bir çığlık atmaktan kendini alamadı. Ama hemen kendini toparlayarak yine inleyip sızlanmaya başladı.

"Hasta Türkçe konuşur mu?" diye sordu Holmes dikkatlice.

"Hayır. Dilinden anlamıyorum. Galiba Fransızca konuşuyor."

Bu kez dedektif, Helyett'e döndü ve İngilizce konuşarak tıpkı bir doktor gibi şikâyetlerini sordu; çünkü paşanın İngilizce anlayıp anlamadığını bilmiyordu.

"Nesi varmış?" diye sordu Paşa sabırsızca.

"Hanımın söylediklerini anladınız sanmıştım?" dedi Holmes şaşırmış gibi yaparak.

"Tek kelime bile anlamadım. İşim yok da bu yaşta Fransızca mı öğreneceğim?"

Dedektif rahatladı. Cebinden bir kutu karbonat çıkararak İbrahim Paşa'ya, hastanın bundan günde üç defa alması gerektiğini söyledi.

"Hastalık ne kadar sürer?" diye korkuyla sordu beriki.

"Tam istirahat ederse sekiz günde ayağa kalkar."

Sherlock Holmes her gün hasta ziyaretinde bulundu. Paşa memnun gözüküyordu. Çünkü güzel hasta, doktorun tedavisi altında günden güne iyileşmekteydi.

Paşa, bu yetenekli hekimi ağırlamakta da kusur etmiyordu. Bu sayede dedektif, villanın girdisini çıktısını iyice öğrendi. Birkaç gün sonra planını uygulayabilirdi.

İki gündür dedektif, hasta ziyaretini akşamları yapıyordu. Çünkü kaçırma işi akşam karanlığında gerçekleşecekti.

Son ziyaretinde paşa evde yoktu. Haremağası, Holmes'ü Helyett'in odasına çıkardı, kendisi dışarıda bekledi.

Sherlock Holmes, ilk kez Bayan Roseberry'le yalnız kalmıştı. Genç kız:

"Allah aşkına, kaçırın beni buradan! Çok korkuyorum. Çünkü paşa bana yaklaşmaya çalıştı."

Holmes hiç ses çıkarmadan kapıya gidip dışarı baktı: karanlık koridorda hiç kimse yoktu. Sadece haremağası uzak bir köşede durmuş, sakız çiğniyordu.

"Git mutfağa, bir şerbet iç!" dedi dedektif.

Haremağası önce etrafına bakındı, sonra ağır adımlarla mutfağa gitti.

Holmes genç kıza:

"Hadi çabuk! Yol açıldı!" diye seslendi.

İkisi de vahşi hayvanlar gibi koridora atıldı. Holmes yerinden koparırcasına bir kapı açtı. Karşılarına bir pencere çıktı. Dışarı bakıldığında deniz görünüyordu.

Helyett:

"Bir pencere açın!" dedi soluk soluğa: "Eyvah! Buraya geliyorlar. Çabuk olun!"

Dedektif tüm gücüyle pencerelerin mandalına asıldı. Ama hiçbiri açılmadı. Her birinin özel anahtarı vardı anlaşılan.

"Yakalayın şu serseriyi. Kadınımı kaçırıyor!"diye haykırdı paşa, uşaklarıyla birlikte koşarken.

Ve az sonra Holmes'le genç kızı kıskıvrak yakaladılar.

"Kimsin sen?" diye haykırdı paşa: "Sen Müslüman değilsin! Bir frenksin! Zorla haremime girdin!"

"Ben Hıristiyanım ve özgür bir İngilizim. Bu bayan da aynı şekilde İngiliz'dir. Beni serbest bırak, yoksa elçiliğimize şikâyet ederim!"

İbrahim Paşa, esirini tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra alaylı alaylı güldü:

"Seni köpoğlu gavur! Beni şikâyet mi edeceksin? Önce ben seni bizim yasalara göre bir yargılayayım da gör! Sana ve bu sadakatsiz kadına verilecek olan cezayı biliyor musun sen?"

"Barbarca adetlerinin gereği bizi denize atacaksın herhalde?"

"Öyle olacak. Sen hükmü kendin verdin! Şu kadını bir çuvala sokun ve ağzını dikin! Elleri serbest kalsın, son kez Tanrı'sına dua edebilmesi için... Sonra ikisini de çatıya çıkarın!"

Holmes genç kıza İngilizce:

"Bu bizim kurtuluşumuz!" diye fısıldadı. "Yanında bir çakı var mı? Yüzme bilir misin?"

"Evet ama..."

"Bizi çatıdan aşağı atacaklar. Sen hemen dikişleri kesersin. Harry aşağıda bizi sandalla bekleyecek. Korkma sakın!"

"İstediğin kadar gevezelik et!" dedi Paşa: "Heey, çocuklar! Ezan okunur okunmaz şunları aşağı atın!"

Az sonra bu emir yerine getirilecekti.

Sherlock Holmes sakindi. İyi yüzme bildiği için kendine güveniyordu.

Çuvala sokulan Helyett kısık sesle dua etmekteydi.

Gökte yıldızlar parlıyordu.

Denizde hayat durmuş gibiydi. Etrafta kimseler yoktu. Sadece tek bir sandal, paşanın villası önünde tur atmaktaydı. Bu, üstadını sabırsızlıkla bekleyen Harry'den başkası değildi.

Derken ezan okunmaya başladı.

"Atın şu gavurları aşağı!" diye gürledi paşa delice bir hiddetle: "Atın ikisini de Boğazın sularına!"

Kaba eller dedektifi yumruklamaya başladı. Uşaklardan biri palasını başının üzerinde döndürdü.

Ve Sherlock Holmes'ü tuttukları gibi çatıdan denize fırlattılar.

Dedektif suya gömülmeden önce:

"Harry, Harry!" diye bağırdı tiz bir sesle: "Buradayız; buradayız. Sen Helyett'e bak!"

Holmes su yüzüne çıktığında güçlü ellerle yukarı çekildiğini hissetti.

"Şu bağlarımı çöz! Helyett ötede; neredeyse boğulacak... Çabuk ol, çabuk!.."

Güzel İngiliz'i yarı baygın durumda sandala aldılar.

Kurtulmuştu.

Bir gün Sherlock Holmes, evinde barındırdığı Helyett'e;

"Eee, Bayan Roseberry!" dedi: "Dört günden beri misafirimsin. İyice toparlandıktan sonra İngiltere'ye dönersin. Ben ne yazık ki seninle gelemeyeceğim. Ama bir centilmen sana refakat edecek. Buraya doğru geliyor bile."

"Yaa!.." dedi Helyett; düş kırıklığına uğramıştı: "Sizinle birlikte seyahat etmek çok hoş olacaktı. Artık İstanbul'da ne yapacaksınız ki? İbrahim Paşa sizden intikam almak isteyecektir..."

Aynı anda sokak kapısı çalındı.

Dedektif, Helyett'in yanından ayrılırken:

"Sana refakat edecek olan centilmeni görmek istemez misin?" diye sordu gülümseyerek.

Derken oda kapısı açıldı...

Bir sevinç çığlığı...

"Robert'im benim! Sevgili kocam... Buradasın ha?"

Sherlock Holmes, kurtuldukları gece Bay Roseberry'ye telgraf çekerek durumu bildirmişti.

Mutlu çift, Londra'ya dönerken dedektifin de birlikte gelmesi için çok ısrar ettiyse de, bu istekleri yerine gelmedi. Çünkü Holmes'ün daha yapılacak işleri bitmemişti!

Gitmelerinden bir akşam önce elinde bir *Gazette de Stambul* olduğu halde genç kadının odasına daldı:

"Şunu bir okur musun, Bayan Roseberry?" dedi.

Helyett yüksek sesle okudu:

"Dün, Boğaz'dan iki adamın cesedi çıkarıldı. İkisi de birbirine iplerle sımsıkı bağlanmıştı. Üzerlerinden çıkan belgelere göre bunlardan biri, Kadın Tüccarı olarak bilinen Mustafa; diğeri de Simonyi adında bir frenk..."

"Böyle olunca, dostlarım..." dedi Sherlock Holmes: "Burada kalmamda bir anlam yok artık. Sizinle gelebilirim..."

* * *

NİAGARA MACERASI

Başlangıç

Özgür yaşayan, genç, yakışıklı, çok zengin, kibar ve sevimli Percy Stuart, Eksantrik Kulüp'e girmeyi kafasına koymuştu bir kere. Ancak bu kulübe toplumun en saygın kişileri alınmaktaydı. Bunlar, kişiliklerini kanıtlamış, sıra dışı insanlardı.

Ne var ki Percy Stuart'ın, bu hedefe ulaşması için biraz beklemesi gerekecekti. Kulübe 197 üyeden fazlası alınmıyordu çünkü. Ayrıca can düşmanı Baron Mac Hollister, genç adamın kulübe alınmaması için elinden geleni yapmaktaydı.

Yine de Percy Stuart kulübün bekleme salonuna zorla girdi; bu kez ona öncelik tanındı.

Kulübe alınması için 197 üyenin kendisine vereceği ödevleri yerine getirmesi gerekiyordu.

Her bir ödev ölüm tehlikesini de beraberinde getirmekteydi. Yani Percy Stuart, bunların üstesinden gelebilmesi için tüm gücünü, ruhsal ve bedensel yeteneğini kullanmak zorundaydı. Kısacası bu, sıradan bir kişinin başaracağı iş değildi!

Percy Stuart, sözleşmeyi hemen imzaladı; hiç itiraz etmedi.

Kulüp başkanı Bay William Spencer, kendisine mühürlü bir zarf verdi. İçinde, Percy Stuart'in çözmesi gereken birinci ödev yazılıydı. Buna göre üç gün içinde üç dünya şampiyonunun rekorunu kırması gerekiyordu.

Birinci ödevi henüz tamamlamıştı ki, ikinci mektup geldi.

Percy Stuart ikinci ödevi de yerine getirdi. Ve bu ödevler hep peş peşe ulaştı genç adama.

Beşincisi şöyleydi:

Bay Percy Stuart hemen Amerika'ya dönsün! Ünlü ip cambazı Blondin, 27 Ağustos'ta Niagara Şelalesi'nin üzerine gerilen ipte yürürken omuzlarında da bir adam taşıyacak.

Şimdiye kadar ölümü göze almak pahasına Blondin'in omzuna binecek, gözünü budaktan sakınmayan bir kişi ortaya çıkmadı.

Bu işi Bay Percy Stuart üstlensin!

Eksantrik Kulüp.

1. Gemide yer yok

Percy Stuart, Londra'daki şık otel odasında, New York'tan gelen telgrafı okudu. Şöyle yazıyordu:

Telgrafınızı aldım. İp cambazı Blondin, 27 Ağustos'ta tam saat on ikide Niagara Şelalesi'ni omzunda bir adam taşıyarak geçecek. Şimdiye dek bu tehlikeyi göze alacak bir adam çıkmadı.

Konsolos Thorrensen.

"27 Ağustos haa?" diye mırıldandı Percy Stuart, yazı masasının üzerindeki takvime bakarken: "Bugün Ağustos'un 20'si. Hemen yola çıkmalıyım."

Demek ki daha yedi gün vardı. Zamanında orada olabilmesi imkânsız gibiydi.

Acaba? Bunun bir yolu olmalıydı! Kulüp ona daha fazla zaman tanımayacaktı! Yetişemezse, Baron Mac Hollister kesinlikle onu, ödevi yerine getirmemiş olmakla suçlayacaktı...

Genç Amerikalı şaşkındı.

Ödevin en zor kısmı acaba söylenen yere zamanında ulaşamamak mıydı? Eğer öyleyse, uğraşmaya değer miydi? Bu ödevi çözmeye, daha doğrusu yerine getirmeye cesareti var mıydı yani? Niagara'yı bir ip cambazının omuzları üstünde geçmek!..

Percy Stuart korkak değildi. Ama atılacağı tehlike onu ürpertmiyor değildi. Aslında ona böyle bir ödev vermeleri çok acımasızcaydı. Ancak Percy, böyle bir şeyi hesaba katmıştı;

bunu da ona can düşmanı Mac Hollister'ın önerisi üzerine verdikleri kesindi.

Hayır! Cesaretini kırmamalıydı. Şansına da güvenmeliydi!

Stuart yazı masasına yanaştı; gemi tarifesini gözden geçirdi.

Cunard–Line şirketinin bir vapuru onu Amerika'ya zamanında yetiştirebilecekti.

Liverpool'a giden trene atlayacaksa, yarım saat içinde otelden ayrılmalıydı. O zaman cumartesi günü Liverpool'dan kalkacak gemiye binebilirdi. Bu koşullarda 26 Ağustos'ta New York'a, oradan da on iki saatlik bir yolculuk sonunda Niagara–City'ye varabilirdi.

Ya ip cambazı bir başkasını bulmuşsa?

Yok canım, bulamamıştır!

Bu iş o kadar tehlikeliydi ki, her babayiğidin altından kalkacağı bir iş değildi!

"Johnny, Johnny!" diye seslendi Percy Stuart.

Emektar uşağı hemen çıkageldi.

"Bavullarım hazır mı, dostum?"

"Evet efendim! Biliyorsunuz, sizin bavullarınız hep hazırdır. İstediğiniz yere, istediğiniz zaman, beş dakika içinde yola çıkabilirsiniz!"

"Öyleyse arabayı hazırlat, Johnny; şoföre de söyle, beni istasyona götürsün!"

"Siz burada yokken yapmamı istediğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Yok! Haa, dur Johnny; biliyorsun, benim vasiyetnamem Noter Clifton'da... Baktın ki, başıma bir hal geldi.... Yok canım, geleceği falan yok! Boş ver sen! Hemen şapkamla bastonumu getir! Bavullarım da arabaya yüklensin!"

Percy Stuart, otelin önündeki arabaya binerken sadık Johnny onu eğilerek selamladı. Percy de elini onun omzuna koyarak gülümsedi:

"Bundan sonraki gemiyle de sen geliyorsun, Johnny! Ge-

reken her şeyi hazırla, sakın bir şey unutma! Hadi hoşça kal!"

Dostça el sıkıştılar. Sonra araba harekete geçti.

Percy Stuart tren istasyonuna vardıktan hemen sonra birinci sınıf vagonlardan birinde oturmuş, sigara içmekteydi.

Tren yemyeşil bir ovanın ortasından geçerken genç adam pencereden dışarısını seyretti.

Öğleden sonra Liverpool'a vardı. Hemen bir araba tutarak Cunard-Line şirketinin ofisine gitti.

Büyük bir pencere ardındaki yetkili memura:

"Yarın sabah New York'a kalkan bir gemi var mı?" diye sordu.

"Var efendim; 'Mauretania' yarın sabah saat dokuzda buradan kalkacak!"

"Haa... 'Mauretania'yı biliyorum; güzel ve hızlı bir gemidir. Bakalım ne zaman sürat rekoru kıracak?"

"Onun hazırlığında zaten, efendim."

"Güzel! O zaman otuz ya da kırk dakika daha önce New York'a varırım. Bu yolculuk için bana bir bilet verin, lütfen! Birinci sınıf olsun!"

"İmkânsız, efendim! Birinci sınıf kamaraların hepsi dolu."

"Tuhaf şey! Ağustos ayında New York'tan Avrupa'ya gidecek gemilerde yer bulunmamasını anlarım ama, böyle bir mevsimde Avrupa'dan Amerika'ya gidecek bir gemide yer olmayışına aklım ermedi. Yani bana bir kamara ayarlamanızın imkânı yok mu? Para önemli değil; isterseniz on katını ödemeye hazırım!"

"Bu isteğinizi yerine getiremeyeceğim için üzgünüm, efendim."

"Peki, o zaman ikinci sınıf olsun!"

"O da yok, efendim. 'Mauretania'da tüm ikinci sınıf kamaralar tutuldu!"

Percy Stuart şaşırdı. Bir dakika sonra sordu:

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Cunard-Line şirketinin memurları, görevliyken asla dalga geçmez, efendim!"

"Ama ben bu gemiye binmek zorundayım! Olmazsa güvertede de yatarım."

"Güvertede de yer yok, efendim. Tüm yerler tutuldu ve ödendi!"

"Müdür beyle konuşmak istiyorum!"

Birkaç dakika sonra Percy Stuart, müdürün odasına alındı. Kır sakallı, çok şık bir beydi bu. Percy'yi gayet nazik bir şekilde karşılayarak şikâyetlerini büyük bir ilgiyle dinledikten sonra:

"Size yardım edemeyeceğim için gerçekten çok üzgünüm, efendim," dedi: "'Mauretania'nin bütün biletleri satıldı. Aklınıza başka bir şey gelmesin! Bu iş nasıl oldu, anlatayım size. Bugün öğlene kadar biletlerin sadece yarısı satılmıştı. Yani saat on ikide boş kamara vardı. Derken Londra'dan bir telgraf geldi; Bankhaus Scott & Co., 'Mauretania'nın tüm biletlerini satın aldığını ve bedelini hemen ödediğini bildiriyordu. Aynı zamanda bizim firmadan bu haberi doğrulayan bir telgraf aldık; hatta hiç yolcu gelmese bile geminin tam saat dokuzda yola çıkması istendi!"

"Biraz oturabilir miyim?" diyen Percy Stuart altına bir sandalye çekti: "Şimdi her şeyi anlıyorum."

Hiç kuşkusuz, bu oyunu Baron Mac Hollister oynamıştı.

Başka kim olabilirdi ki? Percy Stuart'ın henüz Londra'da olduğunu ve zamanında New York'ta olabilmek için 'Mauretania' gemisine binmek zorunda bulunduğunu ancak o biliyordu.

Percy hiddetten neredeyse kuduracaktı!

Ama Mac Hollister'in hesabı çarşıya uymayacaktı! Gününü gösterecekti ona Percy Stuart...

Müdüre teşekkür ederek oradan ayrıldı.

Rıhtım boyunca yürüdü. Ertesi sabah Liverpool'dan New York'a kalkacak herhangi bir gemi olup olmadığını soruşturdu. Bir petrol gemisi kalkacakmış! Kaptanıyla görüştü; adam doğruladı.

"Denizde ne kadar kalacaksınız?"

"Şansımız yaver giderse, üç haftada oraya varırız!"

"Üç haftada mı? Sağ ol, kaptan! Üç hafta sonra ben yine ya burada olurum, ya başka bir kıtada... olabilirsem!"

Percy Stuart'ın keyfi kaçmıştı. Rıhtımdaki lokantalardan birine dalarak bir şeyler ısmarladı.

Bu arada da düşünmeye başladı: Ne yapmalıydı?

Lokanta oldukça kalabalıktı. Genç adam şöminenin yanındaki bir masaya oturdu ve mönü ısmarladı. Çorbasını içerken çevresine bakındı. Kayda değer bir şey göremedi.

Derken lokantanın kapısı açıldı ve içeriye genç bir adam girdi.

Ve Percy'nin masasına oturuverdi.

"Bana şarap getirin!" diye seslendi garsona. "Ama iki şişe birden. İşte parası!"

Oğlanla birkaç laf ettikten sonra Percy, onun İngiliz değil de Alman olduğunu anlayıverdi.

Genç adam İngilizceyi Alman aksanıyla konuşuyordu. Hem kötü hem de yanlış olarak...

Garson şarapları getirdi. Genç adam, Percy'ye dönerek:

"Bardağınıza koyabilir miyim? Benimle içer miydiniz?" diye sordu.

"Memnuniyetle. Ama bu şarabı hızlı içmeyin, yoksa çarçabuk kafayı bulursunuz. Neden iki şişe birden ısmarladınız ki?"

"Sarhoş olmak istiyorum da ondan. Canım öyle sıkılıyor ki..."

"Galiba Alman'sınız? O zaman Almanca konuşalım! Ben Amerikalıyım ama İngilizceyi iyi bilirim!"

"İyi olur, çünkü İngilizce konuşurken zorlanıyorum. Allah kahretsin, şanssızlık yakamı bırakmıyor! Gel de kahrolma!"

"Ne oldu ki? Ben yardımcı olabilir miyim?"

"Anlatayım! Ama önce kendimi tanıtayım: Adım Fritz Hellriegel. Köln'lüyüm!"

"Benim adım da Percy Stuart. New York'luyum!"

"Kendimi övecek değilim," dedi genç oğlan üçüncü bar-

dağı devirdikten sonra: "Hani 'ailenin kayıp oğlu' derler ya, işte ben oyum! Babam'ın Köln'de büyük bir firması vardı; çok zengindi. Beni de çalışmam için yanına aldı. Aslında ben bu işten hiç hoşlanmıyordum. Bu arada kötü arkadaşlar edindim. Şanssızlığım da burada başladı işte! Günün birinde babam benden bıktı, elime üç yüz mark sıkıştırarak 'Bak oğlum, bundan sonra başının çaresine kendin bak! Yurtdışına çık git, daha iyi! Artık iki yıl için benden kapik alamazsın!' dedi."

"Aslında iyi yapmış," dedi Percy gülümseyerek: "Eee, sonra nereye gittiniz?

"Londra'ya gittim. Dört ay boyunca dolaşıp durdum. Üç yüz markım üç gün içinde toz oldu gitti tabii. Ben de sürünüp durdum. İş aradımsa da bulamadım. Benim gibi kötü İngilizce konuşan, anasının kuzusu biri için iş bulmak hiç de kolay değil! Daha sonra buraya, Liverpool'a geldim. Dört haftadan beri hemen her gün Cunard–Line'a uğrayıp kamarot arayıp aramadıklarını sordum. Her seferinde 'Bekleyin, yakında bir kamarotluk boşalacak!' dediler. Otuz gün sonra yani bugün bana 'Mauretania' gemisinde kamarot olarak çalışabileceğimi ve baş kamarota başvurmamı söylediler."

"Eh, yine de şansınız varmış!" dedi Percy: "Doğrusu 'Mauretania'yla gidebilmek için yerinizde olmayı çok isterdim!"

"Ben de önce çok mutlu oldum ve bana sunulan sözleşmeyi hemen imzaladım. Sonra eve dönerek eşyalarımı toplamaya başladım. 'Mauretania'ya binmek üzere tam rıhtıma gelmiştim ki, bir posta memuru bana doğru koşarak:

'Fritz Hellriegel siz misiniz?' diye sordu.

'Tabii benim!' diye cevap verdim.

'Size bir telgraf var; iki şilin, altı pens ödeyeceksiniz!' dedi.

"Ödedim. Allahtan, Cunard-Line'dan biraz avans almıştım... Telgrafta ne yazıyordu dersiniz?"

"Nereden bileyim?"

"Yaşlı amcam ölmüş ve servetini bana bırakmış. Köln'deki noter, mirası alabilmem için hemen Köln'e gelmemi isti-

yor... Ama ben namuslu adamım, verdiğim sözü tutanın."

Percy Stuart'ın gözleri parladı:

"Yani yarın siz gelmezseniz gemi kalkmaz mı sanıyorsunuz? Olmaz öyle şey. Ama ben size bir teklifte bulunacağım: Yolculara göre, kendilerine hizmet eden, pabuç boyayan ve yemek getiren kamarot ha Fritz Hellriegel olmuş, ha Percy Stuart... bir şey fark etmez ki!"

"Anlamadım? Yani siz benim yerime mi geçeceksiniz? Aman Tanrım! Bu ne şans! Bak kardeş! Arkadaş! İşte istediğin sözleşme! İşte Fritz Hellriegel adına düzenlenmiş belgeler... Hey beee.. Yaşasın! Hemen Köln'e dönüyorum... Artık özgürüm... özgür!"

"Şimdi ikinci şişeyi de içersin artık?"

"Hayır... Onu birlikte içeceğiz!"

Aynı akşam Percy Stuart, üzerinde sade bir elbiseyle 'Mauretania'nın baş kamarotuyla görüştükten sonra Fritz Hellriegel adı altında hemen işe alındı.

Az sonra kendisine verilen kamaradaki dar yatağına uzanarak rahatına baktı.

Bir ara gülesi geldi.

"Eee, Baron Mac Hollister! Beni engellemek sana bir servete patladı ama işe yaramadı! Çanına ot tıktım işte! Kamarot Stuart şu anda 'Mauretania'da! Ne haber?"

Az sonra milyonerleri kıskandıracak bir rahatlıkla güzel bir uyku çekti.

2. Kamarot Stuart

Ertesi gün 'Mauretania', okyanusun dalgalarıyla boğuşurken baş kamarot:

"Sen yetenekli birine benziyorsun!" dedi Percy Stuart'a. "Bir Alman olarak çok güzel İngilizce konuşuyorsun. Sana ikinci sınıf kamaralarından 19'dan 24'e kadar olanını veriyorum. Yapacağın işi biliyorsun. Yolcuların tüm isteğini en güzel şekilde yerine getireceksin; öğle ve akşam yemeklerini

kamaralarına götüreceksin!"

Percy Stuart, işine bilinçli sarıldı. Sabahları saat sekizde kalkıyor, yolcuların pabuçlarını boyuyor ve giysilerini temizliyordu.

Bu alışılmadık işi yerine getirdikten sonra yolcuların pabuçlarını inceledi.

19 numaradaki İngiliz tipi bir çift ayakkabı, iri yarı, geniş omuzlu bir tüccara aitti. 20 numaradaki evli çift İrlandalıydı, aynı şekilde pabuçları da büyüktü. 21 numaradaki Fransız delikanlı, rugan ayakkabı giyiyor ve günde üç kez değiştiriyordu. Ama 22 numara...

"Ne kadar güzel ayakkabı bunlar? Küçücük..." diye düşündü: "Bakalım sahibi nasıl biri?"

Fazla beklemedi ve 22 numaranın kapısını vurdu:

"Ayakkabılarınız hazır, efendim!"

"İçeri getirin!" diyen hoş bir kadın sesi geldi kulağına.

Percy Stuart kapıyı açtı ve hafifçe eğilerek bir selam verdikten sonra pabuçları yere koydu; sonra da karşısındakine dikkatle baktı

Bu çok genç ve güzel bir kadındı; ufak bir kanepeye oturmuştu; zayıf ve kumraldı; gözleri pırıl pırıldı; yüzü biraz solgundu. Heyecanlanmış gibi bir hali vardı.

"Başka bir emriniz var mı, efendim?" diye sordu Percy, konuyu değiştirmek istercesine.

Ama genç kadının yanıtı sadece kuru bir 'hayır!' oldu.

Percy Stuart ilk iş olarak yolcuların bir listesini ayarladı. 22 numarada oturan bu güzel kadının kim olduğuna baktı.

Haa, listede şöyle yazıyordu: Bayan Gabriele Delmont. Parisli!

"Demek Parisli? Peki ama Bay Delmont nerede?"

Gemide Bay Delmont diye biri yoktu galiba. Nitekim bir saat sonra güzel Parisliye kahvaltısını getirdiğinde onun –tıpkı bir dul gibi– siyahlar giyindiğini fark etti.

Diğer yolculardan ayrı olarak ufacık bir masada oturmuştu. Percy'nin sonradan öğrendiğine göre genç kadın, bu ma-

sayı baş kamarota özellikle ayırtmıştı.

Kimseyle konuşmuyor, görüşmüyordu. Yemeklerden sonra bir saat kadar güvertede dolaşıyor, sonra da kamarasına çekiliyordu.

Gemideki toplantılara katılmıyordu.

Percy Stuart insanları iyi tanırdı. Bu kadın melankoliye kapılmıştı. Çaresizdi.

Genç adam ne zaman onun kamarasına yanaşıp kulak kabartsa, içerden sesler geliyordu; kadın kendi kendine konuşuyordu. Hatta bazen küfür ederek yumruğunu masaya vurduğu da oluyordu.

"Ya kafayı bozmuş ya da büyük bir düş kırıklığına uğramış," diye söylendi Percy gülümseyerek: "Ama şakaya gelir tarafı da yok yani..."

Percy Stuart yapmakta olduğu yolculuktan çok memnundu.

Her gün saat on ikide geminin birinci süvarisi, birinci ve ikinci mevki salonlarına Liverpool'la New York arasını gösteren bir haritada ufacık bayraklarla günlük rotayı işaretliyordu.

'Mauretania' hızlı gidiyor ve rekora koşuyordu!

Hava güzeldi, görüş mesafesi açıktı. Deniz tamamen sakindi. Bu duruma göre New York'a zamanında varacaklardı.

Hesaba göre 26 Ağustos'ta gemi New York'ta olacaktı.

25 Ağustos akşamı herkes toplandı.

Herkes neşeliydi. Bu son akşam kutlanacaktı.

Müzik çalındı. Dans edildi. Şampanya içildi.

Gökyüzü açıktı. Yıldızlar parlıyordu. Bu yüzden ikinci sınıf yolcuların hemen hepsi güvertedeydi.

Ama 22 numaradaki kadın ortalıkta yoktu. Hatta akşam yemeğine bile gelmemişti.

"Onu aç bırakamam," diye söylendi Percy: "En azından sorayım, yemeğini belki de kamarasına ister!"

Kamaraya yaklaştı ama birden durdu ve iyice kulak kabarttı.

Genç Parisli kendi kendine şöyle konuşuyordu:

"Tamam! Bu kez ellerim titremeyecek! Bütün mesele alışmakta. Bekle hele, serseri, bu kez elimden kurtulamazsın!"

Percy Stuart parmağıyla alnına vurdu. Jeton düşmüştü!

Eğer bu genç kadın gerçekten deliyse, o zaman kendine bir şeyler yapabilirdi. Hayır, bunu önlemek gerekirdi.

Percy Stuart yavaşça kapıyı araladı; zaten açıktı!

Ve içeri süzüldü.

Gördüğü şey onu çok heyecanlandırdı. Bayan Gabriele deliler gibi zıplıyordu.

Kapının açıldığını fark edince dönüp baktı ama hiç şaşırmadı. Hatta Percy'nin selamına karşılık verdi.

"Beni gözetlediniz, değil mi?" diye sordu Fransızca: "Çok heyecanlıyım. Başımdan nasıl bir felaketin geçmiş olduğunu, nasıl bir ihanete kurban gittiğimi bir bilseniz! Yüreğim kabardı! Her şeyi anlatmak istiyorum. En azından siz beni dinlersiniz!"

"Çok ilginç!" diye aklından geçirdi Percy Stuart: "Bana masal anlatacak... Ama gerilimli bir masal galiba..."

"Ben çok mutlu bir kızdım," diye söze başladı Gabriele Delmont, sızlanırcasına: "Ailem zengindi, şahane bir çiftliğe sahipti. Ben tek kızlarıydım. Benim bir dediğimi iki etmediler; şımarttılar da. Derken günün birinde bizim çiftliğe bir hokkabazlar grubu geldi. Reisleri çok genç ve yakışıklı bir adamdı. Babam, bizim evin avlusunda bir gösteri yapmalarına izin verdi. Uzatmayalım, daha ilk gece o reise abayı yaktım. Tüm paramı ve takılarımı yanıma alarak onunla birlikte Paris'e kaçtık. Aylarca orada mutlu yaşadık.

"Edmond –asıl adını söylemek istemiyorum– bin kez benimle evleneceğini söylediyse de bunu yapmadı. Önce sanatı sayesinde bir şeyler kazanmayı umuyordu!

"Çok hırslıydı ve sanatında gerçekten de çok başarılıydı. Sonunda Paris'teki Büyük Varyete'de bir iş buldu. Daha sonra benimle beraber bütün Fransa'yı dolaştı. Her yerde alkışlandı; sirk müdürleri onun için deli oldular. Çünkü yaptığı iş

çok para getiriyordu.

"Ve bir gün... –Ahh, aradan bir yıl geçmesine karşın o günü hiç unutmayacağım!– başarılı bir akşam oyunundan sonra, kendisini beklediğim otele gelmedi. Yani kaçıp gitti. Benden bıkmıştı! Oysa bir gün önce dizlerime kapanarak aşkını ilan etmiş ve beni öpücüklere boğmuştu.

"Başka bir kadınla kaçıp kaçmadığını saptayamadım, ama öyle bir kadın varsa da, onu daha önce gönderecek kadar zekiydi.

"Neredeyse deli olacaktım! Neyse ki, bana yeterince para bırakmıştı. O yüzden peşine düşmekte parasal yönden pek sıkıntı çekmedim.

"Bundan sekiz gün önce kendisinin Amerika'da olduğunu öğrendim. Hemen kararımı verdim. Onu bulup intikamımı almalıyım! Siz tanığım olun! Onu ya Amerika'da ya da dünyanın bir başka köşesinde kesinlikle bulacağım! İşte o zaman... hesaplaşacağız!

Benin hayatımı nasıl mahvetmişse, ben de onunkini mahvedeceğim! Şimdi bana söyleyin: Onu öldürmeye hakkım yok mu yani?"

"Buna cevap vermek hiç de kolay değil, hanımefendi. Artık onu sevmiyor musunuz?"

"Şey... Seviyorum!" Genç kadının gözleri dolu dolu oldu. "Ama işte bundan korkuyorum. Yanıma yaklaştığı anda zaafa kapılmamalıyım! Kapılmayacağım işte! Ve kafama koyduğumu yapacağım!"

"Ama önce onunla bir kere konuşmalısınız, hanımefendi. Ne de olsa o sizi sevdi; siz de onu hâlâ seviyorsunuz. Belki anlaşırsınız..."

"Anlaşabilirdik. Ama o beni acımasızca terk etti. Hayır, hayır... O ölmeli!"

Percy Stuart, baş kamarotun sesini duyunca hemen kadının yanından ayrıldı.

Ertesi sabah yani 26 Ağustos günü saat 9'u 37 dakika geçe 'Mauretania', New York Limanı'na girdi ve yarım saat

sonra Cunard-Line'a ayrılan iskelede demir attı.

3. Buffalo'ya giden özel tren

Percy Stuart bir otomobile atlayarak şoföre Pennsylvania tren istasyonuna çekmesini emretti. Çünkü Buffalo'ya gidecek trenler oradan kalkıyordu. Sonra da bir saatte Niagara-City'ye varabileekti..

Az sonra araba istasyonun önünde durdu.

Percy indi ve hemen gara koştu.

"Buffalo'ya giden tren ne zaman kalkıyor?" diye sordu yetkili memura.

"Az önce, saat onda kalktı!"

"Bundan sonraki tren?"

"Beşe on kala!"

"Çok geç olacak!" dedi Percy Stuart: "O zaman Niagara-City'ye gece yarısı varmış olacağım. Bu da işime yaramaz! Müdürle görüşebilir miyim?"

Az sonra Percy, Mmüdürün karşısındaydı.

"Buffalo'ya özel bir tren kaldırmak istiyorum!" dedi.

"Hay hay, efendim! Lokomotif, tender ve bir salon-vagon... Üç bin dolar!"

"İşte para! Ne zaman hazır olur?"

"On dakikada!"

On dakika sonra Percy Stuart, özel trenin salonundaki kırmızı ipek koltuğa kurulmuş, sigarasını tüttürüyordu.

Şu ana kadar yapmış olduğu yolculuktan memnundu. Şansı böyle giderse, Eksantrik Kulüp'ün beşinci ödevini de çözmüş olacaktı; tabii Blondin, Niagara Şelalesi'ni sağ salim geçerse!

Percy sabırsızlıkla tepindi. Tren hâlâ kalkmamıştı.

Pencereden dışarı baktı. Şaşırdı.

Koşa koşa gelen Gabriele Delmont değil miydi? Hani şu intikam almak isteyen güzel kadın!

Yüzü peçeli de olsa onu tanımakta güçlük çekmedi. New

York'a Pennsylvania tren yolları şirketinin ekspresiyle gidecekse öğleden sonra saat beşe kadar beklemesi gerekecekti...

Aynı anda keskin bir düdük sesi işitildi. Percy Stuart'ın içinde bulunduğu tren hareket etti. Az sonra hızla yoluna devam etti.

Yapacak başka bir şeyi olmayan Percy, koltuğuna gömülerek bir uyku çekti.

Tekrar uyandığında pencereden dışarısını seyretti. Uyku sersemliğiyle gelip geçen tren duraklarına, ovalara, evlere, köylere bakınıp durdu. Sonra yine kestirmeye başladı.

Buffalo'ya az kalmışken uyandı.

Saatine baktı: Sekize beş vardı!

Buffalo uzakta değildi herhalde. Hava kararmaya başlamıştı, etrafa yoğun bir sis çökmüştü.

Percy'nin karnı acıktı; istasyonda bir şeyler atıştırabilirdi.

Lokomotif sesleri duydu. Özel tren, durmakta olan bir başka trenin yanından geçerek makas değiştirdi.

"Buffalo'ya vardığımda fazla vaktim olmayacak; şimdiden üstümü değişip bir şeyler atıştırsam iyi olacak," diye söylenen Percy, koltuğundan kalkmaya çalışırken müthiş bir gürültü işitti. Vagonun tekerlekleri gacırdadı ve tren durdu.

Ayakta durmak bir yana, tren yana yatmıştı.

"Bir çarpışma oldu!"

Bu düşünceyle Percy yerinde doğruldu, sağını solunu oynattı; kırık mırık yoktu. "Hay Allah, bu bana en azından on beş dakika kaybettirecek. Evet, ne oldu yahu?"

Bu soruyu yüzü gözü kan içinde kalmış olan tren şefine sormuştu. Yaralı adam kekeleyerek:

"Bir yük vagonuyla çarpıştık," dedi: "İnin, efendim; makinistle ateşçi öldü!"

"Öldü mü? Artık elimizden ne gelir ki! Buffalo'ya kalkacak tren istasyonu buradan uzak mı?"

"Birkaç dakikalık yolda, efendim.!"

Percy Stuart hemen trenden atladı ve tren şefiyle birlikte lokomotife koştu. Yük vagonuyla doğrudan doğruya çarpışa-

rak ön kısmı havaya fırlamıştı.

Tender de yarı yarıya göçmüştü. Zaten bu sayede salon-vagon sağlam kalmıştı.

"Müthiş bir şey!" diye mırıldandı Percy. "Burada yapacak işimiz kalmadı. Zaten vaktim de yok; yoluma devam etmeliyim. Siz de benimle istasyona kadar gelin, bayım!"

Bulundukları yerden istasyon binası gözüküyordu bile.

Bu arada tren şefi cebinden çıkardığı bir mendille yüzündeki kanları sildi.

İki adam olay yerinden uzaklaşmak üzereydi ki, birden kalakaldılar.

Önce iki el, sonra buruşuk bir şapka ve parçalanmış bir peçe gördüler; derken siyahlara bürünmüş bir kadın.

Percy:

"Fransız kadın!" diye mırıldandı. Sonra vagona sıçrayarak Bayan Gabriele Delmont'a seslendi:

"Omzuma dayanın, sizi çekeyim!"

"Gerek yok, bayım!" diye cevap verdi Parisli güzel: "Ben kendim çıkarım!"

Ve zarif bir hareketle yere sıçradı, Percy Stuart'ı başıyla selamladığı anda şaşkınlıkla haykırmaktan kendini alamadı:

"Gemideki kamarot!"

"Ta kendisi, hanımefendi! Kamarotunuz! Ama Tanrı aşkına, benim özel trenimde işiniz ne?"

"Özel tren mi? Demek bu treni kiralayan sizsiniz?"

"Evet, benim. Kamarotlar da ara sıra özel tren tutar... Ama siz, hanımefendi?"

"Ben bu trene kaçak yolcu olarak bindim. Normal treni kaçırmıştım; aynı anda bir beyefendinin özel tren kiraladığını öğrendim. Birine yalvaracak tiplerden değilim ben, bu yüzden yük vagonuna gizlice atladım. Elbette Buffalo'ya varınca kendimi belli edecek ve istenen ücreti ödeyecektim... Tabii bu kaza olmasaydı..."

"Sağ salim kurtulduğunuz için Tanrı'ya dua edin, hanımefendi! Büyük bir tehlike atlattınız! İzninizle kolunuza girip si-

zi istasyona kadar götüreyim, hanımefendi!"

Başka laf etmediler.

Percy Stuart istasyonda kadına veda etti. O da soğuk bir şekilde tokalaştı.

"Teşekkür ederim, bayım. Çok naziksiniz!"

"Rica ederim, hanımefendi. Bunu seve seve yaptım!"

Sonra ayrıldılar. Percy, kadının istasyon binasına girdiğini gördü.

Kararını vermişti.

Buffalo'da yeterinden fazla araba vardı. Bunlardan biriyle zamanından önce Niagara'ya varabilecekti.

Park etmekte olan otomobillerden birine atlayarak şoföre:

"Niagara-City'ye çek!" dedi.

Adam çok fazla para istedi. Percy istenen ücreti hemen ödedi.

Ve maceralı yolculuk başladı.

Harika bir yaz akşamıydı. Araba hızla yol almaktaydı. Zaman zaman tehlikeli virajları hiç hız kesmeden dönen şoförün soğukkanlılığına ve hiç yorulmayışına hayran kaldı.

Derken arkadan bir koma sesi duyuldu. Dönüp baktı. Üstü kapalı bir araba hızla onlara doğru gelmekteydi.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bu yolda trafik oldukça yoğundu, ip cambazı gözü pek Blondin'in gösterisi hiç kuşkusuz çok müşteri toplayacaktı. Yaklaşan arabanın hedefi de tıpkı Percy'ninki gibi olmalıydı.

Ona pek dikkat etmeksizin, genç Amerikalı koltuğuna yaslanarak bir sigara yaktı.

Niagara-City'ye ne zaman ulaşacaktı bakalım?

Aklından hep bunu geçiriyordu.

Umduğundan on dört dakika önce vardı şehre.

Saatine baktı: Dokuzu tam on dört geçiyordu!

Karşısına çıkan ilk otele daldı:

"Bir oda istiyorum!" dedi.

"Çatıya kadar doluyuz, efendim! İp cambazı Bay Blondin, tüm Niagara'yı ayağa kaldırdı."

"Buralarda başka otel ya da pansiyon bulunur mu?"

"Varsa bile oralarda da yer bulamazsınız!"

"Geceyi sokakta geçirecek değilim ya! Al şu iki yüz doları, bana bir yer bul!"

"O zaman bir çare bulunur. Geceyi banyo küvetinde geçirebilir misiniz, efendim?"

"Bayıla bayıla!"

Aynı anda Percy Stuart, arkasında bir ses işitti:

"İkinci bir küvetiniz var mı?"

Dönüp baktı; güzel Fransız karşısındaydı!

"İkinci bir küvet mi?" diye soran otelci gülümsedi, sonra eğilerek selam verdi: "Üzgünüm, hanımefendi; bütün banyolar tutuldu. Ama hava sıcak... Damda yatabilir miydiniz?"

"Tamam! Damda yatarım!"

4. İp cambazı

Percy Stuart, ünlü Blondin'in de bu otelde kaldığını öğrenince çok sevindi. O da bir banyoda kalmaktaydı.

Percy'nin ilk işi, güzelce yıkandıktan sonra Bay Blondin'i aramak oldu. Ancak ünlü cambazın kapısında çam yarması gibi, geniş omuzlu bir adam, ona ne istediğini sordu.

Percy:

"Onunla konuşmak istiyorum. Bu da seni ilgilendirmez!"

Beriki:

"Ben dedektifim!" dedi Percy'ye kuşkuyla bakarken: "Tabii ki beni ilgilendirir!"

"Bay Blondin dedektif mi tuttu yani? Canından mı korkuyor yoksa? O seni yarın için angaje etti; ipe çıkarken kılına bile kimseyi dokundurtmaman da senin görevin! Öyle değil mi?"

"Dalga geçmeyin, bayım. Bay Blondin her önüne gelenle konuşmaz. Zaten bu yüzden tuttu beni. Son anda bir düşmanı ya da bir rakibi aksilik çıkarmasın diye..."

"Anlıyorum. Sen şimdi git kendisine, omzuna binecek

adamın geldiğini söyle!"
Dedektif bir adım geri sıçradı.
Şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi.
"Onun beklediği adam siz misiniz?"
"Benim... Daha doğrusu o adamın yapacağını ben yapmak istiyorum, o kadar!"
"Zavallı siz... Bunun bir intihardan farkı yok ki!"
"Ölmek niyetinde değilim. İlginç gezintilere karşı tutkum vardır benim... Hadi vakit kaybetme de, Bay Blondin'e geldiğimi söyle! Yoksa benden önce gelen mi var? Sakın Bay Blondin bir başkasını..."
"Düşündüğünüz şeye bak! Bay Blondin Amerika'daki tüm gazetelere ilan vererek Niagara Şelalesi'ni geçerken omzunda taşıyacağı bir adam aradı. Şimdiye kadar sadece bir kişi bize başvurdu, o da işe yaramazdı."
"Neden yaramazdı?"
"Çünkü herif 155 kiloydu! Bay Blondin böyle birini nasıl taşısın?"
"Doğru. Ben 56 kiloyum. Herhalde taşıyabilir. Hadi aç şimdi kapıyı!"
Dedektif başını öne eğerek kapıyı açtı:
"Buyurun!"
İçeriye bir yabancının girdiğini gören Bay Blondin, yatmakta olduğun divandan yavaşça kalktı. Otuz yaşlarında, çok yakışıklı bir adamdı.
Mesleğinin gereği çok ince ve zayıf bir vücudu vardı. Kumral saçları dalgalıydı. Yüzü cana yakındı. Bakışları melankolikti.
Percy Stuart'a şöyle bir süzdükten sonra:
"Ne istiyorsunuz, bayım?" diye sordu.
"Omzunuzda Niagara Şelalesi'ni geçmek. Böyle birini arıyordunuz, yanılmıyorsam?"
"Yanılmıyorsunuz! Ama sizi uyarıyorum, bu denemede hayatınızı kaybedebilirsiniz. Ben kendimden eminim. Ancak yanlış bir adım ya da bir anlık bir baş dönmesi, ikimizin de

hayatına mal olabilir."

"Sizinle birlikte düşmek bile bana zevk verir, Bay Blondin. En azından konuşacak bir adam bulmuş olacağım."

Blondin güldü. Galiba bu, tam aradığı adamdı!

"Adınız ne sizin? Galiba Amerikalısınız?"

"Evet. Adım Percy Stuart."

"Yani bütün dünyanın konuştuğu, sıra dışı eylemleriyle ün yapmış olan Percy Stuart mı?"

"Evet, o benim! Yani sizin aradığınız adam! Yalnız şunu söyleyeyim ki, Bay Blondin, bu işi gönüllü olarak yapacak kişiye vermeyi vaat ettiğiniz parayı almayacağım! Aksine; şansımız yaver gider de, şelalenin öbür yakasına geçersek... bu tehlikeli gezintinin anısına şu pırlanta yüzüğü size vermek isterim!"

Percy bu sözlerden sonra sağ elini kaldırıp eldivenini sıyırdı ve parmağındaki harika bir pırlanta yüzüğü Blondin'e doğru tuttu.

"Bay Stuart! Size hoş geldiniz derim! Yarın öğleyin, saat tam on ikide sizi Niagara üzerinde omuzlarımda taşıyacağım! Benimle bir şişe şarap içmek lütfunda bulunur musunuz?"

"Zevkle."

Blondin bir zile bastı. Çok geçmeden kapı açıldı, içeriye beyaz önlüklü, beyaz başlıklı, sarışın bir hizmetçi kız girdi:

"Bay Blondin ne emrederler?"

İp cambazı bir şişe şampanya ısmarladı.

Az sonra sarışın kız, istenen şişeyi getirerek iki adamın karşılıklı oturduğu masanın üzerine koydu.

Percy Stuart irkildi. Kızın suratına dikkatle baktı. Bu yüzü daha önce nerede görmüştü?

Bir yerde gördüğüne emindi ama... Sakın bu... Fransız Gabriele Delmont olmasın? Yoo, Fransızın saçları daha koyuydu. Bu kızınkiler sapsarı ve kıvırcıktı!

Blondin'le Percy, bir şişe şampanyayı zevkle içtiler.

Sonra Percy, adamdan ayrıldı.

Niagara Şelalesi'nin hem Amerika hem de Kanada yakasında belki yüz bin kişi toplanmıştı.

Etrafta inanılmaz bir gürültü vardı.

Herkes bağıra bağıra konuşuyor, iki adamın cesaretini tartışıyordu.

"Bu adam ölüme meydan okumakla günaha giriyor!" dedi rahip kılığında bir adam

"Niye girsin ki?" diye bağırdı çam yarması gibi bir adam. "Siz zaten cesaret denen şeyden pek anlamazsınız! Sizler için sıkı mı böyle bir şey yapmak?"

Bu şaka üzerine seyirciler arasında bir gülüşme başladı.

Derken bahse girişildi. Onca kalabalığın arasında iskemleye çıkarak bahsi kızıştıranların sesi kulaklarda çınlamaktaydı.

Şelalenin en dar iki yakası arasına tel bir ip gerilmişti. Bu telin altında sular gürül gürül ve köpüre köpüre aşağıya akıyor, sarp kayaları kamçılıyordu. İşin içine hile falan karışmasın ya da eylem baltalanmasın diye ipin her iki ucunda dörder dedektif etrafa göz kulak olmaktaydı.

Saat tam on ikide bir pare top atıldı. Seyircilerde itiş kakış başladı. Çünkü Amerika yakasındaki çadırdan çıkan iki erkek, az sonra inanılmaz bir şeyi gerçekleştirmeye çalışacaktı!

Bay Blondin tam bir ip cambazı kıyafetindeydi. Percy Stuart'ın giysisi bembeyazdı. Güneş gözlerini kamaştırmasın diye başına beyaz bir panama şapkası geçirmişti.

"Hadi bakalım, arkadaş!" dedi Percy Stuart: "Sıramız geldi!"

Biraz solgun gözüken ip cambazı:

"Belki de ölüme yolculuk olacak bu!" diye mırıldandı.

"Yapmayın, Bay Blondin! Son anda cesaretiniz mi kırıldı? Yüz bin kişi sizi izliyor, baksanıza! Şöhretinizi düşünün! Bu işi başarırsanız bütün dünya sizden bahsedecek; her yerden teklifler yağacak!"

"Biliyorum biliyorum! Titreyecek falan değilim, merak etmeyin! Az önce konyak istettim. Her numaradan önce konyak içerim ben. İşte, hizmetçi kız şişeyi getiriyor!"

Sarışın kız onlara yaklaştı, üzerinde bir şişe konyakla bir kadeh bulunan tepsiyi uzattı.

Bay Blondin üç kadeh konyağı arka arkaya dikti.

"Bir kadeh de siz almaz mısınız? Kızışırsınız!" dedi Percy'ye.

"Sağ ol, alkolden hoşlanmam! Ben kendi enerjime ve ruhsal gücüme daha fazla güvenirim!"

"Hadi o zaman işimize bakalım!"

Böyle söyleyen Blondin, gergin ipe ulaşan dar merdivenin basamaklarından yukarı çıkmaya başladı. Percy de onu takip etti.

Seyirciler iki cesur adamı müthiş bir alkışla selamladı.

Blondin, denge sağlayacak sırığı uzatmalarını istedi. Sonra eğilerek, peşinden gelen Percy Stuart'ı omuzlarına alıverdi.

"İyi oturdum mu, Blondin? Rahat mıyız?"

"Gayet iyi! Hadi bakalım, yolculuğa başlayalım!"

Blondin tel ip üzerine sağlam adımlarla basarak yürümeye başladı.

Percy Stuart gayet sakin oturmaktaydı, elinden geldiğince ağırlığını vermemeye çalışıyordu.

Aşağıya baktı; sular koskoca dalgalar halinde, vahşice, köpürerek ve büyük bir gürültüyle aşağıya akmaktaydı.

Yarı yola geldiler.

Percy Stuart başlangıçtaki korkusunu çabuk attı. Artık kendine çok güveniyordu. Rahat oturuyordu.

Derken ip cambazının sallanmaya başladığını hissetti.

"Hayrola Blondin?"

"Gözüm karardı, mideme bir sancı saplandı. Aman Tanrım, hapı yuttuk. Devam edemeyeceğim!"

"Sallanmamaya çalış! Bu şekilde beni taşıyamazsın! Bu işi ben yapayım!"

Böyle söyleyen Percy, Blondin'in sırtından aşağı kayarak el ve ayaklarıyla ipe sarıldı; gövdesini aşağı sarkıtırken seslendi:

"Denge sırığını at! Bana sarılarak kucağıma otur; ben de dizlerimi kasarak, tele tutuna tutuna öbür yakaya ulaşayım! Cesaretini kaybetme sakın!"

Blondin, genç adamın dediğini yaptı.

Percy gökyüzüne baktı, aşağıda şelale gümbür gümbür akmaktaydı.

Blondin hem sızlanıyor hem de mide bulantısından yakınıyordu.

Derken Percy, yüz bin kişinin coşkulu haykırışına tanık oldu.

Herkes onu kutluyordu. Hedefe çok az kalmıştı. Hatta merdiven altına ufak bir kürsü bile yerleştirmişlerdi.

Birkaç kulaç daha attıktan sonra Percy Stuart, kendilerini aşağı indirecek olan merdivenin dayalı olduğu platforma ulaştı.

"Şöhretim beş paralık oldu!" diye sızlanmaktaydı Blondin.

"Sus! Onlar biz bunu kasten yaptık sandılar. Sen hâlâ ünlü ip cambazı Blondin'sin!"

İkisi de merdivenden aşağı indi. Onları kutlayan kalabalığın coşkusuna diyecek yoktu.

Yarım saat sonra Percy'le Blondin, yine Amerika yakasına geçti. Orada da alkışlarla karşılandı.

Derken karşılarına oteldeki hizmetçi kız çıkıverdi. Cırtlak bir sesle:

"Hâlâ yaşıyorsun haa!" diye haykırdı: "Konyağına kattığım zehir işe yaramadı, o zaman hançerimle öl!"

Ama aynı anda Percy Stuart, kadının hançerli elini sımsıkı yakalayıp büktü; hançer yere düştü. Sonra da genç kadının başına geçirdiği sarı saçlı perukayı çekip aldı ve Blondin'e dönerek:

"Bu genç hanımın aradığı sadakatsiz koca sensin demek?" dedi.

"Gabriele!" diye haykırdı Blondin, titrek ellerini genç ve güzel kadına uzatarak: "Gabriele, bana sadık kalmadığını dü-

şünmüştüm; kıskançlıktan deliye dönmüştüm. O yüzden kaçıp gittim. Lütfen beni affet!"

Ve genç kadın onu affetti!

Percy Stuart da bu beraberliği kutlayarak onları akşam yemeğine davet etti.

Yemek sırasında bir garson gelerek ona bir telgraf uzattı:

Percy Stuart gülümseyerek okudu:

Altıncı ödev!

Bir süredir Güney Dakota'da gizemli cinayetler işlenmekte. Öldürülenlerin cesedi, genellikle insan ayağının basmadığı Kara Dağ'ın zirvesinde bulundu.

Percy Stuart bu esrarı çözsün! Ve bu dinsiz imansız katili yakalasın!

* * *

GİZEMLİ UÇAK

1. 'Vahşi Batı'da

Uzun bir düdük sesi duyuldu. Güney Dakota Eyaleti'nin Champerlin Kasabası'nda oturanlar, Ohama'dan kalkarak Yangton üzerinden Missouri'den yukarıya doğru rota çizen 'Vahşi Batı' adlı vapurun iskeleye yanaşmakta olduğunu anladı.

Halkın yarısı rıhtımda toplanıverdi; çünkü buharlı geminin yanaşışı onlar için bir 'olay'dı ve bu, dört haftada bir gerçekleşiyordu.

Tüm mektuplar ve sipariş edilen mallar hep bu vapurla geliyordu. Demiryolu buraya kadar uzanmıyordu. O yüzden Champerlin, uygar dünyadan kopuk bir kasabaydı. Nüfusu iki bindi. Yüksek dağların çevrelediği bu yörede daha çok Kızılderililer yaşamaktaydı.

Vapur yanaşır yanaşmaz iskele tahtası karaya indirildi. Zenci ve Kızılderililer'den oluşan hamallar sandıkları ve çuvalları indirmeye başladı.

Kaptan güverteye çıkmış, ağır çalışan hamallara küfür yağdırmaktaydı. Kızgın güneş altında kan ter içinde kalan bu zavallı adamlar, sızlanarak da olsa en ağır işi yapmaktaydı.

Kaptan, yükleme işi biter bitmez yola devam etmek niyetindeydi.

Derken rıhtımda toplanan bir sıra erkekle diğer meraklıların ağzından "Ooo!" diye bir ses yükseldi. Hepsi şaşırmıştı.

Herkesin gözü iskele tahtasından yürüyerek karaya ayak basan birine takıldı.

Bu bir yolcuydu!

Champerlin'e bir yolcunun indiği çok ender görülürdü.

Bu vapur her ne kadar sandıklar, çuvallar, paketler ve posta getirse de hiç yolcu almazdı!

Kasaba halkı da geziye çıkmak amacıyla bu vapura hiç binmezdi; iş gereği bu kasabaya gelen yabancılarla da 'acemi

çaylak' diye dalga geçilirdi.

Vapurdan inen adamın bir yabancı olduğu, hem kıyafetinden hem de hareketlerinden belliydi.

Bu adam civar kentlerin birinden de gelmiyordu. Bu yöreyi hiç tanımadığı kesindi.

Herkes dört gözle, şaşkınlıkla gülümseyen bu yabancıya baktı. Giyinişi acayipti. Kısa boyluydu. Bakımsız sakalı ağarmıştı. Burnunun üzerine koskocaman bir güneş gözlüğü yerleştirmişti.

Geniş paçalı pantolonu her adım atışında sağa-sola sallanıyordu; Güney Dakota erkeklerinin hiç görmediği cinsten siyah bir ceket atmıştı omuzlarına.

Sol elinde ufak bir bavul, sağ elinde kelebek yakalamakta kullanılan ağlı bir kepçe taşımaktaydı. Sol kalçasında böcek toplarken kullanılan bir teneke kutu asılıydı.

Sadece pantolon ve gömlek giyen kasaba erkeklerinden biri:

"Merhaba, Jim!" diye seslendi: "Kimi getirdin buraya?"

"Sorma, Joe; ben ömrümde böyle bir şey görmedim! Herif hokkabaz olmalı; hatırlıyor musun Joe, iki yil önce burada bir adam burnumdan tek tek dolarlar çıkartmıştı?"

"Tabii Jim. Ama dolarlar burnundan düştüğü gibi yok oluvermişti. Baksana, gemiden inen adam bize doğru geliyor. –Heey, arkadaş, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu Amerikalılara özgü söz üzerine kır sakallı yabancı adam, geniş kenarlı şapkasını hemen çıkararak sordu:

"Özür dilerim, beyler; burada bir otel bulunur mu?"

"Tabii ki bulunur," diye yanıtladı Joe: " 'Beyaz Manda' Oteli!"

"Harika! Buradan çok uzak mı? Niyetim birkaç günlüğüne Champerlin'de kalmak. Onun için rahat bir yer arıyorum!"

"Şu kızıl sakallı adamı görüyor musunuz? Bu, o otelin sahibidir. Adı Grower Mac Duff'tur. Kendisi aynı zamanda kasabanın şerifidir."

"Hemen gidip ona danışayım öyleyse!"

Böyle dedikten sonra nazik bir tavırla kızıl sakallıyı selamladı:

"Siz 'Beyaz Manda' Oteli'nin sahibiymişsiniz, bayım. Birkaç günlüğüne sizde kalabilir miyim? Yemek de dahil olmak üzere istediğiniz ücreti öderim. Hem de peşin!"

Böyle teklife can mı dayanır?

Adam uzun boyluydu; zayıftı; suratsızın tekiydi. Ağzını çevreleyen kızıl sakalının üzerinden aşağıya doğru sarkan burnu, bir akbabanınkinden farksızdı. Hiç laf etmeden siyah gözlüklü yabancının çantasını alıverdi:

"Benimle gelin, bayım," dedi: "Otel buradan üç dakikalık mesafede. Memnun kalacaksınız. Adımı demin duydunuz: Şerif Mac Duff! Sizin isminiz ne, efendim?"

"Benim mi? Theophil Percy... Profesörüm... Paris'ten geliyorum. Lejyon Donör şövalyesiyim. Paris, Viyana, Petersburg ve Barcelona Akademileri'nde üyeyim; *Böcek Akrabalığı* adlı ünlü kitabın da yazarıyım."

Kızıl sakallı durdu, neredeyse alaycı bir kahkaha atacaktı:

"Champerlin'de işiniz ne o zaman, sorabilir miyim? Burada tavşan bulunmaz, bayım. Boşuna geldiniz."

"Tavşan mı?" diye kır sakallı profesör kollarını havaya kaldırdı, bu arada sol koluna taktığı şemsiyesi yere düştü: "Ne tavşanı? Benim bilim alanım tavşanları kapsamıyor ki! Ben daha çok böceklerle uğraşıyorum. Bütün dünyadaki böcek türlerini ve nesillerini inceliyorum. Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre Champerlin yakınındaki Black-Hills geçidinde bir tür böcek varmış ki, şimdiye kadar sanıldığı gibi on bir değil, on dört halkalıymış! Black-Hills dağının yamacı da bu yörede. Bu böceği bulmak benim için çok önemli, anlıyorsunuz değil mi? Bu yüzden üç hafta önce Cherbourg'dan gemiye binerek Ohama'ya kadar gittim; oradan da Missouri vapuruyla buraya geldim!"

Kızıl sakallı umursamazcasına omuz silkti.

Karşısındaki adam herhalde biraz kafadan kontaktı! Bu yüzden fazla soru sormadı.

Ama Parisli profesörün çenesi durmuyordu:
"Demek Champerlin'in şerifi sizsiniz?
"Evvet, bayım!"
"Zor bir meslek. Sorumluluğu da çok."
"Eh, o kadar olacak!"
"Yani yasaları uyguluyorsunuz? O zaman katillerle de başınız hep dertte, değil mi?
"Ara sıra, bayım!"
"O zaman size bir şey sorayım; çünkü vapurla gelirken hep bunu düşündüm. Bay Duff, burada rahatça çalışıp çalışmamam bana vereceğiniz cevaba bağlı."
"Ne bilmek istiyorsunuz, bayım?" diye sordu şerif.
Kısa boylu profesör siyah gözlükleriyle kızıl sakallı şerifin gözünün içine baktı. Acayip gözlerdi bunlar.
Şerif o ana kadar misafiriyle konuşurken hep etrafına bakınıyordu; gözleri yarı kapalıydı.
Birden kızıl sakallının göz kapakları yukarı kalktı ve bakışları sertleşti; sanki karşısındakinin ruhunu okumak ister gibiydi.
Profesör devam etti:
"Vapurda bana Black-Hills'in son zamanlarda pek de emin bir yer olmadığını söylediler. Bir sürü insan cesedi bulunmuş... Evet, birkaç saat önce sapasağlam adamları Black-Hills mağaralarında hep paramparça edilmiş olarak bulmuşlar. Sizden öğrenmek istediğim şu: bu anlatılanlar gerçek mi? Böyle bir durumda çalışamam tabii, yoksa beni de öldürürler. *Böcek Akrabalığı* adlı kitabımı da bitiremem!"
"Valla, buna benzer şeyler burada da olmadı değil. Yani insan kemiklerine rastlandı. Ama ben cinayete falan inanmıyorum!"
"İnanmıyor musunuz? O zaman dağ tepesinde bulunan ceset parçalarına ne diyorsunuz?"
"Söyleyeyim: bu ölülerin hiçbirinde insan elinden çıkmış bir yara izi falan saptanmadı. Cesetler oraya havadan düşmüş ya da atılmış; tamamen parçalanarak orada kalakalmış!"

"Havadan mı?" diyen profesör şapkasını geriye iterek başını gökyüzüne doğru çevirdi; sanki oradan bir ceset daha ayaklarını dibine düşecekmiş gibi: "Yapmayın Allah aşkına! Havadan ceset düşer mi hiç?"

"Evet, bunlar havadan düştü. Hiç kuşkumuz yok! Bu nedenle Black-Hills'in Esrarı diye herkesin diline düşen bu bilmeceyi çözmek özellikle sizi de ilgilendirecektir, profesör."

"Beni mi? O da niye?"

"Çünkü siz, bilim dünyasının henüz tanımadığı bir hayvanın peşindesiniz. Şuna eminim ki, kayalıklarda bulunan ceset parçaları Vahşi Batı'da henüz bilinmeyen canavar bir dev kuş tarafından havadan atıldı. O dev kuş önce insanları pençeleriyle yükseklere uçurdu, sonra aşağıya bıraktı. Onun için tek bir ölüm olayıyla değil, daha bir çoğuyla uğraşacağız! Otele geldik bile; buyurun bayım!"

2. Profesör Percy

'Beyaz Manda' Oteli tek katlı, uzunlamasına, oldukça büyük bir binaydı.

Kapı eşiğinde on sekiz yaşlarında güzel bir kız onları karşıladı; hemen koşarak Grower Mac Duff'un elindeki bavulu aldı.

Kız zayıftı, vücudu fena değildi; dalgalı siyah saçları omuzlarına dökülmüştü; kısacası tam Vahşi Batı'ya özgü bir tipti

Aynı anda avluda genç bir uşak göründü, o da hemen genç kızın elinden, taşımakta olduğu bavulu çekercesine aldı.

Theophil Percy, bu delikanlıya sempati beslemekten kendini alamadı.

Oğlan gerçekten de iri yapılıydı; tıknazdı; geniş omuzları vardı. Kumral saçlıydı, çakır gözlüydü. İnsana güven veriyordu.

Şerif, kızına seslendi:

"Daisy, beyefendiyi yukarı çıkar! Köşe odaya yerleştir. Kendileri birkaç gün bizde kalacak. Fred, sen de bavulu yukarıya taşı!"

Sonra Fransız araştırmacıya dönerek:

"Yemeklerinizi herhalde odanızda yemek istersiniz, efendim?" diye sordu: "Mutfağımızdan memnun kalacağınızı umarım. Daisy'nin annesi öleli üç yıl oluyor, o zamandan beri... –Burada şerifin sesi titredi, gözleri daldı ama yine bakışları insanın içine işliyordu– bu oteli kızım evirip çeviriyor. Kendisinden çok memnunun ben! Hadi, Daisy; işimize bakalım! Şimdilik hoşça kalın, bayım!"

"Güle güle!" diye yanıtladı profesör. Otelciyi nazikçe selamladıktan sonra kızın peşine takıldı. Dik ve dar bir merdivenden yukarı çıktılar.

Duvarları ahşap kaplama ve eşyaları kayın ağacından yapılmış, tertemiz odayı gören profesör:

"Burası mükemmel!" dedi: "Kendimi cennetteymiş gibi hissedeceğim! Manzara da harika! Her iki pencere nehre bakıyor. Hele şu koskoca pencere... hayır, pencere değilmiş! Kapı... bir balkona açılıyor! Buradan Black-Hills yani benim çalışma alanım iyice görülüyor!"

Kocaman teneke kutuyu, şemsiyeyi ve kelebek kepçesini ufak bir koltuğun üzerine koyarken ekledi:

"Şey, küçük hanım! Vahşi bir romantizm sergileyen bu yörede yaşamaktan çok mutlu olmalısınız... Büyük şehirleri özlemiyorsunuzdur herhalde?"

Daisy umursamazcasına:

"Ben burada kalıyorum, çünkü kalmak zorundayım," dedi: "Babamın bana ihtiyacı var. Onu yalnız bırakamam!"

"Tabii. Bunu o da söyledi! Anneniz üç yıl önce ölmüş. Herhalde olağanüstü bir kadındı; babanız da onu çok sevdi galiba!"

"Babam ona gözünün içi gibi bakardı... Ama o öldükten sonra..."

Tam o sırada Fred içeri girdi; Profesörün bavulunu getir-

mişti.

Genç kız:

"Yarım saat sonra yemeğinizi getirsem olur mu, efendim?" diye sordu. Profesörün onaylamasından sonra da nazikçe selam vererek odadan çıktı. Fred de onun peşinden gitti.

Parisli profesör çok meraklı bir adama benziyordu. Her şeyi bilmek istiyor, her şeyle ilgileniyordu. Öyle ki, iki gencin odadan çıkmasından sonra hemen kapıya yanaştı, anahtar deliğine kulağını dayadı.

Sonra keyifle kafasını salladı; hafif bir fısıldama duydu... Ahh, bir tahta kurdu bile bu sesi ayırt edebilirdi: öpücük sesiydi bu!

Tam o sırada profesörün öksüresi geldi; iki genç koşar adım oradan uzaklaşıverdi.

Profesör aynı anda kapısını içerden kilitleyip sürgüledi.

Her üç pencerenin pancurunu, odaya yeterince ışık girecek şekilde aşağı indirdi. Sonra takma sakalıyla başındaki perukayı çıkardı; kamburunu doğrulttu. Yine Percy Stuart oldu.

"Bu iş de bitti!" diyerek bir puro yaktı. Koltuğa gömülerek ayaklarını uzattı.

Purosundan çıkan dumanlara dalarken düşünmeye başladı: Otel sahibi ve aynı zamanda kasabanın şerifi olan şu Grower Mac Duff, acayip bir herifti. Öyle bir bakışı vardı ki, insanın içine işliyordu! İçine kapanıktı. Kızının tam aksine! Kızı hiç de babasına benzemiyordu; çok güzeldi ve cana yakındı.

Halkın şerif yaptığı bu adam bir katil olabilir miydi?

Hayır; bir katil, ölmüş karısı hakkında bu denli duygusal konuşamazdı.

Aşağıdan yükselen bağrışma ve küfürler Percy Stuart'ı dalmış olduğu düşüncelerden uyandırdı.

"Kavga var galiba!" diyen genç Amerikalı hemen takma sakalıyla perukasını taktı. Koşarak merdivenlerden inerken aşağıda neler olup bittiğine baktı.

Kızıl saçlı otelci, sol eliyle Fred'in boğazına yapışarak onu duvara yaslamıştı; sağ yumruğunu da tam suratına yapış-

tırmak üzereydi.

Ne yapacağını bilemeyen genç kız, hıçkırarak babasını durdurmaya çalıştı.

"Kendine gel, baba! Burada bir suçlu varsa o da benim! Fred'i seviyorum ben ve ondan ayrılamam!"

"Seni serseri seni! Kızıma nasıl göz koyarsın sen? Onu sana verir miyim sanıyorsun? Besle kargayı, oysun gözünü! Seninki o hesap! Ama ayağını denk al! Ayağını denk al, yoksa..."

Ama şerifin ağzından kızgın ve boğuk sesle çıkan son sözcüklerdi bunlar; delikanlı sert bir hareketle adamın elinden kurtuluverdi; beriki arkaya doğru sallandı.

"Haklısın şerif! Bana acıyıp yanına aldın! Yalınayak başı kabak, açlıktan gebermek üzereyken kapını çaldım! Ama borcumu ödedim sanırım, çünkü senin için hayvan gibi çalıştım. Daisy'yi sevdiğim de doğru! Sen istesen de istemesen de o benim karım olacak! İster şerif ol, ister bu kasabanın en zengin adamı, vız gelir! Bizi birbirimizden ayıramazsın! Öyle değil mi, Daisy?"

"Tabii, Fred! Ne zaman çağırsan hemen koşarak gelirim sana!"

"Tamam, Daisy! Bu sözünü unutma! Seni çağıracağım! Sana gelince şerif, bundan sonra kendi işini kendin yap! Ben nasıl olsa başımın çaresine bakarım, çok şükür elim ayağım tutuyor! Hoşça kal, effendim!"

Bir gürültü tüm evi sarstı sanki. Fred dışarı çıkarken ağır meşeden yapılma sokak kapısını hızla çekip kapadı.

Percy Stuart daha fazla bir şey duyamadı. Çünkü kızıl saçlı şerif kızını kolundan tuttuğu gibi odalardan birine sokmuştu.

Odasına dönen Percy:

"Ufak bir aile kavgası," diye gülümsedi: "Hep aynı hikâye: Babalar hiçbir zaman çocuklarının istediğini istemez! En iyisi bu işe burnumu sokmamam! Ama zavallı Daisy'ye acıyorum ben!"

Bir saat sonra yemeğini getiren genç kızın yüzünde heye-

canını belli edecek en ufak bir kıpırtı bile yoktu.

Percy Stuart çok daha güzel yemekler görmüştü ama 'Beyaz Manda'nın mutfağı da yabana atılır cinsten değildi hani!

3. Black-Hills'te bir gece

İki gün boyunca Percy Stuart, Sierra Nevada'yı andıran Black-Hills tepelerinde dolaştı durdu.

Champerlin'den uzaklaşır uzaklaşmaz kendine bakıp güldü: Elinde kelebek kepçesiyle kalçasında sallanan yeşil renkli teneke kutuyla ve sol koluna taktığı güneş şemsiyesiyle gerçekten komik gözüküyordu.

Artık herkes ondan: "Biraz üşütük galiba... Ama kimseye zararı yok!" diye bahsediyordu.

Bu Fransız profesörünün Black-Hills'deki cinayetleri aydınlatmaya çalışan biri olduğu kimin aklına gelirdi ki?

Percy, şerifin anlattıklarının hiçbirine inanmamıştı.

Şimdi kayalık yoldan yavaş yavaş ve dikkatle yukarı doğru tırmanırken aklı hep o gizemli ölümlerdeydi.

Dev bir kuşun insanları kaçırıp havadan yere atması saçmaydı tabii! Hangi kuş bunu yapabilirdi ki! And dağlarında yaşayan dev akbabalar bile bu kadar güçlü değildi. Yani koskoca bir insanı havaya uçuracak kadar! Çok ufak çocukların dev kuşlar tarafından kaçırıldığına dair haberler uçurulmamış değildi. Ama erişkin bir insanı uçuracak kuşu hiç duymamıştı Percy.

Gülümsedi. Tüm bunlar palavraydı.

Öte yandan, bir insanın dev bir kuş tarafından kaçırıldığına dair hiçbir iz bulunmuş değildi. Percy bunu da araştırdı ama kesin sonuca varamadı.

Ne var ki, on beş insan gizemli bir şekilde yaşamını yitirmişti. Ve hepsi de Champerlin yöresinde oturmaktaydı!

Hiçbiri zengin değildi; yani ortada bir cinayet varsa bile bu, para yüzünden işlenmemişti!

Percy Stuart şu ana kadar bir motif bulamamıştı.

Ama bu insanların neden öldürüldüğünü bulmak zorundaydı.

Yani cinayetleri açıklamalıydı!

Nedenini bilmediği sürece boşuna kürek çekecekti! Elinde bir çıkış noktası olmadan nasıl bir varsayımda bulunacaktı ki!

Percy buna kafasını takmışken ne yola, ne de geçen zamana dikkat etmişti. Bir anda dağların üzerine akşam karanlığının çökmekte olduğunu fark etti.

Tereddüt etti. Galiba yolunu şaşırmıştı?

Bir kayalığın tepesinde bulunuyordu; üç yanı uçurumla çevriliydi.

Derken bir hayli yorulmuş olduğunu hissetti.

Bacaklarında derman kalmamıştı. Onları dinlendirmek amacıyla çıplak kayalardan birine oturdu.

O kadar yorgundu ki, gözlerinin kapanmasına engel olamadı. Ne kadar gayret ettiyse de, bitkinliğini yenemedi. Sırt üstü uzandı ve az sonra derin bir uykuya daldı.

Uyandığında gece olmuştu.

Doğrulup ayağa kalktı; kendi kendine kızdı. Sabaha kadar burada beklemekten başka çare yoktu! Ne kadar soğukkanlı da olsa, bu karanlıkta dağdan aşağı inmek delilikti! Yanında cep feneri vardı, ama onun vereceği birazcık ışıkla bile yanlış bir adım atması işten değildi. Kafasını yarmaya hiç de niyeti yoktu!

"Bakalım saat kaç?" diyerek altın saatine baktı: rakamları seçemediği için onu biraz salladı; saat on ikiyi çaldı!

"Gece yarısı olmuş!" diye söylendi. Böyle bir zamanda, bir dağın tepesinde yapayalnız bulunmaktan ötürü ürperdi.

O an için Eksantrik Kulüp'e de içinde bulunduğu tehlikeye de lanet okudu.

Derken duraladı.

Havada bir uğultu, bir zırıltı ve bir hışırtı işitti.

Hafifçe haykırarak kendini geri çekti.

İyi ki öyle yapmıştı! Yoksa yaşamını yitirebilirdi. Çünkü hemen başının üstünden aşağı doğru düşen bir vücut, kayalık-

lara çarparak boğuk bir ses çıkardı.

Percy'nin tüyleri diken diken oldu. Yüreği daraldı sanki!

Aklına ilk gelen şey şu oldu: Gizemli katilin son kurbanı şimdi ayaklarının dibinde yatmaktaydı!

Dehşete kapıldı. Bir an için ne yapacağına karar veremedi.

Sonra kendini toparladı. Soğukkanlılığını kaybetmedi.

Cep fenerini çıkararak etrafı aydınlattı.

Ceset ayaklarının dibindeydi!

İyice baktığında bir kez daha ürperdi: bu bir kız cesediydi; paramparça olmuştu!

Ama onu tanır gibi oldu: Daisy Mac Duff'tu bu! Şerifin kızı!

Percy Stuart'ın teneke kutusunda ağır bir yaralıya yetecek kadar ilk yardım malzemesi vardı. Ama kıza şöyle bir bakınca, artık ona hiç kimsenin yardım edemeyeceğini anladı.

Genç kızın gözleri yuvasından uğramıştı; başının arkasından kan sızıyordu. Zayıf vücudu bu düşüşten pek zarar görmemiş gibiydi.

Percy bir an için ne yapacağını düşündü. Artık bu kayalığı terk edemezdi. Ölüyü yalnız bırakmak istemiyordu. Onu aşağıya da taşıyamazdı, bu imkânsızdı!

Kararını verdi; sabah oluncaya kadar burada kalacaktı! Daisy'nin yokluğu fark edilince, hiç kuşkusuz babası, herkesi toplayarak onu aramaya çıkacaktı.

Percy Stuart ölünün yanına çöktü. Bu genç ve güzel kıza çok acıyordu.

Ölmüştü işte! Oysa daha dün, sevgilisiyle oynaşıp durmuştu. Onunla babası arasında bir seçim yaparken cesurca davranışı Percy'nin hoşuna gitmişti.

Şimdiyse önünde buz gibi ve cansız yatmaktaydı.

Yakında da buradan alınıp Champerlin mezarlığına gömülecekti...

Percy Stuart hâlâ kafa yormaktaydı:

Bu iş nasıl olmuştu? Arada sırada Champerlin'in üzerine

çöken dev bir kuş gibi, yeni kurbanlar arayan bu alçak katil kimdi?

Percy bu sorunun cevabını bulmak için ne kadar kafa çatlattıysa da bir yararı olmadı.

Saatler geçti.

Genç adam hâlâ düşünüyordu.

Derken gün ağarmaya başladı.

Gökyüzünde sabahın ilk ışıkları görüldü; Black-Hills tepeleri aydınlandı, derken uçurumun dibi görünür hale geldi.

O sırada genç adam boğuk bir ses işitti.

Dağın yamacında karaltılar gördü... "Daisy! Daisy Mac Duff!" diye sesleniyorlardı.

Bu isim yankı yaparak Percy'nin kulağına kadar geldi.

Takma sakalıyla perukasını düzelttikten sonra iki elini ağzına götürerek avazı çıktığı kadar haykırdı:

"Buraya gelin, buraya! Aradığınız şey burada!"

Birkaç dakika sonra kızıl saçlı Şerif, ellerinde halat ve merdiven taşıyan yirmi kişiyle çıkageldi.

Percy hiç laf etmeden genç kızın cesedini gösterdi.

Grower Mac Duff tiz bir çığlık attı. Sonra kızının yanına yığılıverdi. Ağlıyordu.

Yüreği paralanırcasına hep Daisy'nin adını sesleniyordu. Sonra yumruklarını havaya kaldırarak bu dünyadaki en kıymetli varlığını elinden alan katile lanet okudu.

Öbür adamlar donakalmıştı. Bazılarının gözü dolmuştu.

Derken kızıl saçlı şerif yerinde doğruldu:

"Beni takip edin çocuklar!" diye bağırdı: "Bunu katilin yanında bırakmayacağım. Yardım edin bana da, kızımı aşağıya indirelim. Sonra da bu korkunç cinayeti işleyeni asarız!"

Bu arada onun yanına yanaşan Percy:

"Katili tanıyor musunuz ki?" diye sordu: "Ben olan biteni gördüm. Akıl alır gibi değil! Kızınız gözlerimin önünde havadan aşağıya atıldı!"

Şerif alay edercesine gülümsedi; sonra yumruğunu yukarı kaldırarak haykırdı:

"Neden onu boğmadın öyleyse? Ben elime geçirmiş olsaydım! Benim zavallı kızımı kaçıracağı aklıma bile gelmedi! Dinleyin beni, ben o alçak katili tanıyorum. Fred'den başkası değil o! Kendisini iki gün önce işten atmıştım! Daisy'yi ona vermediğim için zavallı kızımı öldürdü. Yani benden intikam aldı!"

"Linç edelim! Asalım onu!" diye sesler yükseldi. "Henüz kasabadan ayrılmadı! Linçi hak etti o!"

Birkaç kişi talihsiz Daisy'nin cesedini alıp götürdü. Diğerleri tabancalarını ya da bıçaklarını çekerek vadiye doğru inmeye başladı.

Percy Stuart hep onların sesini duyuyordu:

"Linç edelim! Asalım!"

4. Havada cehennem yolculuğu

Tüm kasabanın aradığı adam, yani Fred, fakir kız kardeşiyle birlikte Missouri yakınında ufak bir evceğizde oturuyordu. Kardeşi meyve ve sardalye satmakla geçiniyordu. Gemiciler ve nehirde çalışanlar ondan büyük bir memnuniyetle alışveriş yapıyordu.

Derken bir sürü insan bu eve girerek Fred'i yaka-paça dışarı çıkardı.

Kızıl saçlı şerif dişlerini gıcırdatarak, gözleri yerinden uğrarcasına, genç oğlanın üzerine yürüdü.

"Köpoğlu köpek! Kızımı sen öldürdün! İtiraf et!"

Fred taş gibi kaskatı kesilmişti. Bu sözlerin ne anlama geldiğini düşünüyordu...

Ama şerif, bu korkunç ithamı bir kez daha yüzüne haykırınca delikanlı sızlanırcasına mırıldandı:

"Öldürmek mi? Daisy öldürüldü mü yani? O zaman ben de öleyim, daha iyi!"

"İsteğin yerine gelecek!" diye gürledi Mac Duff. "Unut artık bu dünyayı! Buradaki herkes, kızıma karşı işlediğin kanlı cinayeti sana ödetecek! Heey, millet! Toplanın şöyle ve soru-

ma cevap verin: Sevgili kızımı öldüren bu herife ne ceza verelim?"

"Öldürelim! Öldürelim!" diye boğuk haykırışlar duyuldu.

"Durun!" diye bağıran Percy, kalabalık arasından kendine yol açarak genç oğlanın yanına vardı. "Sonradan pişman olacağınız bir cinayeti işlemeyin! Bir defa sizin linç etme hakkınız yok! Birleşik Devletlerin bir yasası var, yargıcı var, jürisi var! Bu genci öldürmekle elinize ne geçecek sanki? Eskiden böyle şeyler yapılırdı ama geçti artık! En azından bu oğlanın söyleyeceklerini dinlesenize bir kere!"

Şerif haykırdı:

"Onu dinlememize gerek yok! Hepimiz kızımın kanlı cesedini gördük. Katil bu Allah'ın belası herif işte!"

"Ama cesedi ben kendim buldum!" diye cevap verdi Percy Stuart: "Havadan ayaklarımın dibine düştü. Bu genç adamın kanatları mı var yani? Gökyüzüne nasıl çıksın?" Sonra Fred'e döndü: "Hey, sen de konuşsana oğlum! Bu gece kız kardeşinin evinden hiç ayrıldın mı?"

"Vallahi bu cinayeti ben işlemedim!" diye cevap verdi Fred içtenlikle; sesi titremiyordu; korkmuyordu... "Kız kardeşime sorun! Bu gece bir dakika bile onun yanından ayrılmadım!"

Kız kardeşi hıçkırarak oğlanın söylediklerini doğruladı.

"Ee, şimdi ne diyorsunuz beyler?" diye haykırdı Percy Stuart: "Vicdanınızın sesini dinleyerek bu talihsiz delikanlıyı şimdi asacak mısınız yani? Sakın yapmayın bunu! Çünkü Amerikan yasaları, yargıç rolüne soyunanları çok ağır şekilde cezalandırır, bilmiş olasınız!"

Her ne kadar şerif, yandaşlarını kızıştırsa da, birçoğu aklını başına topladı.

"Yabancı doğru söylüyor. Hiçbir şey kanıtlanmadı ki! Biz onu cezalandıramayız!"

"Yarına kadar onun suçlu olduğunu kanıtlayacağım, göreceksiniz!" diye gürledi şerif.

"Ben de yarına kadar onun suçsuz olduğunu kanıtlayaca-

ğım!" diye karşılık verdi Percy.

"Pekâlâ," dedi yaşlı adam; ne de olsa sözü dinleniyordu: "Yarın bu saatte burada toplanırız ve kararı veririz! O zamana kadar genç adam hapse atılacak. Kendisine göz kulak olunacak!"

Silahlı altı adam, genç oğlanı –ellerini arkasına bağlayarak – hapishaneye götürdü.

Fred hiç karşı koymadı. Yanaklarından süzülen gözyaşları daha çok ölen sevgilisi içindi.

Percy Stuart yatağa gitmeyi düşünmedi. Nasılsa uyuyamayacaktı.

Otelin holünde yatmakta olan zavallı Daisy'nin cesedini düşündükçe uyku tutmadı. Daha birkaç gün önce bu güzel ve cana yakın kız cıvıl cıvıldı.

Percy üstünü değiştirdi

Sonra düşündü: şu Vahşi Batı'nın insanları çok çabuk karar veriyordu. İşlerine karışmasaydı zavallı Fred'i ilk rastladıkları ağaçta sallandıracaklardı!

Champerlin'e geldiğine seviniyordu; hiç değilse birini darağacından kurtarmıştı. Gerekirse bunu yine yapardı.

İyi ama cinayeti nasıl çözecekti?

Cesetler hep havadan düşüyordu; Daisy'ninki de öyle olmuştu. Bunu bir kuş yapmış olamazdı. Peki, bunu yapan bir insansa... Havaya nasıl uçmuştu ve o yükseklikten nasıl ceset atabilmişti?

Durmadan aklını kurcalayan bir soruydu bu!

Odasının penceresinden dışarı baktı; Black-Hills'in karanlık zirvesini görebiliyordu. Belki kendisini ilgilendirecek bir şey ortaya çıkabilir beklentisi içindeydi.

Keşke hava bu kadar karanlık olmasaydı! Ay daha doğmamıştı. Gökyüzünde tek bir yıldız görünmüyordu. Şiddetli fırtına kasabanın sokaklarını temizliyor, pencereleri zangırdatıyor, çatıları yerinden oynatıyordu.

Birden irkildi Percy. Avluda bir karaltı görmüştü. Binala-

rın gölgesine dalarak ilerleyen bir adamdı bu.

"Bu o!" diye mırıldandı Lord Percy Stuart.

Başına kasketini geçirdiği gibi odadan dışarı fırladı.

Dar merdivenden aşağı hızla indi, arka kapıdan bahçeye çıktı, alçak çitin üzerinden atladı.

Şimdi adamın otuz adım gerisindeydi.

Percy onu hemen tanıdı. Yüzünü görmese de onun kızıl sakallı şerif olduğundan emindi. Adam siyah bir palto giymiş, kafasına geniş kenarlı bir şapka geçirmişti.

En az yirmi adım gerisinden onu takibe koyuldu. Bu arada kendini göstermemeye çok dikkat ediyordu.

Kızıl sakallı şerif hızlı adımlarla dağı tırmanmaya başladı. Zaman zaman sebepsiz bir kahkaha atıyor, sonra yine yürüyordu. O anda Percy Stuart, adamın delirmiş olduğunu anladı. Çünkü attığı kahkaha şen ve şakraktı. Feci bir şekilde ölen kızının arkasından bir baba, böyle gülemezdi!

Adam tamamen değişmişti!

Percy her attığı adımda dikkat etmek zorundaydı. Şerif, takip edildiğinin farkına varırsa her şey boşa gidecekti çünkü! Adamla kavgaya tutuşmaktan korkmuyordu. Zaten korku nedir bilmezdi Percy. Şimdiye kadar başından öyle şeyler geçmişti ki...

Mac Duff tarafından görülmek istememesinin nedeni başkaydı. Şerif gecenin bu saatinde dağda ne arıyordu? Elbette bu şüpheli bir davranıştı. Bu işin içinde bir çapanoğlu vardı ve Percy, bunu aydınlatmaya kararlıydı!

Burada bir şeyler bulacağından emindi. Bu yüzden en ufak bir gürültü yapmamaya çalıştı. Her ağacın, her çalılığın ya da her kayanın arkasına saklana saklana Şerifin peşinden yürüdü.

Böylece bir hayli yol aldılar.

Derken Ay çıktı. Ama koyu renk bulutlar bir peçe gibi onun yüzünü kapattı. Etraf yine karanlığa büründü. Percy adamı gözden kaybetmemeye çalıştı.

Yürüdükleri yol gitgide dikleşti.

Şerif adımlarını hızlandırdı. Derken öksürmeye başladı.

Percy de nefes nefese kalmıştı.

Birden şerif duruverdi.

Percy kendini bir kayalığın arkasına attı.

Otelci geri dönüp baktı. Her taraf sessizdi. "Yok canım, kimse beni takip etmiyor!" diye mırıldandı.

Ve takip yeniden başladı.

Otelci yine hızlandı; Percy de peşinden gitti.

Birden Mac Duff bir kayalığın arkasında kayboluverdi.

Bir an için genç İngiliz, cep feneriyle o yeri aydınlattı. Koskoca bir mağaranın ağzı ortaya çıktı.

'Şerif burada ne arıyor ki?' diye kendi kendine soran Percy, bu sorunun cevabını bulamadı.

Yere uzandı, mağaranın girişini daha iyi görebilmek için kafasını yukarı kaldırdı.

Derken kulağına acayip bir ses geldi. Bir vızıltı, bir uğultu, bir çınlama, bir titreme ve bir gürlemeydi bu!

Percy Stuart hafifçe gülümsemekten kendini alamadı.

"Tahmin etmiştim!" diye mırıldandı.

Derken mağaranın ağzından tekerlekleri yerde dönen bir cehennem arabasıyla sanki Şeytan'ın kendisi çıktı... Evet, bu bir araba değil, bir uçaktı! Tam havalanmak üzereydi ki...

Percy Stuart uçağın dingiline iki eliyle sarılıverdi.

Ve uçak havalandı.

Genç adam yere düşmemek için dingile sıkı sıkıya sarıldı.

Bu sırada Ay, bulutların arasından sıyrılarak ışıklarını doğaya saçtı.

Cehennem yolculuğu başlamıştı.

Percy şimdi yerden bin metre yüksekte bulunuyordu. Yavaş yavaş gücünü kaybetmeye başladı.

Uçak, dev bir kuş gibi kasabanın üzerinde dolaşıp duruyordu. Çılgın Mac Duff'un idaresinde aşağı yukarı inip kalkıyor, titriyor, patlarcasına sesler çıkarıyor ve her an parçalara ayrılacakmış gibi oluyordu...

Percy Stuart kendini yukarı çekip uçağın içine girmedikçe partiyi kaybedeceğini anladı. Kolu kopacak gibiydi. Yorgun-

luktan ölüyordu. Birkaç dakika daha böyle geçerse tüm gücünü yitirecekti. Yani düşüp paramparça olacaktı!

İnanılmaz bir adale gücüyle Percy kendini yukarı çekerek uçağın kapısını sol eliyle kavrayıp açarak kendini içeri attı. Ve şerifin üzerine atıldı. Kızıl sakallı, uçağın idaresini bir yana bırakarak Percy'ye saldırmak istedi ama...

"Dur!" diye haykırdı Percy: "Ya sen ya ben!"

Aynı anda balyoz gibi yumruğunu Mac Duff'un çenesinde patlattı.

Ve hemen dümene geçti. Amatör uçuş ehliyetine sahip olduğu için her tip uçaktan anlıyordu.

On dakika sonra Missouri sahiline iniverdi.

O civarda oturanlar evlerinden dışarı fırladı.

Percy Stuart onlara, olan biteni anlattıktan sonra aralarında kendi kızı da dahil olmak üzere on beş kişinin hayatına kıyan bu deliyi teslim etti.

Adamı kendi evine götürdüler ve pencereleri demir parmaklıklı bir odaya tıktılar.

Percy, ona göz kulak olunmasını emretti. Sonra orada bulunanlara şu açıklamayı yaptı:

"Bizi kutsal bir görev bekliyor; artık kaybedecek bir dakikamız bile yok. Ne yaptığını bilmeden onca cinayet işleyen bir katili yakalamış bulunuyorsunuz. Zamanında yetişmemiş olsam zavallı Fred de ölecekti! Ona karşı yapmış olduğunuz haksızlığı telafi edin artık! Bu arada Batı eyaletlerinde adet haline gelmiş olan 'linç etme'nin ne kadar yanlış olduğunu anlamışsınızdır! Linç, insanı aldatır! Linçin işlediği yerde adalet sağlanamaz! 'Asın onu! Öldürün onu!" diye bağırmakla adalet yerine gelmez! O zaman bu, şu demektir: 'Onu kanıtsız öldürün! Suçsuz bile olsa yok edin onu!'"

Percy'nin bu sözleri kasabalıları çok etkiledi.

Hemen gidip Fred'i hapisten çıkardılar.

Percy Stuart hâlâ korkudan sapsarı kesilmiş olan genç oğlana;

"Serbestsin, Fred!" dedi: "Artık herkes senin suçsuz oldu-

ğunu biliyor. Cinayetin sırrı açıklandı!"

Fred titremeye başladı.

Percy devam etti:

"Dağda bulunan on beş kişiyi öldürenle, senin zavallı Daisy'nin canını alan adam aynı kişi: yani Mac Duff!"

"Bunu tahmin etmiştim!" diye haykırdı genç oğlan, ellerini havaya kaldırarak: "Hepsini uçaktan aşağı attı, öyle değil mi?"

Bu sözler Percy'yi çok şaşırttı. Çünkü şimdiye kadar Mac Duff'un böyle bir uçağa nasıl sahip olduğu açıklanmış değildi. Bu konuda Percy herkese sorduysa da kimsenin böyle bir uçaktan haberi yoktu. Ve o zamana kadar kimse böyle bir şey görmemişti.

Öyleyse Fred bunu açıklayabilirdi. Nitekim genç oğlan:

"Bir gün şerifle birlikte kendi arazimize çıktık; Missouri sahiline kadar uzanan kısmın zemini oldukça serttir," diye söze başladı: "Ot biçiyorduk. Birden üstümüzde acayip bir uğultu işittik. Yukarı baktık ama bir şey göremedik. Derken gökyüzünde ufak bir nokta keşfettik. Ben 'Bu da ne böyle?' diye sordum. Şerif: 'Ne olacak? Bir kuş işte!' diye cevap verdi. Ama o nokta gittikçe büyüdü ve üzerimize kadar geldi... O zaman anladık ki, bu bir kuş değildi! Bu, havada uçan bir arabaydı sanki. Gözlerime inanamadım. Şerif: 'Bu bir uçak... Hem de aşağı düşüyor... Yere yat, yoksa canından olursun!' diye haykırdı.

"Daha sonra bu uçak, müthiş bir gürültüyle yere çakıldı. Yanına yaklaştığımızda içinde pilot kıyafetinde bir adam gördük. Ölmüştü.

"Şerif bana bundan kimseye bahsetmememi istedi. Makineyi kendine saklayacağını söyledi. Ölüyü birlikte gömdük. Sonra Mac Duff, uçağın parçalarını teker teker ayıkladı. Onların hepsini bir arabaya yükleyerek dağdaki mağaraya götürdük.

"Onun, her gece oraya giderek uçağı tamir ettiğini biliyordum. Ama bunu başaracağını sanmıyordum.

"Demek ki başarmış! Ve cinayetlerini onunla işlemiş! Yoo, buna cinayet demeyeceğim! Onun yaptıklarını affediyorum! Çünkü, karısının ölümünden sonra aklını kaçırmıştı..."

Percy, genç oğlanın elini sıktı; ona hiç de az sayılmayacak kadar bir para bıraktı. Ve kasaba halkıyla, bu delikanlıyı yine aralarına almaları için, uzun boylu konuştu.

Mac Duff'u tımarhaneye götürdüler. Adam dört hafta sonra orada çıldırarak öldü.

Percy Stuart kasabanın kahramanıydı artık! Fred ona nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu.

Percy, Eksantrik Kulüp'e bir telgraf çekerek altıncı görevi yerine getirerek esrarı çözdüğünü bildirdi.

Ertesi sabah kasabayı terk etmek üzere hazırlığını yaptı. Az sonra da Missouri Nehri'nden çıkagelen bir vapur iskeleye yanaştı. Sadece on beş dakikalığına demir attı.

Percy Stuart güverteye çıkmadan önce bir *World* gazetesi satın aldı.

Vapur hareket ederken gazeteye şöyle bir göz attı.

Bu arada iskelede toplanan kasaba halkı:

"Güle güle, Percy Stuart!" diye seslenerek onu uğurladı.

Birinci sayfada büyük punto harflerle yazılı bir haber vardı:

Yedinci ödev!

Multi milyoner Rutherford'un kızı sekiz günden beri kayıp.

New York heyecan içinde.

Polis, güzel kızı bulmaktan aciz.

New York'un Çin Mahallesi'nde çok kıymetli, pırlanta işlemeli bir elmas bilezik bulundu; bunun Bayan Helen Rutherford'a ait olduğu saptandı.

Percy Stuart, sekiz içinde bu olayı aydınlatmak zorunda.

Eksantrik Kulüp

* * *

ZEKÂNIN ZAFERİ

1. Bölüm
İntihar mı, cinayet mi?

Güzel ve sıcak bir Ağustos günüydü. Masmavi gökyüzündeki güneş ışınları, kıvrıla kıvrıla akan Hudson Nehri'nin pırıltılı dalgaları üzerinde oynaşmaktaydı.

Ovalar ve tarlalar renge doymuş gibiydi. Çiftçiler ekin ekmekteydi. Bakımlı patikada az insan dolaşıyordu.

Albany şehrine yaklaşırken Hudson Nehri'nin keskin bir kıvrım yaptığı sahilde, yeşillikler içindeki beyaz boyalı ufak bir ev insanda nostaljik duygular uyandırıyordu. Evin önünde, sahile uzanan ufak bir tahta köprünün ayaklarına bir sürü sandal bağlanmıştı.

Kocaman bir tabelada 'Sandal Kiralanır' yazısı görülüyordu. Yani sandal sefası yapabilmek için ideal bir yerdi burası.

İşte o ağustos günü, bu ufak evin kapısına beyaz saçlı, beyaz ve uzun sakallı, tıknaz bir adam yaslanmıştı. Yaşlı görünümüne karşın dinç biriydi; güneşten yanmış yüzündeki gözleri maviydi, bakışları güven vericiydi ve masumdu. Vücuduysa dimdikti

Adam şehirden bu ufak eve uzanan dar patikada kendisine doğru ağır ağır yaklaşmakta olan bir kadını görünce çok şaşırdı.

Kadın yüz metre mesafedeyken yaşlı adam:

"Vay canına, amma da güzel!" diye mırıldandı.

Kadın gerçekten güzeldi. Uzun boyluydu, zayıftı; siyah bir kostüm giymişti. Başına tüylü, ufak bir şapka geçirmişti.

Narin yüzündeki yanakları kızarmıştı. Masmavi gözleri vardı. Kızıl saçları o kadar hoştu ki... Üzerinden saygınlık akıyordu sanki.

Kadın eve yaklaşınca, yaşlı adam hemen yanmakta olan piposunu ağzından çekip aldı, sonra kasketini çıkararak onu saygıyla selamladı.

Kadın:

"Günaydın!" dedi: "Bu sandalları siz kiralıyorsunuz galiba?"

"Çok doğru. Adım Peter Marle!"

"Buraya bir bey gelip Bayan Dolly Dorlon'u sordu mu?"

"Şimdiye kadar böyle bir şey soran olmadı!"

Kadın can sıkıntısıyla başını salladı, sonra geldiği yola baktı; kimseyi göremedi.

"Biraz beklemek istemez miydiniz, hanımefendi? Belki o bey çıkagelir?"

"Gelmesine gelir de... Neyse, siz bana bir sandal verin; akıntıya karşı biraz kürek çekeyim! Onun haberi var; buraya geldiğinde benden bahsederseniz hemen bir sandal kiralayıp peşimden gelecektir."

"Tamam, hanımefendi!"

Yaşlı adam köprüye kadar yürüdü; ufak bir sandalı küreklerini ayarladıktan sonra bağlı olduğu yerden çözdü.

Kadın içine atladı ve hemen oturup küreklere asıldı. Marle, sandalı nehre doğru itti ve daracık sandaldaki kadının akıntıya karşı kürek çekişini keyifle seyretti.

Sahildeki bodur ağaçların bulunduğu nehir kıvrımına kadar onun arkasından baktı. Sonra yine kayıkhaneye dönerek piposunu yaktı.

Yarım saat kadar köhne bir kanepede öylece oturup bekledi. Derken yaklaşmakta olan ayak sesleri işitti.

İki adam çıkageldi. Bunlardan birini Marle çok iyi tanıyordu: Bu, İrlandalı Bay O'Neill'di; o civarda çiftliği vardı ve Marle'ın devamlı müşterisiydi. Yanındaki iri yarı bir adamdı; sakalsızdı; enerjik yüzündeki çelik gibi gözleri, onun

sağlam bir karaktere sahip olduğunu gösteriyordu.

Kırk yaşlarındaki O'Neill:

"Merhaba, Teter!" diye seslendi: "Bugün yine bir sandal istiyorum! Eski dostumu şehre götüreceğim; New York ekspresine yetişmesi gerekiyor!"

Yaşlı adam bıyık altından gülerek müşterisiyle sıkıca tokalaştı. Sonra da elini onun yanındakine uzatarak:

"Gittiğinize pişman olacaksınız, bayım!" dedi: "Çünkü Bay O'Neills'in çiftliği çok güzeldir; kendileri de çok misafir severdir."

"Haklısınız!" dedi beriki: "İşim olmasaydı orada seve seve birkaç gün daha kalırdım! Ama olmuyor işte! Halletmem gereken bir sürü zor iş var! Ama Bay O'Neills, yakında yine geleceğim! Yanınızda öyle güzel dinlendim ki, hiç unutmayacağım!"

O'Neills'in misafiri ünlü dedektif Nat Pinkerton'dan başkası değildi. Bir zamanlar İrlandalıya çok büyük bir iyilikte bulunmuş, onu bir cinayet şebekesinin elinden kurtarmış ve servetine kavuşturmuştu. O'Neills bunu hiç unutmamıştı!

Hiç durmadan dedektife, ilk fırsatta çiftliğine gelmesi için yalvarmış, onu ağırlamanın kendisi için bir şeref olduğunu yinelemişti. Nat Pinkerton da onun bu isteğini kırmamış, birkaç günlüğüne ona misafir gelmişti.

Ama şimdi New York'a dönmesi gerekiyordu. En yakın yardımcıları Morrison'la Bob Ruhland, onun yokluğunda işleri idare etmişti; çok önemli bir şey olursa telgraf çekeceklerdi... Yine de ünlü dedektif, tatili uzatmanın bir anlamı olmayacağını düşünüyordu.

Seçtiği meslek tehlikeliydi; bunun bilincindeydi. Ve Birleşik Devletler'de ondan daha yetenekli bir dedektifin bulunmadığını da biliyordu.

Peter Marle, Pinkerton adını işitince, yüzünde saygınlık ifadesi belirdi. Ve iki adam sandala binerken, böyle bir kimseyi tanımaktan şeref duyduğunu bildirerek onunla tekrar tokalaştı.

Sandalı bağlayan halat çözülürken O'Neills bir kez daha tereddüt etti:

"Gerçekten gitmek zorunda mısınız, Bay Pinkerton? Hiç değilse bugünü burada geçirebilirdiniz?" dedi.

Pinkerton başını iki yana salladı:

"Olmaz! İçimden bir ses beni çok önemli bir şeyin beklediğini söylüyor. Bu ses beni hiç yanıltmaz! Olaylar bazen öyle zamansız ve öyle çabuk seyreder ki, o anda orada bulunmamın çok yararını görürüm hep!"

Dedektif bunu söylerken tesadüfen nehrin yukarısına doğru baktı; yüzü bir anda gerildi. Elini gözlerine siper ederek Hudson Nehri'nin keskin bir kıvrım yaptığı yere doğru baktı. O'Neills'le Marle da aynı yöne baktıysa da bir şey göremedi.

Pinkerton yaşlı sandalcıya döndü:

"Nehrin yukarı yakasında da kayıkhane var mı?"

"Yok! Otuz mile kadar hiçbir yerde kayıkhane bulamazsınız!"

"Bugün sandal kiraladınız mı?"

"Evet! Yarım saat kadar önce çok güzel bir kadına kiraladım."

"O da akıntıya karşı mı gitti?

"Evet! Ta dönemece kadar arkasından baktım!"

"Öyleyse bir kaza oldu!" dedi dedektif heyecanla: "Baksanıza, alabora olmuş bir sandal bu tarafa doğru geliyor!

Peter Marle dehşete düştü:

"Aman Tanrım! Bu nasıl olur?"

İyice baktı; bu arada sandal sahile yaklaşmaktaydı.

"Vah zavallı kadın, inşallah suya düşmemiştir?! O kadar da güzeldi ki... Ben bu kadar güzel bir hanımefendiye hemen hemen hiç rastlamadım!"

Peter, sandalını sudan çekmek için eline uzun sopalı bir kanca aldı.

"Gerçekten de benim sandalım bu!" diye sızlandı: "O zaman o hanım garanti suya düştü!"

"Bu korkunç bir şey!" dedi O'Neills: "Ama aklımıza he-

men kötü şeyler getirmeyelim! Kadın belki de karaya çıkmıştır!"

"Olabilir! Ama öyle değil işte!" diyen Pinkerton, sandalını karaya çeken Peter Marle'ın elindeki kancayı alarak suya fırlattı.

Ve sudan koyu renkli bir şey çekip çıkardı; önce koyu mavi renkte bir giysi göründü, sonra da mum gibi beyaz ve yüzüklerle donanmış bir el!

"Vay canına!" diye haykırdı Marle; yüzü bembeyaz kesilmişti: "Bu nasıl oldu ki?! Zavallı kadın, herhalde intihar etti!"

Dedektif sırılsıklam olmuş cansız vücudu sahildeki köprüye doğru çekerken O'Neill bir çığlık attı.

Kadının gür, kırmızımsı sarı saçları dağılarak ağır bir manto gibi belinden yukarısını sarmıştı. Bembeyaz suratı hâlâ güzelliğini korumaktaydı; hayattayken hiç kuşkusuz şahane bir güzelliğe sahip olan bu kadının yüzü şimdi çarpılmış, yerinden fırlamışa benzeyen gözleri donuklaşmaya başlamıştı; ölmeden önce korkunç bir şey görmüş olmalıydı!

"Onu tanıyorum!" diye haykırdı O'Neills; çok sarsılmıştı: "Bu Dolly Dorlon! Albany Şehir Tiyatrosu'nda çalışır; şimdiye kadar gördüğüm oyuncuların içinde en şirini ve en yeteneklisi!"

"Dolly Dorlon –Evet, bana da kendini öyle tanıttı!" dedi Peter Marle: Kendisini bir beyefendinin arayıp aramadığını sordu bana ve sizin adınızı verdi!"

Pinkerton önce bir şey demedi. Diz çökerek ölüyü inceledi. Yüz hatlarını iyice gözden geçirdi, sonra öne düşmüş ıslak saçlarını arkaya iterek alnındaki koyu bir noktayı işaret etti. Daha sonra ellerini de inceledi ve ayağa kalktı. Yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Peter Marle, siz bu genç hanımın size, kendisini bir beyefendinin arayıp aramadığını sorduğunu söylediniz?"

"Evet, zaten ilk bunu sordu!"

"Ama öyle biri gelmemişti, değil mi?"

"Hayır, şimdiye kadar gelmedi!"

"Bayan Dorlon'la konuştuklarınızı en ufak ayrıntılarına kadar bana anlatır mısınız?

Peter Marle bildiklerini anlattı.

Pinkerton dikkatle dinledi, sonra anladıklarını yineledi:

"'Onun haberi var; mutlaka peşimden gelecektir!' dedi öyle mi? Yani bir sandal kiralayarak... Sonra da kürekler asılıp gitti! –Zavallı kadın!– Yüzde yüz ölüme gittiğinden habersizdi herhalde!"

O'Neills fena halde irkildi:

"Demeyin, Bay Pinkerton! Bu sözlerinizin anlamı ne? Yani Bayan Dolly Dorlon intihar etmedi mi?"

Dedektif, çiftlik sahibine yaklaşarak elini yavaşça onun omzuna koydu. Sonra ağır ağır ve ciddi bir sesle konuştu:

"Bay O'Neills, iyi ki buraya gelmişiz! Yoksa bu zavallıyı intihar etmiş diye gömerlerdi. Bana kalırsa bu bir cinayet! Kendisi intihar etmedi... Öldürüldü..."

İki adam dehşet içinde haykırdı. O'Neills, dedektifin söylediklerine inanamadı:

"Öldürüldü mü?" diye kekeledi: "Bu zavallı kızı öldürdüler mi yani? Bu güzel yaratığı bu hale hangi canavar soktu acaba? Var mı böyle biri?"

"Böyle biri var!" diye yanıtladı Pinkerton ciddi ciddi: "Kısaca anlatayım! Ölünün suratına baktığınızda, yaşamını yitirmeden hemen önce korkunç bir şeyle karşılaştığını anlarsınız. İntihara kalkışan birinin yüzünde böylesine dehşet ve korku izi göremezsiniz!

Katil, her ne pahasına olursa olsun kurbanını yok etmek niyetindeydi! Bana kalırsa bu işi şöyle yaptı: Nehrin kıvrım yaptığı yerde Bayan Dorlon'un sandalına bindi; genç kadın onu tanıyordu ya da bekliyordu. Çünkü buradan hareketiyle ölüsünün yine buraya sürüklenişi arasında çok zaman geçmedi. Anlaşılan, aralarında belki de kısa bir konuşma geçti. Katil –bu bir kadın da olabilir tabi– Bayan Dorlon'un üzerine atılarak onu suya itti. Genç kadın çaresizce karşı koydu –giy-

sisinin bazı yerlerinden yırtılmış olması bunu gösteriyor– Derken suya düştü, ama bu kez sandalın kenarına tutundu. Ancak katil, kürekle onun ellerine vurdu. Nitekim ölüyü muayene ederken parmaklarının kırılmış olduğunu saptadım. Bayan Dorlan buna rağmen direndiyse de beriki bu kez onun kafasına kürekle vurdu; o da dalgalara kapılarak boğuldu.

"Bunun üzerine katil, sahile kadar kürek çekti. Karaya ayak basar basmaz sandalı batırarak suyun akışına bıraktı. Kendisi de oradan kaçıp gitti!"

O'Neills'le Peter Marle bu açıklamayı dehşet içinde dinlediler. Dedektif olayı çözmüştü bile!

İrlandalı:

"Bu korkunç bir şey!" dedi.

Yaşlı sandalcının gözleri doldu; gencecik kadının hayatına son veren bu acımasız katile içinden lanet okuyordu.

Nat Pinkerton:

"Konuyu saptırmayalım!" dedi: "Bayan Dorlon hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bildiğim kadarıyla kendisi çok mazbut ve namuslu bir kızdı; annesiyle birlikte Albany'de Moxton Sokağı'nda sakin bir hayat yaşıyordu. Daha başka bir şey söyleyemeyeceğim."

"Şimdilik bu yeter! Şimdi akıntıya karşı gidelim ve katilin sandala bindiği yeri bulalım. Belki bir ize rastlarız. Ondan sonra ben şehre ineceğim ve genç kadının annesine bu feci haberi kendim vereceğim. Böylece kendisinden kızı hakkında bazı bilgiler edinebilirim. Biz dönene kadar Peter Marle, ölüye göz kulak olur! Şehre iner inmez adli tabibi gönderirim!"

Pinkerton'la O'Neills sandala atlayıp akıntıya karşı kürek çekerken Peter, ölünün başında kaldı. Çok üzüntülüydü. Genç kızın son sözleri hâlâ kulağında çınlıyordu. Onun öldüğüne hâlâ inanamıyordu.

2. Bölüm
Varsayımlar ve Sonuçları

Pinkerton'la O'Neills, Hudson Nehri'nin kıvrım yaptığı yere kadar hızla kürek çektiler. Ama katil, sandala burada binmiş olamazdı. Dedektif dalgalara dikkatle baktı; suda sürüklenen ya da karaya vuran bir şey var mı diye...

"Dolly Dorlon ne zamandan beri Albany'de?" diye sordu.

"Dört haftadan beri!"

"Dört haftadan beri mi?" Dedektif şaşırmıştı: "Daha önce neredeydi?"

"New York'ta. Orada eğitim gördü! İlk ataması buradaki Şehir Tiyatrosu'na oldu. Bildiğim kadarıyla üç yıllığına sözleşme imzaladı. O yüzden annesini de buraya aldırttı."

"Dört hafta zarfında da herkesin sevgisini kazandı, öyle mi?"

"Elbette! Kendisi şahane bir kadındı. Yalnız sahnede değil, özel yaşamında da çok cana yakın biriydi. Hayranlarıyla arasında daima mesafe bırakırdı. Kimse 'Bana dostça gülümsedi' falan diye övünmeye kalkmasın! Öyle bir şey yapmazdı. Erkeklerle –sahne dışında– hiçbir ilişkisi olmadı!"

Pinkerton düşüncelere daldı.

"Katil New York'tan gelmiş olabilir. Ortada belki de bir kıskançlık vardı! Mümkün yani! –Ama hiç sanmıyorum! Kıskançlık nedeniyle cinayet, tutku derecesinde bir sevginin sonucunda, bir anda gerçekleşir. Oysa burada katil, bu işi düşünüp tasarlayarak yaptı! Sandala kasten bindi; çünkü niyeti, zavallı kadını öldürmekti! Herhalde onun sonsuza dek konuşmamasını sağlamak istedi! Sandalın kenarına çaresizce asılan zavallı kadına kürekle vurması bunu kanıtlıyor."

Harry O'Neills, dedektifin anlattıklarını ses çıkarmadan dinledi.

Pinkerton kendi kendine konuşmaktaydı; daha doğrusu sesli düşünüyordu. Bu da, dinleyene oldukça ilginç geliyordu. Çiftlik sahibi, dedektifin bir yandan konuşurken öte yan-

dan gözlerini nehre ve sahile kaydırdığını fark etti. Ama anlaşılan üstat, şüpheli bir şey görememişti!

"O zaman Bayan Dorlon'un hayatta kalması, katili için bir tehlike oluşturuyordu... Genç kadın onun ya bir sırrını ya da işlemiş olduğu bir cinayeti biliyordu!"

Dedektif başını kaldırdı:

"Dolly Dorlon zengin miydi?"

"Hayır! Takıları azdı. Kazandığıyla geçiniyordu. Annesinin de az bir emekli maaşı vardı. Ana kız idareli yaşıyordu!"

"Peki, onun eğitimini kim üstlendi?"

"Kendisinin söylediğine göre, çok yetenekli olduğunu gören New York'taki büyük artist İrma Netherlend hiç para almadan onu yetiştirmiş."

Nat Pinkerton inanmamış gibiydi.

"Netherland tam bir ayrıcalık yapmış o zaman! Benim bildiğime göre en yetenekli öğrencilerinden bile para alır o! Onlardan birinin söylediğine bakılırsa, parasız hiçbir iş yapmazmış!"

"Ama Bayan Dorlon, ondan hep parasız ders aldığını kendi söyledi."

"Ben bunu araştıracağım," dedi ünlü dedektif.

Dönemece yaklaşınca yavaşladılar. Pinkerton bakışlarını etrafta dolaştırdı, önemli bir şey görmüş gibiydi:

"Nehrin en kıvrıntılı kısmına doğru kürek çekin!" dedi.

O'Neills söyleneni yaptı. Bir dakika sonra sandal sahile vurmuştu. Dedektif uzanarak sudan siyah bir şey çıkardı. Dalgalar onu iyice yıkamıştı, çünkü taşlar arasına sıkışıp kalmıştı. Bu, öküz derisinden yapılmış, siyah renkte bir el çantasıydı. Suda çok kalmadığı belli oluyordu. Çelik kulpu açılmamıştı.

Pinkerton çantayı açtı, içine biraz su kaçmıştı. Eline ilk gelen, 'Dolly Dorlon - Albany Şehir Tiyatrosu' şeklinde basılı bir sürü kartvizit oldu. Adres de yazılıydı: Moxton Sokağı 245.

Dedektif:

"Genç artistin çantası bu!" dedi; çok ciddiydi: "Bayan Dorlon'un adresini biliyorum artık, bu nedenle hemen şehre gitmeme gerek kalmadı. Bakalım çantadan daha neler çıkacak?"

Çok hoş bir altın bilezik çıktı; iç yüzünde : S.İ.Dolly'ye –29.9.18.– Herald'dan. diye yazıyordu.

"Bir hediye!" diye mırıldandı Pinkerton: "Kürek çekmeyi engellemesin diye bileğinden çıkarıp çantasına koydu herhalde. Demek ki Bayan Dorlon birine âşıktı! Şurada bir de mektup var! Bakalım ne yazıyor?"

Böyle diyerek çantadan bir zarf çıkardı; üzerinde dik harflerle Dolly Dorlon'un adresi yazılıydı. Mektup şöyleydi:

Canımdan çok sevdiğim Dolly'ciğim benim!

Sen burada dört haftadan beri benden bir haber alamadığın için çok üzgün ve kızgın olmalısın. Ama birleşmemizi engelleyen nedenler ne yazık ki tamamen ortadan kalkmadı. Ancak bu iş uzun sürmeyecek. En kısa zamanda özgür kalacağız, o zaman herkesin yüzüne bakabileceğiz. N'olur, biraz sabret, sevgilim! Ama yarın seninle konuşmam gerekiyor. Lütfen şöyle yap: Hudson Nehri kıyısında yaşlı Peter Marle'ın kayıkhanesine git! Saat on birde olacak şekilde hareket et, sonra bir sandal kirala ve akıntıya karşı kürek çek! Ben ikinci bir sandalla peşinden geleceğim. Nehirde buluşup hiç rahatsız edilmeden uzun uzun konuşuruz. Seni mutlaka bekliyorum. Bu mektubu da –bundan öncekiler gibi– yok et!

Binlerce selam eder, sevgiyle öperim.

Herald Block.

Pinkerton yüksek sesle okuduğu bu mektuba uzun uzun baktı.

O'Neills onu rahatsız etmedi ama bu mektubun cinayetle bir ilgisi olamayacağını düşünüyordu.

"Zavallı Herald Block!" dedi usulca: "Sevgilisinin böyle öldüğünü duyunca kim bilir ne kadar üzülecek!"

Dedektif ona baktı; dudaklarında hafif bir gülümseme gezindi.

"Mektup dün yazılmış! Bayan Dorlon, mektupta yazıldığı gibi sandal kiraladı. Block denen adam onun saat on birde kayıkhaneden bir sandalla yola çıkmasını istiyor. Kendisi peşinden gelecekmiş! Şu anda saat yarım, ama Bay Block hâlâ görünmedi!"

"Herhalde bir mani çıkmıştır!"

"Yok efendim! O, Dolly'den önce geldi; nehrin dönemecinde sevgilisini bekledi ve orada onun sandalına atladı."

O'Neills irkildi:

"Yani sizce katil, Herald Block mu?"

"Kesinlikle!"

"İnanılır gibi değil! Bir insan nasıl böyle sevgi dolu mektup yazar, sonra da korkunç bir cinayet planlar ki?"

Pinkerton omuz silkti.

"Bunda şaşılacak bir şey yok! Cinayet işlenirken bazen duygu sömürüsü de yapılır. Benim hiç kuşkum yok: Şu Block denen adam, karısını öldürdü!"

"Karısını mı?" diye haykırdı O'Neills; çok şaşırmıştı.

"Tabii ki! Mektuptan belli oluyor!"

"Olacak şey değil! Ama doğru, haklısınız! Peki ama karısını neden öldürdü?"

Kısa bir aradan sonra Pinkerton bu soruyu da yanıtladı:

"Belki yanılıyorum, ama şöyle düşünüyorum: Adamı Herald Block olarak kabul edelim; bunun onun gerçek adı olduğundan da emin değilim! Şu sözüm ona delice âşık Herald Block, Bayan Dolon'la New York'ta tanışıyor ve ona –sözüm ona– âşık oluyor. Aslında onu sevmiyor ve de hiç sevmedi!"

"Bunu da nereden çıkardınız?"

"Birazcık sevmiş olsaydı bu denli hunharca bir cinayet işlemezdi!"

O'Neills ona hak verdi.

"Herald Block çok zengin! Sevgilisine pahalı hediyeler alıyor; örneğin şu çantada bulduğumuz altın bilezik... Üç yıl ön-

ce vermiş... En azından sekiz yüz dolar eder! Kız çok namuslu, saygın bir karakteri var. Adamın samimiyetine güveniyor ve ona katlanıyor. Böylece adam onunla evleniyor! Ve bana kalırsa, onun Netherland'dan ders almasını sağlayan da o!"

"Ama öyle olsaydı genç kız bundan bahsederdi!"

"Edemezdi! Adam onunla hep gizliden gizliye buluştu; kimse onları bir arada görmedi! Mektubunda da belirttiği gibi birleşmelerini engelleyen nedenler vardı ve bu nedenleri de en kısa zamanda ortadan kaldıracaktı! Böylelikle onun susmasını sağladı. Genç kadın da kocasına körü körüne güveniyordu; ona karşı duyduğu sevgiden değilse bile en azından minnettarlıktan, kimseye bir şey söylemedi."

"Niye minnettarmış ki?"

"Eh, adam onu eğittirdi ya!"

"Sırf bu yüzden mi yani?"

"Bence bu yüzden. Kanıtını da bu akşam ele geçireceğimi umuyorum."

"Olabilir. Ama ben yine de adamın onu niye öldürdüğünü anlamış değilim."

"Birleşmelerini engelleyen neden yüzünden işte! Herald Block, Albany'de yaşıyordu; karısıysa New York'ta!"

"Nikah memuru bunu araştırmadı mı?"

"Bu çok zor olacaktı; sonra da çok zaman alacaktı... Bu yüzden Block, belki de kızı alıp ufak kasabalardan birinde nikahını kıydırdı!"

"Tamam. Buna aklım erdi. Ama o 'engel' neydi?"

Dedektif düşündü:

"Bunun çeşitli nedenleri olabilir. Belki de Block, el yüzüne bakamayacak derecede korkunç bir cinayet işlemişti!?"

"Olamaz! Adam çok zengin. Belki de çok saygın biri?"

Pinkerton dostça gülümsedi:

"Doğru söylüyorsunuz, Bay O'Neills! Ama bir de şöyle düşünelim: Herald Block, Albany'nin sevilen ve sayılan bir adamı! Burada evlenmiş... Evet, New York'ta Bayan Dorlon'la tanıştığı sırada Albany'de evliydi! Ancak adamdaki

sevgi tutku derecesindeydi; ne olursa olsun, genç kızla evlenmek istedi. Çifte evlilik suçtu tabii; cezası hapisti. Her türlü önlemi aldığı halde bunu o zaman belki düşünmedi.

"Ne var ki, bu hep böyle gidemezdi. Tehlikenin gitgide yaklaşmakta olduğunu gördü. Çünkü Dolly Dorlon, Albany'deki Şehir Tiyatrosu'na atanmıştı. Herald Block bu anlaşmayı bozabilmek için elinden geleni yaptı. Ancak genç kız kabul etmedi; belki de çok paralı bir anlaşma yapmıştı! Neyse, sözleşmeyi imzalayarak Albany'ye geldi. Yani kocasının doğduğu yere! Bu kez adam dikkat etmek zorundaydı. Bu beladan kurtulması gerekiyordu. Eğer Dolly, onun gerçek adresini öğrenirse, dört haftaya varmadan sırrı ortaya çıkabilirdi. Ama genç kız ona inanmakla büyük bir hata işledi; öte yandan eğitimine onca katkıda bulunan ve kendisiyle evlenen bir adamın böylesine bir art niyeti olduğunu nereden bilebilirdi ki? Ayrıca adama âşık olmuştu. Ancak herifin karakteri berbattı; yeni karısından bıkmıştı bile! Artık onda hiçbir çekicilik görmüyordu; ne yapıp yapıp onu başından atmalıydı! İşte genç kadının burada bulunduğu dört hafta içinde kendini ona göstermedi. Yoksa onca kişi arasında karısı, onun asıl adını ve de daha önce evli olduğunu öğrenebilirdi. Bu da hiç işine gelmezdi elbet. Ama bu iş de hep böyle sürüp gidemezdi. Dolly Dorlon, Şehir Tiyatrosu'yla üç yıllığına anlaşma imzalamıştı! İşte o zaman, karısını ortadan kaldırmayı planladı; dört hafta sonunda yani bugün, o feci cinayeti işledi!"

Pinkerton sustu. O'Neills hiç ses çıkarmadan, hayranlıkla dedektife baktı; işlenen cinayeti sanki kendi görmüşçesine ne de güzel gözler önüne sermişti!

Şimdi sandalla nehrin dönemecine geldiler ve bu kez yavaş kürek çektiler. Birkaç dakika sonra Pinkerton, sandalı sahile yanaştırdı.

Katilin Bayan Dorlon'un sandalına bindiği yeri bulmuştu. Çalılıkların bürüdüğü kumlu ve çakıllı toprakta sandalın omurgasının bıraktığı iz belli oluyordu. Ayak izleri de vardı ama dedektif, bunların kaç numara ayakkabıdan çıktığını sap-

tayamadı. Ama topuk izine bakıldığında bunun bir erkeğe ait olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Bu bana yeter!" dedi üstat: "Burada daha fazla vakit kaybetmeye gerek yok! Ben araştırmalarıma şehirde devam edeceğim. Bu arada katil inşallah kaçmaz!"

Sonra akıntı yönünde kürek çekmeye başladılar.

Pinkerton, el çantasında bulduklarını cebine attı

Sandal, kayıkhanedeki köprüye yanaştı. Peter Marle orada, cesedin başında beklemekteydi.

"Az sonra gideceğiz, Marle!" dedi dedektif: "Gider gitmez de adli tabibi göndereceğiz. Araştırma sonucu bulduklarımdan sakın kimseye bahsetmeyin! Adli tabip bunun bir cinayet olduğuna dair kanıt bulamazsa, bırakın intihar olduğuna inansın!"

"Nasıl isterseniz öyle olsun, Bay Pinkerton!" diye cevap verdi yaşlı adam; O'Neills de onun sözüne güvenilebileceğini söyledi.

Az sonra atladıkları sandal akıntı yönünde gittiği için, kısa zamanda şehre varıp oradaki kayıkhaneye sandalı bıraktılar.

"Nat Pinkerton hemen postaneye giderek yardımcısı Morrisson'a şu telgrafı çekti:

Morrisson, New York, Pinkerton Bürosu.

Hemen Dolly Dorlon'un oyuncu Netherland'dan ücretsiz ders alıp almadığını araştır. Ücretli eğitim görmüşse, parayı kim ödemiş? Sonra da hemen buraya gel, Bristol Oteli'ne yerleş.

N.P.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz, Bay Pinkerton?" diye sordu O'Neills.

"Birkaç ziyarette bulunacağım. Siz beni Bristol Oteli'nde bekleyin! Dönüşte size olanları anlatırım."

Nat Pinkerton onun yanından ayrıldı; Harry O'Neills de Bristol Oteli'ne gitti.

3. Bölüm
İki önemli ziyaret

Nat Pinkerton bir faytona atlayarak morga vardı. Orada adli tabibi bularak ona Peter Marle'ın kayıkhanesine gitmesini, orada bir ceset bulunduğunu bildirdi. Sonra Moxton Sokağı 245 numaraya gitti; niyeti ölünün annesiyle konuşmaktı.

Fayton yaşlı Bayan Dorlon'un oturduğu evin önüne vardığında dedektif biraz korktu. En korkunç tehlikeler karşısında hep soğukkanlılığını toplamış olmasına karşın şimdi kendisini bir çarpıntı almıştı. Yaşlı kadına sevgili çocuğunun öldüğü haberini vermek oldukça zor geliyordu ona.

Arabacıyı bekletti. Karanlık evin merdivenlerinden çıktı. Üçüncü kattaki zili çalınca kapı açıldı. Bembeyaz saçlı, karşısındakinde saygınlık uyandıran, sevecen yüzlü bir hanımefendi göründü.

"Bayan Dorlon'la mı görüşmek şerefine nail oluyorum?"

"Evet!" diye karşılık verdi yaşlı kadın dostça.

"Adım Nat Pinkerton! Sizinle görüşmek istiyordum..."

Kadın çok şaşırdı, bir adım geriledi:

"Ünlü Dedektif Nat Pinkerton mu? Aman Tanrım, ne oldu ki? Neden buraya geldiniz?"

Dedektifi içeri aldı. Ufacık, hoş döşenmiş, tertemiz bir odada Pinkerton, yaşlı kadına alıştıra alıştıra feci haberi verdi.

Kadın bunu duyunca kaskatı kesildi. Sonra dudaklarından yürek paralayıcı bir çığlık yükseldi ve düşüp bayıldı. Dedektif onu zorlukla ayılttı. Konuşacak duruma geldiğinde kadın, bitikti.

Normalde sert ve soğuk konuşan Pinkerton bu kez sesini yumuşatarak onunla bir baba gibi konuştu. Kadın önce abuk sabuk şeyler söyledi. Ancak dedektif ona, kızının intihar etmediğini, aslında bir cinayete kurban gittiğini anlattı.

Bunun üzerine Bayan Dorlon, onun ellerine sarılarak her ne pahasına olursa olsun katilin bulunup cezalandırılması için yalvardı.

“Dolly’yle o kadar övünüyordum ki! O benim her şeyimdi! Bana karşı gösterdiği sevgi beni o kadar mutlu ediyordu ki! Hele mesleğine olan bağlılığı o kadar hoşuma gidiyordu ki! –Derken... Aman Tanrım... Ben şimdi onsuz nasıl yaşarım?!”

Tekrar ellerini yüzüne kapayarak sızlanmaya başladı.

“Kendinizi toparlayın artık, hanımefendi! Ben gittikten sonra istediğiniz gibi ağlayın, açılırsınız! Yalnız katili bir an önce yakalamak için size bazı sorular sormak zorundayım. Kızınız hakkında bazı şeyler bilmek istiyorum!”

Kadın kendini toparladı:

“Haklısınız, Bay Pinkerton! İstediğinizi sorun!”

“En önemli sorum şu: Kızınızın evli olduğunu biliyor muydunuz?”

Yaşlı kadın şaşırarak haykırdı:

“Evli mi?! –Dolly evli miydi yani?! Bu imkânsız, Bay Pinkerton! Bunu kim demişse, size yalan söylemiş!”

Pinkerton kafasını iki yana salladı.

“Bunu bana kimse söylemedi. Ben kendim araştırıp buldum. Ama bakıyorum da, sizin haberiniz yokmuş!”

“Dolly evlenmiş demek!” diye mırıldandı yaşlı kadın: “Ve bana söylemedi! Bu sırrı hep kendine sakladı...”

Kadının ruhen çok sarsıldığı belli oluyordu.

“Kocası öyle istemişti! Bence onun Netherland’dan ders almasını da o sağladı, yani ücreti o ödedi.”

“Kızım çok yetenekli olduğu için Netherland ona bedava ders verdi diye biliyordum ben...”

“Evet, olabilir! Ama kızınız bu konuda kocasının istediği gibi davrandı. Zaten hep onun istediklerini yaptı!”

“Aklım ermedi gitti! Başım çatlayacak gibi ağrıyor, artık düşünemiyorum!” diye mırıldandı talihsiz anne: “Kızımın yalan söyleyeceği hiç aklıma gelmedi!”

“Siz o zavallıyı bağışlayın! Kocasına sonsuz bir güven besliyordu; bunu da canıyla ödedi!”

Bayan Dorlon başını kaldırdı:

"Yani o adam mı?.. Dolly'nin kocası mı öldürdü onu?"

Dedektif başını öne doğru salladı:

"O öldürdü! Şimdiye kadar yaptığım araştırmalar bunu gösteriyor."

"O zaman o alçak adamı da bulun! Adını biliyor musunuz?"

"Asıl adını bilmiyorum! Sadece kızınızla evlenirken kullandığı ismi biliyorum. Siz hiç Herald Block diye birinden bahsedildiğini duydunuz mu?"

Yaşlı kadın bir süre düşündü, sonra "Hayır!" dedi

"Ama adam, bu isim altında evlendi. Bir şey daha var! Siz New York' tayken kızınızın bazen uzun zaman sizden ayrı kaldığını hiç fark etmediniz mi?"

"Etmedim. Çünkü aynı evde kalmıyorduk. Evimiz şehir dışında, Bronx Kasabası'nda olduğu için Dolly, şehirde kendine ufak bir oda tuttu. Ben ara sıra oraya giderdim. O ise, hafta içinde sık sık bana uğrardı."

"Haftalarca size gelmediği oldu mu hiç?"

"Evet, oldu. Ama hiç aklıma kötü bir şey gelmedi! Yalnız bir defasında, erken saatlerde şehre inip onun evine gitmiştim; kendisi orada yoktu. Tabii çok merak ettim. Derken saat ona doğru geldi ve bana geceyi, öğretmeni Netherlend'ın yanında geçirdiğini anlattı. Kadın bir gece önce büyük bir ziyafet vermiş; vakit geç olunca da kızımın tek başına eve dönmesine izin vermemiş."

Pinkerton başını salladı:

"Kızınız kaç yaşındaydı?"

"Yirmi beş!"

"Ne kadar zaman Netherland'dan ders aldı?"

"Üç yıl kadar!"

"Kocasının ona düğün günü nedeniyle hediye ettiği altın bilezik hakkında size bir şeyler anlattı mı?"

"Onu kocası mı vermiş?!" diye acıyla sızlandı yaşlı kadın: "Dolly onu kendisine bir milyonerin hediye ettiğini söyledi; İrma Netherland'ın verdiği bir çay davetinde tanışmış o

adamla... Hatta adam ona evlenme teklif etmiş; ama kızım, onu sevmediği için bunu reddetmiş; yine de adam, hatıra kalsın diye, bileziği geri almamış..."

"Çok yazık!" diye fısıldadı dedektif: "Böyle saf ve temiz bir kız, kocası olacak o serseri yüzünden yalancı olup çıktı. Yine de annesine karşı yalan söylediği için vicdan azabı çekmiş olduğuna eminim ben!"

Bayan Dorlon ağlayarak bunu doğruladı.

"Evet, şimdi düşünüyorum da... Kendisi sık sık melankoliye kapılırdı... Pencere önünde oturup hep dışarıya bakardı... Hatta son zamanlarda gece yatağında kendi kendine hıçkırarak ağladığını duyuyordum... Kendisine nedenini sorduğumda bana hep kaçamak yanıtlar verdi. Gerçeğin ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim."

Yaşlı kadın kendinden geçmiş gibiydi; yerinden bile doğrulamadı.

"Hemen gidiyorum, Bayan Dorlon!" dedi dedektif: "Bir sorum daha var! Kızınız Sehir Tiyatrosu'yla sözleşme imzaladıktan sonra onu bundan vazgeçirmeye çalışanlar oldu mu?"

"Oldu ya! Bir sürü imzasız mektup aldım; hepsinde Dolly'nin bu anlaşmayı imzalamasına izin vermemem isteniyordu. Dolly'ye de böyle mektuplar geldi. Ama o bunlara hiç aldırmadı. Tiyatro müdürü on üç yıllık bir sözleşme sunmuştu; maaşı da dolgundu. Aynı parayı New York'ta zor alırdı..."

Pinkerton, Dolly'nin çantasında bulduğu mektubu cebinden çıkararak yaşlı kadının gözleri önüne tuttu.

"Size gelen imzasız mektuplardaki yazıyla bu mektuptaki yazı aynı mı?"

Bayan Dorlon mektuba göz atar atmaz haykırdı:

"Evet, aynı yazı! Gayet iyi tanıyorum! Aynı harfler..."

"O mektuplar yanınızda mı?"

"Hayır. Dolly hepsini yaktı. Zaten kendisine ne kadar mektup gelmişse, hep yakıyordu."

Pinkerton öğreneceğini öğrenmişti. Kadına bir kez daha

olaydan ne kadar üzüntü duyduğunu bildirerek oradan ayrıldı

Aşağıya iner inmez arabacıya:

"Şehir Tiyatyrosu'na çek!" diye emretti.

On beş dakika sonra Pinkerton, Tiyatro Müdürü Bay Fargo'nun odasındaydı.

Müdür onu çok candan karşıladı. Ünlü dedektifin kartvizitini okuduğunda oldukça şaşırmıştı.

"Doğrusu merak ediyorum, Bay Pinkerton; sizi hangi rüzgâr attı buraya?"

"Size birkaç soru sormak istiyorum! İki saat önce en genç oyuncunuz Bayn Dolly Dorlon'un cesedinin Marle'ın kayıkhanesinin yakınında, Hudson Nehri'nden çıkarıldığını duydunuz herhalde?"

Müdür yerinden sıçradı:

"Aman Tanrım, bu nasıl olur?!" diye haykırdı; sapsarı olmuştu. "Bu genç ve güzel yetenek öldü mü yani? Off... Sanat adına ne büyük bir kayıp! Peki, nasıl öldü?"

"Kendi isteğiyle ölmediği kesin! Zaten bu nedenle buradayım."

Olanları kısaca anlattı ve müdüre şimdilik cinayet hakkında kimseye bir şey söylememesini tembih etti.

"Size sormak istediğim şu, Bay Fargo! Siz Dolly Dorlon'la sözleşme imzalamak isterken bunua karşı çıkan oldu mu?"

"Hem de nasıl!" diye yanıtladı müdür: "Dorlon buraya gelirse uğursuzluk getirir... gibilerinden bir sürü imzasız mektup aldım."

"O mektuplar yanınızda mı?"

"Evet, hemen vereyim size, Bay Pinkerton!"

Müdür yazı masasının çekmecesini açarak ziyaretçisine bir sürü mektup çıkarıp verdi. Pinkerton bu mektuplardaki yazıyı hemen tanıdı; Dolly'ye gönderilenlerdekiyle aynıydı.

"Bu niyetinizden vazgeçmeniz için biri şahsen sizinle uğraştı mı?"

"Bu yüzden tiyatrodaki bir loca abonesini kaybettim. Ja-

mes Milton adındaki çok ünlü ve çok saygın sanayicimiz bu kızı angaje ettiğim için bana çok kızdı; duyduğuna göre onun adı New York'ta kötüye çıkmış! Kızı işe almamamı söyledi; yoksa bu, Albany halkına hakaret anlamına gelirmiş! Ben ona aldırmadım, çünkü o zamana kadar Bayan Dorlon hakkında kötü bir şey işitmemiştim. Öte yandan provalarda onun ne kadar yetenekli biri olduğunu da görmüştüm. Bu yüzden James Milton'un isteğini reddettim. Bana çok bozuldu. Abonesini iptal ettiğini, diğer arkadaşlarına da aynısını yaptırtacağını söyledi. Ben omuz silktim. O da çekip gitti. Yani bir tiyatro müdürüne ne yapacağını öğretmek başkalarına mı kaldı? Bu kadar mı düştük?"

Pinkerton, James Milton adını duyar duymaz rahat bir nefes aldı. Evet! Sonunda bulmuştu! Müdüre daha fazla bir şey sormadan oradan ayrılarak Bristol Oteli'ne gitti.

Restorasyon odasında Harry O'Neills, onu merakla beklemekteydi.

"Eee, yeni bir şey buldunuz mu?"

Pinkerton bir koltuğa gömülerek purosunu yaktı. Açıklama yapmadan önce çiftlik sahibine bir soru yöneltti:

"James Milton diye birini tanıyor musunuz?"

"Şu ünlü sanayici, milyoner Milton mu? Tabii tanıyorum. Hatta biz arkadaşız."

"Bu arkadaşlık çok sıkı mı?"

"Pek öyle değil! Bay Milton, hemen dost olunacak tiplerden değil."

Dedektif sevindi.

"Ara sıra onun verdiği akşam yemeklerine katılırdım, o da benimkilere gelirdi. Yaşamasını bilen bir adam ama, yediği herzelerin Albany'de duyulmasını hiç istemez!"

"Bir ricam olacak, Bay O'Neills," dedi sakin bir sesle Pinkerton: "Yarın akşam ufak bir toplantı yaparak şu Milton'u da çağırır mısınız?"

Çiftlik sahibi şaşırdı.

"Çağırmasına çağırayım ama... Pek anlamadım?"

"Yarın akşam anlarsınız! Lütfen bana araştırmalarım konusunda artık bir şey sormayın! Bir oyun oynamaya karar verdim, umarım zarlar cuk oturur!"

"Yoksa Bay Milton'dan mı şüpheleniyorsunuz? O zaman yanılıyorsunuz; böyle bir cinayet işleyecek adam değil o!"

Nat Pinkerton omuz silkti.

"Benim bir şey dediğim yok! Yarın akşam filmci olarak geleceğim. Siz şimdi zahmet olmazsa Bay Milton'a bir telefon açın! Bakalım yarın akşam gelebilecek mi?"

"Olur!"

Telefonun bulunduğu yandaki odaya geçti; az sonra geri döndü.

"Bay Milton şeref verecek! Dört hafta boyunca hastaymış, hiç evden çıkmamış... Ama yarın akşam buraya gelebileceğini söyledi; mesafe de uzak olmadığı için, burada hoş bir akşam geçireceğini umuyor."

Pinkerton gülümsedi.

"Bak hele!" diye mırıldandı: "James Milton dört haftadır hastaymış demek! Hmm... Dört haftadır da Bayan Dorlon bu şehirdeydi! Bugün öldü! Ve Bay Milton tekrar iyileşti! Bu ilginç işte, hem de çok ilginç!"

Yerinden kalktı:

"Gidelim, Bay O'Neills!" diye açıkladı: "Bir siparişim olacak!"

Yola çıktılar. Dedektif önce büyük bir fotoğrafhaneye uğradı. Oradakiler film çekmekle meşguldü.

Pinkerton dükkân sahibiyle uzun boylu konuştu. Oradan ayrılmak üzer adamla tokalaşırken:

"Tamam! Yarın sabah sizi bekliyorum!" dedi.

"Olur, Bay Pinkerton! Adamlarım saat tam altıda Peter Marle'ın kayıkhanesinde olacak."

"Tamam! Ben de yardımcımla oraya geleceğim!"

Dedektif vedalaştı. O'Neills dışarıda onu bekliyordu. Bu sırada gazeteler ikinci baskı yapmıştı: "Son haber: Korkunç bir olay! Ünlü oyuncu Bayan Dolly Dorlon intihar etti!"

"Gördünüz mü, Bay O'Neills; adli tabip olayı intihar olarak kabul etmiş! Yarın düş kırıklığına uğrayacak ama!"

Nat Pinkerton o gün arkadaşının çiftliği yerine Bristol Oteli'ne gitti. Yardımcısı Morrisson onu bekliyordu.

4. Bölüm
Fotoğrafın etkisi

Ertesi sabah saat altıda dışarıdan bakan bir kimse, yaşlı Peter Marle'ın kayıkhanesinde acayip şeyler duyabilirdi.

Nat Pinkerton, dün gece gelen yardımcısı Morrisson'la birlikte, bu sabah saat beş buçukta kayıkhaneye gelmişti.

Yardımcısı, New York'ta bulunan oyuncu Irma Netherland'ın Dolly Dorlon'a çok yüksek ücret karşılığında ders verdiğini ve bu parayı her ay genç kızın kendi eliyle ona verdiğini öğrenmişti.

Pinkerton seviniyordu. Daha başka türlü bir haber beklememişti zaten.

Marle'ın evinde her iki dedektif kıyafet değiştirdi. Morrisson koyu mavi renkte, sade bir kostüm giydi; başına kızıla çalan sarı renkte bir kadın perukası geçirdi. Bir de tüylü, şık bir şapka giydi. Allık ve pudrayla da yüzünü boyadı.

"Vay canına!" dedi yaşlı Marle: "Tıpkı nehirde boğulan hanıma benzediniz! Bu kadar olur yani!"

Pinkerton tam bir centilmen gibiydi. O da başına siyah bir peruka geçirdi; yüzüne top sakal yapıştırdı Sonra elindeki James Milton'un fotoğrafını Morrisson'a uzatarak sordu:

"Nasıl oldum?"

"Harika, üstadım!"

"Peki. Şimdi işimize bakalım. Fotoğrafçılar gelmiş olacak. Bir banyo yapmaya hazır ol, Morrisson!"

Evden çıktılar. Dışarıda ellerinde fotoğraf makinesi olduğu halde iki kişi onları beklemekteydi.

Hep birlikte bir sandala binerek akıntıya karşı kürek çekmeye başladılar.

Nehrin dönemecinde fotoğraf çekecektiler...

O akşam Harry O'Neill'in davetine sadece seçkin kişiler geldi. Bunların arasında ünlü işadamı ve milyoner James Milton da vardı. Çok şık giyinmişti. Simsiyah top sakalı tıpkı saçlarının rengindeydi. Gözleri fıldır fıldırdı. Huzursuz görünüyordu.

Pinkerton oradaki misafirlere Thomas Crock olarak tanıştırıldı; sözüm ona çiftlik sahibiydi. Yardımcısı Morrisson henüz ortalıkta görünmüyordu.

Nefis bir akşam yemeğinden sonra ev sahibi kadehini kaldırdı:

"Sevgili misafirler, bu akşam sizlere çok hoşunuza gidecek bir film izleteceğim için seviniyorum. Dostum Thomas Crock film makinesini yanında getirmiş; kendi çektiklerini gösterecek bizlere. –Bay Crock, rica edebilir miyim?"

Pinkerton başını eğerek oradakileri içinde sinema makinesinin bulunduğu yan odaya davet etti.

Misafirler gerek O'Neills'in konuşmasını, gerekse Bay Crock'un davetini alkışlarla karşıladı. Kendilerini bekleyen müthiş sürprizden habersizdiler ama. Güle konuşa yan odaya geçerek sandalyelerine yerleştiler.

James Milton sandalyesini çok şık ve çok güzel bir kadının yanına çekti. Kendi karısı haftalardan beri deniz banyosu almakta olduğu için bir parçacık flörtü çok görmezmiş!

Pinkerton onun yanına oturdu, sonra geriye dönerek Morrisson'a filme başlamasını işaret etti.

Oda karartıldı. Derken beyaz perdede ilk çekimler görülmeye başladı. Pinkerton her seferinde açıklamada bulunuyordu:

"Sarı Kaya Parkı'nda trenle gezi! Londra'ya giden gemiye ineklerin yüklenişi! St.Louis'den bir balonun kalkışı! Amerikan harp gemilerinin manevrası!"

Tüm bunlar görüldükten sonra dedektif devam etti:

"Şimdi sizlere, gerçekten olmuş bir cinayeti göstereceğiz!"

Bunu duyan Milton sinirli sinirli güldü. Sonra komşusuna dönerek yüksek sesle gevezeliğe başladı.

Perdede sakin sakin akmakta olan bir nehir görüldü. Her iki yanındaki sahil, yeşil bitkilerle donanmıştı. Bazılarının dalları suya eğilmekteydi.

Derken yaprakların arasından siyah sakallı bir erkek yüzü göründü. Kameraya doğru yaklaştı bu yüz; gözleriyle suyun akışını izliyordu.

Misafirler arasında bir fısıltı başladı. Bu surat onlara hiç de yabancı gelmemişti! Onlardan biri değil miydi bu?

James Milton o an susuverdi. Yanındaki kadın artık onunla ilgilenmiyordu, kendisini filme vermişti.

Derken dalgalar arasında yüzen bir sandalda genç bir kadın görüldü. Sahildeki adam öne doğru sarkarak onu eliyle selamladı. Dolgun saçlı, tüylü ve yumuşak şapkalı kız sandalı adamın bulunduğu yere sürdü; sahile yanaşır yanaşmaz adam sandala atladı.

Pinkerton gözünü James Milton'dan ayırmıyordu. Adam öne doğru eğilmişti; gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi; alnında ter tanecikleri birikmişti. Zor nefes almaktaydı.

Sandal kıyıdan ayrıldı. Kara sakallı adam genç kızla bir şeyler konuştu. Ama gittikçe heyecanlanıyordu. Derken genç kıza saldırarak onu sandaldan atmaya çalıştı. Genç kız yerinden fırlayarak çaresizce direnmeye çalıştı. Müthiş bir boğuşma başladı.

Filmin bu sahnesinde Milton dayanamadı ve korkudan tiz bir çığlık attı. Aynı anda dedektifin ağır elini omuzlarında hissetti.

"Bu size hiç yabancı gelmedi galiba, Bay Herald Block?" diye sordu Pinkerton küstahça.

Milton yerinde sallandı. Ölü gibi solgun yüzünde dehşet okunuyordu. Sonra yine filme baktı: genç kızın nasıl nehre itildiğine, nasıl sandalın kenarına tutunduğuna ve adamın kü-

rekle onun ellerine nasıl vahşice vurduğuna...

Kimseden çıt çıkmadı. Pinkerton konuşmasını sürdürdü:

"İtiraf et, James Milton! Gizlice evlendiğin Dolly Dorlon'u öldürdüğünü itiraf et!"

Adam kendini kaybetti, sızlanarak elleriyle yüzünü örttü.

"İtiraf ediyorum!" dedi boğuk bir sesle: "Evet... Onu ben öldürdüm! –Kesin şu filmi artık!"

Pinkerton yardımcısına bir işaret çaktı. Film durduruldu.

Sonra katili tutuklayarak ellerine kelepçeyi geçirdi.

Milton hiç direnmedi; ne yapılırsa sesini çıkarmadı. Bir anda çökmüştü...

Nat Pinkerton orada bulunanlara kısa bir açıklamada bulundu. Sonra Morrisson'la birlikte Milton'u evden dışarı çıkarıp onu, kapıda beklemekte olan cezaevi arabasına tıktılar.

Birkaç hafta sonra ünlü işadamı ve milyoner James Milton hakkında cinayet davası açıldı. Yapılan araştırmalar sonucunda keskin görüşlü dedektifin tüm varsayımlarının gerçek olduğu meydana çıktı. Milton'u milyonları da kurtarmaya yetmedi.

Adam suçlu bulundu. Kısa bir zaman sonra da elektrikli sandalyede can verdi.

Ünlü dedektifin bu kez de kazandığı zafer uzun süre dillerden düşmedi.

* * *

HOVARDANIN CİNAYETİ

1.Bölüm
Talihsizlik

Bir Yahudi olan Samuel Janson, Brooklyn'de tefecilikle geçiniyordu. Winthrop Sokağı'nda koskocaman bir binada oturuyordu. Evliydi. Bir oğlu New York'ta okuyordu.

Samuel Janson gerek komşuları, gerekse tanıdıkları tarafından çok saygı duyulan biriydi.

Asla müşterilerinin iliğini emen tefeciler kategorisinden değildi. Onlardan çok az bir faiz alırdı. Onlara çok nazik ve insancıl davranırdı.

1898 yılının bir sonbahar günü Samuel Janson kısa bir yolculuğa çıktı. Ertesi gece geri geldi. New York tren istasyonunda trenden indikten sonra bir faytona binerek Brooklyn'deki evine vardığında saat ikiye geliyordu.

Ancak yolda gelirken tuhaf bir duyguya kapıldı. Trenden iner inmez göğsünde bir baskı hissetmişti zaten.

İçinden gelen bir ses, bir şeylerin yolunda gitmediğini fısıldar gibiydi. Korkunç ve akıl almaz bir şey olmuştu sanki...

Bu hissi üzerinden atmaya çalıştıysa da başaramadı.

Eve yaklaştıkça göğsündeki sıkıntı ve baskı arttı. Yoksa bir kaza mı olmuştu? Ya da evi bir uğursuzluk mu basmıştı?

Sonunda fayton Winthrop Caddesi'ne gelerek Janson'ların evinin önünde durdu.

Janson hemen arabadan inerek arabacının ücretini ödedi.

Fayton çekip gitti.

Yahudi tefeci, evinin önünde durup binaya dışından baktı. Her taraf karanlık ve sakindi. Karısının yattığı oda birinci kattaydı ama pencereler kapalıydı.

Canı öyle bir uyku çekmek istiyordu ki...

Hayır, hayır... Korkması anlamsızdı. Önemli bir şey olmuş olsaydı, her yerde ışıklar yanardı.

Tam kapıya yaklaşmışken ikinci bir fayton çıkageldi ve

evin önünde durdu. Samuel'in yirmi yaşındaki oğlu Henry Janson indi arabadan. O da arabacıya parasını ödedi.

"Eve çok geç geliyorsun!" diye serzenişte bulundu babası.

"Arkadaşlarla biraz eğlendik, baba!" diye karşılık verdi Henry: "Vaktin nasıl geçtiğini anlamadım!"

"Evden kaçta çıktın?"

"Akşamüzeri... Saat beşte..."

"Bu arada bir şey oldu mu?"

"Hiçbir şey olmadı! –Her şey yolunda!"

"Ben acayip bir korkuya kapıldım, Henry! Ve bundan bir türlü kurtulamıyorum... Ne yapayım, elimde değil!"

"Sinirlerin bozulmuş olacak, baba! Yolculuk seni yormuş. Hadi gel, rahatla biraz!"

"Öyle yapayım! Galiba haklısın, oğlum!"

İçeri girdiler. Giriş katındaki oturma odasına bir göz attıktan sonra birlikte yukarıya çıktılar. Henry'nin odası ikinci kattaydı

"İyi geceler, baba!" dedi Henry, yukarı çıkarken.

"İyi geceler, Henry!"

Samuel Janson yatak odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Her taraf karanlık ve sakindi.

Kapının sağındaki elektrik düğmesine basarak odayı aydınlattı.

Birden, olduğu yerde kalakaldı. Yüzü bembeyaz kesildi. Vücudu kasıldı. Elleriyle bir şeyi itercesine bir hareket yaptı. Soluk dudaklarının arasından boğuk bir inilti duyuldu.

Bir süredir ruhunu karartan sıkıntının ne olduğunu şimdi anladı.

Köşede karısının yatağı vardı. Bu yatakta Bayan Sara Janson yatmaktaydı... Hayır, belden yukarısı aşağı sarkmaktaydı. Gözleri donuktu. Bu bir cesetti artık.

Bayan Sara Janson ölmüştü. Kalbinden hançerlenmişti! Yatak kanlar içindeydi. Yerdeki halıda ufak bir kan gölcüğü oluşmuştu.

Zavallı kadının elleri birbirine kilitlenmişti. Ne olursa ol-

sun can çekişmesi kısa sürmüştü. Öldürücü darbeyi yer yemez yerinde doğrulmuş ama sonra geriye kaykılmıştı. Ve vücudunun yarısı yataktan aşağı sarkmıştı.

Karşı duvardaki gömülü kasa açılmış ve içi boşaltılmıştı.

Samuel Janson kasaya bir göz attı; içinde tek kuruş yoktu!

Tefeci bir dakika boyunca kımıldamadı; aklı başında değildi; bakışlarını deli gibi sevdiği karısından ayıramıyordu. Oysa birlikte ne uyumlu bir hayat sürmüşlerdi!

Sonunda kendini toparladı. Deliler gibi dışarı fırlayarak 'İmdaat!' diye haykırdı.

Henüz soyunmamış olan Henry Janson apar topar merdivenlerden indi:

"Ne oluyor Allah aşkına, baba?!"

Samuel konuşamadı. Sadece eliyle yatak odasının aralık kalmış kapısını işaret etti.

Henry odaya girdi ama, aynı anda haykırarak geri çekildi. Gördüğü manzara onu da en az babası kadar etkilemişti!

Derken ardında boğuk bir gürültü işitti. Dönüp baktı: babası düşüp bayılmıştı!

Evde artık herkes uyanmıştı. En üst katta yatan hizmetçiler aşağıya gelmişti.

Henry, ne yaptığını doğru dürüst bilmeksizin bazı emirler verdi. Polise haber salındı. Doktor çağrıldı.

Yarım saat sonra polis de doktorlar da çıkageldi.

Herkes dehşet içindeydi. Polis hemen incelemeye başladı. Katil eve nasıl girmişti ki?

Samuel'i başka bir odaya taşıdılar; başına iki doktor diktiler. Adamcağız öylesine bitkindi ki, aklını kaçırmış olabileceğinden endişe edildi.

Kasadan çalınan para o kadar önemli değildi; Janson'u asıl yıkan neden bu değildi! Kendisinin soyulmuş olmasını değil de, yokluğunda karısının feci şekilde öldürülmesini bir türlü içine sindiremiyordu.

Adli tabip ölümün saat on ikiye doğru gerçekleştiğini savundu; kadın hançer darbesinin hemen ardından ölmüştü!

Katil sonra kasaya yönelmişti; onu açmakta hiç zorluk çekmemişti. Çünkü eski sistemle çalışan bir kasaydı bu!

İçinde bulunan paranın pek de fazla olmadığı meydana çıktı. Ama buna karşın tüm borç senetleri yok olmuştu!

Polise göre katil eve avludan girmiş, pencerelerden birini iterek içeri dalmıştı. Sonra zahmetsizce yukarı çıkmıştı. Yatak odasının kapısı da kilitli değildi...

Aslında karı koca, oda kapısını hep içerden kilitlerlerdi. Ama Sara, o gece kocasını beklediği için kilitlememişti!

Başka iz bulamadılar. Soruşturma sabaha dek sürdü; tüm araştırmalar bir sonuç vermedi.

Hizmetçiler dişe dokunur bir şey söylemedi. Hepsi sadık kişilerdi; yıllardan beri Janson ailesine hizmet vermekteydi.

Hiçbirinden şüphelenilmedi.

Hiçbir şey duymamışlardı.

Katil çok sessiz çalışmış olmalıydı. Hizmetçilerden yaşlı olanların uykusu hafif olmasına karşın, onlar da bir şey duymamıştı; yoksa en ufak bir gürültüde uyanırlardı!

Ertesi günkü gazetelerde, Samuel Janson'un yokluğunda eve soygun yapıldığı ve karısının öldürüldüğüne dair sütunlar dolusu yazı çıktı.

Henry Janson, katili bulanı büyük parayla ödüllendireceğini ilan etti

Samuel kendinden geçmiş gibiydi; hiçbir şeye karışmadı. Karısının yatağına oturdu, hiç kımıldamadan öyle kalakaldı...

Soruşturmayı yürüten polis müfettişinin sorularını yanıtlayamadı.

Hiç kimseden şüphelenmiyordu. Katilin kim olabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Onun yerine hep oğlu konuştu. O da annesinin ölümünden büyük üzüntü duymaktaydı tabii. O da katilin kim olabileceğini bilmiyordu. Herhalde dışarıdan gelen biri bu soygunu para için yapmıştı; sonra da kasada –belki lazım olur diye– ne varsa alıp gitmişti!

Üç gün geçti. Katil bulunamadı.

Bayan Sara Jonson, Brooklyn'deki Yahudi mezarlığına gömüldü.

Baba oğul cenazeye katıldı. Yaşlı adam öylesine çökmüştü ki! Melankoliye kapılacağından endişe ediliyordu. Onu en çok üzen nokta, sevgili eşini öldüren katilin, –cezasını çekmeden– elini kolunu sallayarak serbest dolaşıyor olmasıydı.

Oğluyla birlikte evine döndüğünde zavallı adam bitkindi.

"Tanrım!" diye sızlandı çaresizce: "Şimdi ne olacak? Sara'nın öldürüldüğünü nasıl kabulleneceğim ben? Hele hele katil ortalıkta serbest dolaşırken..."

Derken oğlu çıkageldi:

"Baba! Artık kendine gel!" dedi: "Başımıza bu uğursuzluğu getiren katili ne yapıp edip bulmalıyız. Mezarlıktan dönerken aklıma bir şey geldi; bunu hemen yapacağım!"

Samuel karşı çıktı.

"Artık hiçbir şeyin faydası yok! Boş ver! Çok uğraşıyorsun ama bu bizi bir yere götürmez!"

"Baba, ben şimdi gidip ünlü dedektif Nat Pinkerton'la konuşacağım. Bu işi ona havale edeceğim. Katili bulsa bulsa o bulur!"

Samuel Janson başını kaldırdı. Solgun yanaklarına renk geldi. Kendisi bir Pinkerton hayranıydı çünkü! Onun her macerasını takip etmişti.

"Evet!" dedi: "Bu çok iyi bir fikir! Git oğlum, hemen git! Üstada doğru dürüst bir ipucu veremeyeceğiz ama, olsun! Nasıl olsa o bir şeyler bulur!"

"Kesinlikle!" diye cevap veren oğlan, dışarı çıkmaya hazırlandı.

Birkaç dakika sonra yola çıkmış ve dedektifi bürosunda yakalamıştı bile!

Bu arada Samuel Janson, odasında heyecanla bir aşağı bir yukarı dolaşıp durmaktaydı. Nat Pinkerton'la Henry'yi bekliyordu. Dedektifin geleceğinden emindi.

2. Bölüm
Üstat pazarlığa oturuyor

Nat Pinkerton, Henry Janson'un anlattıklarını hiç ses çıkarmadan dinledi ve onun sözünü hiç kesmedi. Oğlan sustuktan sonra dedektif bir süre düşündü.

"Demek babanızın şüphelendiği biri yok?"

"Yok. Kimseden şüphelenmiyor! Niye şüphelensin ki; katil nasılsa dışarıdan gelen bir serseri!"

"Pek sanmıyorum! Kasada pek az para vardı, dediniz; değil mi?"

"Beş yüz dolar kadar!"

"Ama buna karşın bir sürü borç senedi! Cinayeti bu borçlulardan biri işlemiş olamaz mı? Çünkü böyle birinin, imzaladığı borç senedini tekrar ele geçirdikten sonra babanıza borcu kalmamış oluyor!"

"Ama bu, namussuzluk! Bildiğim kadarıyla babam hep borcuna sadık insanlarla iş yaptı."

"Yine de aralarında sütü bozuk olanlar vardır! Babanız esas parasını nerede saklardı?"

"Unionbank'a yatırmıştı! Yine de büyük meblağı hep evimizdeki çelik kasada bulundururdu."

"Çalışma odası nerede?"

"Giriş katında."

"Bir hırsız oraya girip kasayı açabilir mi?"

"Çok zor! Kapılarla pencereler sımsıkı kapalıdır hep. Ayrıca alarm sistemi de var. Kasa çok modern. En becerikli hırsız bile onu açmakta zorlanacaktır!"

"O zaman katil, yatak odasındaki kasayı gözüne kestirdi demek! Niyeti sadece para çalmak olsaydı, borç senetlerini alıp gitmezdi! Çünkü bir bakışta bunların bir işe yaramayacağını görecekti..."

"Aceleyle kasada ne varsa hepsini alıp gitti belki de..."

"Olabilir! Öte yandan katil, anne babanızın yatak odasında bir kasa bulunduğunu biliyor olmalıydı diye düşünüyo-

rum!"

"Ben pek o fikirde değilim! Belki de annemden zorla para almaya kalkıştı? Sonra odadaki kasayı görünce, niyetini değiştirdi. Annemi öldürdü. Kasayı açtı; içinde çok para bulacağını sanıyordu..."

Pinkerton, genç adamın bu son sözlerine karşılık vermedi. Yerinden kalkarak:

"Ben bu olayı çözmeyi üzerime alıyorum. Ama önce babanızla görüşmem gerek!" dedi.

Henry Janson, bu kararından ötürü üstada teşekkür etti.

Az sonra trenle Brooklyn'e hareket ettiler.

Samuel Janson, ünlü dedektifi çok nazik karşıladı

Gizli kasanın bulunduğu çalışma odasında koltuklara yerleştiler.

Nat Pinkerton hemen konuya girdi.

"Dinleyin Bay Janson!" dedi: "Oğlunuz bana her şeyi anlattı. Çalınan borç senetlerinden de bahsetti."

"Evet! O borçlar bir hayli para tutuyor!"

"Onların bir listesi var mı sizde? Bana karşı açık kartla oynamanızı rica edeceğim! Elbette hepsi sır olarak kalacak! Ağzımı açmayacağıma emin olabilirsiniz!"

"Biliyorum, Bay Pinkerton!"

Dolaptan kalın bir defter çıkararak sayfalarını çevirdi:

"Burada borç senedi imzalayan beş kişinin isimleri ve ödemek zorunda oldukları meblağ yazılı!"

"Dinliyorum!"

"Artur Wellman: Altı bin beş yüz dolar! Karşılığında tek bir senet imzalamış. –John Redwell: Yedi bin dolar! Yedi senet imzalamış... Ben kendisine bu parayı taksit taksit vermiştim! –Ralph Barcliff: Elli bin dolar! On beş senet imzalamış! –William Spencer: Altı bin dolar! Tek bir senet! –Ve Michael Corpping: Kırk bin dolar! İki senet imzalamış!"

"Peki o zaman; Artur Wellman'dan başlayalım: Nasıl bir adam bu?"

"Sapına kadar namuslu bir adam! Brothers İlaç Firması'n-

da hukuk danışmanı. Şu sırada büyük bir miras davasıyla uğraşıyor; yüzde yüz kazanacak!. Bu dava için gerekli parayı ben verdim ona! Birkaç haftaya kadar dava karara bağlanacak, ben de parama kavuşacağım!"

"Peki o zaman, Bay Janson; şimdi Bay Wellman'a telefon edin, ona dün geceki soygun sırasında imzalamış olduğu borç senedinin çalındığını söyleyin! Ve kendisinden, size altı bin beş yüz dolar borcu olduğuna dair imzalı bir belge göndermesini isteyin!"

Samuel Janson, bu söyleneni yerine getirmek için yerinden kalktı. Odadaki telefon kabinine girerek bir süre konuştuktan sonra:

"Bay Wellman bana bu olanlardan ötürü çok üzgün olduğunu söyledi! İstediğim belgeyi hemen bugün gönderecekmiş!" dedi.

Üstat başını salladı:

"Devam edelim! John Redwell kim?"

"Kayınbiraderim... Çok çalışkan ve sözünün eri bir adam... Fabrika inşaatı için kendisine yedi bin dolar vermiştim! Kendisi bugün bana geldi; senet olsa da olmasa da paramı kesinlikle ödeyeceğini bildirdi!"

"Güzel! Bunu da geçelim! Sıra John Barcliff'te... Elli bin dolar almış! Kim bu adam?"

"Çok zengin bir adam. 18. Cadde'de kocaman bir villası var!"

"O kadar zenginse niye sizden ödünç para aldı?"

"Parasını hep işletir! Özellikle ipotekli mal almaya bayılır! Hovardalıkta da üstüne yoktur; tabii bu iş için de para lazım! Hep bana gelip borç para aldı. Ben de ona bölük pörçük elli bin dolar verdim bugüne kadar... Merhum pederi benim çok iyi bir dostumdu; bu yüzden Barcliff'e güveniyorum!"

"Ne iş yapıyor kendisi?"

"Hazırdan yiyor! Keyif çatıyor!"

"Lütfen ona da telefon edin ve yeni bir borç senedi isteyin!"

Janson telefon kabinine girdi; söylenen her sözcüğü Pinkerton da duysun diye kapısını açık bıraktı:

"Ben Samuel Janson! Bay Barcliff'le konuşabilir miyim? Nasıl?! –Haa, orada yok mu? –Ne zaman çıktı seyahate? –Dün akşam... Glassboro'ya mı gitti?! –Haa, eğlenceye katılmak üzere... Orada nerede kalıyor? Terminal Oteli'nde mi? Tamam! Çok sağ olun!"

Janson kabinden çıktı:

"Siz de duydunuz: Bay Barcliff şu anda Brooklyn'de değil! Dün akşam bir geziye çıkmış!"

"Glassboro'ya... Terminal Oteli'ndeymiş... Duydum! Gelelim, öbürüne: Kim bu William Spencer?"

"O da çok namuslu ve çalışkan bir adam... İşini büyültmesi için kendisine altı bin dolar vermiştim!"

"Telefonu var mı?"

"Sanırım!"

"O zaman ona da sorun, lütfen!"

Janson isteneni yaptı. İşadamı borcunu kabullendi. Samuel Janson'un inşaatçı dostu da aynı şekilde davranarak yeni senet imzalayacağını bildirdi.

Pinkerton:

"Geriye sadece Ralph Barcliff kaldı!" dedi.

"Rica ederim, Bay Pinkerton! O adam sapına kadar bir centilmen! Herkes tanıyor onu; çok iyi isim yapmış biri!"

Dedektif telefon başına geçerken:

"Olsun! Onu da yoklamam gerek! Bir dakika!" diyerek kendi bürosunu aradı. Ve yardımcısı Bob Ruhland'a şu talimatı verdi:

"Ralph Barcliff diye biri hakkında bilgi istiyorum. Nasıl yaşamış? Ne işle meşgul? Kendisinin Brooklyn'de 18. Cadde'de büyün bir villası varmış! En geç bir saate kadar Bay Janson'un Brooklyn, Winthrop Caddesi 16 numaradaki evine haber gönder!"

"Baş üstüne, üstadım!"

Dedektif telefonu yerine koyarak odaya döndü.

"Ama Bay Pinkerton! Bir saat içinde bu bilgiye nasıl ulaşabilirsiniz?" diyen Samuel Janson şaşkınlığını gizleyemedi.

"Benim adamlarım işini bilir! Ama şimdi başka şeylerden bahsedelim!"

Birlikte oturdular. Tabii ki cinayeti konuştular.

Pinkerton, tefecinin gerçekten namuslu ve mantıklı biri olduğunu saptamakta zorluk çekmedi. Adam, karısını dünyada her şeyden daha fazla sevmişti!

Açık konuştular. Aralarında bir samimiyet oluşuverdi. Baba oğul, dedektife çok yakınlık gösterdi.

Aradan bir saat geçti.

Kapı çalındı.

Uşak, Bay Bob Ruhland'ın geldiğini haber verdi.

Pinkerton'un yardımcısı hemen içeri alındı. Selamlaşma faslı bittikten sonra genç dedektif anlatmaya başladı:

"Ralph Barcliff kırk yaşında! Babası sekiz yıl önce ölmüş ve ardında büyük bir servet bırakmış. Ancak oğlu, bu serveti kısa bir zamanda çarçur etmiş! Adam hovardanın teki! 18. Cadde'deki villanın dışında beş parası yok!"

Samuel Janson sapsarı kesildi. Yerinden fırladı:

"Ama bu... imkânsız bir şey! Olamaz! Onun ipotekli bir sürü malı mülkü var! Piyasada iyi isim yapmış biri o!"

"Onu iyi tanımayanlar arasında iyi isim yapmış olabilir belki!" diye açıkladı Bob: "Ben ama en güvenilir kaynaklardan bilgi topladım. Aslında onu yakından tanıyanlar bile durumunun ne kadar sarsılmış olduğunu bilmiyor."

Janson allak bullak olmuştu! Başını iki yana sallayarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Eski bir dostunun oğlunun bu denli bir batağa saplanışına aklı ermiyordu.

"O zaman beni de aldattı!" dedi: "Ben de ondan ipotek karşılığı çok mal almıştım!"

"O, çok kimseyi aldattı!"

"Yok canım! Beni aldatmış olamaz! Hiç sanmam! Ralph Barcliff böyle bir şey yapmaz!"

Pinkerton omuz silkti.

"Bu adamı yakın takibe almamda sizce bir mahzur yok, değil mi? Polisin ilgisini çekecek cinsten biri çünkü!"

Sonra yardımcısına döndü:

"Barcliff hakkında başka ne biliyorsun?"

"Dün akşam villasını terk etti; sekiz günlüğüne Glassboro'ya gidecekmiş! Orada, göl kenarındaki çiftlik evinde biraz dinlenecekmiş!"

"Haa, orayı biliyorum! Tamam, Bob!"

Genç dedektif yanlarından ayrıldı.

Samuel Janson'la oğlu bakıştılar. Henry de Barcliff'i tanıyordu ama şöyle böyle! Yine de onun kötü bir adam olabileceğini aklından bile geçirmemişti.

"Demin size Bay Barcliff'in Glassboro'daki Terminal Oteli'nde kaldığını söylediler, değil mi?"

"Evet! Anlaşılan her defasında orada kalıyor; mektuplarını falan hep oraya göndertiyor."

"Pekâlâ! Belki telefonla ona ulaşabilirim. Şu adamla sizin ağzınızdan konuşmak istiyorum."

Pinkerton telefonla Terminal Oteli'ni aradı. On beş dakika sonra bağlantı kuruldu.

"Kiminle konuşuyorum?"

"Burası Terminal Oteli."

"Bay Ralph Barcliff'le konuşabilir miyim?"

Janson'la oğlu bakıştılar. Dedektif, Samuel'in sesini öylesine taklit etmişti ki!

Glassboro'dan cevap geldi:

"Kiminle konuşuyorum?"

"Ben Samuel Janson; Brooklyn'den arıyorum."

"Bir dakika! Bay Barcliff şu anda bilardo salonunda."

"Peki! Haber verin ona; kendisiyle hemen görüşmek istiyorum!"

Aradan bir dakika geçti. Kulağa hiç de hoş gelmeyen bir ses geldi:

"Ben Ralph Barcliff! Bay Janson... siz misiniz?"

"Evet, benim! Merhaba, Bay Barcliff! Başıma gelen fela-

keti işittiniz mi?"

"Felaket mi? Ne felaketi?.. Haberim yok!"

"Dün gece karımı öldürdüler. Katil odamdaki kasayı kırıp içinde ne varsa alıp götürmüş!"

"Vah vah! Korkunç bir şey! Başınız sağ olsun, Bay Janson! Gerçekten üzücü bir şey! Katil bulundu mu?"

"Ondan hiçbir iz yok! Ben size şunun için telefon ediyorum: Bana imzaladığınız elli bin dolarlık borç senedini de katil alıp gitmiş! Sizden ricam, bana en kısa zamanda elli bin dolar borçlu olduğunuza dair bir belge imzalayıp gönderiverin!"

"Bu da nereden çıktı, Bay Janson? Olmayan bir borçtan nasıl bahsedersiniz telefonla?"

"Heyecanımı mazur görün, Bay Barcliff! Kafam allak bullak! Ama siz bana o şeyi gönderirsiniz herhalde?"

"Hangi şeyi? Benim size tek kuruş borcum yok! Ben onu daha önce ödemiştim; siz de senedi yırtmıştınız!"

"Bu doğru değil! Nasıl böyle bir şey söylersiniz? Bay Barcliff, siz bunu gayet iyi biliyorsunuz!" diye aynen Janson'un heyecanlı ve boğuk bir sesiyle haykırdı.

"Samuel Janson! Münasebetsizlik etme! Sana elli bin dolar borçlu olduğumu sanıyorsan, dava et beni! Bakalım elinde kanıt var mı?"

"Ama bu..."

Pinkerton sözünü bitiremedi. Karşı taraf telefonu kapatmıştı.

Dedektif de telefonu yerine koyarak Janson'la oğluna yaklaştı:

"Tam düşündüğüm gibi!" dedi sertçe: "Bu Ralph Barcliff namussuzun teki! Bu herifi deliğe tıkmalı! Ben hemen Glassboro'ya gidiyorum!"

"Ne oldu ki?" diye baba oğul bir ağızdan haykırdı.

"Ralph Barcliff size elli bin dolar borçlu olduğunu inkâr ediyor. Söylediğine bakılırsa, onu size ödemiş. Siz de senedi yırtmışsınız! Hâlâ ısrar ediyorsanız, onu dava edebilirmişsi-

niz. Bakalım elinizde geçerli bir kanıt var mıymış?!"

Samel Janson o kadar şaşırdı ki, dili tutuldu sanki. Sonra ağzını açtı:

"Vay canına! Bu hiç aklıma gelmezdi! Bu kadar da alçaklık olur mu? Yine de karımı onun öldürmüş olabileceğine inanamıyorum!"

"Belki de bu iş için adam tuttu? Ne olursa olsun, ben şimdi Glassboro'ya gidiyorum! O herifi yakalayıp getireceğim!"

Dedektif, baba oğulla vedalaştıktan sonra çıkıp gitti.

3. Bölüm
Bir görüşme

Glassboro, yazın ve sonbahar turistlerin hep ziyaret ettiği hoş bir yöreydi. Orada bir prevantoryumdan başka pek çok pansiyon ve otel de bulunmaktaydı. Bunlardan en ünlüsü Terminal Oteli'ydi.

Nat Pinkerton şehre gelir gelmez bilgi toplamaya başladı. Bu arada kıyafetini de değiştirmişti. Şimdi top sakallıydı; gözlük takmıştı; kamburunu çıkararak yürüyordu. Tam bir yahudiye benziyordu.

Glassboro yakınında, üzerinde vapurların seyrettiği oldukça büyük ve güzel bir göl vardı. Güzel havalarda burası kayıktan ve yelkenliden geçilmezdi.

Bu göl kenarında Ralph Barcliff'in çiftlik evi bulunuyordu; bahçesi tamamen bakımsızdı. Bu yüzden Barcliff, –dedektifin öğrendiğine göre– hep otelde kalmayı yeğliyordu.

Çiftlik evine yıllardan beri tek bir çivi bile çakılmamıştı; bakımsızlıktan ve olumsuz hava koşullarının da etkisiyle bu ev çok yıpranmıştı.

Bazı yerlerde damı çökmüş ve kiremitler yosun tutmuştu. Pancurlar hep çürümüştü; bazıları aşağı sarkmıştı. Rüzgâr duvar aralıklarından ve çatlaklarından öylesine üflüyordu ki... Evin içi de dökülüyordu!

Eve yaşlı bir zenci bakmaktaydı. Kendisi yıllardan beri

Barcliff'in hizmetindeydi ve bahçedeki yıkık bir kulübede kalıyordu.

Dedektif, evin sahile kadar uzanan bahçesine daldı. Sahilde bir iskele vardı; Ralph Barcliff'in motoru hep burada bağlıydı. Barcliff, motorla dolaşmaya bayılıyordu...

Tüm bu bilgileri elde eden Pinkerton, adamın Glassboro'da çok zengin bir adam olarak tanındığını ve hep Terminal Oteli'nde kaldığını da öğrendi. Odasının penceresinden bakıldığında bütün göl ayak altındaydı.

Dedektif terasta bir koltuğa kuruldu ve bir şişe şarap ısmarladı. Garsona da Ralph Barcliff'i sordu.

"Beyefendi yarım saat önce göle açıldi! Kendi motoru var ya..."

"Motor buradan görülüyor mu?"

"Tabii! Şu sol tarafta, açıkta bir yelkenli var ya? Bay Barcliff orada işte!"

Pinkerton dürbününü çıkarıp baktı. Adamın yüzünü, gözlerinin önüne kadar yakınlaştırdı.

Barcliff çok şık beyaz bir elbise giymişti. Sinekkaydı tıraş olmuştu. Yaşlı görünüyordu. Kafası da dazlaktı.

"Yakında döner mi?"

"Evet! Onun motor gezintileri pek uzun sürmez."

Otelin önündeki sahile bir motor bağlanmıştı. Pinkerton'un ister istemez aklına Barcliff'in, takip edildiğini hissettiği anda deniz yoluyla kaçacağı geliverdi. O zaman onun peşine takılmak için dedektifin böyle bir motora gereksinimi olacaktı

"Şu motor kime ait?" diye sordu garsona: "Barcliff'in mi yoksa?"

"Hayır! Bu çok yeni bir motor. William Petterson adındaki bir milyonere ait!"

"Bay Petterson demek? Bu centilmen nerede şimdi?"

"Odasında!"

"Kendisini iyi tanırım! Gidip bir ziyaret edeyim. Hangi numarada?"

"İkinci kat, 28 numara! Ama şu anda uykudadır!" diyen garson, dedektife biraz kuşkuyla baktı. Herhalde böyle bir Yahudi'nin, milyonerin dostu olabileceğine inanmamıştı. Ama bu bir gerçekti! Pinkerton, Petterson'un dostuydu aslında; çoğu kez onun verdiği akşam yemeklerine katılmıştı.

Üstat, şarabı bir yana bırakarak otele daldı; ikinci kata çıktı.

28 numaralı daire cumbalıydı; yatak odasından başka giyinme odası ve banyosu da vardı. Çok lüks döşenmişti.

Üstat kapıyı çaldı, sonra da açtı.

Bay Petterson bir şezlonga uzanmış, istirahat etmekteydi; uzun boylu ve top sakallı bir adamdı. Kapının eşiğinde bekleyen dedektife merakla baktı:

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu: "Niye böyle habersiz geliyorsunuz?"

Yeni gelen dikilerek kambur görünüşünü normale dönüştürdü, sonra normal bir sesle:

"Merhaba, Bay Petterson!" dedi: "Yanınıza gelebilmek için kıyafet değiştirmek zorunda kaldım!"

Petterson'un şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Yanılmıyorsam, karşımdaki aziz dostum Bay Pinkerton; öyle değil mi?"

"Şşşt!" dedi dedektif: "Yavaş konuş, dostum! Burada olduğumu kimse bilmesin; sen hariç tabii!"

Petterson, dedektifin elini içtenlikle sıktı:

"Seni gördüğüme sevindim! Herhalde yine bir düzenbazın peşindesin?"

"Bu seferki hem soyguncu, hem hırsız, hem de katil!"

"Yani onu burada, Glassboro'da mı tutuklayacaksın?"

"Evet."

"Çok ilginç! Sana yardımcı olabilir miyim?"

"Tabii! Zaten bu yüzden geldim buraya! Aşağıdaki motor senin mi?"

"Evet! Çok şahane bir şey! Yeni satın aldım. Çok süratli!"

"Güzel! Dinle şimdi: Peşine düştüğüm adamın motorla

kaçma olasılığı var. Gerekirse senin motorunu kullanabilir miyim?"

"Tabii ki!"

"Ama harekete hazır olmalı!"

"Ben o işi ayarlarım. Bir uşak gönderip motoru harekete hazır bekletirim."

"İyi! Şu anda gerek yok ama, bir saat sonra belki..."

"Tamam! Bayağı merak ediyorum, bakalım neler olacak?"

"Bu kovalamaca ille de su üstünde olacak değil! Ama ben her olasılığı hesaba katmak istiyorum da!"

"Anlıyorum! Bu konuda ne kadar pimpirik olduğunu biliyorum. İnşallah başarırsın!"

"Tamam! Hadi eyvallah! Sakın kimseye bir şey söyleme!"

"Hiç merak etme! Ben motoru hazırlatırım!"

Pinkerton oradan ayrıldı ve yine terasa indi. Masasına oturduğunda Ralph Barcliff, sahile yanaşmaktaydı. Motordan atladıktan sonra terasa giden merdivenlerden çıktı. Pinkerton'un yanındaki masaya oturdu ve garsona bir fincan kahve ısmarladı.

Garson kahveyi getirip ayrıldıktan sonra Pinkerton adamın masasına yaklaşarak onu nazikçe selamladı.

Barcliff ona şaşırarak baktı:

"Ne istiyorsunuz?" diye kabaca sordu.

"Özür dilerim, adım Jonny Mayland... Brooklyn'deki Samuel Janson tarafından geliyorum!"

Barcliff'in suratında alaylı bir gülümseme dolaştı.

"Bu adam benden ne istiyor hâlâ? Telefonda kendisine söyledim, kapik borcum yok diye! Bunamaya başladı galiba? Ben ona borcumu ödedim, senedi de onun gözünün önünde yırttım!"

"Ama..."

"Aması mamamsı yok! Bu mesele kapanmıştır! Brooklyn'e geri dönün; Janson'a söyleyin, isterse beni mahkemeye versin!"

"Pekâlâ!" dedi Pinkerton garip bir sesle: "Bakalım kim

haklı çıkacak!"

Masasına döndü, içkisini bitirdi, sonra da hesabı ödedi. Kalkıp giderken Ralph Barcliff ona alaylı alaylı bakmaktaydı.

4. Bölüm
Önemli bir buluş

Pinkerton otelden ayrıldıktan sonra istasyona yollandı. Ama Barcliff'in görüş alanından çıkar çıkmaz, adamın şehir dışındaki çiftlik evine gitti. Bahçeyi çeviren çit çiçeklerinin üstünden sıçradı. Bir fundalığın arkasına gizlenerek kıyafet değiştirdi. Takma sakalını, perukasını ve gözlüğünü çıkardı. Normal kimliğine büründü.

Sonra evin giriş kapısını zorladı. Yumrukladı. Bir süre sonra içerden ayak sesleri duyuldu. Ve kuşkulu bir ses:

"Kim o?" diye sordu.

"Benim. Bay Barcliff'in yanından geliyorum. Size önemli bir haber getirdim. Kapıyı açın!"

"Ne haberiymiş bu?"

"Buradan söyleyemem! Bay Barcliff tehlike içinde... Size onun talimatını bildirmek istiyorum."

"Ama açamam! Buna iznim yok! Niye tehlike içinde olsun ki?"

Dedektif bir yandan adamla konuşurken öte yandan, cebinden çıkardığı bir maymuncukla kilidi kurcaladı.

"Yani kapıyı açmayacak mısınız?"

"Hayır! Önce emin olmam gerek! Kulağımı kilide dayayacağım; ne diyecekseniz fısıldayın!"

"Saçma!" dedi Pinkerton sakin sakin. O anda kilit açıldı. Dedektif kapıya yüklendi.

Kapının öbür yanındaki yaşlı zenci, içeriye bir adamın daldığını görünce geriye kaykıldı. Gözleri dört açıldı. İlk korkusu geçer geçmez elleriyle karşısındakini itmeye çalıştı.

Pinkerton kapıyı açtı; çok sıradan döşenmiş odaya girerken zenciyi kolundan yakaladı:

“Gel bakalım şuraya! Sana soracaklarım var!”

Zenci titredi. Dedektifin bu ani saldırısı onu korkutmuştu.

“Söyleyecek bir şeyim yok! Ne istiyorsunuz ki?”

“Fazla uzatma be adam! Ben dedektifim! Adım Nat Pinkerton!”

Adamın suratı allak bullak oldu. Dedektif, böyle korkan birini şimdiye kadar hiç görmemişti.

Zenci, onu çok iyi tanıyordu anlaşılan; kendisi için artık kurtuluş umudu kalmadığını anlamış gibiydi.

Korkulu bakışları bir an için köşede duran demir sobaya takıldı. Bu, dedektifin gözünden kaçmadı.

Aklına bir şey geldi.

“Yalan söylemeye kalkışma! İnat da etme! Bunun sana hiçbir yararı olmaz! Dinle bak! Barcliff’in ne haltlar işlediğini biliyorum ben! Bay Janson’un borç senedini çaldıktan sonra karısını öldürdü!”

Zenci, sandalyesine yığıldı. Korkudan eli ayağı tutmaz olmuştu.

“Sen de biliyorsun bunu!” dedi üstat.

“Hiç... hiçbir şey bilmiyorum ben! Bay Barcliff böyle bir şey yapmaz!” diye direndi zenci.

“Bildiklerini hemen itiraf etsen hakkında hayırlı olur! Yoksa cezalandırılırsın! Ona göre!.. Sen de bu işin içinde miydin?! Barcliff eve girerken sen nöbet mi tuttun? Yoksa cinayeti sen mi işledin?”

Zencinin dişleri sıtmaya yakalanmışçasına takır takır birbirine vurmaya başladı.

“Hayır, hayır, hayır!” diye inledi.

“Çalınan borç senetleri nerede?”

Zencinin bakışları bu kez de demir sobaya yöneldi.

Pinkerton sordu:

“Sobada değil mi?! Hepsi yakıldı mı yoksa? Hadi söyle!”

Zencinin kabarık dudakları arasından öfkeli bir uluma yükseldi. Derken cebinden uzun bir bıçak çekerek dedektife saldırdı.

Pinkerton böyle bir şeyi bekliyordu.

Hemen sol eliyle adamın bıçaklı sağ elini yakaladı ve suratına müthiş bir sağ yumruk yapıştırdı. Zenci arkaya doğru sallandı ve yere yığıldı. Bıçak elinden düştü; Pinkerton hemen onu aldı. Sonra da tabancasını çekerek sakin bir sesle:

"Bana bak, serseri! Bir daha saldıracak olursan kurşunu yersin! Şimdi otur şu sandalyeye ve sakın kıpırdayayım deme! Gözüm üzerinde, ona göre!"

Zenci, nefret dolu bakışlarını dedektife çevirdi, ama yine de onun isteğini yerine getirdi. Sızlanarak sandalyeye oturdu; elleriyle acıyan başını sıvazladı.

Nat Pinkerton demir sobaya yaklaşarak kapağını açtı. İçersi yanmış kâğıt doluydu; bunlardan bir kısmı alazlanmıştı.

Üstat bunlardan birini dikkatle çekip çıkardı. Tek tük kelime okunabiliyordu; ama bunun yanmış bir borç senedi olduğundan hiç kuşkusu yoktu!

Bir başka kâğıtta dedektif, imzayı okuyabildi: Ralph Barcliff.

"Tamam o zaman! Borç senetleri bu sobada yakılmış! Ama yine de kenarından köşesinden okunuyor. Sizler hapı yuttunuz, serseriler! Sanırım burada yeterince ipucu ele geçireceğim."

Yine elini sobaya daldırdı.

Tam bu sırada beklenmedik bir şey oldu. O zamana kadar korkudan titreyerek sandalyesinde oturan zenci, birden yerinden fırladı.

Yıldırım hızıyla kapıya yöneldi, onu açıp dışarı çıktı. Ardından da kapıyı çekip kapadı.

Dedektif onun evden çıktığını anladı.

Ama hiç istifini bozmadı. Hemen pencereyi açıp dışarıya sıçradı.

Parka daldı. Sonra ana caddeye çıktı. Elli metre ötede zenci, şehre doğru gitmekteydi.

Efendisine bu kadar sadıktı demek! Kendi hayatını hiçe saymıştı! Niyeti, Ralph Barcliff'i uyarmak ve kurtarmaktı.

Birden ok gibi fırlayıp koşmaya başladı.

Pinkerton da aynı hızla peşinden...

5. Bölüm
Göldeki düello

Nat Pinkerton, zencinin bu kadar hızlı koşabildiğine hayret etti. İlk dakikalarda ona yetişmek istemedi.

Daha sonra arayı kapadı. Zenci de yorulmuşa benziyordu.

Terminal Oteli'ne yaklaşmaya başladılar. Müşteriler terası doldurmuştu. Koşan zenciyle onu takip eden beyaz adamı görünce meraklandılar.

Her kafadan bir ses çıkıyor, herkes koşmakta olan iki adamı işaret ediyordu.

Ralph Barcliff hâlâ masasında oturmuş, kahvesini yudumlarken gazetesine dalmıştı. Bağırışları duyunca başını kaldırıp baktı.

Zenciyi tanıdı. Hemen yerinden fırladı.

Tehlikenin yaklaşmakta olduğunu hissetti. Zenciyi takip eden adamı görünce yüzü mosmor kesildi.

Terasın korkuluklarını koşarak sıtma görmemiş bir sesle:

"Billy Billy! Buraya gel!" diye bağırdı: "Ne oldu?"

Efendisinin sesini duyan zenci birkaç adım daha attıktan sonra durdu; iki elini ağzına götürerek heyecanla haykırdı:

"Bay Barcliff! Nat Pinkerton geliyor!"

Ve peşinden geleni işaret etti; aralarındaki mesafe iyice kısalmıştı.

Barcliff her şeyi anladı. Kendisini tehdit eden tehlikenin farkındaydı; Pinkerton'un eline düşerse hapı yuttu demekti!

Barcliff birkaç saniye olduğu yerde sallandı. Etrafına bakındı. Başı döner gibi oldu.

Herkes ona bakıyordu.

Herkes ondan şüpheleniyordu.

Barcliff'in gözü o anda gölden başka bir şey görmedi. Az ötede motoru duruyordu. Kafasında bir şimşek çaktı:

“Kaçanın anası ağlamaz!” diye düşündü.

Meraklılara aldırış etmeden terasın merdivenlerinden bir koşu aşağı indi ve iskeleye koştu.

Kimseyle çatışmadan motoruna atladı; hemen çalıştırdı ve suları yararak sahilden açıldı.

Bu arada Nat Pinkerton, zenciye yetişti. Adamın gücü tükenmişti, koşacak hali kalmamıştı.

Dedektif onu yakaladı. Kısa bir boğuşmadan sonra ellerine kelepçeyi geçiriverdi.

Adam doğrulmaya çalıştıysa da, ayaklarına da geçirilen kelepçe nedeniyle ancak ufak adımlar atabildi.

Herkes onların bulunduğu yere geldi.

O anda Nat Pinkerton, dostu Petterson’dan motorunu kullanma izni aldığına bir kez daha sevindi. Çünkü zencinin işini bitirmişti ki, Barcliff’in yelkenliyle uzaklaştığını gördü.

Hemen hızlı adımlarla Petterson’un motorunun bağlı olduğu iskeleye yürüdü. Teknede bir uşak vardı; dedektifin geldiğini görünce motoru çalıştırdı, sonra kendisi karaya çıktı.

Pinkerton tekneye atladığı gibi gazladı.

Son hızla gitmeye başlaması hiç de uzun sürmedi. Köpüklü dalgalar arasında profesyonel bir sürücü gibi yol alıyordu.

Sahilde yüzlerce kişi bu heyecanlı kovalamacayı seyrediyordu.

Ralph Barcliff, dedektifin peşinden geldiğini görünce müthiş bir korkuya kapıldı.

Çünkü birkaç gün önce tanıştığı Petterson’dan onun yeni motorunun ne kadar güçlü olduğunu öğrenmişti.

Yine de kaçmaya çalıştı. Bazen ani dönüşler yapıyor, bazen de daireler çiziyordu.

Ancak Pinkerton, tüm bu numaraları yutmadan gitgide yaklaşmaktaydı. Bir ara haykırdı:

“Teslim ol, Ralph Barcliff! Nasılsa kaybettin!”

Beriki alaylı bir kahkaha attı:

“Asla! Boş yere ümitlenme!”

Şimdi Barcliff’in yelkenlisi dümdüz yol almaktaydı. He-

men arkasından da dedektif yaklaşıyordu. Onun motoru daha hızlıydı; bu kesindi!

Barcliff diş gıcırdattı.

Birden kararını verdi. Kaçamayacağına göre boğuşacaktı!

Ani bir hareketle direksiyonu kırdı; teknesi, köpükler saçarak dedektifinkini sıyırarak geçti. Sonra bir dönüş yaparak Pinkerton'un üzerine bindirmek üzere gazladı.

Suda düello başlamıştı!

Üstat, rakibinin niyetini hemen anladı; başını kıstı; sol eliyle direksiyonu kullanırken sağ eliyle tabancasını çekerek bekledi.

"Canın cehenneme, Nat Pinkerton!" diye haykırdı Barcliff.

Bir silah sesi duyuldu; adam ateş etmişti. Kurşun, dedektifin başının üstünden geçti.

Pinkerton ateş etmedi. Bu durumda doğru dürüst nişan alamayacağını biliyordu.

Yine karşılıklı tokuşur gibi oldular. Silahlar patladı. Bu kez üstat da ateş etmişti. Bu atışlardan birinde katil, yanağından yaralandı.

Birbirlerinden tam ayrılmışken yeniden üç yüz altmış derecelik bir dönüş yaparak tam hızla birbirlerinin üzerine geldiler.

Pinkerton bu kez başka bir şey yaptı. Rakibine yandan çarpacaktı!

Tüm dikkatini bu plana verdi. Bu arada kör bir kurşuna kurban gitmemeliydi tabii.

Yine karşılıklı çatıştılar. Bu kez aralarındaki mesafe sadece birkaç metreydi.

O anda üstat, çok ani bir dönüş yaparak teknesinin burnuyla öbür motorun bordosuna müthiş bir darbe indirdi. Bir çatırtıdır koptu.

Barcliff'in yelkenlisi tamamen yarılarak yana yattı. Katil ne yapacağını bilemedi; çünkü böyle bir şeyi düşünmemişti. Yine de çılgınca haykırarak yol almaya çalıştı. Niyeti, Pinker-

ton'un motoruna sıçrayarak yakın dövüşe girmekti. Nitekim öyle yaptı. Kanlanmış suratı korkunç bir görüntü sergiliyordu.

Körü körüne saldırdı; ancak bu, kavganın kısa süre içinde son bulmasına neden oldu; çünkü dedektif tüm soğukkanlılığını toplamıştı.

Pinkerton'un yumruğu, Barcliff'in çenesine balyoz gibi indi. Adam, çuval gibi yere yığıldı.

Dedektif önce motoru durdurdu ve baygın yatan Ralph Barcliff'i sımsıkı bağladı.

Ve sahile doğru yol almaya başladı. Katilin teknesi hurdaya dönüşmüştü.

Sahilden bir sürü sandal ve kayık onlara doğru gelmeye başladı. Bazılarının içinde polis de vardı.

Bu çatışmayı terasından izleyen William Petterson, hemen polise haber vererek kendi motorundaki kişinin ünlü Dedektif Nat Pinkerton olduğunu söylemişti.

Üstadın yardımına koşmak polis için bir şerefti!

Bu arada zenci uşak tutuklanarak hapse atıldı. Yakalanırken hiç direniş göstermedi. Gösteremezdi de zaten; çünkü Pinkerton onu adamakıllı bağlamıştı. Bu yüzden polise fazla iş düşmedi.

Dedektif, katili karaya çıkardı.

Herkes onu alkışlarla karşıladı. Petterson, elini sıkarak üstadı tebrik etti.

Bu arada Ralph Barcliff ayıldı. Kan çanağına dönmüş gözlerle rakibine baktı. Ama söyleyecek bir şey bulamadı. Çünkü artık kurtuluş yoktu. Kaybetmişti!

Kendisini Glassboro Hapishanesi'ne götürdüler. Oradan da Zenciyle birlikte Brooklyn'e sevk edildi; çünkü cinayeti orada işlemişti.

Uzun süren bir sorgulamadan sonra sefil herif suçunu itiraf etti:

Bir zamanların çok zengin adamı, iflasın eşiğine gelmişti; piyasadaki saygınlığını neredeyse kaybedecekti. Bu yüzden

tüm borçlarını başka bir yoldan ödemeye karar verdi. Önce Samuel Janson'a imzaladığı borç senedini çalacaktı!

Onun evine sık sık girip çıktığı için, evrakını yatak odasındaki kasada sakladığını biliyordu.

Samuel Janson'un yolculuğa çıktığı ve oğlunun da aynı zamanda New York'ta bulunduğu bir gün, daha doğrusu bir gece, planını gerçekleştirmeye karar verdi.

Herkesi ayağa kaldırmasın diye önce Sara Janson'u hançerleyecekti!

Daha önce dış kapının kilidinin ölçüsünü almış ve ona göre anahtar yaptırmıştı. Böylece o gece eve girmesi hiç de zor olmadı. Zenci uşağı Billy, kapıda nöbet tutmaktaydı.

Ralph Barcliff hiç gürültü etmeden yatak odasına girdi ve uyumakta olan Sara Janson'u hiç acımadan hançerledi. Sonra kasayı kırıp açtı; içinde bulduğu tüm senetlerle parayı alıp kaçtı. Meğerse kasada daha fazla para bulacağını ummuş!!! Bunu söylerken pis pis sırıtıyordu...

Katil ölüme mahkûm edildi. Adalet yerini bulmuştu.

Kararı öğrendiği gün Barcliff, hücresinde kendini astı.

Zenci Billy, ömür boyu hapse mahkûm oldu.

Böylece Samuel Janson'un isteği yerine geldi. Karısının intikamı alınmıştı.

Ondan sonra hep 'Üstadın en yakın dostu' olarak kaldı.

***

GÜNCEL YAYINCILIK'TA KLASİK POLİSİYE

Nick Carter, Sherlock Holmes, Percy Stuart ve Nat Pinkerton... Türünün bu en tanınmış dört karakteri, polisiye severler tarafından yüzyıldan fazla bir süredir çok tutuldu ve maceraları seri olarak yayımlandığı dönemlerde gerçek bir tiryakilik yarattı.

Dördünün ortak özelliği, maceralarının yazıldığı ve yayımlandığı dönemlerde yazarlarının adlarını bile geride bırakmaları ve bazı dönemlerde de muhtelif yazarlar tarafından kaleme alınmış olmaları.
Soygun, cinayet ve kötülük örgüsünün ağırlıkta olduğu bu öykülerdeki dedektif kahramanların soğukkanlılığı, olay örgüsünü çözüş biçimindeki ustalıkları, soylu olmasalar da centilmen tavırları ve polisin yeteneksizliği okurlarının gözünde onları daha da sempatik hale getirirken, yeni maceralarının adeta dört gözle beklenmesine neden olmuştur.

Bu kitapta özellikle 19. yüzyıldan 20. yüzyıla geçerken en çok okunan dedektif öykülerinden sekiz örnek bulacaksınız. İkinci Dünya Savaşı dönemi sonrası Türkiye'de de geniş bir okuyucu kitlesi bulan bu öyküler tek bir yazar tarafından yazılmadı. Ancak tek bir yazarın kaleminden çıkmışçasına bütünlüklü ve akıcı...

Keyifli bir okuma eşliğinde, sürprizlerle dolu maceralı bir yolculuğa çıkmak isteyenler, *Dedektif Öyküleri* kitabında klasik polisiyenin tadına doyamayacaksınız.

GÜNCEL YAYINCILIK

ISBN 975-6117-13-3
9 789756 117132